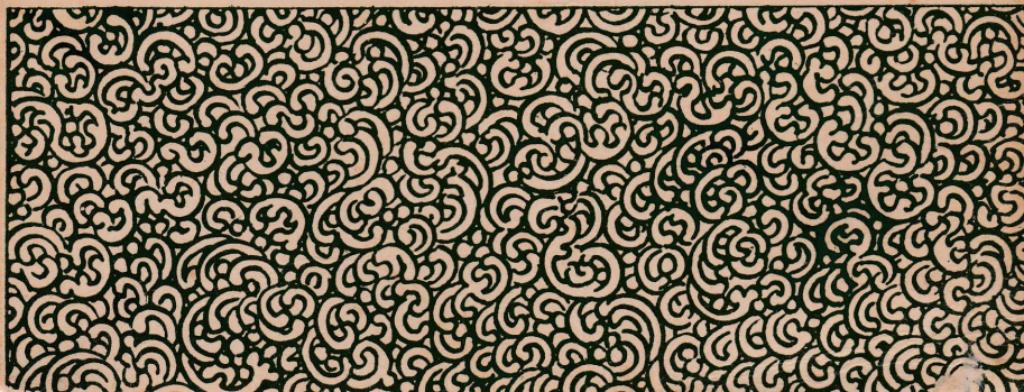
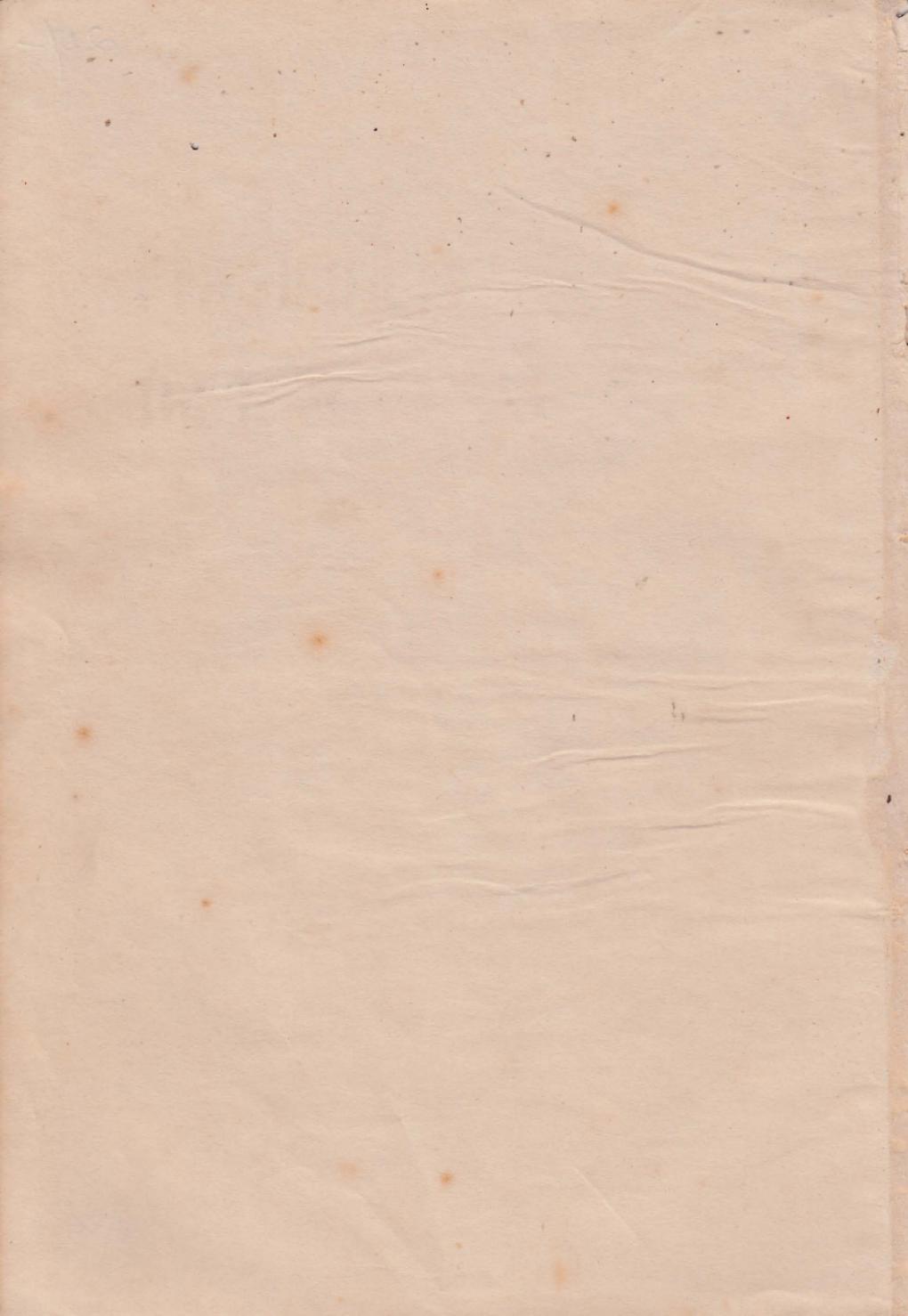

புதியதோர் உலகம்

கோவிந்தன்

புதியதோ உலகம்

கோவிந்தன்

முதற் பதிப்பு—3ம், 1985

விலை ரூபா இருபது

—தீப்பொறி வெளியீடு

முன்னுரை

பெப்ரவரி 15, 1985-ல் நான் அங்கம் வகித்த தமிழ்மீது விடுதலை அமைப்பில் இனிமேலும் தொடர்ந்து இருப்பதில் அர்த்தம் இல்லை எனக் கண்ட பின்பு அதிலிருந்து வெளியேறிய தோழர்களுடன் நானும் சேர்ந்து கொண்டேன். அந்த விடுதலை அமைப்பு சிறிலங்கா அரசிற்கு எதிராக நீண்ட காலமாகப் போராடிவந்த ஒரு பலம் மிக்க அமைப்புத்தான். ஆனால் அந்த அமைப்பில் நிலவிய அராஜகம், ஐனாயகமின்மை என்பன அவர்கள் நடத்தும் போராட்டம் கூட இன்னொரு அராஜகத்திற்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் காரணமாக அமைந்துவிடும் என்று கருதியதா வேலேயே நாம் அதிலிருந்து வெளியேறினோம்.

நாம் அந்த அமைப்பில் இருந்து வெளியேறினோ மேயன்றி தமிழ்மீது விடுதலைப் போராட்டத்திலிருந்து

வெளியேறவில்லை. தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தலையெடுக்கும் அராஜகம் அழிக்கப்பட்டு, போராட்டம் வீரியம் கொண்டதாக முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு எமது பணியைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டேயிருப்போம்.

எமது வெளியேற்றத்தை அந்த அராஜகவாதிகள் அங்கீகரிக்கவில்லை. நாம் வெளியேறிய பின்பு எம்மைக் கொன்றொழிப்பதற்காக சென்னை நகரம் எங்கும் சல்லடைபோட்டுத் தேடினார்கள். நாம் அவர்களிட மிருந்து எம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு இரண்டு மாதங்கள் தலைமறைவாக இருந்தோம்.

அக்காலத்திலேயே இந்நாவல் படைக்கப்பட்டது!

இந்நாவல் கூறும் விடயங்களை சிறிலங்கா அரசு தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தை சிறுகமப்படுத்தும் பிரச்சாரத்தை மேற் கொள்ளலாகி என்ற அச்சம் இந்நாவல் படைக்கப்படும் போது கூடவே எனக்கிருந்தது. கூடுமானவரை அந்த உணர்வு வாசகர்களுக்கு ஏற்படாத வகையில் நாவல்உரு வாக்கப்பட்டது. இந்த விபரீத அபாயத்தையும் எதிர் நோக்கிக் கொண்டு இந்நாவல் படைக்கப்படுவதற்கு காரணமாக இருந்தது, தமிழ் விடுதலைப் போராட்டம் குறைகள் களையப்பட்டு அது முறையாக முன்னெடுத் துச் செல்லப்பட வேண்டும் என்ற அக்கறையினாலேயாகும்.

தமிழ் விடுதலைப் போராட்டம் வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்ட ஆயுதமேந்திய போராட்டமாயினும் அது ஒரு பொழுதும் அராஜகத்தன்மை கொண்டதாக மாறி விடுவதை அனுமதிக்க முடியாது. விடுதலைப் போராட்டத்தில் என்றும் மனிதாபிமானமும், மானுட

உயிர்ப்பிற்கான ஆவலும் மேலோங்கி இருக்க வேண் கும். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் இவற்றை இழந்து செல்லுமாயின் அது இன்னொரு அராஜகத்திற்கும், ஒடுக்கு முறைக்குமான வழியாகச் செல்ல அமைந்து விடும்.

நாம் அங்கம் வகித்த தமிழீழ விடுதலை அமைப்பின் அராஜகம் தாபனத்திலிருந்து விலகும் உரிமையை மறுத் ததோடு சுதந்திரமாக அரசியல் நடத்தும் உரிமையையும் தடைசெய்தது. அதனால் தான் எம்மைக் கொன் நொழிப்பதற்கு போக அலைந்தார்கள்.

அவர்கள் முயற்சி கைகூடாததால் ஆத்திரமுற்றவர் தன் தமிழீழத்தில் எது தோழர்களைக் கடத்தியும், சித்திரவதை செய்தும் துன்புறுத்தினார்கள். அந்த அராஜகவாதிகளின் கொலைவெறி இன்னும் அடங்க வில்லை.

அவர்கள் ஒருவேளை எம்மைக் கொலை செய்வதில் வெற்றி பெறலாம்.

அந்தக் கொலை வெறியர்கள் யார் என்பதை நாம் உங்களுக்கு கூற வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் நாம் எப்படி அவர்களுடன் முரண் பட்டு நின்றோம் என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கு இந்நாவலைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம்.

இந்த நாவல் தனியொரு மனிதனின் படைப்பல்ல. பல தோழர்களின் ஆலோசனைகள், ஒத்துழைப்புகள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டுப் படைப்பே இது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கடந்த ஒரு வருட காலமாக நடைபெற்ற உண்மைச் சம்பவங்களிலிருந்தே இந்நாவல் உருப்பெற்றுள்ளது.

இக்கதயின் கதாபாத்திரங்கள், இறந்தவர்கள் உண்மையில் இறந்தவர்கள்தான். உயிரோடு இருப்பவர்கள் இப்பொழுதும் உயிரோடுதான் இருக்கிறார்கள். “புதியதோர் உலகம்” ஒரு இலக்கியமாகக் கருதி மாத்திரம் படைக்கப்படவில்லை. ஒரு அறைக்கூவலாகவும் கருதியே இது வெளிவந்துள்ளது. வாசகர்கள் இதனைப் புரிந்து கொண்டு ஆதரவு தர வேண்டுகிறேன்.

கோவிந்தன்

மே 02, 1985

பிழை-திருத்தம்

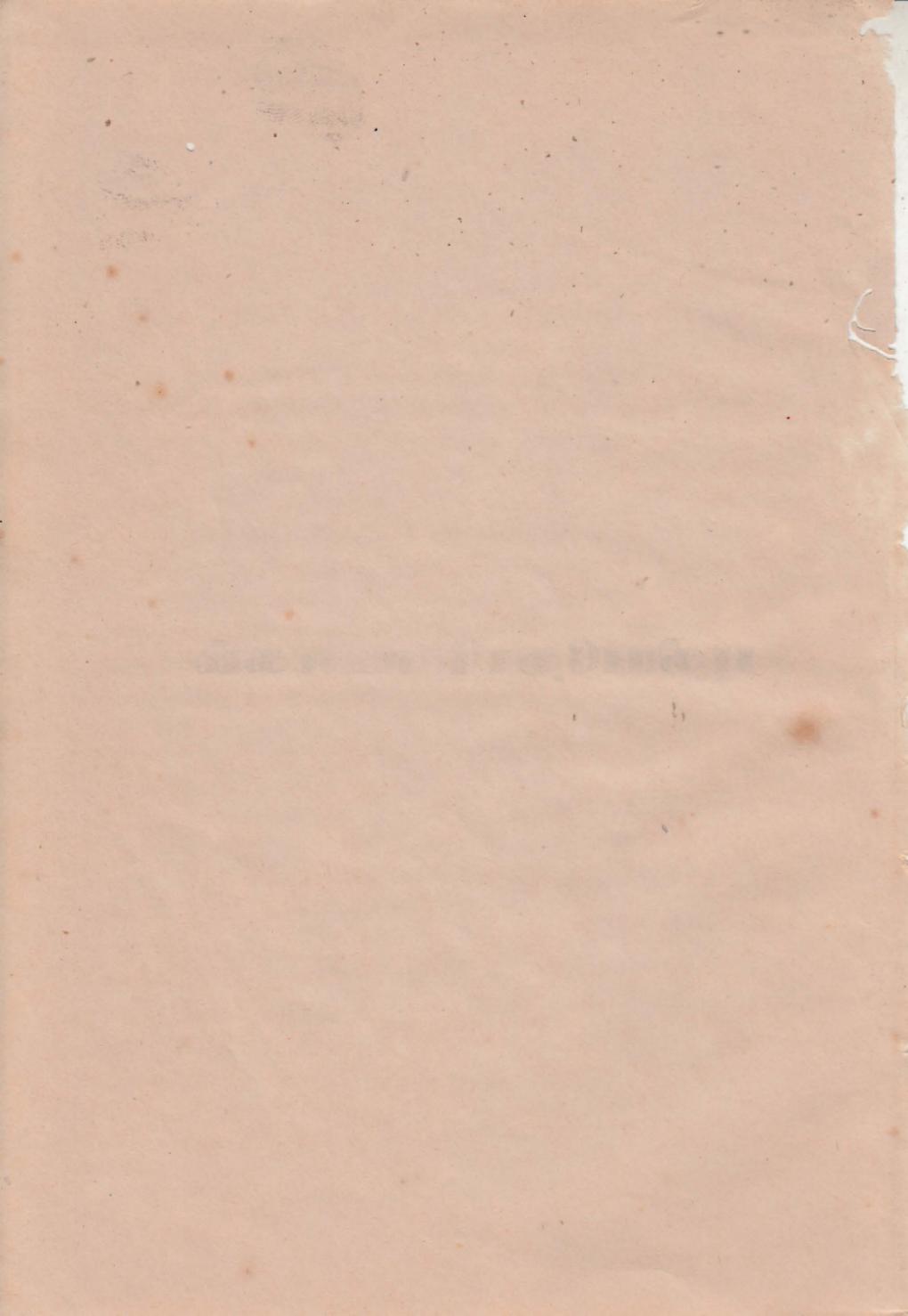
பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	20	பரந்தது	பறந்தது
12	16	படது	படகு
12	19	புள்ளித் தெரியும்	புள்ளி தெரியும்
14	09	ஒதும்	ஏதும்
19	09	அருவிருப்பை	அருவருப்பை
21	10	புறமும்	புறமும்
22	01	சிக்கத்	சுசிக்கத்
22	09	ரகாடு	கோடு
22	21	அதீயாக	அமைதியாக
24	25	நண்பர்கள் காத்துக்	காத்துக்
26	02	கவலயைால்	கவலையால்
26	08	தெரியாத	தெளியாத
26	12	கனிதரை	களித்தரை
26	19	புறக்காவில்	புறக்காவவில்
28	06	கோட்ஸ	சோட்ஸ்
30	10	கிளப்பக்கு	கிளப்புக்கு
40	16	துருவத்	துருவித்
44	04	அவள்	அவண்
49	01	கம்கடமை	தம்கடமை
49	03	இவைகளை	இலைகளை
50	14	நெடுஞ்சி	தெருஞ்சி
51	18	அவர்களே	அவர்களும்
54	12	இருவரும்	ஒருவரும்
55	18	கெட்டி	கெட்டிப்

57	09	ரசித்தான்	ரசித்தான்
57	15	அவன்	அவன்
57	20	கதைக்கிறவன்	கதைக்கிறன்
57	25	சாதியன்	சாதியன்
57	26	பெடியனெல்லாம்	பெடியனெல்லாம்
58	05	நீங்கள்	நீங்கள்
58	12	அவர்	அவன்
58	23	இனைஞர்	இனைஞர்
60	06	கவிழ்த்தான்	கவிழ்த்தான்
62	12	என்று	என்று
63	07	எனன்	எனன்
63	08	நெளிச்தப்	நெளிச்சுப்
64	20	வைற்போஸ்டில	வைற்போஸ் ந்றில
70	01	கபடத்தையும்	கடத்தனம்
77	20	ங்கர்	ஙங்கர்
80	12	விரைப்போடு	விரைப்போடு
87	12	பெண்களுக்கே	கொண்ட
			பெண்களுக்கே
92	01	குறிக்கவில்லை	குதிக்கவில்லை
96	02	தால்களைஇல	தாக இல்லை
97	22	அவமைச்	அவணைச்
99	25	கிடந்தது	கிடந்தன
101	11	விவாதித்து	விவாதித்தபடி
104	22	விசாரணையின்	விசாரணையின்
104	26	கூறினான்	கூறினானாம்
106	03	இவர்கள்	இவர்களை
110	04	கூறிச்	செல்வதாகக் கூறிச்
113	19	நற்று	நேற்று
117	16	அம்மாளிற்கு	அம்மா
120	17	தெரிவித்தார்	தெரிவித்தான்
121	04	கூறுகிறார்	கூறுகிறாரா?
121	13	சோலிச	சோசலிச
124	10	பதிம்	பதில்

124	02	அவள்	அவள் தான்
126	06	பிரிவுக்கும்	பிரிவுக்கு
129	22	—	9ம் அத்தியாயம்
131	06	குடிசைகள்	குடிசைகளைக்
133	21	மாறிதி	மாறிதி
139	06	பார்சல்கபை	பார்சல்களைப்
151	16	தப்பிப்பிராயங்கள்	தப்பபிப்பிராயங்கள்
152	18	பட்டிருக்கின் நார்கள்	பட்டிருக்கின்றன
157	07	முறுகும்	முனகும்
160	19	இயக்கத்தை	இதயத்தை
166	17	என்று சொல்லி	என்று
181	07	அழைத்தா இ	அழைத்தான்
182	09	எழுதினான்	எழுதினன்
184	24	நோன்டு	நோண்டி
188	13	நல்லவனாலும்	நல்லவரானாலும்
202	06	கால்நடை	கால்கை
205	27	இடுக்க	இருக்க
205	27	இவள்	இவன்
206	03	போல் அவள்	போல்
		போல்	
209	11	என்பதால்	என்பதாலும்
225	11	அவளை	அவளை
238	13	எடுக்கப்	எடுக்காமல்
245	11	எற்றிச்	இராணுவம் ஏற்றிச்
253	15	தன்னை	அவரை
261	02	எமது	கழக
264	15	சலாதரனே	கலாதரனே
281	24	தலைமையா	தலைமையால்
285	16	சகிக்க	முடியாமல்
		முடியாமல்	
287	03	கூறும்	எழுதிய

287	05	கொள்வான்	கொண்டான்
287	17	தேடுபவர்	தேடுபவரும்
587	18	வாதாடுபவர்	வாதாடுபவர்
288	12	துடிதுடித்து	துடிதுடித்த
292	04	நிலையில்	நிலையில்
		அது	
297	27	பொடியுள்ள	பெடியள்ள
305	09	கூறினான்	கூறினார்
308	02	கொடுக்கும்	கொடுக்கும்படியும்
		படி	
321	06	அதை	அதைச் சட்டை
		அசட்டை	
323	26	கோபாலன்	கலாதரன்
326	28	கால்களை	கேட்டுக் கொண்டு கால்களை
328	22	விடுதலை	கழகம்
		தாடனம்	
334	06	தாண்டினா	தாண்டினார்கள்
337	29	டவுடிக்கை	நடவடிக்கை
354	07	கோடி	கோடி

புதியதூர் உலகம்

1

கிழுக்குமை அப்பாவில் நோயைத் தாபமாக பிருக்குவதே நோ
யைக்கப்படிவிடுதி காரிச்சி மூடுத்துாலகீக்குட்டுத்துச் செய்யங்களை
உண்டி துணை சீதூத்துக்குமைக்குட்டுவின்று காப்புக்கீ
ங்கிளு ஏனையை எாதுமையே குட்டிக்கூடுத்துவதை நூக்கால்கூ
க்கிள்கூக்கீ ஏழை பிரோபிரோ நூக்கால்கூக்கீ பிரோபிரோ கூக்கீ
நூக்கால்கூக்கீ நூக்கால்கூக்கீ நூக்கால்கூக்கீ

தூர் வீதியால் நடந்து வந்தவர்கள் அந்தக் குச்சொரிமுங்கையில்
திரும்பியதும் கடற்கரை அண்மித்துவிட்டதை உணரத்
தொடங்கினார்கள்.

இரண்டுபேர் மட்டும் அக்கம்பக்கமாக நடந்துபோகும் அகல
முள்ள அந்தச் சிறிய ஒழுங்கை ஒன்று அல்லது இரண்டு
வீடுகளைத் தாண்டியதும் அந்த மனிதர்கள் போலவே தன்ன
டக்கத்துடன் வளைந்து செல்லும். அந்தக்கிராமத்து மக்கள்
மாதிரி ஒழுங்கைகளும் கம்பீரமாக நீட்டி நிமிர்ந்து செல்லும்
துணிச்சலை கண்டறியாததுகள்.

மனிதர்களதும் கால்நடைகளதும் காலடி அடிக்கடி பட்டு
நலிந்து போன புற்களின் மத்தியில் இடையிடையே பீறிட்டு
நிற்கும் தரையில், வெண்மையாக கடற்கரை குருமணைல்
கோலம் போட்டிருந்தது.

ஒரே திசையில் வேகமாகச் சாய்ந்தாடும் தென்னை மரங்களிலிருந்து வீசிய கடற்காற்றின் குளிர்மை வியர்வையால்
நனைந்த உடல்களைச் சிலவிட்டு அசுவாசப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சங்கர் அனைவருக்கும் பின்பாக சென்று கொண்டிருந்தான்.
ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னம்தான் நடேசன் என்ற தன்
சொந்தப்பெயரை சங்கர் என்று மாற்றியிருந்தான்.

எல்லோருக்கும் முன்பாக அவர்களை வழிகாட்டி அழைத்துச் சென்றவர், சற்றைக்கொருதடவை பின்னே திரும்பிப்பார்த்து வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார். பாதை திடீர் திடீரென்று வளைந்து மறிந்து செல்வதால் அவரை முன்னே விட்டு அதிகம் பின்வாங்காமல் எல்லோரும் ஒரே வேகத்தில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பூவரசம் வேலிகளைத் தாண்டி வளவுக்குள் இருந்த பெண்கள் அந்தந்த இடத்தில் இருந்தவாறு இவர்களை ஆர்வமுடன் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு அப்படியே இருந்தார்கள். இது அவர்களுக்கு வழமையாகிப் போன பழகிய காட்சிதான் என்றாலும் ஓவ்வொரு முறையும் ஏதோ சுவாரசியத்தை புதிது புதிதாக காணும் குறுகுறுப்பு குறையாமல் இருந்தார்கள்.

முன்னே சென்ற அந்த வழிகாட்டி வேகத்தை குறைத்து பதிந்த சிறிய ஓலைக்கொட்டிலுக்குள் சென்றபோது எல்லோரும் ஒரு ரயிலைப் போல அவரை பின்தொடர்ந்து வேகத்தை குறைத்து நின்றார்கள்.

நடந்து வந்த களைப்புத் தீர மாமா நிழலின் கீழ் குழுமி நின்ற அவர்கள் மேலே அண்ணாந்து காய்களைத் தேடினார்கள். அதேவேளை அந்த சிறிய ஓலைக் குடிசையையும் அதில் இருந்து யார் வெளிப்பட போகின்றார்கள் என்றும் அடிக்கடி கண்களை அலைபாயவிட்டார்கள்.

நடுத்தர வயதான விட்டுக்காரர் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவர் போல கண்களைக்கசக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தார். இவர்களைப் பார்த்தவுடன் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டார்.

“மொத்தம் பதினெஞ்சு பேர். விபரம் இந்தா இருக்கு”

யயங்கர பறவையொன்றின் கீச்சிட்ட அலறல் ஒலியில் வழி காட்டி வந்தவர் சப்தித்து விட்டு ஒரு காகிதத்தை நீட்டினார்.

அதைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அந்த வீட்டுக்காரர் மறுபேச் சின்றி தொந்திக்கு மேலாக அவிழ்ந்து விழும் சாரத்தை ஒரு கையால் பற்றிக் கொண்டு உள்ளே திரும்பினார். போகும் போதே அந்தக் காகிதத்தை எதுவும் புரியாதவர் போல் முன்னும் பின்னும் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

வழிகாட்டி வந்தவர் அதே பயங்கர ஓலியில் கத்தினார்.

“நான் போயிட்டு வாறன். எனக்கு அவசரமான வேலை இருக்கு” என்று கூறிக் கொண்டு திரும்பியவர் பின் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராக அந்த இளைஞர்களைப் பார்த்து கூறினார்.

“இன்னும் ரெண்டு மணித்தியாலத்தில் வண்டி வந்தி டும். அதுமட்டும் நீங்க வெளியதிரிஞ்சு இந்த இடத்தை பழுதாக்கிட வேண்டாம். வெளியே யாரும் போக வேண்டாம்” என்று கண்டிப்போடு கடுரோமாக கூறியவர் அந்த இளைஞர்கள் முகத்தில் நிழலாடிய சிநேகபாவத்தில் திருப்தி கொண்டவராக அப்படியே நின்றுகொண்டு “அவர்களில் இரக்கப்படுவர்

போல தொனியை மாற்றினார். ஆனாலும் அது முன்பு போலவே கரடு முரடாகக் கேட்டது.

“இன்னும் அரை மணித்தியாலத்தில் உங்களுக்கு சாப்பாடு வந்திடும். சாப்பிட்டுட்டு நல்லாத் தண்ணி குடியுங்கோ. பிறகு நடுக்கடவில் தாகத்தில் தவிக்க வேண்டியிருக்கும்”

அந்த இளைஞர்கள் ஒருவர் இருவராக அவரைச் சூழ நெருங்கி வந்தார்கள்.

“இண்டைக்கு காத்து கொஞ்சம் உரப்பு. உங்கபாடு கஸ்டம் தான். நல்லா தூக்கி அடிக்கும். ஆனால் பரவாயில்லை நீங்கள் விடுதலைக்கென்று வந்திட்டு இந்த கஸ்டங்களை

சமாளிக்கத்தானே வேணும். நாளைக்கு றெயினிங்கிலோ பிறகு சண்டையிலோ இதைவிட மோசமான கஸ்டங்களை சமாளிக்க வேண்டும்தானே’’

சங்கர் எட்ட நின்றபடியே அவரைப் பார்த்தான்.

கட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமுடி. துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் வெண்மையான முன்வாய்பற்கள். கூனலான வளைந்து மேலிந்த உயரமான உடல்வாகு. ‘யாருக்காக அழுதான்’ திருட்டுயளி ஜோசப்பின் கெந்தல் நடை. குரல் மாத்திரம் அந்த தோற்றத்திற்கு பொருத்தமில்லாத காலை நேர அலாரம் ஒலியாக கீச்சிட்டது.

இளைஞர்கள் அருகில் நெருங்கி தங்கள் பயப்பீதிகளை கேள்வி களாக்கி கொண்டிருந்தார்கள்.

“அண்ணே! எவ்வளவு நேரத்தில் இந்தியாவிற்கு போய்ச் சேருவும்”

“தோழர்! இப்ப நேவி விட்டு கலைக்கிறதில்லையா”

அந்தக் கேள்விகள் அவருக்கு பிடித்தமானதாக இருந்தது. உற்சாகமடைந்தவர்போல் அதே கீச்சிட்ட குரலில் அலறி னார்.

‘நேவி இந்த காத்துக்குள்ள எங்க கலைக்கப் போறான். அவங்கட போட்டால் இந்த காத்துல எங்களைத் தூரத்திற்காது, முறையாக ஓடினா ரெண்டு மனித்தியாலம் சிலநேரம் தப்பினா ஆறு ஏழு மனித்தியாலம் எண்டும் செல்லும். அதைப்பற்றி யோசியாதைங்கு’’ என்று அமைதியாக அவர் கருக்கு விளக்கம் கொடுத்தவர் பின்பு ஒரு கடமை நினைவுக்கு வந்தவராக பட்டென்று அந்த இடத்திலிருந்து நகர்ந்தார்.

வெளியே செல்லும்போது இவ்வளவு நேரமும் பேசியதற்கு சம்பந்தமில்லாதது போல், “நீங்கள் இப்ப போகேக்க ஒண்டும்

தெரியாதது மாதிரித்தான் இருப்பியள். போயிட்டு திரும்பிக் கையில் ஒரு கலாசினிக்கோவோட வந்தா எங்களுக்கே கதை சொல்லுவீங்க. இஞ்ச அப்படித்தான் கனபேர் திரியினம். போகேக்கை பூனை மாதிரி இருந்துட்டு இப்பவந்து எங்க ளையே மிறட்டுறாங்கள்’’ என்று தன்பாட்டில் கூறிச்சென்ற வார்த்தைகளில் புதைந்திருக்கும் அங்கலாய்ப்பை உணர மாட்டாதவர்களாக அந்த இளைஞர்கள் குழம்பி நின்றார்கள். அவர்கள் அந்த சிறிய குடிசையைச் சூழ தனிமையில் விடப் பட்டார்கள்.

அந்த வீட்டுக்காரரும் அதன்பின் வெளியே வரவில்லை. இடையிடையே இருமிக்கொண்டு தான் அந்த இருட்டறையில் இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

அந்த இளைஞர்கள் ஒவ்வொருபக்கமாக இரண்டு மூன்று பேர் கொண்ட சிறுசிறு குழுக்களாக வெளிமுற்றத்தில் பரவினார்கள். சிலர் முன் திண்ணையிலேயே மஸ்லாந்து சாய்ந்தார்கள். எல்லோரும் மறக்காமல் தம் கைகளில் இருந்த உடுப்பு பார்சல் களை திண்ணையின் ஒரு மூலையில் குவித்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் அறிமுகமாகி அதிக நேரம் ஆகவில்லை. தமது சொந்த ஊர் பெயர்களை கூறக்கூடாதென்ற கண்டிப் பான கட்டளையை மீறிவிடாத எச்சரிக்கையுடன் தமக்கு மாற்றப்பட்ட புதிய பெயர்களுடன் பரிச்சயமாகும் குறுகுறுப்புடன் ஒரு புதுமையான அனுபவத்துக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சங்கர் ஒரு மூலையில் இடம் பிடித்துக்கொண்டு கையில் கிடைத்த ஒரு பழைய சஞ்சிகையை புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். நாதன் இன்னும் வரவில்லை! ஓரே அங்கலாய்ப்பாய் இருந்தது.

எப்படியும் சங்கரை வந்து சந்திப்பதாக உறுதி கூறியிருந்தான். அவனுக்கு ஏற்கனவே அந்த இடம் தெரியுமாம்.

சங்கர் சற்றைக்கொருதடவை விழிகளை உயர்த்தி வெளியேயாரும் வருகின்றார்களா என்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டு அந்தச் சஞ்சிகையை படிப்பதிலேயே கவனமாக இருந்தான். மனம் லயிக்கவில்லை.

இரண்டு மணிநேரத்திற்கு முன்னம் தான் சங்கர் தான் ஆயுதப்பயிற்சிக்கு இந்தியா போகும் விபரத்தை நிர்மலாவிற்கு தெரிவித்து விடவேண்டும் என்று முடிவெடுத்தான். நாதனிடம் எல்லா விபரத்தையும் கூறும்போது உண்ணிப்பாக அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு அவன் பேசி முடித்ததும் நேரத்தை பார்த்துக்கொண்டு நாதன் கூறினான்.

“சரி நான் எல்லாத்தையும் பார்க்கிறன். நீ வாற ஆக்களோடு கணங்காமல் கரைக்குப் போ. நீ போக முன்னம் உண்ண வந்து சந்தித்து விசயத்தை சொல்லிறன்.”

சங்கர் சஞ்சிகையில் மனம் லயிக்காமல் நாதனையே எதிர்ப்பார்த்து குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

நாதனை சந்தித்த அன்றைய மாலைப்பொழுதில் நிர்மலாவைப் பற்றிய கதையிலேயே நேரம் போய்விட்டது. வீட்டும் பொறுப்புக்கள் பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் போனது மனதை உறுத்தியது.

“நாதன் வந்திடுவான். வீட்டையும் அடிக்கடி போய்ப்பார்த்து நிலைமையை தெரிவிக்கும்படி சொல்ல வேண்டும்”

அவன் தனக்குத் தானே நம்பிக்கை யூட்டிக் கொண்டிருந்தான். மனன் ! நீ ஒரு இயக்கத்தில் இருக்கிறதென்றா அதுக்கு

முழுதும் நம்பிக்கையுள்ளவனா இருக்க வேண்டும். பூரணமா உன்னை அர்ப்பணிக்க வேணும். நான் உனக்கு அப்பா மாத்திரம் இல்லை. நான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அந்தக் கடமையில் சொல்லிறன். நீ இந்த குடும்பத்திற்கு என்ன உதவி செய்தாய் என்று நான் ஒருபோதும் கணக்கு பார்க்க மாட்டேன். நீ உன் கொள்கைக்கு விசுவாசமா இருக்கிறியா என்ற கணக்குத்தான் பார்ப்பன்’

இரண்டு நாட்களுக்குக்கு முன் அப்பா ஆணித்தரமாக கூறிய அந்த வார்த்தைகளை ஆசீர்வாதமாக ஏற்றுக் கொண்ட சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்த்தான்.

அம்மா திக்பிரமை அடைந்தவள் போல் மலங்க மலங்க விழித் ததைக் கண்டு இவன் வாஞ்சையுடன் அவள் கைகளை பற்றிக் கொண்டு கூறினான்.

‘அம்மா நீங்க வீட்டில் இருந்து கொண்டு இவ்வளவு நானும் அப்பாட போராட்டங்களுக்கெல்லாம் ஆதரவு காட்டினிங்களே. அது போன்ற நியாயமான போராட்டம்தான் அம்மா இது. இதற்கு தடை சொல்லாதீங்க.’

அவள் எதுவும் பேசமுடியாமல் இவன் அடர்ந்த தலைமுடியை பற்றிப் பிடித்து மார்பில் முகத்தை புதைத்துக் கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள்.

‘தங்கம்! அவனை நீ தடுக்காதை. அவன் உயிரை வெறுத்து இப்படிப் போகவில்லை. அல்லது உயிரை காப்பாற்றி கொள்ற துக்கும் இப்படி ஓடவில்லை. உயிர்வாழும் அர்த்தத்தை புரிந்து கொண்டுதான் இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறான்.’

அவள் அழுகையை மீறிய அவசரத்துடன் பீறிட்டு பொரு மினாள். ‘நீங்க அபசகுனமா எதுவும் பேசாதீங்க. என்ட-

‘பிள்ளைக்கு நான் சாகமுன்னம் எதுவும் நடந்திடப் படாது என்டுதான் பயப்பிடுறன்’

சிறு குழந்தை போல் தேம்பி அழும் அவள் பரிதாபத்தை கண்களை அகலவிரித்து அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவள் தன் முன்னால் இப்படி திடீரென்று ஒரு குழந்தைபோல குறுகிப்போய் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பாள் என்று அவன் சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அம்மாவோடு அவன் இம்மாதிரி விசயங்களை ஒரு பொழுதும் பேசுவதே இல்லை. அப்பாவே அவனுக்கு எல்லாம், அவனது நம்பிக்கைக்குரிய ஆலோசகரும் தூரதிருஷ்டியுள்ள வழிகாட்டியும் அவரேதான். அந்த வழக்கத்தில் அவன் தமிழகத்திற்கு பயிற்சிக்குப் போகும் விஷயத்தை முதலில் அப்பாவிடமே பிரஸ்தாபித்தான்.

அப்பா அவனை ஏறிட்டு பார்த்துவிட்டு வழமைக்கு மாறாக மௌனமாக இருந்தார். சிறிதுநேர யோசனையின் பின் அவரே இதை அம்மாவிடம் கூறும்படி அனுப்பியும் வைத்தார் எதையும் வெளிப்படையாக பேசிய பழக்கத்தில் அம்மாவிடம் அப்பட்டமாக அவன் கூறிவிட்ட பின்புதான் அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட கலவரத்தை தாங்கமாட்டாமல் குழம்பி நின்றான்.

‘ராசா நீ முத்தபிள்ளை. எந்த அரசியல் வேலையானாலும் ஜூரில் இருந்து கொண்டு செய். எங்களை விட்டிட்டு மட்டும் போயிடாதை.’

அவள் பொங்கி எழும் குழற்றை தாங்கமாட்டாமல் பரிதவித்து அப்பா வந்தார். நீண்ட பிரயத்தனமெடுத்து அவளை ஆறுதல் படுத்தினார். அதன்பின் வழிந்தோடும் வியர்வையை

துண்டால் துடைத்துக் கொண்டு குழம்பி நிற்கும் அவனிடம் வந்தார்.

“மகன் ! அம்மா நல்லா நொடிங்ஸ் போட்டா. அவளை நீசாதாரனமா நினைக்காதை. அவள் தனக்கென்று அபிலா சைகள் ஏதும் இல்லாமல் கடந்த காலம் பூராக என்னோட ஒத்துழைச்சவள். ஆனால் இப்பொழுது அவள் கலங்கிறதெல்லாம் உன் உயிரை நினைச்சத்தான்” என்று கூறி சிறிது அமைதியானார்.

அவர் பரந்த மார்பில் திட்டு திட்டாய் படர்ந்திருக்கும் கரிய ரோமங்கள் இடையிடையே பழுப்பேறிக்கொண்டுபோவதை ஒரு வித கரிசனையோடு அவதானித்து விட்டு அப்படியே இருந்தான் அவன். அவரே தொடர்ந்தார்.

“மனிதன் ஒரு அரசியல் மிருகம் என்று சொல்வது எவ்வளவு பெரிய உண்மை தெரியுமா. எந்த மனிதனுக்கும் அரசியல் இல்லாமல் இருக்க முடிவதில்லை. ஆனால் இதை பெருங் பாலான மனிதர்கள் அறிவதில்லை. நான் என் காலத்தில் முனைப்பாக இருந்த தமிழ் சிங்கள மக்களின் ஜக்கியப்பட்ட சோசலிச் போராட்டத்தை செய்யவேண்டும் என்று அரசியலில் ஈடுபட்டேன். அதில் வெற்றிகாண முடியவில்லை. நீ உன் தலைமுறைப் போராட்டமான தமிழீழ விடுதலையினுடாக ஒரு சோசலிச் புரட்சியை முன்னெடுக்க அரசியலில் நுளைத் திருக்கிறாய்”

அப்பா எப்பவும் இப்படித்தான். எந்த விசயத்தையும் நேரடி யாக புட்டுவைக்காது சுற்றி வளைத்துத்தான் வருவார். அதையே எதிர்பார்த்து காத்திருப்பவன் போல் அவன் நெற்றியை சுருக்கிக் கொண்டு காதுகளை கூர்மையாக்கினான்.

“இந்த இரண்டு போராட்டங்களுக்கும் இடையில் வடிவத்தில் மட்டும் தான் பேதம் இலட்சியத்தில் ஒன்றுதான். அது மாத்திரமல்ல முன்னையதன் அனுபவங்களை பிள்ளையது

பற்றிச் செல்கிறது. பற்றிச் செல்லவும்வேணும். எனது காலத்தில் ஆயுத போராட்டம் என்றால் வெறும்வார்த்தைகளில் மாத்திரம்தான். நடைமுறையில் எங்கள் கட்சி ஒரு சொட்கண்ணே கூடக் கண்டிருக்காது. ஆனால் நீங்கள் அப்படியில்லை. உன் அம்மாதான் பாவம். அவனுக்கு இந்த பரினாமவளர்ச்சியை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அரசியல் என்றால் என்னைப் போல ஊர்வலம், பொதுக்கூட்டம் என்ற மட்டோடு நீ நின்றிடுவாய் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். ஆயுதப் பயிற்சி என்பது அவள் கற்பனை பண்ணாத ஒன்று..... ஆனாலும் நீ வீட்டைப் பற்றி கவலைப்படாதே. நான் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளுறன். நீ ஒரு இயக்கத்தில் இருக்கிற தெண்டா அதுக்கு முழுதும் நம்பிக்கை யுள்ளவனா இருக்க வேண்டும்...” சங்கர் கண்களை முடிக்கொண்டு முகத்தை முழங்கால்களுக்குள் புதைத்துக் கொண்டான்.

அவனை அறியாமல் விழியோரத்தில் தேங்கி நின்ற நீரையாருக்கும் தெரியாமல் லாவகமாக சாரத்தில் துடைத்து விட்டான். அது கவலையால் வந்த கண்ணீர் அல்ல பெருமையால் வந்தது.

அந்த இளைஞர்கள் இது ஒன்றையும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தங்களுக்குள் நெருக்கமாகிவிட்டதை காலைநேர குருவிகளின் கீச்கீச் ஓலியில் ஒருவர்மாறி ஒருவர் சம்பாசித்துக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து புலப்படுத்திக் கொண்டார்கள். முற்றத்தில் காலகளை நீட்டியும், மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டும் அவர்கள் மனம்போன போக்கில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெவ்வேறு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது ஒவ்வொருவருடைய பேச்சுவழக்கில் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. கடல்பயணமே அவர்களுக்கு பெரிய உறுத்தாக இருந்தது.

அதுபற்றியே அடுத்தடுத்து பேசினார்கள்.

சங்கர் நாதனை எதிர்பார்த்து மனதுக்குள் புலங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

நேரம் செல்ல செல்ல நிர்மலாவை சந்திக்கும்படி நாதனை அனுப்பியிருக்க வேண்டாம் என்ற சலிப்பு அவனுக்கு ஏற்படத் தொடங்கியது.

உள்ளேயிருந்து இருமிக் கொண்டிருந்த அந்த வீட்டுக்காரர் வெகுநேரத்தின் பின்பு வெளியே வந்தார். அதே சமயம் அவரைத் தேடிக்கொண்டு ஓடோடிவந்த சிறுவன் ஒருவன் அருகில் வந்து ரகசியமாகப் பேசியதும் அவர் புரிந்து கொண்டவர் போல செருமிக்கொண்டு கூறினார்.

இந்தியா செல்ல படகு வந்திட்டுதாம். அந்த சிறுவனோடே எல்லோரையும் போகட்டாம்.

அவனுக்கு திக்கென்றது. ஏமாற்றத்தால் மனம் சலித்தது. நாதனை இன்னும் காணோம்.

எல்லோரும் அவசர அவசரமாக எழுந்து தாம் கொண்டுவந்த அந்த பார்சல்களைத் தேடி கையிலெடுத்தார்கள். அந்த சிறுவன் அவர்கள் பரபரப்பையும் சப்தத்தையும் அடக்கி அமைதியாக அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். அந்தப் பணியில் அவன் நீண்ட காலமாக உழைத்த அனுபவம் அப்படியே தெரிந்தது.

சங்கர் சோர்ந்து குழம்பிப்போய் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கடல் அலைகளின் ஆக்ரோசமான ஓலி இப்போது மிக அண்ணமயில் கேட்டது.

கடல் அலைகளா கிழித்துக் கொண்டு அசரவேகத்தில் அந்த படகு பற்றத்து. ஒவ்வொரு அலையும் படகின் மேல் அணி யத்தில் முட்டி எம்பித் தன்றும்போது உள்ளே இருந்தவர்கள் கையில் அகப்பட்டதை இருக்கப்பற்றிக்கொண்டு மேலே பாய்ந்து ஒருவரோடொருவர் முட்டி மோதி துள்ளி விழுந்தார்கள். மூன்று என்ஜின்கள் பொருத்தப்பட்ட அந்த விசைப்படகு புறப்பட்டபோது ஒரு என்ஜின் மாத்திரமே முடுக்கிவிடப்பட்டது ஐந்து நிமிட நேரத்தின் பின் அடுத்த இரு என்ஜின்களும் முடுக்கிவிடப்பட்டபோது வண்டியில் உள்ளோர் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தார்கள்.

மூன்று ஓட்டிகளில் ஒருவர் வண்டியின் பின்புறம் என்ஜினோடு இணைந்த கானா கம்பியை பிடித்துக் கொண்டு வேகத்தை கூட்டிக் குறைத்துக்கொண்டு நின்றார். மற்றொருவர் அவருக்கு உதவியாக அவர் அருகிலேயே நின்று அவர் பணிக்கும் ஒவ்வொரு வேலையையும் செய்து கொண்டிருந்தார். மூன்றாமவர் முன் அணியத்திற்கு வந்து ஏதும் படது தென்படுகிறதா என்று அந்த கும் இருட்டிலும் பார்வையைக் கூராக்கி துளாவிக்கொண்டிருந்தார்.

‘அடேய்! கவனமா பார்! ஏதும் புள்ளித்தெரியும்.

இங்கினதான் திரிவான்கள்’

பின்னாவிருந்த ஓட்டி சற்றைக் கொருத்தடவை குரல் கொடுத்தார்.

சங்கர் படகின் நடுவில் இருந்துகொண்டு படகின் ஒவ்வொரு துள்ளல் பாய்ச்சலுக்கும் தன்னை அகவாசப்படுத்த கடுமையாக போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

காங்கேசன் துறை வெளிச்சவீட்டு விளக்குவெளிச்சம் தெளிவாக தீண்ணும் மின்னிக்கொண்டிருந்தது. தரையைக்காட்ட அது தவிர வேறு எந்த அடையாளமும் இல்லாமல் எங்கும் ஒரே கடல்பரப்பு.

முன்புறமிருந்த இளைஞர் ஒருவன் வாந்தி எடுத்து கலவரப் படுத்துவதும் அவன் அருகிலிருந்த மற்றிருவரும் அருவருப் பால் முகத்தை சுழிப்பதும் அந்த கடும் இருளிலும் துல்லிய மாகத் தெரிந்தது. ஓட்டிகள் அதுபற்றி எந்த சிரத்தையுமின்றி வேறு படகுகள் கண்களில் தென்படுகிறதா என்று பார்வை யைக் கூராக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென்று அந்தப் படகின்வேகம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து கொண்டுபோனது. அணியத்தின் மேல் நின்ற ஓட்டி கலவரப் பட்டு திரும்பினான். கானா கம்பியை பிடித்துக்கொண்டு நின்ற ஓட்டி இடது கரை என்ஜினைப் பரிதாபமாக பார்த்துக் குழும்பினார். அந்த என்ஜின் ‘புட்புட்’ என்ற சப்தத்தோடு இயங்க மறுத்தது.

“அடேய ! நாற்பது ஒன்று நின்றுட்டது.” என்ன அறுப்போ தெரியாது”

முன்னே நின்றவன் திரும்பிக் கேட்டான்.

“அதுக்கென்ன பரவாயில்லை, ரெண்டு எஞ்சினில் இப்படியே போவமா”

பின்னேயிருந்து ஆத்திரத்தோடு கத்தினான்.

“மடக்கதை கதைக்கிறாய் நேவி தூரத்தினா இந்த ரெண்டி வையும் ஓடித்தப்ப முடியுமா. இது காபரேட்டறில் அடைப்பு ஏற்பட்டிருக்கும் அல்லது பிளக்கில் காபன் பிடிச்சிருக்கும். பிளக்கை களற்றி பார்ப்பமா”

என்சின் சப்தத்தை மீறி அவர்கள் குரல் ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த இரண்டு எஞ்சின்களும் உடனடியாக நிறுத்தப்பட்டன. படகு நின்றதால் துள்ளல் பாய்ச்சல் குறைய அவர்கள் உடல் வேதனையை சிறிது அசுவாசப்படுத்தி ஆறுதல் கண்டார்கள். ஆனால் எல்லோர் மனதிலும் இப்போது நேவி வந்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம் ஆழமாக அலை மோதியது.

‘‘டேய் ! கவனமாக நாலு பக்கமும் கழுத்தை வளைச்சுப்பார். ரத்தும் புள்ளி தெரியும்’’

முன் அணியத்திற்கு மேல் ஏறிநின்ற ஓட்டி வேறுபடகளின் அசுமாத்தம் தெரிகின்றதா என்று பார்வையால் துளாவினான். படகு ஓடாமல் நின்றதால் முன்னையதைப்போல் துள்ளல் பாய்ச்சல் இல்லாவிட்டாலும் இடைவிடாமல் தொட்டில் ஆட்டம் மோசமாக படகில் இருந்தவர்களை இருபக்கமும் புரட்டி எடுத்தது. மேலும் இருவர் புதிதாக வாந்தி எடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஒரு இளைஞர் களைப்பு மேலிட்டால் தலையை சங்கர் மடியில் கிடத்தினான். சங்கர் ஆதரவாக அவன் தலையை வருடிக் கொடுத்தான்.

பரந்த அந்தக் கடல்பரப்பில் தன்னம்தனியாக அந்தப் படகு மிதப்பது இனம்புரியாத ஏகாந்த உணர்வை அவனுக்கு புதி தாக தட்டி எழுப்பியது. அந்த இளைஞர் இவன் மடியில் உரிமையுடன் முகத்தை புதைத்திருப்பது கூட அந்த உணர்வுக்கு மெருகூட்டுவதாகவே இருந்தது.

காற்சட்டைப் பையில் ஏதோ ஒன்று துருத்தியது காலை சிறிது தூக்கி வலது கையினால் தடவிப்பார்த்தான்.

அது ஆண்கள் அணியும் ஜம்பொன் வளையல் !

நிர்மலா நாதனிடம் கொடுத்தனுப்பியிருந்தாள்.

முச்ச இரைக்க கரைக்கு ஓடோடி வந்து நாதன் அதை அவனிடம் கொடுத்தான்.

இறுதிநேரம் வரை நாதனை காணாமல் போய்விடுவோமே என்று தவித்திருந்த சங்கருக்கு அது முழுதிருப்தியைக் கொடுத்தது.

நாதனோடு பத்து நிமிட நேரமாவது கரையில் நின்று பேச முடிந்தது.

நிர்மலா முதலில் அதிர்ச்சியால் எதுவும் பேசவில்லையாம். சங்கரின் முடிவு அவளைப் பெரிதும் குழப்பியிருந்தது.

சிறிது நேரம் நாதன் பேசவதை ஆச்சியியத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் அவன் பேசி முடிந்ததும் வழிந்தோடும் கண்ணீரை மறைப்பதற்கு கடுமையாகப் பிரயத் தனப்பட்டாள், ஒரு வருடத்திற்கு முன்னம் மாணவர் ஆமைப்பொன்று யாழிப் பாணத்தில் நடத்திய பாதயாத்திரையொன்றில் கலந்து கொள்ளும்படி அவளது கல்லூரிக்கு வந்து பிரச்சாரம் மேற் கொண்ட கம்பீர இளைஞனாக அவளுக்கு முதன் முதலில் அறிமுகமான சங்கர், இவ்வளவு விரைவில் ஆயுதப்பயிற்சிக் காக அக்கரை செல்லும் முடிவெடுப்பான் என்று அவள் என்னியிருக்கவில்லை.

சங்கர் அப்பொழுது ஏ.எஸ். இறுதியாண்டு மாணவன் மாணவர் போராட்டம், உண்ணாவிரதம், ஊர்வலம் என்றால் அவனுக்கு தண்ணீர் பட்டபாடு. சிறையிலிருந்து தம் மாணவதலைவர் விடுதலையாகி வந்தபோது ரயில்நிலையத்தில் கொடுக்கப்பட்ட பிரமாண்டமான வரவேற்பின் வெற்றிக் கெல்லாம் சங்கரின் பங்களிப்பு அநேகம்.

ஈங்களின் மாணவ வாழ்வு முடிந்த வேளையில் அவன் சார்ந்த மாணவர் ! இயக்கமும் அதன் போராட்டங்களும் ஏனோ அமைதிக்கு வந்தன.

ஆனால் நிர்மலா மாத்திரம் அப்படியில்லை.

அவன் இதயத்தை அமைதியில்லாமல் அலைக்கழித்து பூதாகர மாக ஆட்டுவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குழப்பம் !

தடுமாற்றம் !

மயக்கம் !

தவிப்பு !

எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்து புதியதொரு இலட்சிய வாழ்வுக்கு தன்னை தயார்படுத்திக்கொண்டு வளர்ந்தபோது அப்பாவின் அனுபவ முத்திரைகள் அவனை அனாயசமாக வழிகாட்டும்.

“மகன் ! ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டா வாழ்வது எவ்வளவு புனிதமானது தெரியுமா. வெறுமனே கட்சி அங்கத்தவனாகிற பெருமை மட்டும் போதாது. மார்க்சிசம் ஒரு வாழ்க்கை முறை உயிரோட்டமான வாழ்க்கை அது ஆனால் எங்கட கட்சியில் பலர் அதை உணர தவறிவிட்டாங்கள். தமது சொந்த நலனுக்காக-ஒருநாள் மகிழ்ச்சிக்காக-சில பத்துரூபாலாபத்திற் காக எல்லாம் கூட தங்கள் ஆள்மாவை கொன்றழழிச்சாங்கள். ஒரு மார்க்சியவாசிக்கு சுயநலமும், சோம்பேறித்தனமும் கட்டோடு இருக்கப்படாது. அவனுக்கென்று இருக்கும் ஆசா பாசம் எல்லாமே ஒரு இலட்சிய வாழ்வுக்கு கட்டுப்பட்டே

இருக்கவேண்டும். காதல், திருமணம் இவற்றிலெல்லாம் இது மிகமிக முக்கியம்”

ஒரு மத்தியதர வர்க்கப் பெண்ணான நிர்மலாவின் கனவுகள், கற்பனைகள், மோகமயக்கங்களின் பலவீனங்களைப் புரியும் அளவிற்கு இந்த வழிகாட்டல்கள் சங்கருக்கு போதுமானதாக இருந்தது.

எந்த வகையிலும் அவள் அவனுக்கு ஏமாற்றத்தை கொடுக்க மாட்டாள் என்பது அவனுக்கு உறுதியாயிற்று.

அதேசமயம் பிழையான கற்பனையிலோ அல்லது ஆற்றாமை பரிதாபத்திலோ அவள் இவனில் ஏமாறுவதற்கு வாய்ப்புகள் நிறையவே இருக்கின்றன என்பது இவனுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்த எச்சரிக்கையில் மிகவும் எட்ட நின்றே அவன் தன் காதலை வளர்த்துக் கொண்டான். அவனது அந்த விலகலில் மினிர்ந்த அலட்சியம் கூட அவனுக்கு விருப்பமான தாகவே இருந்தது.

அந்த அலைகடவின் மத்தியில் பழுதடைந்த படகில் எல்லோ ரும் அச்சத்துடன் பரபரப்பாயிருக்கும்போது இவனால் மட்டும் அந்த மிருதுவான உனர்வுகளில் லயிக்க முடிந்தது.

அந்த ஐம்பொன் வளையலை மீண்டும் ஒருதடவை கைகளால் தடவிப்பார்த்துக் கொண்டான்.

அவனுக்கு உள்ளுர சிரிப்பாக இருந்தது.

அவள் நினைவை இதயத்தில் மட்டும் சுமந்தால் போதாது, கண்களிலும் சுமக்கவேண்டும் என்ற பேராசையா அவனுக்கு ! அவன் காத்தில் கானும் பொழுதெல்லாம் கண்கள் கணத்து குழம்ப வேண்டுமோ !

அவன் ஆயுதப்பியிற்சிக்காக இந்தியா செல்வதை நாதன் கூறிய பின்பு திரும்பிவர ஆறுமாதங்கள் செல்லும் என்று கூறி னாலும், அது வருடக்கணக்கில் கூட செல்லும் அல்லது அவனைக் காணாமலேயே போகக் கூடும் என்ற அச்சமேவிட்டில் அவன் ஒரு கணம் அழுது வடிந்தவள் மறுகணம் நாதனை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு பரபரப்பாக கையில்கிடந்த காசை பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு கடைக்கு ஓடிப்போய் அவசர அவசரமாக அதைவாங்கி நாதனிடம் கொடுத்தனுப்பி விருக்கிறான்.

காபறேட்டரை கழற்றி புதுப்பிளக்கை மாற்றியபின்பு முழு மூச்சாக பழுதடைந்த எஞ்சினை இயக்கியபோது பந்தயக் குதிரையின் வேகத்தோடு அது பட்டென்று வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது.

எல்லோர் முகத்திலும் ஆனந்தக் கிளர்ச்சி.

மீண்டும் புதுவேகத்தில் படகு வடக்கு திசையை குறிவைத்து ஒட்டஆரம்பித்தது. ஒட்டிகளின் தலைவன் போல் சகஷேட்டி களை இதுவரை அதட்டி, மிரட்டி ஏரிந்து விழுந்தவன் அதற்கெல்லாம் சேர்த்தாற்போல் மன்னிப்பு கேட்பவன் போல் மிகக்குழைவாக இப்பொழுது அவர்களுடன் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

‘பெற்றோலை வடிச்சு ஊத்தச்சொன்னா, கரையில் நிக்கிற வனுகருக்கு எங்க விளங்கப்போகுது. அப்படியே ஊத்துவாங்கள். நாமதான் நடுக்கடலில் நின்டு தத்தளிக்கிறது. எல்லோரும் கழகம் கழகமென்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திடுவாங்கள். ஆனால் கொடுத்த வேலையை மட்டும் ஒழுங்கா செய்யிற்றில்லை’

முன் அணியத்தில் நின்றவன் இப்போது உர்சாகமாக பேச்கில் கலந்து கொண்டான்.

“நாங்கள் கழகம் என்றபடியால் இப்படியெல்லாம் கஸ்டப் படுறம். கூலிக்கு கடத்தல் வண்டி ஓட்டியா பிடிச்சிருந்தா இப்படியெல்லாம் கஸ்டப்படுவானுகளா”

“அவனுகருங்கு காசலதான் குறி. விடுதலையென்று வந்தால் மட்டும்தான் இப்படி கஸ்டங்களை சகிச்சுப் போகலாம்”

தலைமை ஓட்டி பெற்றோல் மணந்ததால் ஏற்பட்ட அரு வு விருப்பை காறி கடவில் துப்பிவிட்டு சொன்னார்.

“தரையில் போற வண்டியெண்டா, ஆமி தூரத்தினா எப்படி யும் விட்டிட்டாவது ஓடித்தப்பலாம். இது கடவில் போற வண்டி. நேவி தூரத்தேக்க எஞ்சின் பழுதாப் போன பின்பு நாம என்ன செய்யிறது. இந்த நாற்பது எஞ்சின் வாங்கின காலத் தில் இருந்தே இப்படித்தான். புதிச ஒன்று வாங்க வேணு யின்டு நானும்தான் சதா சொல்லிப்பார்க்கிறேன். ஆரு கேட்கிறான்” என்றவர் உரத்தகுரவில் சொன்னார்.

“ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். எனக்கெல்லாம் சாவு கடவிலதான்”

அந்த வார்த்தைகளை தாங்க மாட்டாததுபோல கடல் அலை ஒன்று துள்ளி எழுந்து பட்டை எம்பித்தள்ளியது.

அந்த வார்த்தைகளால் நிலை குலைந்து போன அவர்கள் கணநேரம் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

எல்லோர் கவனமும் இப்போது அவர் பக்கமே திரும்பியது.

அருகில் இருந்த இளைஞன் ஒருவன் சங்கரின் தோளைப் பற்றிக் கொண்டு காதுக்குள் குசுகுசுத்தான்.

“இவர்தான் சேரன். சிவராசா பொலிஸ் கொலை வழக்கில் நாலாவது எதிரி. மட்டக்களப்பு சிறையுடைப்பில் தப்பி வந்த வர்”

ஓட்டிகளின் தலைவன் போல் கம்பீரமாக அந்தப்படகின் பின் புறம் இருந்த கரிய, நெடிய உருவத்தைக் காட்டிக் கூறினான். படகிலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போது குறிப்பாக அவரை பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

“இவர் திறமையான ஓட்டி. நேவிக்கு பயமே கிடையாது சிறையில் ஆறுவருசமா இருந்தவர். தப்பிவந்த பின்பும் தொடர்ந்தும் இப்படி கடலில் கஸ்டப்படுகிறார்”

எல்லோரும் வாஞ்சையுடன் சேரனைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் பார்வையில் நிழலாடிய சிநேகபாவத்தை இனம் கண்ட பூரிப்பை வெளிக்காட்டாமல் சேரன் தன் வேலையிலேயே கருத்தாக இருந்தான்.

படகு முன்னிலும் வேகமாக கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு பறந்தது. படகில் இருந்தவர்கள் தடுமோறித் தத்தளித்தார்கள். சங்கர் மடியில் மீண்டும் முகம்வைத்து படுத்த அந்த இளைஞர் ஒவ்வொரு துள்ளலுக்கும் மெதுவாக முன்குவது கேட்டது. சீறி அடிக்கும் கடல் நீர் முகத்தில் பட்டு தெறித்தபோது கண்கள் உப்பு நீரால் ஏரிந்து சிவந்தது.

உடம்பின் அத்தனை எலும்புகளும் முறிந்து நொறுங்குவது போன்ற வேதனை. வாய்விட்டு அழிமுடியாத ஆண்மையின் கம்பீரத்தை பல்லைக்கடித்து சகித்துப்பொறுத்துக் கொண்டு அந்த இளைஞர்கள் கடல் அலையின் ஒவ்வொரு பாய்ச்சலுக்கும் பரிதாபமாக ஈடுகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தம்பியவையஞ்கு இப்பவே உடல்பயிற்சி கொடுக்கிறம். இதுதான் முதற் பயிற்சி. எப்படி இருக்கு’’ என்று சிரித்துக் கொண்டே சேரன் படகின் வேகத்தை குறைத்தான்.

வேகம் குறைந்தது எல்லோருக்கும் ஆறுதலாக இருந்தது.

அவன் நகைச்சவையை இப்போது ரசித்து சிரித்தார்கள்.

படகின் வலப்புறமிருந்து நிலவு தோன்றி கர்ப்பினி பெண் ணின் அமைதியுடன் மெல்ல மெல்ல மேல் எழுந்து வந்தது. கடலில் ஓரளவு வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியது.

‘‘நல்ல வேளை ! பின்வெளிச்சம் வரமுன்னமே ஆழ்கடலை தாண்டிட்டம்’’ சேரன் நான்கு பூர்மும் கழுத்தை வெளாத்து சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு சொன்னான். “ஆனாலும் சொல்ல ஏலாது. கழுதைகள் இங்களைக்கையும் போட்டிட்டு கிடப்பாங்கள். எதுக்கும் அணியத்திலேயே நின்டுக்கோ’’ என்று எச்சரித்தவன் “இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக்கலாம் தான் ஆனால் பாவம் தோழர்கள் சரியா கஸ்டப்படுறாங்கள்’’ என்று இவர்களைப் பார்த்து அனுதாபத்துடன் கூறி முடித் தான்.

இப்போது படகின் வேகம் சாதாரண நிலைக்கு வந்தது. ஒரு கடல்பயணத்தின் உல்லாசத்தை அனுபவிக்கும் அளவிற்கு அது போதுமானதாக இருந்தது.

நிலவு வெளிச்சம் இப்போது கடல்பரப்பெங்கும் தாராளமாகப் பரவி குளுமையூட்டியது. மேகங்கள் விதம்விதமான பயங்கர மிருகங்களின் வடிவம் குலையாமல் படகின் ஓட்டத்திற்கு எதிர்த்திசையில் ஒன்றையொன்று துரத்திக் கொண்டிருந்தன. சங்கர் படகின் வலதுபுறத்தித்திற்கு மெதுவாக நகர்ந்து வந்து நடுவானத்திற்கு ஏறிவரும் நிலவின் அழகை தன் பாட்டிற்கு

ரசிக்கத் தொடங்கினான். அவன் மடியில் கிடந்த அந்த இளைஞரும் இப்பொழுது களைப்பு நீங்கி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். படகு வடக்கே தெரியும் அருந்ததி நட்சத்திரத்தை குறி பார்த்து சென்றுகொண்டிருந்தது.

அருந்ததி நட்சத்திரத்தை எப்படி அடையாளம் காண்பதென பதை நிர்மலாதான் அவனுக்கு கற்றுக் கொடுத்திருந்தாள்.

வடத்தையில் சுற்சதுரமான நான்கு நட்சத்திரங்கள். அந்த சதுரத்தின் வலக்கை கீழ் நட்சத்திரனை தொடர்ந்து ஒரு ரகாடு போட்டதுபோல அடுத்துடுத்து இருநட்சத்திரங்கள். அந்த இரண்டாம் நட்சத்திரம்தான் வசிட்டராம். அதற்கு அருகில் எப்பொழுதும் அந்த நட்சத்திரத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்குமாம் அருந்ததி நட்சத்திரம்.

ஒவ்வொரு நட்சத்திரமாக விரலை நீட்டி சுட்டிக்காட்டி அருந்ததி நட்சத்திரத்தை அடையாளம் காட்டிவிட்டு குறும்பாகச் சிரித்தாள் நிர்மலா.

“தன்னைப்பற்றி கொஞ்சமும் கவலைப்பட வேண்டாம். வாழ்ந்தால் உன்னோடுதான் என்று உறுதியாக நம்பப்படுமாம்”

நாதன் விரசமேதுமின்றி அவன் உணர்ச்சிகளை கௌரவித்து அவன் செய்தியைக் கூறினான்.

சங்கர் அதையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

படகில் ஏறுமுன் மணவில் இருந்தபடி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“வீட்டை அடிக்கடி போய் பார்த்துக்கொள். தம்பி, தங்கச்சிக்கு எந்தக் காரணம் கொண்டும் படிப்பை கைவிட வேண்டுமென்று சொல். நான் வந்து அவர்களை கவனிப்பன்”

“‘நீ வீட்டைப்பற்றி யோசியாதை. நான் எல்லாத்தையும் பார்க்கிறன்’ நாதன் ஆதரவோடு கூறினான்.

“‘நீயும் மிகவும் கவனமா வேலை செய். கண்டபடி ஓடித்திரிஞ்சு ஆழிபொலிசில் மாட்டிடாதை’

பொதிகளை ஏற்றியின்பு, படகில் ஏறுவதற்கு இடுப்பளவு ஆழத்தில் அவர்கள் இறங்கி நடந்தார்கள்.

இருவரும் இறுதியாக கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார்கள். கண நேரம் எதுவும் பேசத்தோன்றாமல் மீளனமாக இருந்தார்கள். அதன்பின் சங்கரும் அவசர அவசரமாக ஓடிப்போய் படகில் ஏறினான். முண்டியடித்துக்கொண்டு இடத்தை பிடித்தவள் சப்பாணை கட்டிக்கொண்டு அமரவும் எஞ்சின் உறுமத்தொடங்கியது. அது புறப்பட்ட வேகத்தில் ஏற்பட்ட வேகத்தில் தள்ளாட்டத்தில் நாதனுக்கு கைகளை அசைத்து விடை கொடுக்கவும் அவனால் முடியவில்லை. மானசீகமாகத் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான்.

“‘நண்பனே ! நாம் மீண்டும் சந்திப்போம்’”

வானம் இப்போது நிர்மலமாகக் காட்சி கொடுத்தது. முகில் கூட்டங்களின் அந்த பயங்கர மிருக தோற்றங்கள் எல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒழிந்துவிட்டன. நிலவும் நடசத்திரங்களும் பூரண ஆதிக்கம் செலுத்தின. வடதிசையில் இடையிடையே வெளிச்சம் ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. எல்லோரும் ஆவ லோடு அதை நோக்கினார்கள்.

இந்தியக் கரை அது !

அந்த வெளிச்சம் இப்பொழுது துல்லியமாகத் தெரிய ஆரம் பித்தது. படகினுள் இப்பொழுது சலசலப்பு அதிகரித்தது. வாந்தியெடுத்து சோர்வற்றவர்கள் கூட தமது செய்கைக்காக

வெட்கப்படுபவர்கள்போல நானிக்கொண்டு அந்த மகிழ்ச்சி யில் கலத்தார்கள்.

வெளிச்சம் வரவர பெரிதாகி பிரகாசித்தது. வழகம் யாரே பயணம் வெற்றிகரமாக முடிந்ததில் எல்லோருக்கும் நிறைவு. சங்கர் அந்த நிறைவிலும் ஒரு கலக்கத்துடன் தவித்தான்.

“ராசா! நீ திரும்பி வருவாய் என்ற உறுதியோட இருக்கிறன். நான் சாகேக்கை என் முன்னால் நீ எப்படியும் நிற்கவேணும்”

அம்மாறுதி நேரத்தில் அவனை வழியனுப்பியவேளையில் அவன் தலையிரைப் பற்றி பிடித்து கன்னத்தில் அழுத்திக் கொஞ்சிக்கொண்டு கூறியபோது ஏனோ அவனது உறுதி ஒரு கணம் ஊசலாடியது. அவனது தம்பியும், தங்கையும், அந்த காட்சியை மிரளமிரள விழித்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு நடப்பது எதுவும் புரியவில்லை. விபரீதமாக ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்று மாத்திரம் உணர்ந்தார்கள்.

அப்பா அதே கம்பீரத்துடன் தலையசைத்து வழியனுப்பினார். படகு கரையை நெருங்கிவிட்டது. முன்னே நின்ற ஓட்டி ஒருவன் நீண்ட கம்பை விட்டு கடவின் ஆழத்தை அளந்து திருப்திப்பட்டுக்கொண்டான்.

ஏஞ்சின் நிறுத்தப்பட்டது.

வண்டி வேகமாகத் திருப்பப்பட பட்பட்டென்று படகில் இருந்த எல்லோரும் கடவில் குதித்தார்கள். தண்ணீர் இடுப்பு மட்டத் திற்கு சற்று கூடுதலாக இருந்தது.

“அப்படியே நடந்துபோங்கள். அந்த விளக்கடியில் ஆட்கள் தண்பர்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பர்கள் நாங்கள் வருகிறோம்

சேரன் கைகளை படகில் ஊன்றியபடி தலையைக் குனிந்து கடலைப்பார்த்து கூறிக்கொண்டு விடைபெற்றான்.

சங்கர் திரும்பிப்பார்த்தான். இப்பொழுது சேரன் அதே கம்பீரத்துடன் எஞ்சின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ஓன்று மட்டும் நிச்சயம். எனக்கெல்லாம் சாவு கடலில் தான்”

அவன் வார்த்தைகள் கடல் அலைபோல பாய்ந்துவந்து மீண்டும் ஒரு தடவை செவிப்பறையில் முட்டி மோதியது.

கடல் அன்னை என்ன அவ்வளவு மோசமானவளா !

கைகளில் உள்ள பார்சல்களை நனைந்து விடாதபடி தலைக்கு மேல் உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு கரையை நோக்கி எல்லோரும் கூட்டமாக நடந்தார்கள். கரையில் இறங்கியதுமே “உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு அவசரமாக புறப்படுவகள் இங்கு அதிக நேரம் சணங்கக்கூடாது” என்று இவர்களை இனம் கண்டவர்போல், அங்கு காத்திருந்த ஒருவர் உசார் படுத்தினார். எல்லோரும் அவசரஅவசரமாகத் தலையைத் துவட்டி சாரத்தை மாற்றிக் கட்டிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

வேகமாக நடந்து வந்து சதுப்பு நிலங்களையும், தாளைப் பற்றைகளையும் தாண்டி தார்வீதிக்கு வந்தார்கள். சங்கர் ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனாக அப்பொழுது கைகளில் இருந்த ஈரக்காற்சட்டை பையில் கைகளைவிட்டு துளாவி னான்.

மனம் சோர்வுற்று துணுக்குற்றது. அந்த ஐம்பொன் வளையலைக் காணவில்லை.

கடற்கரையில் அல்லது கடவில் விழுந்திருக்க வேண்டும் !
இதயம் கவலயோல் துவண்டது.

“என்னை மன்னித்துக் கொள்” என்று அவன் தனக்குள் முனு முனுத்துக் கொண்டது, அருகில் சென்ற ஒருவனுக்கும் லேசாக கேட்டு திரும்பிப்பார்த்தான்.

3

பனிமுட்டங்கள் வானத்து நட்சத்திரங்களை விரட்டி அடித்து விட்ட மதையில் மலைமுகடுகளைத் தம் இஸ்டம்போன் ஆலிங்களம் செய்த மயக்கம் தெரியாத பரவசத்தில் அப்படியே வீழ்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தன. சந்திரனின் ஒளி மாத்திரம் இந்தக் காட்சிகளை கண்டும் காணாததுபோல இடையிடையே தெறித்து சிதறியது. புற்தரைகளில் படிந்த பனித்துளிகள் பட்டு அந்த களிதரை சேறாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. சவுக்கு மரங்கள் மட்டும் நலுங்காமல், குலுங்காமல் அமைதியாக பனித்துளிபட்டு அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன. பனித்துளி கள் சொட்டு சொட்டாக கீழே விழும் சத்தம் அந்த நிசப்தமான அமைதியில் அவனை உடொராக்கிக் கொண்டிருந்தது.

சற்றைக்கொருதடவை தலையைக்குனிந்து நிலத்தில் ஏதும் அசைவு தென்படுகிறதா என்று கவனித்துவிட்டு திருப்தியுடன் அப்படியே நின்றான் சங்கர். முகாமின் தெற்குபுறக்காலில் அவன். இருபது நிமிடத்திற்கு ஒரு தடவை றவுண்ட டியூட் டியில் வருபவன் அவனைத் தாண்டி செல்லும்போது ஓரிரு நிமிடமாவது ஏதாவது பேசிச் செல்லும் வழிமைக்கு மாறாக அன்று அவன் ‘உம்’ என்று முஞ்சை இழுத்து வைத்துக் கிற்பது மனதிற்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

றவண்ட் டியூட்டி போன பின்பு மீண்டும் அவன் வரும்வரை அந்த கும்பிருள்தான் துணை.

கழுத்தில் மாலையாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த விசிலை சற்றைக்கொரு தடவை இடது கையினால் நெருடிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். வலதுகையில் பற்றிப்பிடித்திருந்த கிளிப் கிறனேட் கையில் பரிச்சயமாகாமல் இன்னும் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் காவலில் நிற்போருக்கு கிறனேட் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பு குறுந்தடி மாத்திரம்தான். யாராவது கெட்ட நோக்கத்துடன் முகாமிற்குள் பிரவேசிக்க முனைந்தால் விசில் சப்தமெழுப்பி எல்லோரையும் உஷார்ப்படுத்துவதோடு, தற்பாதுகாப்பிற்கான முதலாவது தாக்குதலாக கிறனேட்டையும், வீசி ஏறியலாம் என்று அனுமதியும் வழங்கப்பட்டிருத்தது.

கால்களில் மாட்டியிருந்த சப்பாத்துகளுக்குமேல் சொக்ஸ் உள்ள பகுதியில் நிண்ட புற்களில் படிந்த பணித்துளி அவ்வப்போது பட்டு கால்கள் சிலவிடும்போது அவன் பற்களை லேசாக்க கெட்டிக்கொண்டு அப்படியே நின்றான். இரண்டு மணிநேர கடமையில் அரைமணிநேரம் தான் கழித்திருக்க வேண்டும்.

அந்த முகாமில் சுமார் நூற்றைம்பது பேர் பயிற்சி பெறுகின்றார்கள். வடக்கு புறம் இருக்கும் சிறிய கொட்டகையில் முகாம் பொறுப்பாளர், பயிற்றுனர், வைத்தியர் உட்பட முக்கியமானவர்கள் ஆறேற்றுபேர்வரை தங்குவார்கள். அதற்கு எதிர்ப்புறம் எதிரும் புதிருமாக இருக்கும் நாள்கு கொட்டகை களில் பயிற்சி வீரர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கப்பால் சமையலறை, வாசகசாலை, சுகயீன கொட்டகை எல்லாம் நடுவில் பயிற்சிமைதானம் பரந்து கிடந்தது.

சங்கர் அந்த சூழலுக்கு இசைவாக்க தன்னை நன்கு பழக்கப் படுத்திக்கொண்டான். இராணுவ பயற்சி அவன் எதிர்பார்த்த தைக் காட்டிலும் மிகக்கடுமையானதாகவே இருந்தது. ஜீரணிக்க முடியாத நடைமுறைகள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன. முதல்நாளே ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக நணிங் கோட்ஸ், பெனியன், பாய், பெட்சீட், தகரபீங்கான், கோப்பை என்று கொடுத்தபோது இனம்புரியாத வேதனை நெஞ்சை ஊடுருவிச் சென்றது.

தான் என்ற அகம்பாவம், தனித்துவம் யாவற்றையும் இல்லாமல் செய்து ஒரு கூட்டுறவு உணர்வை வளர்க்கச் செய்யும் நடைமுறைகளுக்கு மிகச்சிரமப்பட்டே அவன் இசைவாக்கி கொண்டான்.

குறித்தநோத்தில் காலையில் எழுந்து பரக்கபரக்க காலைக் கடன்களை முடித்து பயிற்சிக்கு செல்லும்போது, பிங்கானுடன் நீண்ட வரிசையில் உணவுக்காக நிற்கும்போதும், விருப்ப மில்லாத சாப்பாட்டை வேண்டாமென்று மறுக்கவும் உரிமையில்லாமல், அதை எப்படியும் உண்ண நிர்ப்பந்திக்கும் போதும் ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு வேதனையும், வெப்புசாரமாகவும் இருந்தது.

“தோழர்களே ! இராணுவத்தின் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணமாக இருப்பதே அதன் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு, கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படியும் தன்மை போன்றவைகள்தான். நாம் எம் விடுதலையில் பிரியமுடையவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் எமது இராணுவத்தின் வெற்றியை எமது விடுதலை உணர்வு மாத்திரம் தீர்மானிக்கப் போவதில்லை. எமது கட்டுப்பாடான கடுமையான பயிற்சியே அதை தீர்மானிக்கப்போகின்றது இங்கு உங்கள் சுயகெளரவும், தனித்துவமான செயல்பாடு

களுக்கு எதிராக கூட்டுறவு உணர்வை வளர்ப்பதாகவே
இருக்கும்’

இராணுவ பயிற்றுனர் அடிக்கடி இதைக் கூறுவார்.

பயிற்சியின்போது, விடும் தவறுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தண்டனை வழங்கும்போது, “நீங்கள் விடும் தவறுகள் ஒவ்வொன்றும் மிகவும் பாரதாரமானவை. இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் நீங்கள் தண்டனை பெறத்தயாராக வேண்டும். மீண்டும் இத்தகைய தவறுகள் வராமல் இருக்க வேண்டும். இந்த உணர்வு உங்களுக்கு எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

சங்கர் அந்த வாழ்வை இப்பொழுது ஒருவாறு திக்கு முக்காடி ஜீரணிக்க கற்றுக்கொண்டான். வெகுவிரைவில் பயிற்சி முடிய வேண்டும், மீண்டும் ஊருக்கு சென்று நாதனுடன்கூடி பழைய படி புதிய அனுபவங்களுடன் கழக வேலைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் ஒவ்வொரு நாளையும் உற்சாகத்துடன் வென்று வந்தான்.

நாதன், தான் இல்லாமல் தனியாக எவ்வாறு வேலைப் பளுவில் முழ்கித் திளைக்கின்றானோ என்ற கவலை மாத்திரம் புதிதாக அவனைப் பற்றிக்கொள்ளும்.

எவ்வளவு விசித்திரமான பிறப்பு அவன்.

அவனுடைய முதல்சந்திப்பு அவனுக்கு எப்பவும் இன்பக் கிணுகிணுப்பையூட்டும். அந்த சந்திப்பின் போதிலேயே அவனது ஜீவனுள்ள வாழ்வின் துடிதுடிப்பை அனாயசமாக வெளிப்படுத்திக்காட்டினான் நாதன்.

நாதன் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் கொழும்பில்தான் யாழ்ப் பாணத்து பெண்ணான அவன் தாயின் உறவென்று யாரையும்

நாதன் அறிந்ததில்லை. அவன் தந்தை கொழும்பில் ஒரு பணக்காரரின் பிள்ளை என்று அடிக்கடி பெருமையாக பீற்றிக் கொள்வார்.

நோயல் கல்லூரியில் மாணவ வாழ்வை ஆரம்பித்த நாதனுக்கு ஒ. எலக்கு அப்பால் போகமுடியவில்லை. பதினெட்டு வயது வரை கிரிக்கட் மட்ச், கிளப் டான்ஸ், பொப்பாடல் என்பதைத் தாண்டி இவனது உலக கண்ணோட்டம் செல்ல வாலிபம் விட வில்லை. வீட்டில் அம்மாவும், அப்பாவும் மோசமாக சண்டை போடும் நாட்களில் அந்த காட்சிகளை பார்க்க மனமில்லாமல் அம்படியே ஏதாவது கிளப்பக்கு சென்றுவிடுவான்.

அரசாங்க நிறுவனம் ஒன்றில் கொழுத்த சம்பளத்துடனும் இலவச சலுகைகள் பலவற்றுடனும் பதவி வகித்த அவன் அப்பாவிற்கு பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு கசினோதான். அந்த சூதாட்டத்தின் மூலமே எல்லா சொத்துக்களையும் அழித்து சீரழிக்க முடியும் என்று நிருபித்து காட்டுபவர்போல் வன்மத்துடன் இரவு பூராக பொழுதை அங்கேயே கழிப்பார் அவர்.

வீட்டில் பணம், நகை எல்லாம் படிப்படியாகக் கரைந்து போவதை பொறுக்க மாட்டாத ஆற்றாமையில் நாதனின் அம்மா வெகுகாலத்திற்கு முன்பே சண்டைபோட்டுவிட்டு இருபெண் பிள்ளைகளுடன் தனியாக வாழ்த்தொடங்கி விட்டாள்.

நாதன் அதுபற்றி கவலை ஏதுமின்றி எப்பொழுதும்போல் அப்பாவின் செல்லப்பிள்ளையாக அவருடனேயே இருந்தான். சூதாட்டத்தில் எக்கச்சக்கமாக தோல்வி ஏற்பட்டால் அவர் சோர்ந்துபோய் வீட்டிற்கு வந்து மதுவெறியில் வாய்க்கு வந்த படி தனக்குத் தெரிந்த தெய்வங்களையெல்லமே நூசன வார்த்தையால் திட்டித்தீர்ப்பார். அப்பொழுது அவர் வேதனை நியாயமென்பது போல அவருக்கு ஆறுதலளித்து, நாளைய

வெற்றிக்கு நம்பிக்கையூட்டி அவரை அமைதிப்படுத்துவான் நாதன்.

அவன் முன்னால் யாரும் கலங்குவதும், அழுவதும் தாங்கு முடியாத வேதனையைக் கொடுத்துவிடும்.

எப்பொழுதாவது அவர் குதாட்டத்தில் வெற்றிபெற்று விட்டால் போதும். மறந்து விடாமல் எங்கிருந்தாலும் இவனைத் தேடிப்பிடித்து அப்படியே இவன் கையில் ஒரு தொகை பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மகிழ்ச்சியால் பூரித்து நிற்பார். ஒரு இரவுக்குள் எப்படியாகிலும் அதை செலவழித்து விட்டு நாதனும் அலட்சியமாக நிற்பான்.

ஒருநாள் மாலையில் அவர் என்றுமில்லாதபடி சோர்வுடன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“நாதன் ! நாளையோடு நீ இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டும்” மிகக் கடுப்பாக ஆளால் உறுதியாகக் கூறினார். இவன் பட்டென்று அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து ‘என்’ என்று பார்வையாலேயே கேட்டான். அவர் முகத்தில் தொங்கும் தசைகள் அன்று மிகமோசமாக தளர்ந்துபோயிருந்தன.

தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு சோகமாகக் கூறினார். என்ற வேலையில் இருந்து நிற்பாட்டிட்டாங்கள். இனி எவனும் எனக்கு செப்புக்காசும் தரமாட்டான். இந்த வீட்டை விற்கலாம். கொஞ்சம் காசு வரும். ஏதாவது வியாபாரம் செய்யலாம். ஆளால் உன் அம்மா அதற்கெல்லாம் சம்மதிக்க மாட்டாள். கிடக்கட்டும். நான் இதை வாடகைக்கு விடப் போறன். விளங்குதா. நீ இனிமேல் உன்பாட்டுக்கு எதையாவது பார். நீ ஒன்றும் பொட்டச்சி இல்லை. ஆம்பின் தெரியுமா’

‘தெரியும்’

இரு நாட்களின் பின்பு வீதிக்கு தார் ஊற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு சுப்பர்வெசராக நாதன் வேலையில் சேர்ந்தான். தார் ஊற்றும் தொழிலாளர்களின் சம்பளம்தான் இவனுக்கும் ஆனால் அவர்களை மேற்பார்வை செய்கின்றவன் என்ற கௌரவத்துடன் வேலை.

கட்டெரிக்கும் வெய்யிலில் கதகதவென்று கொதிக்கும் தாரை அன்னி உடம்பில் படாமல் அந்தத் தொழிலாளர்கள் லாவகமாக தம்கடமையை செய்யும்போது, இவன் வளர்த்துவிட்ட ஹிப்பி தலைமுடியுடன் கையில் சிகிரெட்டுடன் நிழல்மரத்திற்கு கீழ் நின்றுகொண்டு அவர்களை அனுதாபம் நிறைந்த பிரமிப்புடன் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

இரு வாரங்களுக்கு மேல் இவனால் அந்தவேலையில் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஓவசியர் வழமையான கெடுபிடியுடன் இவனோடு சீறிப்பாய்ந்தபோது, அவர் அதை எதிர்பார்க்க வில்லை.

இவன் ஆவேசத்துடன் ஒரேபாய்ச்சலில் தாவி அவரை தள்ளி விழ்த்தி.....

பொலிஸ் வழக்கு என்று எதுவும் இல்லாமல் மிக அமைதியாக அந்தவேலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றான்.

அதன்பின்பு இருவாரத்தில் தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் இவனுக்கு வேலை கிடைத்தது.

சூதாட்ட கிளப்பில் அறிமுகமாக நண்பர் ஒருவர் மூலம் தனக்கென்று கௌரவமான வேலையைப் பெற்றபின்பு இவன் அப்பாதான் மறக்காமல் தன்பகுதியின்கீழ் நாதனுக்கும் நல்ல தொரு வேலையை போட்டுக்கொடுத்தார்.

புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த நிறுவனத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் மாத்திரமன்றி, ஏனைய வசதிகளும் மிகவும்

குறைவாகவே வழங்கப்பட்டிருந்தன. வெகுவிரைவில் தொழிலாளர்கள் குறைபாடுகள் கவனிக்கப்படும் என்று கூறிக் கொண்டு தன்னைப் பலமாக்குவதற்கு நிர்வாகம் வேகமாக இயங்கியது. அதேவேகத்தில் அந்த தொழிலாளர்களும் இயங்கினார்கள்.

அங்கு வேலைசெய்யும் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களும் தமக்கென ஒரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கும் வேலையை மிகத் துரிதமாக செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மதிய போசன இடைவேளைகளிலும், மாலைப்பொழுதிலும் அவர்கள் கட்டெறும்புகள்போல ஒருவரோடொருவர் ஓடினைடிப் பேசுவதும், துடிப்பதும், நெளிவதும்—நாதனுக்கு அந்த வேகம் வெகு வாகப்பிடித்திருந்தது. கண் இமைக்காமல் ஆச்சியத்துடன் அவர்கள் உணர்வுகளை எடைபோட்டு பார்த்து திகைத்து நின்றவன் கூடவே சீரழிந்த அவன் வாழ்வின் கசப்பான் அனுபவங்களின் கொடுரைங்களையும் நினைத்து தனக்குள் புருங்கு வான்.

ஒரு மாதத்தின் பின்பு தொழிற்சங்கம் தொடங்கப்பட்டு நிர்வாகக்குழு தெரியப்பட்டபோது அவர்களில் நாதனும் ஒருவனாக இடம் பெற்றான். மறுவாரம் வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டபோது நாதனும் அவர்களோடு சேர்ந்து உற்சாகமாக குரல்கொடுத்து சீட்டிஅடித்து ஆரவாரித்தான்.

இரவு சாப்பாட்டின் முன்பே அப்பா கடுகடுப்புடன் கத்தினார். “நாதன்! இந்தா பார். நாம் ரெண்டுபேரும் வீட்டில் ஒருக்காலும் சண்டை போடல்லை. நான் யாரோட்டும் சண்டை போடுறதா இருந்தா அவர்கள் என் பகையாளியாகத்தான் நினைப்பன். உன் அம்மாவையும் அப்படி நினைச்சுத்தான் சண்டை போட்டன். நாளைக்கு பாக்டரியில் நடக்கப்போற வேலை நிறுத்தக்காரங்களையும் என் பகையாளியா நினைச்சுத்தான் சண்டை போடப்போறன். விளங்குதா”

இவன் எதுவும் பேசாமல் சிவந்த அவர் விழிகள் படக்படக் கென்று முடித்திறப்பதை காலை ஆட்டிக்கொண்டு ஒரு சினிமா யார்ப்பதுபோல சுவாரசியமாக ரசித்தான்.

“இப்போது நீ ஒன்றைத் தீர்மானிக்கவேணும். என்னால் உன்னோடு சண்டைபோட முடியாது. ஏனென்றால் நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நீ இப்போது எனக்கு சொல். இந்த பக்டரியில் நீ வேலை செய்வதா அல்லது நான் வேலை செய்வதார், ரெண்டில் ஒருவர்தான் வேலைசெய்ய முடியும். அதை நீயே ‘தீர்மானி’ என்று ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டு இவன் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தார்.

இவன் எவ்வித கவனமுமின்றி, ஒரு கணம் ஆழ்ந்து சிந்திப்ப வன் போல் கண்களை முடித்திறந்துவிட்டு பட்டென்று கூறி னான்.

“நீங்களே வேலை செய்யுங்கள்”

அவர் மறுபேச்சின்றி அவன் முகத்தைக்கூட ஏற்றுத்துப் பாரா மல் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு ரயில்பயணம் போகின்றவர் போல் படுக்கை அறைக்கு தள்ளாடிச்சென்று கட்டிலில் அப்படியே தொப்பென்று விழுந்தார். சிறிது நேரத்தில் உன்னோ இருந்துகொண்டு கத்தினார்.

“நாதன்! மை டியர் சன். தாங்கியூ. குட்னெற்”

“குட்னெற்”

இரண்டு நாட்களின் பின் நாதன் கையிலிருந்த சில்லறையுடன் தன் நண்பன் ஒருவனைத்தேடி கோட்டை ரயில் நிலையத்திற்கு சென்றான்.

தகரம் குண்டுவீச்சு தாக்குதலுக்குள்ளான மாதிரி இடுபாடு களுடனும், எரிபாடுகளுடனும் கோரமாக விழுந்து கிடந்தது தமிழ்க்கடைகள் எரிக்கப்பட்டு, அழிக்கப்பட்ட காட்சியை ஏனோதானோவென்று பார்த்துக்கொண்டு சென்றான்.

இ வளை உராசினாற்போல் டாக்சி ஒன்று வந்து நின்றது. உண்ணேயிருந்து நடுத்தரவயது மதிக்கத்தக்க குடும்பம் ஒன்று கலவரத் தோடு இறங்கி மிரண்டு நின்றது. முகத்தில் பொட்டில்லாமல் அந்தப்பெண் என்னதான் தன்னை ஒரு தமிழ்ப் பெண் இல்லை என்று காட்ட முனைந்தாலும் அவர்கள் முகத் தில் தெறித்த பயீதி முழு விபரத்தையும் தோலுரித்து காட்டிற்று.

எதோ நினைப்பால் உந்தப்பட்டவன்போல் அவர்கள் அருகில் சென்று கேட்டான்.

“நான் இதை தூக்கி வரவா”

அவன் தமிழில் பேசியது அவர்களுக்கு அச்சத்தையும், ஆச்சரியத்தையும் கொடுத்தது. தடுமாறிக்கொண்டே தலையசைத் தார்கள்.

ரயில் நிலையத்தின் மறுபுறம் கூச்சலும், ரகளையும் காதைப் பிளந்தது,

கோஷ்டி கோஷ்டியாக தமிழர்களைத் தேடிக்கொண்டு அவர்கள் அலைந்தார்கள்.

இவர்களை கடந்து செல்லும்போது நாதன் மிகப் பலமான சப்தத்தில் அந்த குடும்பத்துடன் சிங்களத்தில் சம்பாசித்துக் கொண்டு வந்ததால் அவர்கள் கவனம் இங்கு திரும்பாமல் பார்த்துக்கொண்டான். அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருவன்போல் அவன் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு அவர்களை அந்தக்

காடையர் கவனத்தில் படவிடாமல் மறைப்பதற்கு கடினமாக
நடிக்கவேண்டியிருந்தது.

ரயில் நிலையத்தில் நின்ற பொலிசார் அந்தக் காட்சிகளை
வேடிக்கையாக ரசித்துக்கொண்டு அப்படியே இருந்தார்கள்.
மறுபுறம் காடையர் கூட்டம் ஒநாயின் வேட்கையோடு,
கையில் பயங்கர ஆயுதங்களையும் பெற்றோல் தகரங்களையும்
தூக்கிக்கொண்டு அலைந்து திரிந்தார்கள். வெகுவிரைவில்
அவர்களுக்கு பலியாகிவிடப்போகும் ஒரு குடும்பம் ஒன்று இப்
பொழுது அவன்கரத்தில் இருந்தது. அந்த உணர்வே அவனை
பம்பரமான் சுழல் வைத்தது. அவர்களை எப்படியும் காப்
பாற்றி அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று உள்ளுரத் துடித்தான்.

அவர்களிடம் அவனே கேட்டான்.

“நானும் உங்களுடன் பாதுகாப்பாக வானியா வரைக்கும்
வரவா. எனக்கு திரும்பி வர பயணத்திற்கு காசு தந்தால்
மட்டும் போதும்”

அவர்கள் அந்த பேருதவியை எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தப்
பெண் சத்துரு சங்கார வேற்பதிகம் சொல்லி வருவதன் பலன்
தான் இது என்று மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டவளாக இன்
னும் வேகமாக அதையே திரும்பதிரும்ப மனதிற்குள் கூறிக்
கொண்டாள்.

ரயிலின் ஏனைய பெட்டிகளுடன் தொடர்பில்லாமல் தனியாக
இருந்த ஒரு பெட்டியாகப் பார்த்து அவர்கள் ஏறிக்கொண்
டார்கள்!

ரயில் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் நிற்கும்போது பயங்கர சப்தங்
களுடன்கூவிக்கொண்டு காடையர்கள் ரயிலை மொய்ப்பார்கள்.
இவன் வாசலிலேயே நின்று கொண்டு அவர்களது உணர்ச்சி
யுடன் ஒன்றிக் கலந்தவன்போல் சிநேகபாவத்துடன் சிங்களத்
தில் பேசவான்.

“இங்கு தமிழர்கள் யாரும் இல்லை. எல்லோரையும் அடித்துக் கலைத்து விட்டோம்”

அவர்கள் நகை, பணம் பறிக்கக்கூடிய இடங்களைத் தேடிப் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனது போலிச்சண்டித்தனமும், நட்புக் கலந்த பேச்சும் நடத்தையும் அவர்களை உண்மையிலேயே நம்ப வைத்தது.

கண்ணுக்குப் புலப்படாத புதிய உலகம் ஒன்று அந்த பயணத் தின்போது அவன் கண்களை நனைய வைத்தது.

மனித இனம் ஒருவரையொருவர் இப்படி அநாகரிகமாக கொல்வதும், கொள்ளையிடுவதும், இம்சிப்பதும் அவன் மனதை பெரிதாக ஆட்டிப்படைத்தது. வவுனியா வந்து சேரும் வரைக்கும் அவன் விழிப்பாகவும் துடிப்பாகவும் நடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

“ஏதோ தன்னால் முடிந்த அளவிற்கு அந்தப்பெட்டியில் இருந்த ஓரிரு குடும்பங்களையாவது பாதுகாத்த மனத் திருப்தியில் இவன் விடைபெறப்போனான். அவர்கள் இவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு வாஞ்சையுடன் அழைத்தார்கள்.

“இல்லை, தம்பி ! இப்படியே போக விடமாட்டம். எங்கட வீட்டையும் வந்திட்டுத்தான் போகவேண்டும்”

அந்தப் பாசமான வேண்டுகோளை அவனால் தட்ட முடிய வில்லை.

வவுனியா தாண்டி அந்த ரயில் போகும்போதே அவர்கள் எல்லோரும் அச்சும் நீங்கி பேசத்தொடங்கினார்கள்.

சிலர் இறந்துபோன உயிர்களுக்காகவும், இழந்துபோன உடமைகளுக்காகவும் அழுது குளறவும் துணிவு பெற்றார்கள். நாதன் மனம் குழம்பித் தவித்தான்.

அந்த மக்கள் இவனிடம் நிறையவே வேண்டியிருந்தார்கள்.

சங்கருக்கு நாதன் வெகு சுவாரசியமாகத்தான் அறிமுகமானான். கொழும்பிலிருந்து வந்த சி.ஐ.டி ஒருவனை பிடித்திருப்பதாக சங்கரிடம் அவன்தோழர்கள் கூறியபோது ஆர்வ மேலிட்டில் அவன் வேகமாக அங்கு சென்றான்.

தன்னைச் சுற்றி நடக்கின்றது என்னவென்று தெரியாத குழந்தைத்தன மருட்சியுடன் எல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாக ரசித்துக்கொண்டிருந்த நாதனைப் பார்த்தவுடனேயே அவன் கண்ணில் நிழலாடிய வசீகரம் பட்டென்று இவனைச் சண்டியிருத்தது. அவன் பற்றிய விபரங்களையும், அவனை கொழும்பிலிருந்து அழைத்து வந்தவர் கூறிய விபரங்களையும் பார்த்தபின்பு அவன் எவ்வளவு பெரிய மனிதாபிமானி என்ற உணர்வு சங்கருக்கு அவனில் அளவுகடந்த பிரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

பாசமுடன் அவனை அணுகினான்.

தமிழீழப் போராட்டம் ஒரு மனிதாபிமானப் போராட்டம் என்பதையும் அதை தமிழர்கள் மாத்திரமன்றி சகல மனிதாபிமானி களும் ஆதரிக்கவேண்டும் என்பதையும், அது எங்ஙனம் ஒரு சமதர்ம ஆட்சிக்கு வழி வகுக்கப் போகின்றது என்பதையும் சங்கர் விகச்சிரமப்பட்டு புரியவைத்தான். சமதர்ம ஆட்சியின் அவசியம், புரட்சியின் தேவை பற்றியெல்லாம் விளக்கி சிறிலங்கா அரசின் கொடுரைத்தை வீழ்த்துவதற்கு தமிழ்மக்களுக்கு இது தவிர வேறு வழி இல்லை என்பதையும் பொறுமையாக விளக்கினான். தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள், அவர்களின் உரிமை வேட்கை பற்றிக் கூறியபோது நாதன் மெய்சிலிர்த்து நின்றான்.

“நாதன் தமிழீழம் கேட்பது சிங்கள மக்களின் அன்பிலிருந்து பிரிந்து வாழ்வதற்கல்ல. சிங்கள அரசின் இனவெற்றியிலிருந்து விமோசனம் காண்பதற்குத்தான்”

“இது நாங்கள் ஆரம்பித்த யுத்தம் இல்லை. எம்மீதுதினிக் கப்பட்ட யுத்தம். இதற்கு நாம் முகம் கொடுத்தேயாக வேண்டியுள்ளது.”

“எமது தலைமுறை இந்தப்போராட்டத்தில் அழியட்டும் பரவாயில்லை. அடுத்த தலைமுறையாவது நிமிர்ந்து வாழும் தானே”

“நாம் குறுகிய வட்டத்தில் இந்தப்போராட்டத்தை நடத்த வில்லை. இது உலகப்புரட்சியின் ஒரு பகுதி. எமது போராட்டத்தின் வெற்றியே சிங்கள தொழிலாளர்களின் விமோசனத் திற்குக் கூடிய சமைக்கப் போகிறது”

இரண்டுமணி நேரம் நடைபெற்ற அந்த உரையாடவின் பின்பு நாதனுக்கு புரியாத விடயங்கள் இன்னும் பல இருந்தாலும் அவர்கள் போராட்டத்தின் உயிர்த்துடிப்புள்ள வாழ்வு அவனுக்கு பெரிதும் பிடித்திருந்தது.

கொழும்பிலுள்ள அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களையும், வியாபாரிகளையும் மாத்திரமே தமிழர்கள் என்று கருதியிருந்த நாதனுக்கு யாழ்ப்பாணத்து மண்ணோடும் கடலோடும் ஒட்டி உலர்ந்து உருமாறிக்கொண்டிருந்த அந்த மனிதர்களின் ஜீவனுள்ள வாழ்வு ஒரு பரவசத்தை ஏற்படுத்தியது.

மறுநாள் நாதன் சங்கரின் வீட்டிற்கு குறித்த நேரத்தில் வந்து கதவைத் தட்டியபோது, சங்கர் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

சங்கர் இங்கு வரும்வரைக்கும் இருவரும் வேலையை பகிர்ந்தே செய்துவந்தார்கள். எந்த வேலையையும் முழுமையாகவும் முன்யோசனையுடனும் செய்து முடிக்கும் அவன் சாதுரியம் மிக வேகமாக அவனிடம் பல பொறுப்புகள் வந்துசேர்க்காரணமாயிற்று. அவனது கொழும்பு எழில்நடை யாழிப் பாணத்து செம்மண் சேற்றுக்குள்ளும், களிமண் சக்திக்குள்ளும்

விழுந்து புரண்டு தடம்மாறிச் சென்றது. செருப்பில்லாமல் திரிவதே யாழ்ப்பாணத்திற்கு உகந்தது எனக்கண்டு விரைவி வேயே வெறும் காலுடனும், சாரத்துடனும் முழுநேர ஊழியனாக மாறினான்.

சங்கருக்கு அவனைப் பிரிந்தது பெரும் துயரம்தான்.

பனிமுட்டம் விலகியதாக இல்லை. ஆனால் நிலவு வெளிச்சம் மாத்திரம் முன்னிலும் சிறிது பிரகாசமாக இருந்தது. ஒரு கரும்பறவை இவன் தலைக்கு மேலாகப் பறந்து போய் வேப்ப மரக்கிளை உச்சியில் நிற்குமாப் போல் இருந்தது. பின் அந்த இடமும் பிடிக்காமல் அந்த இருளிலேயே அது வேறு இடம் தேடி மறைந்தது.

றவுண்ட் டியூட்டியில் மூன்றாவது தடவையாக வந்தவன் இம் முறை இவன் அருகில் வந்தததும் நின்றான். இதற்குமுன் பேசாமல் போனதற்கு வருத்தம் தெரிவிப்பவன் போல தலையை ஒருபுறம் சரித்து சிரித்தான். அவன் பெயர் பூபாலன். எல்லாவற்றையும் துருவத்துருவி அவதானமாக நோட்டம் விடுவான். முகாமில் ஏதும் பிரச்சனையென்றால் இவன்தானே எல்லாவற்றிற்கும் முந்திக்கொண்டு ஒரு தீர்ப்பு கொடுப்பான்.

“சோப் காணவில்லையா. அது இந்த கரிமுண்டத்தின் வேலையாத்தான் இருக்கும்”.

“பினேற் ஓட்டையாயிற்றா, புல்டோசர்தான் நேத்து கையில் ஒரு ஆணி வைச்சிருந்தான். அவன்தான் போட்டிருப்பான்”

“சமைச்ச ஆக்கள் பாலைக் குடிச்சது இந்தப் பூணைக் கண்ணன்தான். இவன்தான் ராத்திரி பசி இல்லை என்று முனுகினவன்”

அவன் தீர்ப்புக்கள் பெரும்பாலும் சரியாகவே இருந்துவிட வதால் அவனை பலருக்கு பிடித்து இருந்தது.

இன்று பூபாலன் மிக குழம்பிப்போய் சங்கரின் முன் வந்து நின்றான். வழிமையாக அவன் அப்படி ஒருபோதும் நடந்துகொண்டிருந்தது. அந்த நிசப்தத்தை கலைக்க வேண்டி சங்கரே பேச்சை ஆரம்பித்தான். அந்த முகாமில் மறுநாள் காண்பிக்க இருக்கும் ஆங்கில சினிமாப்படம் பற்றியும், கடமை ஒழுங்கு கள் புதிதாக மாற்றப்பட்டுள்ளதால் ஏற்படப்போகும் அசௌகரியங்கள் போன்ற உப்புச்சப்பற்ற விடயங்களை பேசும்போது ‘உம்’ கொட்டிக் கொண்டிருந்த பூபாலன் ஒரு முடிவுக்கு வந்த வனாக இவன் தோள் மீது ஒரு கையை அமத்திக்கொண்டு கேட்டான்.

‘சங்கர்! எனக்கென்னமோ ஒரு விசயம் உன்னிடம் பேசுவேன் கும்போல் இருக்குது. நீ இதைப்பற்றி யாரிடமும் கதைக்கக் கூடாது. என்ன’ என்று சத்தியம் வாங்கும் சிறுபிள்ளைபோல் ஒரு கையை நீட்டிக் கொண்டு கேட்டான்.

அவனது சிவந்த நீண்ட முகமும், வெளியே தள்ளிக்கொண்டு நிற்கும் இரு கண்களும், தடித்த உதடுகளும்கூட அவன் கூறப் போகும் விடயத்தால் அஞ்சி நடுங்குவது போல துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒட்டப்பந்தய வீரன்போல் கால்களையும் மாற்றிமாற்றி போட்டுக் கொண்டான்.

இவன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

‘என் என்ன விசயம்! பயப்படாமல் சொல்லு’

‘தான் இந்த கழகத்திற்கு வரும் முன்னாம், எத்தனையோ தாபனங்கள் என்னை பயிற்சிக்கு வரும்படி கேட்டது. ஆனால் நான் அப்படிப்போகவில்லை. எப்படியும் இந்தக் கழகத்தில் சேருவதென்ற ஆர்வத்தில் பல நாட்கள் தேடி அலைஞ்சிருக்கிறீன். நான் எப்படியும் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்றால்போது மென்று மட்டும் இந்தக் கழகத்திற்கு வரவில்லை’

இவனை நோட்டம் விடுமாப்போலவே அவன் பேசிமுடித் தான்.

“நானும் அப்படித்தான். எனக்கும் எங்கட கழகத்தில் சேர்ந்த தில் முழுதிருப்தி. பலர் இந்தக் கழகத்தில் சேர்க்கிறம் என்று சொல்லி நல்லா ஏமாற்றப்பட்டு வேறு இயக்கங்களுக்கு போயிருக்கிறாங்கள்”

பூபாலன் இன்னும் நெருங்கி இவன் தோளோடு உராஞ்சிக் கொண்டு சொன்னான்.

“நாம உயிரைப்பணயம் வைச்சு ஒரு இயக்கத்தில் சேருறதென் டால் அது நல்ல இயக்கமா இருக்க வேணும். ஆனால் எனக்கு இப்போது எங்கட கழகத்தைப்பற்றி கேள்விப்படுற சில விசயங்கள் என்ற மனதைப் பெரிசா சஞ்சலப்படுத்துது”

அவன் பேசும்போது தொண்டை கம்மிப்போய் அப்படியே நின்றான்.

“கொஞ்சம் விபரமா சொல்லன். என்ன கேள்விப்பட்டனி”

பூபாலன் அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு மெதுவாகக் கூறினான்.

“சங்கர ! இந்த விசயத்தை யாருக்கும் சொல்லிடாதெ. இதை யாருக்காவது சொல்லாமலும் இருக்க எனக்கு ஏலாது. எனது நம்பிக்கையான ஒரு நண்பன் மூலம் நான் கேள்விப் பட்டன். எங்கள் பயிற்சிமுகாம் ஒன்றில் சித்திரவதைக் கூடம் ஒன்று இருக்குதாம். நாலாம்மாடி என்று அதை ரகசிய பரிபாஷையில் அழைக்கிறார்களாம். அந்த சித்திரவதைக் கூடத்தில் பயிற்சிக்கு வந்த பல தோழர்கள் சித்திரவதைக் குன்றாயிருக்கிறார்களாம். ஒருவனை கொலையும் செய்து விட்டார்களாம்”

சங்கர் அதிர்ச்சி மேலிட அவனை உற்றுப்பார்த்தான். அந்த உடம்பு லேசாக நடுங்கத்தொடங்கியது. அந்த நடுக்கத்திற்கு பனிக்குளிர் பொறுப்பாக இருக்கவில்லை. எச்சிலை விழுங்கித் தொண்டையை ஈரப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டான்.

“நீ அறிந்தது உண்மைதானா” குரவின் நடுக்கம் தெரியாத வகையில் இருக்கும்பொருட்டு மிக ரகசியமாகக் கேட்டான்.

“உண்மைதான். இன்று ஆஸ்பத்திரிக்கு சுகயீனம் என்று போன ஒருவன் கூறினான். அவன் நண்பன் ஒருவன் நேரில் அந்த சித்திரவதையை அனுபவித்திருக்கிறானாம். அழாக் குறையாக இவனை ஆஸ்பத்திரியில் கண்டு சொல்லியிருக்கிறான்”

“அவன் ஏன் சித்திரவதைக்குள்ளானான். என்ன பிழை விட்டவனாம்” சங்கர் இப்போது அமைதியாகவே கேட்டான்.

“கழுகத்தில் அவன் நடத்தை சந்தேகத்திற்குரியதாம். எங்கள் செயல்திபருக்கு அவன் குதர்க்கமான கேள்விகளைக் கேட்டு கடிதம் எழுதியிருந்தானாம். ஆனால் உண்மையில் அவன் அப்படி ஏதும் எழுதவில்லை. எங்கள் இராணுவம் சோசவிச இராணுவமா அல்லது முதலாளித்துவ இராணுவமா என்று மட்டும்தான் கேட்டு எழுதினவனாம்”

“அப்படி எழுதியதில் என்ன பிழை? சந்தேகத்தை யார் வேண்டுமானாலும் எழுப்பலாம்தானே. அதற்கு சித்திரவதை தான் பதிலா”

சங்கர் குரல் சற்றுச் சூடேறி அந்த நிசப்பத்தை சிறிது கலைத் தது. பூபாலன் அவனைக் கையைக்காட்டி அமைதியாக்கி விட்டு அடங்கிய குரவில் சொன்னான்.

“நீ சொல்லிறது தான் நியாயம். நான் நினைக்கிறன். இது திடையில் நிக்கிறவங்களுடைய வேலையா இருக்கவேண்டும்”

எங்கள் செயலதிபர் அப்படிச் செய்யமாட்டார். அவர் படிக்கவர், நியாயமான விசயம் தெரிஞ்சவர். அவருக்கு தெரியாமல்தான் இதெல்லாம் நடந்திருக்கும்.”

பூபாலன் அவள்தோள்கள் இரண்டையும் தொட்டுக் கொண்டு பேசியவன் ஒரு பெருமுச்சுடன் மெதுவாகச் சினுங்கினான். “நான் போயிற்று பிறகுவாறன். நீ. இதெல்லாவற்றையும் உன்னோட வைத்துக்கொள்ளு”

பூபாலன் போய்விட்டான். சங்கர் மீண்டும் அந்தத் தனிமையில் கொட்டும் பனியில் நன்னந்து கொண்டிருந்தான்.

சங்கருக்கு அந்த முகாம் இப்பொழுது ஒரு மயானத்தின் சூனி யத்தைக் கொடுத்தது. அவன் அணிந்திருந்த யூனிபோம்கூட பனித்துளிகளினால் ஈரம்பட்டு உடலை முட்டும்போது நடுக்கத்தை மீறிய அருவருப்பையும் கொடுத்தது.

அந்தச் சிறிய குடிசையில் நாதன் என்றுமே இல்லாத மகிழ்ச் சிப் பெருக்கில் மூழ்கித் திளைத்தான்.

அந்த அனுபவம் அவனுக்கு புதிதாக இருந்தது.

இவன் சாப்பிட அமர்ந்ததும் கூடவே இருப்பதும் அவர்களும் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அப்பு கண்களால் சிரித்துக்கொண்டு, இவன் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒப்புதல் வழங்குபவர் போல தலையை அடிக்கடிஆட்டிக் கொண்டு அவன் அங்க அசைவுகளைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். இதையிடையே “தமிழ் நல்ஸர் சாப்

பிடிக்கோ, காலையிலே சாப்பிட்டதோ தெரியாது' என்று மட்டும் கூறிக் கொண்டார்.

மறுகரையில் இருந்துகொண்டு ஆச்சி இலையில் சேரும் கறியும் குறையாமல் அடிக்கடி பரிமாறிக் கொண்டாள். ஒவ்வொரு முறையும் அப்படி பரிமாறும்பெற்று 'எங்கட' கறி பிடிக்குமோ, ருசியா இருக்குமோ தெரியாது' என்று திரும்பதி திரும்பக் கூறிக் கொண்டாள்.

அவனுக்கு அது முதல் அனுபவம்.

அவர்களுக்கும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

அவனைத் தாராளமாக உண்ணும்வண்ணம் வேறென்ன கைங்கரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற சாகசங்களை தாம் தெரிந்து கொள்ள மைக்கு கவலைப்படுபவர்கள் போல தழக்குத் தெரிந்த அந்த வார்த்தைகளையே கிளிப்பிள்ளை போல திரும்பதிரும்பக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாதன் இவ்வளவு பாசமுடன் உணவு பரிமாறப்பட்ட அனுபவத்தை இதற்குமுன் ஒரு பொழுதும் அனுபவித்திராத கிளர்ச்சியில் திக்கு முக்காடிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த வீட்டிற்கு அவன் அடைக்கலம் தேடிவந்து இரண்டு மணிநேரம் கூட சென்றிருக்காது. அதற்குள் இவ்வளவு நெருக்கமான ஒட்டுறவு ஏற்பட்டது அவனுக்கே புதுமையாக இருந்தது.

'‘ஏய்’ நில்லு’ என்று அதட்டும் அந்தக் குரலை அப்பொழுதும் கூட அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறது.

மயிரிழையில் உயிர்தப்பி அவன் வந்தது கூட இந்தப் பாசமுள்ள மக்களை தரிசிப்பதற்குத்தானோ என்ற தாபமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. பணத்தினால் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத உறவுகளும் உணர்வுகளும் உலகில் நிறையவே இருக்கின்றன.

என்பதை இந்தக் குறுகிய கால அனுபவத்தில் அவன் பெருமளவிற்கு கற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

ஆரம்பத்தில் சங்கருக்கு எடுப்பிடியாக அவன் பணிக்கும் வேலை களைச் செய்து முடிப்பதும், மீதி நேரங்களில் அவன் அப்பாவின் அனுபவ முத்திரைகளில் திளைப்பதுமாக இருந்த நாத னுக்கு அந்த வாழ்வில்சங்கமமாக உந்து சக்தியாக இருந்ததே அவன் வாழ்வில் இதுவரை கண்டறியாத ஒரு ஆதம் சுக்தத்தை அதில் அனுபவித்ததுதான்.

எத்தனை மனிதர்கள் !

எத்தனை உணர்வுகள் !

தனக்கென்று ஒரு வாழ்வு வேண்டாமென்று உதறித் தள்ளிய வனை அரவணைக்கத்தான் இங்கு எத்தனை காங்கள்.

எந்தச் சுக்தத்தை எதிர்பார்த்து அவர்கள் இப்படியாக பாசத்தை பொழிவதற்கு போட்டி போடுகிறார்கள்.

அவன் கடந்தகால வாழ்வில் அனுபவித்த இன்பங்கள் எல்லாம் இப்பொழுது அவனுக்கு வேதனைதரும் முட்களாக நெஞ்சில் தைக்கும்.

ஒரு புதிய வாழ்வுக்காக தன்னை மறந்து உழைத்தான்.

அன்று காலையில் கழகப் பத்திரிகைகளை மூன்று கிராமங்களுக்கு கொண்டு போய்க்கொடுக்கும் போதும் அதே வேகத்துடன்தான் பறந்தான்.

அந்தக் கிராமத்தில் தொடர்புகொள்ள ஆரம்பித்து அதிக நாட்கள் இல்லை. ஆகையால் வேளைக்கே பத்திரிகைகளைச் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பில் அவன் வேகமாக பைசிக்கினை மிதித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தான். முன்பெல்

நாம் பத்து கிலோ மீற்றர் தூரமுள்ள அந்த இடத்திற்கு எப்படி யும் ஏதாவது ஒரு மோட்டார் வாகனத்தையே பாவித்திருப்பான். சைக்கிளில் போவது நேரமும், சிரமமும் அதிகமாயினும் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் அதிகம் என்பதோடு கண்டிப்பான கழக வேண்டுகோள் என்ற உணர்வும் உடலைச் சோஷவடைய விடாமல் அந்த பணியை உற்சாகமாக செய்யவைத்தது.

இரு வாரங்களுக்கு முன்புதான் கோபாலன் அந்தக் கண்டிப்பான வேண்டுகோளை உத்தரவாகப் பிறப்பித்திருந்தார்.

“நாம் மக்களுக்காக வாழ்பவர்கள். அவர்களுக்காக எம்மை அர்ப்பணிப்பவர்கள். மக்களைக் காட்டிலும் அதிக சலுகை களையும், சௌகரியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு அமைப்புக்களை உருவாக்கக்கூடாது”

கோபாலன் கண்டிப்பாக கூறினார்.

“மோட்டார் வாகனங்களை நாம் அவசிய தேவையென்றால் மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் ஆயுதம் காட்டி வாகனங்களைக் கடத்தக்கூடாது”

அந்தக் கண்டிப்புக்கு எதிராக எவரும் எதுவும் சொல்லவில்லை யானாலும் சிலர் மாத்திரம் ரகசியமாக சலித்துக் கொண்டார்கள்.

“எல்லா இயக்கமும்தானே வாகனங்கள் கடத்துது. நாங்கள் மாத்திரம் கடத்தினால் என்னவாம்.”

“நாம் எல்லா இயக்கமும் போல் நடந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. எமக்கென்று இருக்கும் கொள்கையிலும் எமக் கென்ற பாதையிலுமே போக வேண்டும்” அதற்கான பதில் களையும் அவர்கள் ரகசியமாகப் பெற்றுக் கொண்ட பின்பும் தம்பாட்டுக்குள் முன்முனுத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அதேபோல் அந்த உத்தரவை மீறி கழகத்தோழர்கள் சிலங் வாகனங்களைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற குற்றச் சாட்டும் இடைக்கிடை வந்துகொண்டே இருந்தது.

யார் செய்கின்றார்களோ இல்லையோ அன்றிலிருந்து நாதனின் சகல பாவனைக்கும் பைசிக்கிள்தான்.

மதியத்திற்கு முன் அந்த வேலைகளை முடித்து திரும்பிவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் வேகமாக மிதித்தான். மாலையில் நிர்மலாவை சந்திப்பதாகக் கூறியிருந்தான். அதற்கு முன்னம் மாணவர் கருத்தரங்கிற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மகளிர் அமைப்பு பாசறைக்கும் இடம் ஒழுங்கு செய்யவேண்டும். அன்றைய பொழுதுக்குள் அவை எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான்.

நீண்டகாலமாக பழுதுப்பார்க்கப்படாமல் விடப்பட்டதார்வீதி கள் குண்டும் குழியுமாக வேகத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தவீதியால் பாதுகாப்பு படைகளின் எந்த வாகனமும் செல்லும் வழமையில்லாத படியால் அந்த மோசமான வீதியை தேர்ந்தெடுத்திருந்தான் பின் கரியரில் இருந்த பார்சல்களைப் பார்த்து போவோர் வருவோர் எல்லாம் குறுகுறுப்பாக பார்த்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் பார்வையில் அனுதாபமும் இருக்கும் விநோதமும் இருக்கும்.

சந்திகளைக் கடக்கும்போது மட்டும் மிகவும் நிதானமாகக் கூர்ந்து நடமாட்டங்களை அவதானிக்கும் வகையில் வேகத்தை குறைத்துக்கொள்வான்.

மதியத்திற்கு முன்னம் வேலைகளை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவதியில் அவன் போலவே தோட்டங்களில் இருந்த வர்களும் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கைபட்டு, நேரடிக் கண்காணிப்பில் வளர்ந்த வாழைமரங்கள் பிர

மாண்டமான குலைகளைத் தள்ளிவிட்டு கம்கடமையை நிறைவுசெய்த பெருமையில் அசையாமல் நின்றன. புகையிலைச் செடிகள் பூரித்த சிரிப்பாக இவைகளை நாலாபக்கமும் சிலிர்த்துக்கொண்டு கம்பீரமாகக் காட்சி கொடுத்தன. நெற்பயிர்கள் மாத்திரம் கதிர் மணிகளைச் சுமந்து கொண்டு தமக்குள் ரகசியம் பேசுபவர்கள் போல் ஒருவரோடாருவர் சினுங்கிக் கொண்டு மெதுவாகத் தாலாட்டுப் பாடினார்கள்.

அந்தப் பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சும் மனிதர்களுக்கும் ஒரே உற்சாகமான வேலை. நீரிறைக்கும் யந்திரத்தின் தொடர்ச்சியான சப்தம் நின்றுவிட்டால் போதும் தண்ணீர் கட்டும் வேலையை விட்டுப்போட்டு கிணற்றைநோக்கி பதறிப்போய் ஒடுவார்கள். கல்லுக்கிளரும் தொழிலாளர்கள் வரிசையாக நின்று கொண்டு நிலத்தைக் கொத்தி அந்தப்பாரிய கற்களை வெளியே எடுத்து ஒருபுறமாகக் குவித்து வைத்தார்கள்.

அந்தச் செம்பாட்டுமண் அவர்கள் மேனியெங்கும் அழகிய ஒறேஞ்கலர் கலவையால் செதுக்கப்பட்ட நடமாடும் சிற்பங்களாக அவர்களை மாற்றியிருந்தது. அவர்கள் எல்லோருமே ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டவர்கள் போல விலா எலும்பு வெளியே தெரிய, வாயில் வெற்றிலைக் காவி ஏறிய பற்களை காட்டிக் கொண்டு, முகத்தில் இனம்புரியாத ஒரு சோகத்தை அப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். கரடி போல கழுத்தை நிமிர்த்தமுடியாமல் தடுமாறுபவர்களாட்டம் அடிக்கடி தலையை தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு தம் முகபாவங்களை மற்றவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளாமல் மறைத்துக் கொண்டார்கள்.

வெண்தலைக்கு மேலாக ஒரு துண்டைப்போட்டுக் கொண்டு முதுகில் ஸ்பிறேயரைச் சுமந்துகொண்டு வந்த கிழவங்கிவனைப் பார்த்து கையைக்காட்டி மறித்து கூறினார்.

“தம்பி சந்தியில் ஆழி நிக்குது. கவனம்”

தான் சொன்னது இவனுக்கு கேட்டதோ என்று உறுதி படுத்திக்கொள்ள திரும்பிப்பார்த்தார். இவன் குச்சொழுங்கை யொன்றில் வாகவமாக பைசிக்களைத் திருப்புவது கண்டு திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

பிரதான வீதிக்கு சமாந்தரமாகச் செல்லும் ஒழுங்கை வளைந்து நெனிந்து சென்றது. அது முன்னயை பாதையிலும் எப்படி இரண்டு கிலோமீற்றராவது கூடுதலாக இருக்கும். கிறேவல் பாதையும் சில இடங்களில் மணல் பாதையுமாக அது மாறி மாறி முகம் கொடுத்தது. குடிமனைகளைத் தாண்டிச் சென்றாலும் வாழைத்தோட்டங்களுக்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. நீர் இறைக்கும் சப்தமும் இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சில இடங்களில் அந்தப்பாதை ஒற்றையடியாகச் சிறுத்து பின் அதுவும் இல்லாமல் வெறும் நெடுஞ்செய் பற்றை களாகவும் மாறி ஜாலம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. கோவில் களைச் சுற்றியுள்ள ஆலமர நிழல்களில் உழைத்து களைத்த முதியவர்கள் தம் கூன்விழுந்த உடம்புகளை அப்படியே மல்லாந்து கிடத்தி உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வழைமயாக அவர்களைச் சந்திக்கும் சிவன்கோவிலில் இவனுக் காக அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகை களைக் கொடுத்தவுடன் ஆர்வமாக அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு வழிந்தோடும் வியர்வையோடு முச்சிரைக்கும் இவளை ஆயாசத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த இளைஞர்கள் எல்லோருமே இருபத்தைந்து வயதிற்குப் பட்டவர்களாகவே இருந்தார்கள். எல்லோரும் சுத்தமான சாரமும் சேட்டும் அணிந்திருந்தார்கள். ஒருவர் மாத்திரம் அகன்ற தாடியை அடிக்கடி தடவிக்கொண்டிருந்தார். மறுநாள் நடைபெறப் போகும் உதை பந்தாட்டத்திற்காக ஓய்வெடுக்

கும் வீரர்களின் அமைதியான பாவத்துடன் அவர்கள் மிக ஐங்கியமாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இம்மாதிரி கழக வேலைகளில் ஈடுபடுவதில் ஆர்வமும் இருந்தது. அதேசமயம் நாளாந்தம் வீடுகளில் இதற்காக முகம் கொடுக்கும் எதிர்ப்புக் களை வெல்வதற்கான சாதுரியமில்லாத இயலாமையும் இருந்தது.

நாதன் சேட்பட்டன் இரண்டை கழற்றி மெளிந்த அந்த உடல் வெளியே தெரிய காற்றோட்டத்தில் உடம்பை இதமாக்கிக் கொண்டு ஒவ்வொருவரின் முகத்தையும் தனித்தனியாக பார்த்து கூறினான்.

“பத்திரிகையை நீங்கள் முதலில் படியுங்கள். விளக்கம் தேவையென்றால் உடனுக்குடன் தொடர்புகொண்டு கேளுங்கள் ஒவ்வொரு பத்திரிகைக்கும் காசு கணக்கு தந்திட வேண்டும். பத்திரிகை விற்பதோடு மாத்திரம் இல்லாமல் அந்தச் சாட்டி லேயே மக்களுக்கு எங்கள் கருத்துக்களை பிரச்சாரம் செய்து தொடர்புகளை ஏற்படுத்துங்கள்.

பேசி முடிந்ததும் அவர்கள் முகங்களை ஏற்பார்த்துக்கொண்டு வாயைச் சிறிது திறந்தபடி ஏதும் கேட்க நினைக்கிறார்களோ என்பது போல பார்த்தான். அவர்களே அதே பாவத்துடன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவன் புறப்படத் தயாரான போது அவர்கள் “சாப்பிட்டுட்டு போகலாம். கொஞ்சம் இருங்கள்” என்று மறித்த போது இவன் “வேண்டாம் நேரம் இல்லை. வேண்டுமானால் ஒ குடிக்கிறேன்” என்று கூறவும், அந்தத் தாடிக்கார இளைஞர் எழுந்து சென்றான்.

ஒயைக் குடித்து முடிந்துவிட்டு ஒரு கடமை முடிந்துவிட்ட நிம்மதியில் பைசிக்கிளைத் திருப்பினான். நேரம் ஒருமணி

யைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். வந்த பாதயாலேயே திரும்ப வும் சென்றான். மிக நிதானமாகப் பிரதான பாதையொன்றைக் கடக்கும்வரை அவதானமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அந்த அகன்ற ஒழுங்கை வழைமக்கு மாறான அமைதியுடன் இருந்தது. பார்வையை கூர்மையாக்கிக்கொண்டு மெதுவாகச் சென்றவன் லேசான வளைவொன்றில் சைக்கிளைத் திருப்பும் போது திடுக்கிட்டான்.

ஒரு ஜீப்பும், அதன் பின்னால் ஒரு ட்ரக்கும் ஐம்பது யார்தூரத்திற்கப்பால் பயங்கர மிருகம் போல பூதாகரமாக மிரட்டியபடி நின்றன.

மறுகணம் சைக்கிளை நிறுத்தி திருப்பினான்.

விண்புறம் சப்தம் கேட்டது.

“ஏய் நில்லு”

நிதானிக்க நேரமில்லை.

பைசிக்கிளை அப்படியே போட்டுவிட்டு, அருகிலிருந்த வேலிக்கு மேலால் தாவிப்பாய்ந்தான்.

படபடவென்று ஓட்டோமற்றிக் கரைப்பிள்ளைகள் சப்தம் மூழங்கி அந்த பிராந்தியத்தை அதிரவைத்தன.

அது யாரும் இல்லாத ஒரு பாழடைந்த வளவு. முன்னே கிளி சரியா மரங்களும் பின்னே வாழை மரங்களும் கேட்பாற்றுகிடந்தன. வலப்புறம் திரும்பி அடுத்த முள்வெலியைத் தாண்டினான். துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் அப்பொழுதும் கேட்டன. சப்பாத்துக் கால்களின் கசமுசா சத்தறும் கேட்குமாப்போல் இருந்தது. பனை வடலிகளைத் தாண்டி ஓடும் அவன் திருந-

விப்பார்த்தான். பின்னால் யாரும் வருவதைக் காணோம் கையில் முட்கம்பி கீறி பீச்சிடும் ரத்தத்தை அப்படியே வழிய விட்டு தொடர்ந்தும் அந்தத் திக்காலேயே ஓடினான்.

இனி அவர்கள் அந்தக் கிராமத்தை சுற்றி வளைக்கலாம். அதற்குமுன் பிரதானபாதையைத் தாண்டி இடப்புறமாக அந்தக் கிராமத்திலிருந்து நழுவ வேண்டும்.

நாதன் ஒருகணம் நிலைமையை நிதானித்து எடைபோட்டான். ஒடும்போதே சேட் பையினுள் கையைவிட்டு துளாவி ஏதும் கடயங்கள் இருக்கின்றதா என்று சோதித்துக்கொண்டு, தேவையற்ற காகிதங்களை வாயில்போட்டு விழுங்கிக்கொண்டான். பனந்தோப்பொன்றை நெருங்கியதும் சாரத்தை மடித் துக் கட்டிக்கொண்டு, சேட்டை கழற்றி கையில் எடுத்தான். ஆயி சில வீடுகளில் நூளைந்ததும் நாய்கள் குரைக்கும் சப்தம் கேட்டது. பெண்களின் கீச்சிட்ட அவலக் குரலும் கேட்டது. புதுத்தென்பை வரவழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பணமரங்களினுடாகவே பாய்ந்து ஓடினான்.

தெற்கு மூலையில் திரும்பும்போது இடிபோல ஒரு வெடிச் சத்தம் இவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. நிலைகுலைந்து நின்றான்.

கிறனேட்டா? கிணற்று வெடியா?

சரியாக அனுமானிக்க முடியவில்லை.

மேற்கில் பண வடவிகளுக்கூடாக வாழைத் தோட்டம் ஒன்று தெரிந்தது. அதையே குறியாக வைத்து ஓடினான். வாழை மரங்கள் அவன் பாதுகாப்புக்கு நம்பிக்கையூட்டுமாப்போல் இருந்தது.

வாழைத் தோட்டங்களை நெருங்கியதும் நடுவில் ஒரு கிணறும் மூலையில் ஒரு குடிசையும் கண்ணில்பட்டது.

முச்சு இரைத்தது.

எதோ ஒரு அசட்டு நம்பிக்கையுடன் குடிசையை நோக்கி விரைந்து ஓடினான். திறந்திருந்த கதவைத் தள்ளி உள்ளே சென்று அப்படியே வழிந்தோடும் வியர்வையோடு முச்சிளைக்க நின்றான்.

அந்த குடிசைக்குள் படுத்திருந்த கிழவி துணுக்குற்று திரும்பி னாள். எதுவும் பேசமுடியாத தனிப்பில் மிரள்மிரள் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதற்கிடையில் வெளியில் ஏதோ அலுவலாய் இருந்த கிழவர் இருவரும் இவன் குடிசைக்குள் ஓடுவதைக் கண்டு பதை பதைத்து ஓடிவந்தார். அவர்கள் இருவரும் பேசுமுன்னமே இவன் ஆழமாக முச்சை உள்ளே இழுத்து தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு உறுதியோடு கூறினான்.

“நான் கள்ளன் இல்லை. இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன், என்னை ஆழி தூர்த்துது. எனக்கு எங்கால ஓட வேண்டும் என்று தெரி யாது. இனி நீங்கள் என்ன வேணுமின்டாலும் செய்யலாம். நான் உங்கள் பொறுப்பு”.

அவர்கள் முன்னிலும் அதிர்ச்சியடைந்தவர்களாக ஒரு கணம் அப்படியே நின்றார்கள். மறுகணம் அந்த வயோதிபத் தம்பதி கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துவிட்டு தம் கடமையை உணர்ந்தவர்கள் போல கவரம் நீங்கி உடிரானார்கள்.

சுறுசுறுப்பாக அவர்கள் அந்த முதுமையின் தளர்ச்சியை விரட்டியடித்துக்கொண்டு வேகமாக இயங்கனார்கள்.

கிழவர் விரைவான ஒரு நடையுடன் வெளியே சென்றார். போகும்போதே, “தம்பி நீ உள்ளே இரு. நான் நிலைமையைப் பார்த்து வாறன். பயப்பிடாதை” என்று திரும்பிப் பாராமல் கூறிக்கொண்டு சென்றார்.

கிழவி ஒரு வெள்ளிக்குவளையில் நீர்கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு கூறினாள்.

“அப்பன் ! நீ யோசியாதை இங்கால ஒருக்காலும் ஆழிபொலிச வந்தது கிடையாது. அப்படி வந்தாலும் இந்தா தெரியுது பார். இந்த ஓடைக்குள்ளால் போயிடு” என்று குடிசையின் தெற்குப்புறம் தெரியும் புல் மண்டிக்கிடக்கும் சிறியதொரு ஒற்றையடிப் பாதையை காண்பித்தாள்.

நாதன் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் பூரண திருப்தி கொண்டவன் போல் தன் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் கிடைத்துவிட்ட திருப்தியில் கால்களை நீட்டி அப்படியே நிலத்தில் சாய்ந்தான். அந்த ஆச்சி பரபரப்போடு வந்து ஒரு பழைய புற்பாயை முன்னே விரித்து நின்றாள்.

அவன் முகத்தில் நிழலாடிய தாய்மையின் பரிவு அவன் மனதை அப்படியே கெட்டிப்பிடித்தது.

“‘எய் நில்லு’” என்ற குரலுக்கு ஒரு கணம் அவன் தாமதித் திருந்தாலும் நிலைமை வேறுவிதமாக முடிந்திருக்கும். அவன் உயிர்தப்பி வந்ததுகூட அந்தப் பரிவையும் பாசத்தையும் கண்டு கொள்ளத்தானோ என்ற கேள்வி அவனை பரவசத்தி லாப்பத்தியது. அந்த முதுமையின் தளர்ச்சியையும் மீறி குழி விழுந்த கண்களுக்குள் பிரகாசமாக நிறைந்திருந்த தாய்மையின் அரவணைப்பை அவள் அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீங்கள் மக்களை நம்புங்கள். அவர்களே உங்களுக்கு பாதுகாப்பு” அரசியல் வகுப்பில் இவன் கண் இமைக்காமல் வாயை சிறிது திறந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“தோழர்களே! உங்களில் பலர் பாதுகாப்பு கருதி நிவோல் வருஷ கிறனேட்டும் கேட்பதை சகலரும் அறிவார்கள். ஆயுதங்கள் பாதுகாப்பு தரக்கூடியவை தான். ஆனால் நீங்கள் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்காவிட்டால் அந்த ஆயுதங்கள் கூட பலனில்லாமல் தான் போகும். நீங்கள் மக்களை நம்புங்கள். அவர்களே பலமான சக்தி”

நாதன் தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டான்.

சொல்லி விளங்காத சில உண்மைகள் அனுபவத்தில் பட்டென்று பதிந்து விடுகின்றன.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து அந்தச் சுவரில் சாய்ந்து கழுத்தை வளைத்து பார்த்தான்.

அந்தக் குடிசை பழங்காலத்திலேயே கட்டப்பட்டதாயினும் உறுதியாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருந்தது. முகட்டில் வளை, கம்பு, சிலாகை எல்லாமே பனை மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தது. மிக அண்மையில் வேயப்பட்டிருந்தபடியால் வெள்ளை நிறத்தில் மிகக் கம்பீரமாக அந்த ஓலைகள் துருத்தி கொண்டு நின்றன. உள்ளே சாணி பூசப்பட்ட தரை, சுத்தமாக மெழுகப்பட்டிருந்தது. மன் சுவரில் குளவிக் கூடொன்று வட்ட வடிவில் ஒரு ரூபா நாணயத்தின் அளவில் இருந்தது. அதன் உள்ளே குளவி ஒன்று போவதும் வருவதுமாக இருந்தது. நாதன் அந்த குளவிக் கூட்டையே விநோதமாகப் பார்த்தான். ஆச்சி அவனைப் பார்த்து சொன்னாள். “இது தம்பி என்ற மருமகள் ஆருங்கோ பிள்ளை உண்டாகியிருக்கு. பெண் பிள்ளை பிறக்கப் போகுது. எந்த மருமகளுக்கோ

‘தெரியவில்லை’ என்று கையை விரித்து சிரித்துக் கொண்டு கூறினாள்.

நாதன் எதுவும் புரியாமல் விழித்தான். அவளே விளக்கினான். நெருங்கிய உறவுக்காரப் பெண்கள் யாரும் கர்ப்பமானால் வீட்டில் இப்படி குளவி கூடு கட்டுமாம். பெண் பிள்ளை பிறப்ப தாக இருந்தால் வட்ட வடிவிலும், ஆண் பிள்ளையானால் நீள் வட்டத்திலும் அந்தக் கூடு அமைந்திருக்கும், என்ற போது அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே அவள் நம்பிக்கையை விநோதமாக ரசித்தாள்.

அப்பு வந்ததும் கைகளை அசைத்துக் கொண்டு சொன்னார். ‘‘ஆமி உமக்கு வெடி வைச்சவங்கள் என்ன. அங்களைக்கை கதைச்சவங்கள். நீர் பயப்பிடாதையும் தம்பி. பொழுது சாயப் போயிடுவாங்கள். அதுக்குப் பிறகு போகலாம்! ’’

அதன்பின் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து அவசரம் அவசரமாக சமைத்து அவள் அருகில் அமர்ந்து தம் அண்பை குழைத்து அவனை திக்குமுக்காடச் செய்து கொண்டார்கள்.

சாப்பாடு மிக சுவையாகவும், எளிமையாகவும் இருந்தது.

கை அலம்பிக் கொண்டு திரும்பவும் அதே இடத்தில் வந்து அமர்ந்தான் நாதன்.

‘‘தம்பி கதைக்கிறவன் என்று கோவிக்கப்படாது. உங்களிட்ட ஒண்டு கேட்க வேணும்’’

அப்பு அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். அவரது லோன் பொக்கை வாய் பேசமுன்னமே துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘‘தம்பி! நாங்கள் எளிய சாதியன். இன்டைக்கு நீங்கள் பெடியளைலாம் சாதி வித்தியாசம் பாராம எல்லா வீட்டிலும்

கையலம்பிப் போறியள். எங்களுக்கும் அது விருப்பம் தான். நாங்களும் ஏலுமானதை செய்யிறம். ஆனால் இந்தத் தமிழிழம் கிடைச்ச பிறகும் நீங்கள் இப்படி வந்து போவியனே அல்லது முன்னம் மாதிரி சாதி வித்தியாசம் பார்ப்பியனே. தீங்கள் தமிழிழம் கிடைச்ச பிறகு மாறிடுவியள் என்டு கதைக் கிணம் உண்மையா?’

தாதன் அந்த கேள்வியில் பொதிந்துள்ள ஆற்றாமையையும் துயரத்தையும் புரிந்து கொண்டு கண நேரம் மென்மாக இருந்தான்.

‘என் தம்பி பேசாம் இருக்கிறியள். நான் பேசின்து பிழையா’

அவர் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு அவசரமாக கூறினான். ‘இல்லை அப்பு! உங்களையெல்லாம் இந்த மாதிரி கேட்கிற அளவுக்கு மோசமாக நடந்திட்டாங்களே என்று தான் வருத்த படுறன்’ என்றவன் குரலை சிறிது செருமி விட்டு சொன்னான்.

‘அப்பு! நாங்கள் தமிழிழம் கேட்கிறது சிங்கள ஆட்சியின் கொடுமையிலிருந்து தப்பிறதுக்கு மாத்திரமல்ல. எல்லா தமிழ் மக்களும் சமந்துவமா இருக்க வேண்டும். சாதி, சமய சண்டையில்லாமல் வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான்.....’

அவருக்கு புரியும்படி கழகத்தின் கொள்கைகளை எனிமையாக்கி கூறுவதில் சிரமப்பட்டான். வழமையாக இனைஞர் களுக்கும் கருத்தரங்குகளிலும் பேசும் சொற்களைத் தவிர்த்து அவருக்கு விளக்குவது மிகவும் கடினமாகவே இருந்தது.

அப்பு எல்லாவற்றிற்கும் பெரிதாகத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு சுகலதும் விளங்கிக் கொண்டவரென்ற பாவணையில்

“ஓம் தம்பி அப்படித் தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஆமோதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பொழுது படும் வரை அங்கேயே இருந்து அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே இருந்தான்.

அந்த வயோதிப தம்பதியருக்கு பிள்ளைகள் நால்வராம். எல்லோரும் கூலிகளாக பதினெட்டாண்டு பதினாறு வயதிலேயே திருமணம் செய்து பெரும் குடும்பஸ்தர்களாகி விட்டார்களாம். பிள்ளைகளால் உதவி இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லையாம் உபத்திரவும் இல்லாமல் ஒதுங்கியிருப்பதே போதுமாம். பேரக் குழந்தைகளை மாத்திரம் தங்களோடு அண்ட வைத்துக் கொள்வதில் கொள்ளலை இன்பம் அவர்களுக்கு.

இருட்டிய பின்பு அந்த வீட்டிலிருந்து சுருக்கமாக விடை பெற்று கொண்டு வெளியேறினான் நாதன்.

நிர்மலா இவனை சந்தித்த போது இவன் தாமதத்திற்கு காரணமான அந்த சம்பவத்தைக் கேட்டு மெய் சிலிர்ந்து நின்றாள்.

“நான் வேளைக்கே இந்தச் சேதியைக் கேள்விப்பட்டன். ஆனால் உங்களைத் தான் சுட்டாங்கள் என்று தெரியாது”

அவள் குரல் லேசாக தழுதழுக்கத் தொடங்கியது. சங்கர் நாதன் மேல் எவ்வளவு பிரியமாக இருக்கிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதனாலேயே அ வ ஞ கு எப்பொழுதும் நாதனில் ஒரு கருணை உணர்வு சுரக்கும். சொந்த பந்தங்களைத் துறந்து அந்தப் பேராட்டத்தில் தன்னை மறந்து நிற்கும் அவனைப் பிரமிப்போடு ஒரு கணம் நோக்கியவள், பின்பு கேட்டாள்.

“நாதன்! சங்கரிடமிருந்து கடிதம் ஏதும் வந்ததா” அவன் வெட்கம் ஏதும் இன்றி சாதாரணமாகவே கேட்டான்,

“இல்லை. நானும் எழுதினனான். அவருடைய அப்பாவும் எழுதியவர். எதற்கும் பதில் இல்லை” ஒரு கொட்டாவியுடன் கூறி முடித்தான்.

அவன் சோர்வுடன் தலையைக் கவிழ்த்தான். பின் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு முறையிடுமாப் போலக் கூறினான்.

‘வீட்டில் அம்மா அப்பாவுக்கு எங்கட விசயம் தெரிஞ்சிற்று. அவங்களுக்கு சங்கரைப் பிடிக்காது. கடுமையாக எதிர்க் கிறாங்கள். வீட்டிலே இப்பொப்பவும் ஒதேரச்சுப் பேச்சுத்தான் அண்ணா மாத்திரம் தான் கொஞ்சம் ஆதரவு’ அவன் சஞ்சலத்தோடு கூறிக் கொண்டாள்.

அவன் கதிரைக் கைகளில் தாளம் போட்டபடி கேட்டான்.

‘அண்ணாவுக்கு விசயம் தெரியுமா’

‘தெரியும். அவர் என் காதலுக்கு எதிர்ப்பில்லை. ஆனால் உங்கட இயக்கம்தான் அவருக்கு பிடியாது. அவர் கூட ஏதோ இயக்கத்தோட தொடர்பு வைச்சிருக்க வேணும். என்ன இயக்கம் என்று சரியாகத் தெரியாது. நீங்கள் மலையை மக்களை கவனிக்கிறதில்லை என்று குறை கூறுவார். மலையகத்தையும் சேர்த்து ஈழம் காண வேண்டுமென்பார்.’’

கதை வேறு பக்கம் திரும்புவதும் அவனுக்குப் பிடித்தமான தாக இருந்தது. ஆர்வத்துடன் கால்களை மடக்கிக் கொண்டு சொன்னான்.

‘மலையை மக்களை நாங்கள் கவனிக்கிறதில்லை என்பது பொய். அந்த மக்களின் விமோசனத்திற்கான தீர்வுகளை

வடக்கு கிழக்கு மக்களின் போராட்டங்களுக்கூடாக பார்ப்பு பதில் பல தவறுகள் இருக்கின்றன. நாம் எந்த போராட்டங்களையும் வலிந்து மலையக மக்கள் மீது திணிக்க முடியாது. அவர்கள் தாமே தமது வருங்காலத்தை கையிலெடுத்துப் போராட வேண்டும். அந்த மக்களே தமது விடிவிற்கான பாதையை தேர்ந்தெடுத்துப் போராட நாம் உதவ வேண்டும். அதே வேளை தமிழீழப் பகுதிக்குள் வந்து குடியேறும் மக்களை சமத்துவமாக நடத்தி அவர்களையும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒன்று கலக்கச் செய்யும் பண்யும் அவசியமாகும். இதனை நாம் செய்து வருகிறோம்.”

“அது எனக்குத் தெரியும். அண்ணா தான் நாம் தமிழீழம் கேட்பது இனவெறி என்றும், தமிழீழம் என்று சொல்லாமல் ஈழம் என்று சொல்ல வேண்டும் என்கிறார்” என்று அந்த கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பவள் போல அவசரமாகப் பேசி விட்டு கேட்டாள்.

“நான் சங்கருக்கு கடிதம் போடக்கூடாதா” இப்பொழுது அதில் கொஞ்சம் நானை கலந்திருந்தது.

அவனுக்கு உள்ளுரைச் சிரிப்பாக இருந்தது.

“வேண்டாம் நிர்மலா! முகாமிற்கு செல்லும் கடிதங்கள் எல்லாம் படித்து தணிக்கை செய்தபின்பே கொடுப்பார்கள். உனது கடிதமும் அப்படிப் போவது நல்லத்தலே”

“என் அப்படி? கழகம் காதலிப்பதற்கும் நிருமணம் செய்வதற்கும் எதிர்ப்பாக இருக்கிறதா”

அவள் வெடுக்கென்று கேட்டாள். புருவம் சூறப்புச்சிப்போடு உயர்ந்து தாழ்ந்தது.

அவன் அவசரமாக தலையாட்டி மறுத்தான்.

“இல்லை. கழகம் காதலுக்கோ திருமணத்திற்கோ எதிர்ப்பாக இல்லை. காதல் திருமணம் எமது சமூக அமைப்பில் சீதனாதிற் கும் சாதிபாகுபாட்டிற்கும் எதிராக இருப்பதால் நாம் அதை வரவேற்கிறோம். ஆனால் பிரச்சனை அதுவல்ல. முகாம் பாதுபாப்பு கருதி அங்கே உள்ளேவரும் கடிதங்களையும், வெளியே போகும் கடிதங்களையும் தணிக்கை செய்வது அவசியம். இந்த நடைமுறைக்கூடாக உனது கடிதம் போவது எனக்கு அழகாகப்படவில்லை” என்று விபரமாகக் கூறினான். அவள் சிரித்துக்கொண்டே கூறினாள்.

“நான் நேரடியாக எனது பெயரைப்போட்டு காதல் கடிதம் எழுதப்போவதில்லை. அவரது சிநேகிதன் ஒருவன் போல எழுதுவேன். என் கையெழுத்திலிருந்து அவருக்கு யார் என்று ‘தெரிந்துவிடும்’”

அவள் விடைபெற்று போகும்போது இரவு எட்டுமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

இரவு சாப்பாட்டை முடிக்கும்போது, அன்று செய்து முடிக்கப் பட வேண்டிய வேலைகள் பல குறையில் இருப்பது அவனுக்கு அங்கலாய்ப்பாய் இருந்தது. மதியம் ஆயிக்காரனின் துப்பாக்கி வேட்டிலிருந்து மயிரிமையில் தப்பியதும். அந்த முதிய தம்பதி யினரின் உபசரணையையும் நினைத்துப்பார்த்தான். இந்த அனுபவங்கள் மனதிற்கு இதமாக இருந்தன. சங்கர் இருந்தால் அவனிடம் ஒன்றும் விடாமல் சொல்லி மகிழலாம்.

திறந்திருந்த கதவைத்தாண்டிக்கொண்டு பாரதி வந்தான். இவனைக் கண்டதும் உற்சாகத்துடன் அருகில் வந்து லேசாகத் தொட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

“கற்பகப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் உன் சைக்கிளைக் கண்டம். உனக்குத்தான் ஏதும் நடந்திட்டதோ என்று பயந்து போனம். நல்ல வேளை காயம் ஒன்றுமில்லையா”

அவன் கலக்கத்துடன் உடலை வருடிக்கொண்டு கேட்டான்.

அவன் சிறிய விழிகள் ஆச்சரியத்தால் அங்குள்ள ஒவ்வொரு பொருட்களையும் கண்டு அஞ்சவது போலவும், துயரச் செய்தி கணா சதா கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதுபோன்ற சோகத்துட னும் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தன.

நாதன் கேட்டான்.

“சைக்கிஞக்கு எனன் நடந்தது”

“ஆமிக்காறர் ஜீப்பால சைக்கிளா மிதித்து நெனிச்தப்போட்டு போயிட்டாங்க. சைக்கிள் இப்ப எங்கட பொறுப்பிலதான் நிப்பயருக்கு கிடக்குது. சைக்கில் போனா பரவாயில்லை. நீ தப்பினதே போதும்”

நாதன் சிறித்துக்கொண்டான். பாரதி தொடர்ந்து பரபரப் போடு கூறினான்.

“ஆமிக்காறர் வேற ரெண்டுபேரை ஏற்றிக்கொண்டு போறாம் கள்”

“ஆர் அவங்கள் ஏதும் இயக்கமே” கலவரத்தோடு கேட்டான்.

“இல்லை. அவங்கள் கோப்பிற்டியில் வேலை செய்யிற ஆக்கள்”

சிறிதுதேர யோசனையின்பின் நாதன் கேட்டான்.

“பேறு ஏறு ம் புதினம் இருக்கோ”

“இருக்குது அதுதான் உன்னட்ட வந்தனான்” என்றவன் குரலை மேலும் தாழ்த்திக்கொண்டு கலங்கித் தவிக்கும் விழிகள் மேலும் சோர்ந்து போகுமாப்போல சோகமாகக் கூறினான்.

‘எங்கட இராணுவம் காலையில் ஒரு சி.ஐ.டி என்று ஒருத் தனை பிடித்தாங்கள். அடிபோட்டு விசாரித்தாங்கள். அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அந்த ஆள் அடியிலை செத்திட்டான்’

நாதன் திகைத்துப்போய் குழம்பி அவனையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பாரதி கலக்கத்துடன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

‘பிறகு விசாரிச்சுப் பார்த்ததில் அந்த ஆள் சி.ஐ.டி இல்லை யென்றும் கொஞ்சம் முளைப்பிசெகன்றும் தெரிஞ்சிருக்கு’ அவன் அதைத் தாங்க முடியாமல் சோர்ந்து துவண்டான்.

மனித உயிர்கள் இவ்வளவு மலிவாகிவிட்டதா? முகம் தெரி யாத அந்த அப்பாவி மனிதனின் அவஸ்ததிற்காக தனக்குள் தவித்தான்.

அவனை நம்பி எத்தனை உயிர்கள் வாழ்கின்றதோ?

மௌனமான கோபம் ரத்தத்தைச் சூடேற்ற வெறுப்பால் நிலத்தையே குனிந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பாரதி தன் பாரம் எல்லாவற்றையும் இறக்குவது போல படபட வென்று மீதியையும் சொன்னான்.

‘செத்த பிறகு நிவோல்வரால் தலையில் சுட்டாங்கள். ரத்தம் எதும் வரவில்லை. இப்போது வைற்போஸ்டில் கட்டிப்போட்டிற்று காட்டிக்கொடுக்கிற சமூக விரோதி என்று எழுதிவிடப் பாறாங்கள்.’

நாதன் பிரமை பிடித்தவன்போல் குழம்பி நின்றான். பற்களை தன்பாட்டிற்கே லேசாக நறுமிக் கொண்டான்.

“சீ ! இப்படி அப்பாவி உயிர்களை கொன்றோழிக்கிறதுக்கு இவங்களுக்கு எப்படி மனச வந்தது. விசாரணையென்றால் சாகிறமாதிரி அடிக்கிறதா. மிருகங்கங்கள்” சபித்துக் கொட்டி னான்.

பாரதி அருஷில் இருந்தவாறே சொன்னான்.

‘இதெல்லாம் சம்மா விடப்படாது. நாங்கள் வெளியில் இதை மறைச்சாலும் உள்ளுக்க கேட்கத்தான் வேணும். கொமிட்டி மீற்றிங் வாற கிழமைதானே, அதில் பார்ப்பம்’

நாதனும் “ஆம்” என்பதுபோல தலையாட்டினான்.

அன்றைய பொழுதின் உற்சாகம் குழம்பிய நிலையில் நாதன் அப்படியே விழுந்து படுத்தான்.

5

சங்கர் தன் பொறுப்புக்களை சரிவர நிதாதனப்படுத்திக் கொண்டான். ஒருவாரத்திற்கு முன்புதான் அவன் இரண்டாம் இலக்க பிளட்டுன் சார்ஜுண்டாக நியமிக்கப்பட்டான். முகாம் பயிற்றுனர் அந்த பதவியைக்கையளிக்கும் முன் கண்டிப்பாக கூறினார்.

“இராணுவத்தில் பதவி உயர்வு திறமைக்கேற்ப கிடைக்கும். அதைச் சரிவர செய்யாவிட்டால் என்றுமே முன்னேற முடியாத வீழ்ச்சிதான். மிகவும் பொறுப்போடு கடமையைச் செய்வேண்டும்”

அவன் அட்டெண்சன் பொசிசனிலேயே நின்று கேட்டுவிட்டு கம்பீரமாக திரும்பவும் இராணுவப் சல்யூட் மரியாதையைச் செய்துவிட்டு வெளியேறினான்.

யுதிய பொறுப்புக்கள் மனதுக்கு உற்சாகமாக இருந்தாலும் கூடவே ஒரு அச்சத்தையும் படரவிட்டது.

இவனுக்கென்று நிரந்தரமாக விசில் ஒன்று கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதை கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டுத் தொங்க விட்டான். தன் பிள்ட்டுணைச் சேர்ந்த நாற்பது பயிற்சி வீரர்களையும் உடன் கூட்டுவதற்கு அந்த விசில் சப்தம் ஒன்றே அவனுக்கு போதுமானதாக இருந்தது.

தனிமையில் அவள் நினைவு வரும் வேளையில் மட்டும் அதை வலதுகையில் காப்புபோல சுற்றி அழுகுபார்த்து மகிழ்வான்.

திர்மலா அவனுக்கு கொடுத்த அந்த ஐம்பொன் வளையல் வழியில் தொலைந்து போனபின்பு ஏனோ அவ்வாறு செய் வதில் ஒரு திருப்தி. இந்த ரகசிய சமிக்ஞை அவனுக்கு மாத்திரம் புனிதமான அந்தரங்க ஆலிங்கனமாக்கும்.

அது எப்பொழுதும் அவனைப் பரவசப்படுத்தி ஒரு சோக உணர்வோடு அவனைவாட்டும்:

‘இந்தா பார் நிர்மலா ! நீ நினைக்கிற மாதிரி என்னால் வாழுமுடியாது. நான் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்து ஒரு கௌரவமான வேலை தேடிக்கொண்டு உள்கு மாத்திரம் சொந்தமானவனாக வாழ என் மனம் இடம் தராது. இந்தச் சமூகத்தை மறந்து மனிதனாக என்னால் ஒருபொழுதும் வாழ முடியாது. எப்பொழுதும் சமூகப் பிரச்சனைகளோடு ஈடுபாடு காட்டும் மனிதனாகவே இருக்கப் பிரியப்படுகிறன்.’

இது என் உயிரோடு கலந்துவிட்ட உணர்வு. இந்த உணர் விலிருந்து நான் விலகும்போது எப்படி சோர்வுற்று, சலிப்புற்று போகிறன் தெரியுமா. வாழ்க்கையே எனக்கு வெறுத்தது போலாகி விடுகிறது. தயவுசெய்து இந்த உணர்விலிருந்து

என்னைப் பிரித்துவிட மட்டும் முனையாதே' அவன் கண்டிப் பும், கெஞ்சலுமாக அவளிடம் கூறியபோது அவள் குழம்பி நின்றான்.

அவன் கழகத்தில் சில முக்கிய பொறுப்புக்களை எடுத்ததும் அவளிடம் இதைத்தான் கூறினான். கழகத்தை அந்த பிரதேசத் தில் பிரபல்யப்படுத்தும் அந்த வேலையில் கடுமையாக உழைக்கப்போகும் அவன்போக்கு தடைப்பட்டு விடக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கையில் இதைச்சொன்னபோது அவனோ இனம்புரி யாத பயங்கரம் ஒன்றை எதிர்நோக்கும் அச்சத்தில் கலங்கி விம்மி அழுதாள்.

அந்த அழுகையை ஆறுதல்ப்படுத்த இவன் அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்ட போதே அது நடந்தது. தம்மை அறியாமலே இருவரும் அந்த ஆலிங்கனத்தில் பரவசமாகி நின்றார்கள்.

அதன்பின் அந்த நெருக்கத்தை அவர்கள் தவிர்த்து வந்தார்கள்.

அந்த நினைவு இப்பொழுது அவன் இதயத்தை இதமாக வருடிச் சென்றது.

இந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் அவன்தான் என்னமாய் மாறி விட்டான். கூன் விழுந்த மெல்லிய உடம்பு நிமிர்ந்து, உடம்பில் சதைப்பிடிப்பேறி திடகாத்திரமாக உருமாறியிருந்தான். ஆரம்பத்தில் நாற்பது நிமிடத்தில் ஏறிக்கடந்து திரும்ப முடியாமல் தடுமாறிய அந்த மலையுச்சியை இப்பொழுது பதினெண்ந்து நிமிடத்திலேயே அனாயசமாகக் கடப்பது அவனுக்கு மாத்திரமின்றி அந்த முகாமின் எல்லாப் பயிற்சி வீரர்களுக்கும் சாதாரணமாக இருந்தது. களைப்பே தெரியாமல் உடம்பு உற்சாகத் தில் எப்பொழுதும் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது.

பத்து நாட்களுக்கு ஒருத்தவை அவர்கள் எல்லோருக்கும் சமையல் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் அனைவரும் திறமாக சமைக்க கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதேவேளை தற்செயலாக சாப்பாடு மோசமாகிவிட்டால் கூட அது பற்றியும் அலட்டிக்கொள்ளாமல் எதையும் தின்று தீர்க்கப் பழகிக்கொண்டார்கள். தாம் ஒரு விடுதலை இராணுவம் என்ற உணர்வு அவர்களை எந்த தியாகத்திற்கும் தயாராகச் செய்தது.

அந்த முகாமில் நாற்பது பேர் கொண்டபிளட்டுணின் சார்ஜெண்டாக நியமிக்கப்பட்ட பின்பு அவன் அணியில் உள்ள எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் உள்ளுரை பெருமைப் பட்டார்கள்.

இதற்கு முன்பிருந்த பிளட்டுண் சார்ஜெண்ட் அருள் ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் விலக்கப்பட்டான். அவன் பதவி இறக்கப்பட்டது எல்லோருக்கும் திருப்திதானென்றாலும் அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட அந்த மோசமான கொடுரை திருவதையும் பின்பு அவனுக்கு நேர்ந்த கதியும் அவர்களுக்கு அவனில் ஒரு கழிவிரக்கத்தையும் வரவழைத்திருந்தது.

அருள் பிளட்டுண் சார்ஜெண்டாக நீண்ட காலமாக அங்கு பணியாற்றியிருக்கிறான். தனக்கு எதிராக முறைப்பாடு செய்பவர்கள் மீது பழிவாங்கும் வகையில் மோசமான தண்டனைகளை வழங்கி அந்த பிளட்டுணில் பலரது பகையைச் சம்பாதித்து வைத்திருந்தான்.

அவனது பேச்சில் சூடர்விடும் ஆணவழும், தண்டனை முறைகளில் காண்பிக்கும் குரோதமும் அவன் எவ்வளவு மோசமான இதயம் படைத்தவன் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும்.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு தமிழ்முத்திலிருந்து சர்வேசுவரன் என்னும் ஒரு அரசு உள்வாளியை முகாமிற்கு கொண்டுவர்

தார்கள். இவன் கழகத்திற்காக அதன் ஆரம்பகாலத்தில் இருந்தே வேலை செய்கின்றானாம்.

மட்டக்களப்பு சிறையிலிருந்து தப்பிவந்த தோழர் ஒருவர் இவன் சிறில்கா இராணுவத்திற்கு தகவல் கொடுப்பதை தான் கைது செய்யப்பட்டு இராணுவ முகாமில் இருந்த போது அவதானித்ததாக கூறிய தகவலை அடுத்து இவன் மீது சந்த தேகம் கொண்டு, இவனைத் தமிழகத்திற்கு அழைத்து விசாரணைக்காக வைத்திருந்தார்கள்.

சர் வேசவரனா தனிக்கொட்டகையொன்றில் அடைத்து அவன் காவல் பொறுப்பை பின்டுண் சார்ஜுஸ்ட் அருளிடமே கொடுத்திருந்தார்கள். அருள் ஆரம்பத்தில் மிகக்கவனமாகவே அந்தக் கடமையை மேற்கொண்டிருந்தான்.

வின் அவனுக்கு என்ன தோன்றியதோ !

இரவு எல்லோரும் டி.வி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வேலை வில் சர்வேசவரனோடு சேர்ந்து அருளும் முகாமை விட்டு தப்பியோடியிருக்கிறான். இரவு பத்துமணிக்குப் பின்பே அவர்கள் தப்பியோடிய செய்தி முகாமிற்கு தெரிந்தது. முகாம் பொறுப்பாளர் அச்சத்துடன் கலவரப்பட்டு கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

அனைத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளர் முகத்தை கடுகூடுப்பாக்கிக் கொண்டு எல்லோரையும் தாறுமாறாக திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பதினொரு மணிக்கு பின்பு கார் வரவும் தப்பி ஓடியவர்களைத் தேடி, நான்கு பேரை நிவோல்வர்கள் சுதிதம் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

இரவு படுக்கையில் இருந்தபடி உறக்கம் வராமல் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிசை அவர்கள் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருங்

தார்கள். அருளின் கபடத்தையும் அம்பலமானதில் சிலருக்கு திருப்திவேறு.

மறுநாள் காலை ஜிந்துபணிக்கு அருளை மாத்திரம் முகாமிற்குள் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள்.

தப்பியோடிய இருவரும் ஒரு பண்ணையார் வீட்டில் இரவு ஒழிந்திருந்தார்களாம். காரில் தேடிச் சென்றவர்களைக் கண்டதும் சர்வேசுவரன் பாய்ந்து தப்பி ஓடி விட்டானாம். அருள் மாத்திரம் ஒடும்போது அகப்பட்டிருக்கிறான். அவனைப் பிடிக்கும்போது அவனுக்கு அபயம் கொடுத்த பண்ணையார் தடுத்து மோதினாராம். துப்பாக்கியால் வேறு இவர்களை நோக்கிச் சுட்டாராம். இவர்களும் பொறுக்கமுடியாமல் அந்தப் பண்ணையாரை மிரட்டுவதற்காக திருப்பிச்சுட்டுவிட்டு அருளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பண்ணையாருக்கு உயிருக்கு ஆபத்து இல்லையாம். காயம் மட்டும்தான்.

அருள் கலங்கி, கதறி கையெடுத்துக் கும்பிட்ட வண்ணம் பரிதாபமாக நடுநடுங்கிக் கொண்டு இருந்தான். அவன் ஆணவழும் அகங்காரமும் வழிந்தோடும் கண்ணீரில் கரையூ விம்மிப்பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

“துரோகி !” எனும் சொப்பூபாபி சிரியாகவு சூத்திரம் கூடுதலாக வழியாட முருணைவிடை இங்காலி கிள்கை சமூக விரோதி !”

“இவனை அடித்து நொறுக்க வேண்டும் !”

ஆவேசம் கொண்டு ஒரு கூட்டம் கூக்குரல் எழுப்பியது..

“தாபன விசுவாசம் இல்லாத துரோகி” எனிடப் படுவதே

முகாம் பொறுப்பாளர் எல்லோருக்கும் முன்னால் வந்து நின்று, அவர்களைக் கையமர்த்தி ஒவ்வொருவராக இவனுக்கு அடிபோடுங்கள்’’ என்றார்.

அவனைச் சுற்றி வேடிக்கை பார்க்க எல்லோரும் குழுமி நின்றார்கள். முன்னே போட்டியிட்டு பாய்ந்து கொண்டு தமக்குத் தெரிந்த கராட்டி, ஜாடோ, பொக்சிங், ரெஸ்லிங் ஒவ்வொன்றையும் மனம்போன போக்கில் விளாசி சரிபார்த்துக் கொண்டார்கள். முகத்தில் ரத்தம் குபுகுபுவென்று பாய அவன் தலை குப்புறக் கீழே விழுந்தான். சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்த வர்களில் ஒரு பகுதியினர் இப்போது பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்து இரக்கப்பட்டார்கள். உற்சாகம் குறையாமல் ஒரு பகுதியினர் அவனை உருட்டி விரட்டி உதைப்பதிலேயே தம்மை மறந்த வெறியில் ஈடுபட்டார்கள்.

‘அம்மா ! அய்யோ ! என்னை விட்டிடுங்கோ’’

‘இனி இந்தப்பிழை செய்யமாட்டன்’’

‘எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தாங்கோ’’

அவன் கதறல் அவர்களுக்கு கேட்டதாக இல்லை. அதே ஆராவாரத்துடன் அமர்க்களமாக அவனை வதைத்தார்கள்.

அந்த வதையிலும் ஒரு புதுமையைச் செய்யத் துடித்த அவர்கள் குணராசா என்ற சோனகிரியைக் கொண்டு வந்து அவன் முன்னே நிறுத்தினார்கள்.

குணராசா சண்டைக்கே பயந்தவனாம். அவனுக்கு பயம் தெளியட்டும் என்று அவனை அருளுக்கு விரும்பியபடி தாக்கக் கிசால்விவிட்டார்கள்.

குணராசா ஏக்கம் தொனிக்கும் தன் சிறிய கண்களை கூராக் கிக் கொண்டு, தன் முன்னால் அச்சத்தோடு தடுமாறும் அருளின் ரத்தக்கறை படிந்த முகத்தின் கோரத்தைக் கண்டு மிரண்டுபோய் குழம்பி நின்றான்.

இருவரையும் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு அவர்கள் உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

“குணராசா விளாசடா”
“விடாதை இறுக்கு ! பயப்பிடாதை ॥”
“அவன் ஒரு சமூக விரோதி”

குணராசா மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு பற்களை இறுக்கக் கடித்துக்கொண்டு, அருளின் ரத்தக்கறை படிந்த முகத்தில் ஓங்கி இரு குத்துக்களை விட்டபோது அவர்கள் ஆரவாரித்து, கரகோசம் செய்தார்கள்.

குணராசா அவசரமாக அந்த அவமானத்திலிருந்து தன்னை விடுவிக்க வெளியேறினான். கைகளில் நனைந்த அவன் ரத்தத்தை அவசரமாகத் துடைத்துவிட்டான்.

சங்கர் நடந்தவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு மனதுக்குள் புழுங்கினான்.

“ஒரு மனிதன் என்ன தான் பிழை விட்டிருந்தாலும், அவனைத் தண்டிப்பதில் கூட மனிதாபிமானம் மிலிர வேண்டும். இது சுத்த காட்டு மிராண்டித்தனம்”

பூபாலன் எங்கிருந்தோ வந்து இவன் கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து கலங்கினான். நடுங்கும்

அவன் கரம் அதைப்பொறுக்க முடியாமல் தனிக்கும் வேதனை யைப் புலப்படுத்தியது.

அருள் அறிவு மயங்கி மல்லாந்து கீழே கிடந்தான். அவசரமாக தண்ணீர் வரவழைத்து தெளித்தார்கள். அவன் கண் விழித் திதும் முன்னைய உற்சாகம் குறையாதபடி முகாம் பொறுப் பாளர் ஆர்ப்பாட்டமாக சிரித்துக்கொண்டு கூறினார்.

“இடிப்போய் ஒருவர் கத்தியும் கொச்சிக்காதானும் கொண்டு வாருங்கள், இவன் முதுகுத்தோலை உரிச்சு கொச்சிக்காதான் வைத்து தைக்கவேண்டும்”

வேடிக்கையாக கூறுகிறார் என்றுதான் முதலில் நினை தார்கள்.

ஆனால் சின்பு அதுவே அடுத்தகட்ட செயற்பாடான்போது அவர்களுக்கு மயிர்சில்லிட்டது.

அருள் அந்த முகாம் அதிர இடியோசை போல அலநிக் கொண்டிருந்தான்.

நான்கு பேர் அவனை மரக்குற்றியொன்றோடு சேர்த்து இறுக்கிப் பிடிக்க ஒருவன் சவரக் கத்தியால் அவன் முதுகைப் பிளந்தான். வழிந்தோடும் குருதி பற்றிய கருத்தேயில்லாமல் மிளகாய்த் தூளையும் மஞ்சள் தூளையும் உப்புடன் கலந்து தடவிய பின் ஊசி நூலால் முதுகைத் தைத்தார்கள். சதையும் குருதியும் ஒரு புறம் தொங்கி படுபயங்கரமாகக் காட்கி கொடுக்க அருள் வேதனையின் விளிம்பில் நின்று துடிதுடித்து அலநிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு பயங்கர மிருகத்தின் அபசா ஓலமாக அது அவர்கள் எல்லோரையும் நடுங்க வைத்தது. அந்தக்காட்சியைக் காணச்சுகிக்காமல் பலர் கண்களை மூடினார்கள். ஒருவன் மூர்ச்சித்து விழுந்தான்.

வாராலும் அதைத்தடுக்க முடியவில்லை.

இரண்டு மணி நேரத்தின் பின்பு பேச்சு முச்சற்று கீடந்த அருளை வைத்திய சாலைக்கு கொண்டுபோவதாக கூறிக் கொண்டு கார் ஒன்றில் ஏற்றிச்சென்றார்கள்.

அதன்பின்பு அந்த மைதானம் ஆரவாரம் அடங்கி அமைதி வரயிற்று.

இரண்டு நாட்களின்பின் மதிய சாப்பாட்டின் போதுள்ள, ஒரு மணி நேர இடைவெளியில் பூபாலன் சங்கரைத் தேடி வந்து நெந்தித்தான்.

‘அருளுக்கு நடந்த தண்டனை நியாயவெங்கிறாயா?’ அவன் வட்டக் கண்களை பெரிதாக உருட்டிக் கொண்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டவன் தடித்த உதடுகளை பற்களால் இறுக்கித்துக் கொண்டு நின்றான். மிகக் கனமாக சேதிகள் பலவற்றை தாங்க முடியாமல் தடுமொறும் அவன் சிவந்த முகத்தின் கண்கள் இரண்டும் சுவர்க்கடிகார பெண்டுலம் போல் இரு பக்கமும் மாறி மாறித் தாவியது.

சங்கர் பேச முடியாமல் மௌனமாகவே இருந்தான்.

அவனுக்கு அருளின் அந்த அவல ஒவி மீண்டும் ஒரு தடவை அந்த முகாமைச் சுற்றி கேட்பது போலிருந்தது,

அங்கம் பக்கம் கழுத்தை வளைத்துப் பார்த்து வீட்டு பூபாலனே மீண்டும் கேட்டான்.

‘அது கீடக்கட்டும். அருள் இப்போது எங்கே என்று தெரியுமா?’ ஒப்ப சுவாக்கிட்டான் கயகிட்டாக்குவிட்டு

‘வைந்தியசாலையிலாக்கும்’

“இல்லை. அவன் செத்துப் போனான். நான் சொன்னேன் சித்திரவதை முகாம் அங்கு கொல்லப்பட்டு விட்டான்”

சங்கர் எதுவும் பேசத் தோன்றாமல், தன்னை மறந்த அதிர்ச்சியில் நின்றான். தன் உணர்வுசளை மறைக்க கைகளிரண்டாலும் தலை மயிரைக் கோதி விட்டுக் கொண்டான்.

“அவன் கொல்லப்பட வேண்டியவன் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அதுக்கு இப்படிச் சித்திரவதை செய்து கொல்வதா இவங்கள் எல்லாம் விடுதலைப் போராளிகள் என்று நான் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டேன். இவர்கள் அராஜக வாதிகள் தான்”

திரும்பவும் அவனே பேசி விட்டு பதில் பேச முடியாமல் இருக்கும் சங்களின் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி கூறினான்.

“அருளைக் கொண்டு வரும் போது பாதுகாப்பு கொடுத்த பண்ணையாரை சுட்டு விட்டதாக கூறினார்களே. அந்த ஆள் செத்து விட்டானாம். அவன் அப்படியொன்றும் இவர்களைச் சுடவில்லை. அபயம் கொடுத்தவன் என்று வகையில் ‘பொலிசில் போய் முறையிடுங்கள்’ என்று இவர்களோடு விவாதித்திருக்கிறான். இவங்கள் தான் சர்வேசவரன் தப்பிப் போன ஆத்திரத்தில் அவனைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டார்கள். இதை மெதுவாக முடி மறைக்கத் தான் அவன் சுட்டதாக கதை விட்டார்கள்” என்றவன் முச்சை இழுத்து இன்னும் நன்றாக அந்தக் கணகளை உருட்டி விட்டு “இன்றைய பேப்பர் பார்த்தாயா! விவசாயி கொலை என்ற பெயரில் செய்தி பேப்பரில் வந்திருக்கிறது. இதெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய அவமானம் தெரியுமா. எல்லாம் சுத்த மோசம். இப்பொழுது அந்தக் கொலையுண்ட பண்ணையார் ஒரு கள்ளுக் கடத்தல்காரன், என்று கதை அளக்கின்றார்கள் எனக்கென்னவோ கழுத்தில் நடப்பது எல்லாம் வெறும் மரம்

மாகத் தான் இருக்கிறது” திசிலுற்றவன் போல் பூபாலன் கூறினான். சங்கர் என்றுமில்தாதபடி அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்தான்.

இராணுவத்தில் தண்டனைகள் வழங்கப்படுவதை சங்கரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் அது மரண தண்டனையாக இருப்பதை ஏனோ அவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. அப்படித் தான் மரண தண்டனை வழங்குவதாயினும் அது பண்டைக் கால அநாகரீக சித்திரவதையாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதில் கண்டிப்பான கொள்கையுடையவனாக இருந்தான். அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட அந்தக் காட்டு மிராண்டித் தனமான சித்திரவதை அவன் இதயத்தை மோசமாகத் துன்புறுத்தியிருந்தது. தண்டனைகள் திருத்தும் நோக்கிலில்லாமல் பழிவாங்கும் குரோத உணர்வில் நடத்தப்படுவது அவன் மென் உணர்வுகளை மோசமாகப் பாதித்தது.

“மகன்! முதலாளித்துவ இராணுவம் எப்பொழுதுமே முதலாளித்துவ நல்ளகருக்கு சேவை செய்வதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டது. அந்த இராணுவம் அதற்கேற்ப அராஜகப் போக்கில் மிருக உணர்வுகளோடு கட்டமைத்திருப்பார்கள். ஆனால் ஒரு மக்கள் இராணுவம் அப்படிப்பட்டதல்ல. அது மானுட விமோசனத்திற்காக வேண்டி புதிய உலகம் படைக்கத் துடிக்கும் போராளிகளின் உணர்வில் பிறந்தது. அது உயர்ந்த மனிதாயிமானத்தின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும். நீ அப்படிப்பட்ட ஒரு மக்கள் இராணுவத்தின் போர் வீரனாக இருப்பதற்கு பெருமைப்பட வேண்டும்”

அப்பாய் எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு இவனையவாற்றத்தில் சொன்னார்.

இன்று அந்த நம்பிக்கை நடாட்டம் காண குழஞ்சி நின்றான்.

ஆழந்த யோசனையின் பின் பூபாலனின் அகன்ற விழிகளுள் பார்த்துக் கொண்டு கூறினான்.

“கழகம் ஒரு புரட்சிகர விடுதலை இயக்கம் என்று தான் இங்கு வர முன் நினைத்திருந்தேன். இப்பொழுது இதில் இன்னும் அராஜகப் போக்குத் தான் மேலோங்கியருப்பது தெரிகிறது. தளத்தில் இருக்கும் போது இம்மாதிரி எதுவும் தோன்றாமல் இருந்தது ஆச்சரியம் தான்”

பூபாலன் அவசரப்பட்டு கைகளாலேயே அவனை அடக்கினான்.

“இந்தா பார்! நான் என்னமோ எனக்கு மனம் பொறுக்க முடியாமல் தான் இதெல்லாம் உண்ணோடு கதைக்கிறது. நீ கேட்டிட்டு பேசாம் இரு. நீ சும்மா வாயைக் கொடுத்திட்டு வம்பில் மாட்டாதை. இங்கெல்லாம் இப்போ சி. ஐ. டி. இருக்கு தெரியுமோ, இவனுகளுக்கு துப்பறியும் திறமையே கிடையாது. தங்களை சி. ஐ. டி. என்று காட்டுவது மட்டும் தான் தெரியும். நீ ஒன்று சொல்ல, அவனுகள் தங்களுக்குப் புரிஞ்ச பாணியில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகச் சொல்லி விடுவாங்கள்’’ என்று கூறும் போது ஏதோ ஒரு பாகமேலிட்டில் நா தழுதழுக்க அவன் கண்கள் நீர் முட்டி நிறைந்தது.

ங்கர பூபாலனை நெருங்கி நோக்கினான்.

அவன் பெரிய கண்கள் குளம் போல கலங்கி நின்ற பாசுணர்வை அன்போடு ஏற்றுக் கொண்டான்.

பூபாலனின் மெல்லிய இதயத்தை எப்பொழுதோ அவன் இனம் காட்டிய அந்த சம்பவத்திற்குப் பின்பு சங்கர் இன்று தான் அவன் கண்ணீரை மீண்டும் தரிசித்தான்.

முகாமிற்கு வந்து ஒரு வாரத்தின் பின் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

எல்லோரையும் வரிசையில் வரச் சொல்லி விட்டு தனித்தனி யாக அவர்கள் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் பற்றி விசாரித்து அவசர அவசரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். பூபாலனுக்கு அடுத்து சங்கர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பூபாலனின் விபரங்களைக் கேட்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சங்கர் அடுத்துக் காத்திருந்தான்.

திடீரென்று பூபாலன் விம்மி அழுது அங்கு இருப்பவர்களை கலவரத் திவாழ்த்தினான்.

அட்டென்சன் பொசிசனில் விறைப்பாக நின்றுகொண்டு வழிந் தோடும் கண்ணீரை தடுக்கவும் முடியாமல் அவன் பரிதாபமாக அழுதபோது எல்லோரும் என்னமோ ஏதோவென்று கலங்கி நின்றார்கள். பின்புதான் அவன் அழுகைக்கான காரணம் தெரிந்தது.

முன்று தங்கைகளின் பெயரையும் பூபாலனிடம் கேட்டபோது அவன் ஏனோ: அவர்களை நினைத்து அழுகை தாங்காயல் இப்படி விம்மிப் பொருமியிருக்கிறான். அன்றிலிருந்து சங்க ருக்கு பூபாலன் மேல் இனம் புரியாத கழிவிரக்கம் பிறக்கும்.

ஆனால் அவன் யாருடைய இரக்கத்தையும், அனுதாபத்தையும் விரும்புவன் அல்லது என்பது பின்பு அவனது போக்கில் இருந்து கண்டு கொண்டான்.

இன்று அவன் மென் உணர்வுகள் வெளிப்படும் அளவிற்கு சங்கர் அவன் இதயத்தை ஆட்கொண்டதை நினைக்க சங்க ருக்கு பெருமையாக இருந்தது.

எப்பொழுதும் சங்கரில் ஆழ்ந்த அன்பை அவன் புலப்படுத்துவான்.

இரண்டாம் பிளட்டுன் சார்ஜன்டாக சங்கர் நியமனம் பெற்ற பின்பு பூரிப்புடன் அவன் கைத்தை பற்றிக் கொண்டு கூறி எனான்.

“இங்கு உள்ள பிளட்டுன் சார்ஜன்டுகளில் பந்தம் பிடிக்காமல், திறமையால் இந்த இடத்தைப்பெற்றது நீ மாத்திரம் தான். இனிமேல்தான் நீ மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும் இனிமேல் உள்ளைக் கவி ற்றத்து விடுவ சிலதான் இங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் குறியாக இருப்பார்கள்”,

சங்கருக்கு அவன் பிளட்டுனின் கீழ் உள்ள சகலரும் ஒன்றாக ஒத்துழைப்பு கொடுத்தார்கள். காலையில் கண்விழிக்க பிந்து பவர்களுக்கும், ஒழுங்காக படுக்கை மடித்து வைக்காதவர்களுக்கும் தண்டனைகள், வழங்குவதில் கண்டிப்பாக இருப்பான். அந்த தண்டனைகளால் அவர்கள் மனம் புண்படாமல் இருக்கும் வகையில் ஓய்வு வேளாயில் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழவி பொழுதைக் கழிப்பான்.

அவன் பிளட்டுனில் சச்சரவு எதுவும் அவனைத் தாண்டி வெளியே செல்வது அடுர்வது. அவனது தீர்ப்பிலேயே இருபகுதியும் திருப்தி காண்பார்கள். அவன் பிளட்டுன் சார்ஜன்ட் பொறுப்பெடுத்த பின்னால் அவர்களுக்கிடையிலான கைகலப்பு கூட குறைந்தே வந்தது.

மாலைநேரப் பயிற்சி முடித்து, குளிக்க துவாயுடன் செல்லும் போது முகாம் பொறுப்பாளர் அவனை அழைப்பதாகத் தகவல் வந்தது. அவசர அவசரமாக அங்கு சென்ற போது அவனத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளரும் உடனிருந்தார். இராணுவ சல்யூட்டை செய்து அவருக்கு மரியாதை தெரிவித்த பின்பு அட்டெஞ்சன் பொசிசனில் விறைப்பாக நின்றான். அவனத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளர் அவனை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு கேட்டார்.

“உமது அப்பா தமிழரைக் கட்சியில் போராட்ட வீராக இருந்தவரா?”,

“இல்லை அவர் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில்தான் இருந்தவர்”

அவர் முகம் ஆச்சரியத்தால் கறுத்து சுருண்டது. “கொம்யூனிஸ்டுகளுக்கெல்லாம் ஓய்ப்பொழுதுதான் தமிழனர்வு வந்தி ருக்கிறது” அவர் அருகில் இருந்த முகாம் பொறுப்பாளிடம் கிண்டலாகக் கூறிவிட்டு இவனிடம் சொன்னார்.

“உமது அப்பாவிடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்திருக்கிறது. அந்தக் கடிதம் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டியிருப்பதால் அதைப்பத்திரிப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம். இந்தாரும் கடிதத் தின் போட்டோஸ்டட் பிரதி.”

அவன் அதே விரைப்போடு அவர் தந்த கவரைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

“நீர் போகலாம்” திரும்பவும் அவருக்கு சல்யூட் செய்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளி யேறினான். பரபரப்போடு கவரைக் கிழித்து கடிதத்தைப் பிரித்தான். அப்பாவின் கூரான சரிந்த எழுத்துக்கள் அவனைப் பரவசப்படுத்தி தடுமாறச் செய்தது.

அமைதியான ஒரு இடத்தை தேடி அமர்ந்துகொண்டு தனிமையில் அதைப் படித்தான்.

அந்தக் கடிதம் பத்திரிகையில் வேறு வரப்போகிறது என்ற புரிப்பும் அவனுக்கு தேனாய் இனித்தது. அன்பை கூறுவதற்கு அன்பு மகனே !

நீ இங்கிருந்து போன பின்புதான் உன் அம்மாவிற்கு அது எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமான முடிவு என்று தெரிந்திருக்கிறது.

இங்கு இராணுவத்தின் வெறியாட்டம் அளவு கடந்து போய் விட்டது. வீதிக்கு போனவர்கள் திரும்பி வரும் வரையில் அவர்கள் உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லை. வீட்டில் இருப்ப வர்களுக்கு கூட பாதுகாப்பென்பது கிடையாது. இராணுவம் எந்த நேரத்திலும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யும். தெரு வில் நாய்களைச் சுடுவதுபோல் இங்கு மனிதர்களைச் சுட்டுத் தள்ளுகின்றார்கள். உன் வயது இளைஞர்கள் அறிமுக அட்டை இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் உடனே கைது செய்து விசாரணையென்று கொண்டுபோய் விடுகின்றார்கள். அப்படிக் கொண்டுபோன இளைஞர்கள் எல்லோரும் விசாரணையின் பின் திரும்பி வருவதில்லை. அப்படி வந்தாலும் நரம்புத் தளர்ச்சிக்குள்ளாகும் ஊசிமருந்துகள் ஏற்றப்பட்டதால் நோய் வாய்ப்பட்டவர்களாக மாறிவிடுகின்றார்கள்.

ஒரு கிராமத்தைச்சுற்றி இராணுவம் தேடுதல் நடத்துகின்ற தென்றால் அந்தப் பிராந்தியமே நிலை குலைந்து போய்விடுகின்றது. தேடுதல் என்ற பெயரில் விலை உயர்ந்த பொருட்கள் கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றன. ஆண்கள் இல்லாத வீடுகளில் பெண்களிடம் இவர்கள் செய்யும் சேஷ்டைகளை எழுதக் கைகூசுகின்றது.

இவர்களுக்கு தமிழர்கள் என்றால் அதுவும் ஒரு மனித இனம் என்ற உணர்வே மரத்துப்போன மிருக வெறியர்களாக மாறி விடுகின்றார்கள். தமிழர்களைக் கொடுமைப்படுத்துவது பற்றி இவர்களுக்கு மாணுட உணர்வு உறுத்தலை கொடுப்பதே யில்லை. கடந்த காலத்தில் இந்தச் சிங்கள இனவாத கொடுத்தை புரிந்து கொள்ளாமல் ஜக்கியப்பட்ட புட்சிக்கு

உழைத்த கம்யூனிஸ்டுகளை நினைக்க இப்பொழுது பரிதாபமாக இருக்கிறது.

நான் எழுதுவதிலிருந்து எங்கள் வீட்டில் எனக்கோ அம்மாவுக்கோ அல்லது உன் தமிழ் தங்கைக்கோ ஆபத்து ஏதும் வந்து விட்டதோ என்று கலங்காதே, அப்படி ஏதும் நடக்கவில்லை ஆனால் நாட்டில் நடக்கும் ஒவ்வொன்றும் நம் வீட்டிலும் நடக்கின்றது என்ற உணர்வு எம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கவேண்டும், அல்லவா.

என் அன்பு மகனே ! இதைமாத்திரம் எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்.

மனித வாழ்வு எவ்வளவோ மகத்தானது. ஒரு மனிதன் தன் அனுபவத் திரட்சியை ஆற்றலை இந்த சமூகத்திற்கு கையளிக்கின்றானே அதுதான் மனித வாழ்விலேயே உயர்வானது. வேறு எந்த ஜீவனுக்கும் மனிதன் போலத் தான் வாழும் சமூகத் திற்காக எதையும் கொடுக்க முடியாது. நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ எமது முதாதையர் தந்த அறிவையும், அனுபவதிரட்சியையும் ஒவ்வொருவரும் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்த பங்களிப்புகளிலெல்லாம் எமக்கு ஈடுபாடு இல்லை என்று யாரும் சும்மா இருந்துவிட முடியாது. நாம் நிச்சயம் சமூகத்திற்கு எம் ஆற்றலையும் அறிவையையும் வழங்க கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

வீட்டில் உன் தமிழ் தங்கைகளுக்கு நீ இப்பொழுது என்ன செய்கிறாய், எங்கிருக்கிறாய் என்பது ஓரளவிற்குத் தெரியும். அவர்கள் இன்னும் நாட்டு நிலைமைகள் புரியாத குழந்தைகள் இல்லை. அவர்கள் உன்னை நினைத்துப் பெருமைப் படுகின்றார்கள். ரகசியங்களை வெளியிடாமல் காக்கும் அளவிற்கு அவர்களும் பக்குவப்பட்டு வருகின்றார்கள். அவர்களை நினைத்து நீ கலங்காதே.

ஈவிகளது ஆசையல்லாம் நீ மேற்கொண்ட இலட்சியத்தை ஆழங்காக நிறைவுசெய்து நாட்டிற்கு பயன்படவேண்டும் என் பதே. உங்கள் கழகம் பற்றி இங்கு நல்ல செல்வாக்கு இருக்கிறது. வீடுவீடாகப் பிரச்சாரம் செய்கின்றார்கள். தங்களது உணவுத் தேவைக்கு மக்களிடமே தங்கி நிற்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று உணவுப்பார்சல்களைச் சேகரித்து அவர்கள் கொண்டுசெல்லும் காட்சி உண்மையில் பெருமைப் படக்கூடியதாகத்தான் இருக்கிறது. சாதி வித்தியாசம் பாராமல் எல்லா வீடுகளிலும் அவர்கள் நடந்து கொள்கின்றார்கள்.

உன் அம்மா கூட அப்பொழுது அரசியல் நடவடிக்கையென்று வீதிக்கு வந்துவிட்டாள். தெரியுமா. நான் கூட இவ்வளவு நாளும் அவளை என் மனைவியாகப் பார்த்தேனேயல்லாமல் சமூகப் பொறுப்புள்ள பெண்ணாகக் காணத் தவறி விட்டேன். ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் இந்த அதிசயம் நடந்தது.

காலையில் சந்தைக்குப் போன உன் அம்மா மாலை வரை வீடு திரும்பவில்லை. வேலை முடிந்து நான் வந்தபோது உன்தம்பி பயத்துடன் இதைக் கூறினான். எங்கு போய்த்தேடுவது என்று தெரியாமல் குழம்பிப்போய் இருந்தேன். இறுதியில் மாலை ஆறுமணிக்குப் பின்புதான் அவள் வந்தாள். எங்கே போயிருந்தாள் தெரியுமா. இடம் பெயர்ந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பதற்கு ஆதரவு தெரிவித்து ஊர்வலம் ஒன்று அவள் கடைவீதியால் போகும்போது போய்க் கொண்டிருந்ததாம். ஊர்வலத்தில் போன இளைஞன் ஒருவள் “அம்மா நீங்களும் வந்து எங்களுக்கு ஆதரவு தாருங்கள்” என்று கேட்டானாம். அந்த ஊர்வலத்தில் மாணவர்கள்தான் அதிகமாம். பெண்கள் மிகக்குறைவு. ஆனாலும் அவளுக்கு மனம் கேட்கவில்லை. வந்த வேலையை விட்டுப்போட்டு அப்படியே அந்த மாணவர்களுடன் ஊர்வலத்தில் சென்றிருக்கிறாள். ஊர்வலம் முடிந்தபின் நடைபெற்ற கூட்டமும் முடியும் வரை இருந்துவிட்டு வந்திருக்கிறாள்.

மகனே ! நீ உன் அம்மாவை நினைத்துப் பெருமைப்ப டே
தமிழீழத்தில் ஒவ்வொரு தாயும் இப்படி மாறிக்கொண்டிரு க்க
கிறார்கள். என்ற செய்தியை உன் நண்பர்களுக்குச் சொல்.

எம் அனைவரின் அன்பு முத்தங்களுடன் முடிக்கின்றேன். உன்
இலட்சியம் வெல்க என்று வாழ்த்துகிறேன்.

என்றும் பாசமுடன்,

உன் அப்பா.

சங்கர் அப்படியே அந்தக் கடிதத்தில் எயித்து தின்றான்
உடலெங்கும் ஓர் புத்துணர்ச்சி வேகமாகப் பரவி ஓடியது.

6

காலை ஒன்பது மணிக்கு கூட்டம் ஆரம்பிக்கப்படும் என கூறி
யிருந்தாலும், பத்து மணியாகியும் பாதிப்பேர் கூட இன்னும்
வந்துசேராமல் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் முதல் நாள்
கூறியபடி தமக்கென்று குறிக்கப்பட்ட இடத்திற்கு வரும்வரை
காத்திருந்து எல்லோரும் வந்தபின்பு அவர்களைப் பத்திர
மாகக் கூட்டிவருவதில் அவர்கள் கவனமாக இருந்தார்கள்.

மாவட்டக்கமிட்டி கூட்டம் அது !

சுமார் இருபதுபேர் வரை வழிமையாக அதில் கலந்து கொள்
வார்கள். ஆனால் இன்று இப்படி மோசமாக வரவு குறைந்த
தற்கு காரணம் புரியாமல் குழும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வடமாகாண அமைப்பாளர் கோபாலன் வெளியே எழுந்து
வந்து விசாரித்தார்.

‘வழியில் எங்கேயும் ஆமி நிக்கிறமாதிரி போக்கு இருக்கோ’
‘அப்படி ஒன்றும் இல்லை’

நாதன் அந்த ஓய்வுவேளையை பயன்படுத்தி நிர்மலாவின் பிரச்சனையை எழுப்புவோமா, விடுவோமா என்று குழம்பி மிருந்தான் கூட்டத்தின் முடிவில் இதுபற்றிப் பேசலாம் என்று தான் காலையில் வரும்போது முடிவு செய்திருந்தான். ஆனால் இப்பொழுது கோபாலன் ஓய்வாக இருப்பது இதற்கு உகந்த நேரம் என்று அவனுக்கு பட்டது.

இரண்டு நாட்களாக நிர்மலா, இவணிடம் சினுங்கிக்கொண்டு முறையிடத் தொடங்கினாள்.

வீட்டில் அம்மாவும் அப்பாவும் இவள் சங்கரைக் காதலிப்பது தெரிந்துகொண்டு மோசமாகத் திட்டி வதை செய்கிறார்களாம். சாதி, அந்தஸ்து வேறுபாட்டோடு சங்கர் கழகத்தில் சேர்ந்திருப்பதும், பயிற்சி பெறுவதும் அவர்களுக்கு கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

அரசாங்க சேவையை முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக கட்டிக் கூத்தாடும் அவள் அப்பா நாடு பூராக எல்லா மாகாணங்களிலும் சேவை செய்திருக்கிறார். மூன்று நான்கு வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை இடமாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் காலங்களில் குடும்பத்தையும் மறக்காமல் கூடவே அழைத்துச் செல்லும் அவர் இப்பொழுது பின்னைகள் வளர்ந்து பெரிய வர்களானதும், அவர்களது கல்வி பாதிக்கப்படக்கூடாதென்பதாலும் அடிக்கடி வரும் இனக்கலவரங்களையும் உத்தேசித்து குடும்பத்தை விட்டு தான் மாத்திரம் கொழும்பில் தங்கிக்கொண்டார். ஆனாலும் மாதத்தில் இருமுறையாவது யாழ்ப் பாணம் வந்து வீட்டு நிர்வாகத்தை கண்காணித்து செல்வார். அவரது கண்டிப்பான கண்காணிப்பால் மகள் பல்கலைக்கழகத்திலும், மகள் பல்கலைக்கழகம் செல்லக்கூடிய நிலையிலும்

இருக்கின்றார்கள் என்பதை தனக்குள்ளேயே மெச்சிக்கொண்டு திருப்திப்பட்டுக்கொள்வார்.

நிர்மலாவின் அந்த விபரித போக்குக்கு தனது கவலையீனமே காரணம் என்ற குற்ற உணர்வில் அவள் அம்மா மிகமோசமாக அவளுடன் சீரிப்பாய்ந்து கத்துவாள். அவளைக் கண்காணித் தத்தில் தான் ஏதோ தவறுவிட்டேன் என்று குழம்பிக் கொண்டு அவளில் ஆக்ரோசமாகத் தன் கோபத்தையும் கொடுரத்தையும் காட்டுவதால் அவள் போக்கை மாற்றிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் தன் முழுச் சாதுரியத்தையும் வெளிப்படுத்துவாள். அவளை வெளியே போகவிடாமல் ஒவ்வொரு அடியையும் கண்காணித்து வந்தாள். அபபடியே வெளியே போய் வந்தாலும் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு அவளைத் துளைத்தெடுப்பாள்.

வீட்டில் அமைத்தியின்றித் தவிக்கும் அவளுக்கு கழகம் அபயம் கொடுக்குமா என்று கேட்டு நாதனை நச்சரித்துக்கொண்டாள் நிர்மலா. அந்தக் கரைச்சல் தாங்காமல் இதுபற்றி அன்று மாலை கோபாலனுடன் பேசுவது என்று முடிவெடுத்திருந்தான் நாதன்.

கூட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு காமதமானதால் உள்ள அந்த அமைத்தைப் பயன்படுத்துவது அவரது அவசிய வேலைகளை குழப்பிலிடுமோ என்ற தயக்கத்தோடு மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

அவன் கூறியுடிக்கும் வரைக்கும் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு அவர் கூறினார்.

“தோழர் ! எமது கழகம் காதலுக்கு ஒரு பொழுதும் எதிர்ப்பு நெரிவிப்பதில்லை. நாம் அதை வரவேற்கிறோம். அதுவும் பயிற்சியில் இருக்கும் ஒரு தோழனின் காதல் விவகாரம் என்றால் நாம் அதில் கூடிய அக்கறை காட்டவேண்டும்.

ஆனால் அந்தப்பெண் ஏன் இப்பொழுது வீட்டைவிட்டு வெளி யேறவேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் போராடிப்பார்க்கலாமே’’ என்று லேசாக இழுத்தவர் பின் தொடர்ந்தார்.

‘‘விடுதலை உணர்வு கொண்ட புரட்சிகரப்பெண்கள் பலர் இன்னும் கழகத்தில் சேர்ந்து வேலை செய்வதற்காக வீட்டில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய பெண் களை கூட நாம் உடனடியாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறச் சொல்வதில்லை. கூடுமானவரை வீட்டில் உள்ளவர்களுடன் போராடி அவர்களையும் வெற்றி கொள்ளச் சொல்கிறோம். முடியாத பட்சத்தில் மாத்திரமே வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் படி கேட்டு நாம் பொறுப்பெடுக்கிறோம். விடுதலை உணர்வு பெண்களுக்கே நாம் இப்படி கடுமையாக நிற்கும்போது காத ஒுக்காகப் போராடும் பெண்களை இன்னும் கொஞ்சகாலம் வீட்டில் போராடச் சொல்லலாம்’’

அவர் பேசி முடிந்தபின்பு நாதன் நிர்மலாவின் வீட்டு நிலை மையை விபரித்தான்.

‘‘அவர்கள் மோசமான திமிர் பிடித்தவர்கள். அவளை அடித் துச் சித்திரவதை செய்கிறார்கள்.’’

அவர் அதை கேட்டுவிட்டு வெண்பற்கள் பக்கென்று வெளியே தெரியச் சிரித்தார். பின் மூக்கைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டு அவன் உணர்வுகளை எடைபோடுவது போல ஒரு விநாடி தாமதித்துவிட்டு சொன்னார்.

‘‘அவர்கள் நன்றாகச் சித்திரவதை செய்யட்டும். எப்படி சிறிலங்கா இராணுவத்தின் சித்திரவதைகள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை தட்டி எழுப்பியதோ, அதே போல அவள் பெற்றோரின் சித்திரவதை அவள் உண்மைக் காதல் உணர்வைத் தட்டி எழுப்பி வீறுகொண்டு போராடச் செய்யட்டும்’’

அவர் சிறிது கிண்டலாகக் கூறியது, அந்தப் பிரச்சனையை அவரால் சரிவர புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையோ என்ற சந்தேகத்தை அவனுக்கு எழுப்பியது. அதைப் புரிந்து கொண்ட அவர் அவசர அவசரமாகக் கூறினார்.

“தோழர் ! நான் இந்த விசயத்தில் கைகழுவுவதாக நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். எனக்கு நிலைமை விளங்குகிறது. காதல், திருமணம் எல்லாமே பெரும்பாலும் அகநிலை உணர்வு சம்பந்தமானது. அதுவும் ஒரு விடுதலைப்போராளிக்கு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் உருவானதொன்றாக இது அமைந்து விடக்கூடாது. இயல்பான புரிந்துணர்தலுக்கூடான மனம் ஒத்த தன்மையாக இருக்கவேண்டும். அவர்களுக்கிடையிலான அகநிலை நெருக்கம் உறுதிப்படுத்தப்படு முன்னமே நாம் அவசரப்பட்டு அவர்களை இணைத்து விடுவது கூட பிற்காலத்தில் அவர்கள் இதற்காக வருந்தும் நிலையைக் கொடுக்கும். நீங்கள் இதில் அவசரப்படவேண்டாம். அவர்கள் உண்மையில் ஒருவரையொருவர் மனதார விரும்புகிறார்களோ என்பதைத் தெளிவாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இதில் ஊகங்களோ அல்லது உங்கள் விருப்பங்களோ தேவையில்லாத தொன்று. அந்தப்பெண் இப்பொழுதுதானே பெற்றோரின் எதிர்ப்பை முகம்கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாள். இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்கு விட்டுப்பாருங்களேன். அவளால் அவனுக்காக அவர்களுடன் போராடி தாக்குப்பிடிக்க முடிகின் றதா என்று. அதற்கே முடியாமல் தோற்றுப் போகும் அவள் உங்கள் நண்பனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுத்தான் எந்த வெற்றிக்கு துணைநிற்கப் போகிறாள்”

அவர் வட்டமுகத்தின் கூரான முக்கு இப்பொழுது ஒருவித எடுப்பாக அவனுக்கு தோற்றம் கொடுத்தது. தான் அவசரப் பட்டு அவரைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட நாணம் மேவிட கூசி நின்றான். கால் பெருவிரலால் நிலத்தைக் கிண்டிக் கொண்டு பேசாமல் அவர் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“தோழர் ! காதல் விவகாரங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுப்பது ஒரு நல்ல மனசுக்கு அறிகுறி. அந்த வகையில் நான் உங்களை நினைத்துப் பெருமைப்படுகிறேன். அதேவேளை எமது செயல் பாடுகள் தீர்க்கமானதாகவும் நானை யாரும் குறை சொல்ல இயலாத்தாகவும் இருக்க வேண்டும் இல்லையா. எனக்குத் தெரியலார் தம் காதலுக்கு ஒரு பக்கபலம் தேடவும் கழகத்திற்குள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் காதலுக்கு நாம் உதவி, திருமணத்தையும் ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி முடித்துவிட்ட பின்பு கழகமும் வேண்டாம், கொள்கையும் வேண்டாம் என்று போய்விடுவார்கள். இந்த அளவிற்கு நாம் கழக நடவடிக்கைளின் தரத்தை குறைத்துவிடக் கூடாது அல்லவா”

நாதன் அதை ஆமோதித்து தலையாட்டினான். இப்பொழுது அவன் முகம் தெளிவடைந்து முன்பிலும் பிரகாசமாக இருந்தது.

அவர் மேலும் தொடரமுன்பு உள்ளேயிருந்து ஒருவர் வந்து எல்லோரும் வந்துவிட்டதாகவும் இனிக் கூட்டத்தை ஆரம்பிக்க ஸாம் என்றும் கூறினார்.

இருவரும் அவசர அவசரமாக உள்ளே சென்றார்கள்.

யாழிப்பாண மாவட்டத்தின் ஒவ்வொரு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவின் அமைப்பாளர்களும் வந்திருந்தார்கள். தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகள், மகனிர் அமைப்பு பொறுப்பாளர்கள், மாணவ அமைப்புப் பொறுப்பாளர்கள், இராணுவப் பொறுப்பாளர் ஆகியோர் வந்திருந்தார்கள். ஏறக்குறைய இருபத்தைந்துபேர் அங்கு குழுமியிருந்தார்கள்.

கூட்டம் மிக ஆரோக்கியமான உணர்வுடன் நடைபெற்றது. தம் சொந்த வசதிகள், சலுகைகள் பற்றி கேள்விகள் எழுப்பப் பல்கழகத்தின் கொள்கை நடைமுறை முரண்பாடுகள் பற்றி ஆர்வமுடன் ஆராய்ந்தார்கள். பெரும்பாலான கேள்விகள்

கழகத்தின் இராணுவ நடவடிக்கைகளின் கட்டுப் பாடின்மை பற்றியும் கழக அங்கத்தவர்களது ஒழுக்கக்குறைவு பற்றியுமே இருந்தது.

“வாகனங்களை ஆயுதமுனையில் கடத்தக்கூடாது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எனது பகுதிக்குள் இம் மாதத்திற்குள் மாத்திரம் இரண்டு டெலிக்கா வாகனங்களும் ஒரு ஹோண்டா மோட்டார் சைக்கிளும் கடத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது ஏன் நடந்தது”

“சமூக விரோதிகள் என்று சுடப்பட்டவர்கள் பற்றிய விசாரணையில் பல ஒழுங்கீனங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. சிறு களவுகளில் சுடுபட்டவர்கள் கூட கட்டுக்கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்”

“அப்பாவிகள், பைத்தியகாரர்கள் கூட சரியான விசாரணை இல்லாமல் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் என்று கடப்பட்டிருக்கிறார்கள்”

“பொது மக்கள் குறைபாடுகளைத் தீர்க்க போகும் பொழுது ஒரு பொழுதும் ஆயுத முனையில் மக்களை விரட்டக் கூடாது. என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எபது இராணுவம் இதைப் பல தடவை மீறி இருக்கிறது”

“விசாரணைகளின் போது மிக மோசமான சித்திரவதையை எமது இராணுவம் மேற் கொள்கிறது. பல அப்பாவிகள் கூட இந்தச் சித்திரவதையால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியே போனால் நாம் சிறிலங்கா அரசின் சித்திரவதை கண்டும், படுகொலைகளையும் கண்டிப்பதற்கு எங்களுக்கு எங்கே யோக்கியதை இருக்கப் போகிறது.”

“பல அரசியல் ஊழியர்கள் பகிரங்கமாகவே சிகிரெட் புகைக் கிறார்கள். கழகம் சிகிரெட் புகைப்பதையோ மதுபானம் பார்ப்பதையோ தடை செய்து விதி எதுவும் கொண்டு

வரவில்லை. ஆனால் அதை எப்பொழுதும் கண்டித்து வந்திருக்கிறது. இது போதாது. நாம் இதைத் தடுக்க கட்டாய சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். அதை மீறுபவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும்.”

“மகளிர் அமைப்பு எங்கள் பகுதியில் வேலை செய்வதே இல்லை. வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது மகளிர் அமைப்பு ஊழியர்களை கட்டாயம் அனுப்ப வேண்டும்”

“எமது கழகம் ஆனும் பெண்ணும் சமமாக மதிக்கப்படும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் கழகத்தின் செலவுகள் டெண்களைக் காட்டிலும் ஆண்களுக்கு தேவையில் லாமல் கூடுதலாக செலவிடப்படுகிறது. சில தோழர்களின் சிகரெட் செலவிற்கு கழகப் பணமே செலவிடப்படுகின்றது. இது ஒரு பாரபட்சம் இல்லையா!”

ஒவ்வொரு விடயத்தைப் பற்றியும் முற்றுப் பெறாத விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இறுதியில் கோபாளன் பேசும் போது, ஆராயப்பட்ட சகல பிரச்சனைகளையும் அதன் மூற்போக்கு பிற்போக்கு தன்மை களையும் கோடிட்டு காட்டி இறுதியில் கூறினார்.

“தோழர்களே! நாம் மிக நெருக்கடியான கால கட்டத்தில் இருக்கிறோம். சிங்கள இனவாத அரசு தமிழ் மக்களை பூண்டோடு அழிப்பதன் மூலம் தனினன நிலை நிறுத்தி விட முடியும் என்ற துடிப்பில் தன்னாலான சகலவற்றையும் செய்து வருகின்றது. இக்கால கட்டத்தில் நாம் சோர்ந்து விடக் கூடாது. தமிழ் பக்கள் சகலதையும் இழந்து :இன்று எம்மையே நம்பி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண் டியதுத மிழீழ விடுதலைதான். ஆனால் நாமோ தமிழீழ விடுதலைய பாத்திரம் குற்யாகக் கொண்டு இந்தப்

போராட்டத்தில் குறிக்கவில்லை. இந்த அமைப்பை உருவாக்கவுமில்லை.

எமது இலட்சியம் ஒரு போதும் தமிழீழ விடுதலையுடன் முற்றுப் பெறப் போவதில்லை. இது எமது விடுதலையின் ஒரு கட்டமே. நாம் அதற்கு அப்பாலும் விரிவானதொரு பார்வையைக் கொண்டிருக்கிறோம். சாதி பேதமற்ற, பெண் அடிமைத் தனம் அற்ற சமவுடைமை சமூகத்தை கட்டி எழுப்பும் எமது குறிக்கோளில் இருந்து நாம் ஒரு பொழுதும் விலகிப் போய் விட முடியாது.

விடுதலை சிங்கள அரசிடமிருந்து மட்டும் காணும் விடுதலையாக முடியாது. அது இந்த முதலாளித்துவத்தின் சாபக்கேடு களிலிருந்தும் கொடுமைகளிலிருந்தும் காணும் விடுதலையாக அமைய வேண்டும். அதனால் தான் எமது அமைப்பை உருவாக்கும் பொழுது தமிழீழ விடுதலையில் மாத்திரம் குறியாக இராமல் தொடர்ச்சியாக ஒரு சமதர்ம சமூகத்திற்கான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் சக்திகளை இனம் கண்டு உறுதியான அமைப்பை உருவாக்க உங்கள் பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டுகிறேன். இதற்காக நாம் எத்தகைய தியாகங்களுக்கும் அர்ப்பணிப்புகளுக்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும். தமிழீழ விடுதலையை சரிவர முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள் நாங்களே. மிக நீண்ட கால நோக்கில் நாம் எம் கொள்கையை வடிவமைத்திருக்கிறோம். எமது கடும் உழைப்பினால் இன்று இலங்கையில் நடை பெறும் மிகவும் முற்போக்கான ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டமாக தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்கிறோம். இப்போராட்டத்தை நாம் உலகப் புரட்சியின் ஒரு பகுதியாகவே பார்க்கிறோம்.

தோழர்களே!

நாம் பிறவிப் புரட்சியாளர்கள் அல்ல. எமது மக்களே எம்மைப் புரட்சியாளர்களாக மாற்றினார்கள் என்று நாம் அடிக்கடி கூறு வதை நீங்கள் தெளிவுற அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் முன்ன பின்னம் ஒரு சமூகப் புரட்சியை நடத்திய அனுபவமோ வழிகாட்டலோ இல்லாதவர்கள். எமது அமைப்பு முற்றி ஒம் புரட்சிகர சக்திகளை இனம் கண்டு கட்டப்பட்ட அமைப்பு அல்ல. எமது அமைப்பில் புரட்சிகர மான மார்க்சிய வாதிகள் இருக்கிறார்கள். பிறபோக்கான தேசிய வாதிகள் இருக்கிறார்கள். சுத்த இராணுவக் கண்ணோட்டமுடையவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

நீங்கள் இன்று கழகம் குறித்து கருத்து தெரிவிக்கும் போது பல பிழையான அம்சங்களைச் சுட்டிக் காட்டினீர்கள். இவை யெல்லாம் சுத்த இராணுவக் கண்ணோட்ட சக்திகளதும் ஊசலாட்டமான தேசிய வாதிகளதும் செல்வாக்குத் தான். இவற்றை நாம் ஒரு பொழுதுக்குள் திருத்தி விட முடியாது. படிப்படியாகத்தான் திருத்த முடியும். பிழையான போக்கு களுக்கு எதிராக தொடர்ச்சியாக விழிப்பாக இருங்கள். பிழையான போக்குகளுடன் ஒரு பொழுதும் சமரசம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். நினைத்த மாத்திரத்திலேயே குறைகள் தீர்க்கப் படவில்லையே என்று சோர்ந்து போகாதீர்கள்.

எமது கழகத்தின் தலைமை மார்க்சிய சித்தாந்தக் தில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது. அதன் வழியில் தன்னை புடம் போட்டு வளர்த்து வருகின்றது: ஆகவே நம்பிக்கையோடு பிழையான அம்சங்களை சுட்டிக் காட்டி போராடுங்கள். உங்கள் போராட்டத்திற்கு கழகத்தின் தலைமை என்றும் ஆதரவு வழங்கும்.

நாம் படிப்படியாக எமது குறைகளைத் திருத்தி, எமது கழகத்தை ஒரு புரட்சிகர சக்தியாக மாற்றியமைப் போம.....”

தான் அந்த உரையை உண்ணிப்பாக கவனித்துக் கொண்டு
ஏற்றுந்தான்.

கோபாலன் தன் நீண்ட மெலிந்த கைகளை அசைத்துக் கொண்டு ஒல்வொருவருக்கும் புரிகின்றதா என்ற சந்தேகத் தோடு அடிக்கடி அவர்களைக் குறிப்பாகப் பார்த்து அந்த உரையை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். அவரில் இன்னும் ஒரு அரசியல்வாதியின் மேடைப் பேச்சு அனுபவங்கள் படியாகில்லை. இப்பொழுதும் அதே ஆசிரியர் பாணியில் தான் தோற்றம் கொடுத்தார்.

படிக்கின்ற காலத்தில் இடதுசாரி இயக்கங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த கோபாலனுக்கு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்த பின்பு அரசியலே வேண்டாம் என்பது போல ஓய்ந்திருந்ததற்கு அந்த இயக்கங்களில் ஏற்பட்ட மோசமான பிளவுகள் காரணமாக இருந்தன.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்புதான் அவருக்கு கழகத்துடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்பு தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் முதலாளித்துவ சக்திகளின் அபிலாசைகளை பிரதிபலிக்கின்றதெனவும், அது வஸ்ராக்களின் போட்டா போட்டிக்கு களமாகும் சதி என்றும் கருதியிருந்தவருக்கு சென்னையில் ஒரு இரவு செயல்திப்பார நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்த பின்புதான் அவருக்கு இந்தப் போராட்டத் தின் முற்போக்கு அம்சங்கள் தெரியத் தொடங்கின.

இடதுசாரிகள் எவ்வளவு தூரத்திற்கு தமிழீழ விடுதலையை ஆரோக்கியமாகவும், ஒரு சோசலிச விடுதலையின் தூரதிருஷ்ட யாகவும் மாற்ற கடுமையாக உழைக்கின்றார்கள் என்று தெரிய வந்ததும் அவர் ஆச்சரியத்தால் மலைத்துப் போனார். செயல்திபர் மிக ஆணித்தரமாக அந்த கருத்துக்களை வலியுறுத்தி விளக்கினார்.

கழகத்தின் சுத்த இராணுவ கண்ணோட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு காக பெரிதும் வருத்தம் தெரிவித்த செயல்திபர் மனம்விட்டு அதைக்கூறினார்.

“நாங்கள் இங்கு ஒரு சிலர்தான் கழகத்தில் மார்க்சிய கொள்கைகளை வலியுறுத்தி அதன் நடைமுறை வேலைகளைச் சீர் படுத்த போராடுகின்றோம். பெரும்பாலான முற்போக்கு சுத்தி களை வெளியே பகிரங்கப்படுத்தாமல் மறைத்து வைக்கவேண்டிய தேவையும் இருக்கின்றது. இதனால் எம்மையும் மீறி இந்தத் தவறுகள் நடந்து போகின்றன. இதற்கெல்லாம் முக்கிய காரணமாக இநப்பது செருப்பான வேலைகளை கையளிக்க ததுதியான ஆட்கள் கிடைக்காதபடியால் நாம் சில பிழையான ஆட்களையும் பாவிக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று வேதனையோடு கூறியபோது கோபாலன் தன் கடமையை சரிவரவே உணர்ந்தார்.

அவர்கள் தனியாக அந்த தமிழீழ விடுதலையை முன்னெடுத்துப் போராடும்போது, தானும் பக்கபலமாக அவர்களுக்கு துணை நிற்கவேண்டும் என்ற முடிவை உடனடியாக செயல்படுத்தி னார்.

யாழ்ப்பாணம் வந்த மறுவாரமே ஆசிரியர் தொழிலை அப்படியே விட்டு கழகத்தின் முழுநேர ஊழியர்களை மாறினார். ஆறுமாதங்களுக்கு பின்பு அவரை வேலையிலிருந்து நீக்கிய தாக கடிதம் வந்தபோது, அதை அப்படியே கசக்கி எறிந்த வருக்கு மலரப்போகும் தமிழீழம் வழங்கப் போகும் சமத்துவமான வாழ்வே குறியாயிற்று.

அவரின் கடுமையான உழைப்பு விரைவில் அவரை வடமாகாண அமைப்பாளர் தரத்திற்கு உயர்த்தியது.

கூட்டம் முடிவுற்று வீடு செல்லும்போதும் அந்த கூட்ட நிகழ்ச்சி களே நாதனைச் சுற்றி சுற்றி வட்டமிட்டன. கழக இராணு வத்திற்கு பொறுப்பான வரதன் பற்றியே அன்று பலரும்

குறையபட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவர் அதுபற்றி எதும் அலட்டிக் கொண்டதால்களே இல.

ஒரு சமயம் கேள்விக்கு பதிலளிக்கும்போது “இது தமிழகத்தி லிருந்து பெரியயாவின் கட்டளை” என்று கூறியபோது எல்லோரும் குழம்பிப்போய் தடுமாதி’,யார் அந்த பெரியயா’ என்றார்கள். அவர் செயலதிபரைத் தான் இப்படி குறிப்பிடு கின்றார் என்றதும் எல்லோரும் மேலும் குழம்பியவர்களாக தமக்கு ஸ்கலவரப்பட்டு சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

கோபாலன் பேசும்போது சகல குறைபாடுகளையும் தத்து வார்த்த ரீதியில் சுத்த இராணுவக் கண்ணோட்டத்தின் பிற போக்குத்தனம் என்று கூறியதன் மூலம் இராணுவப் பொறுப்பாளர் வரதனின் அசட்டையீனத்திற்கு நல்ல அடிகொடுத் தார். எல்லோருக்கும் அது புரிந்திருந்தாலும் வரதன் மாத்திரம் எதுவும் புரியாத அசடாட்டம் தலையை ஆட்டிக்கொண் டிருந்தார்.

நேரடியாக அவரை விமர்சியாமல், இப்படி சுற்றி வளைத்து பேசவேண்டிய நிலையில் கழகம் இருப்பதைக் கூட சிலர் குறை பட்டு விமர்சித்துக் கொண்டார்கள்.

நாதன் வீட்டிற்குப் போன போது நிர்மலா காத்திருப்பதை நூரத்திலிருந்தே கண்டு கொண்டான். காலையில் கோபாலன் கூறியதை ஒரு தடவை நினைத்துக்கொண்டான்.

இவள் சங்கரை விரும்புகிறாள் என்பதும், நல்ல பெண் என் பதும் நிச்சயம்தான். ஆனால் இவர்கள் இணைவதற்கு இது மாத்திரம் போதுமா.

தாதனைக் கண்டதும் நிர்மலா சோகமான புன்னகையை வர வளைத்துக் கொண்டு ஆர்வத்துடன் எழுந்து வந்தான். முகம் நன்றாக வெளுத்து உப்பியிருந்தது.

“இன்று காலையிலிருந்தே வீட்டில் சண்டை. நானும் பொறுக்க முடியாமல் பதிலுக்கு ஏசினேன். அப்பா ஆத்திரம் கொண்டு தும்புத்தடியால் அடித்து விட்டார்” அவள் அழாக்குறையாக அடிப்பட்டு வீங்கிப்போன கைகளைக் காட்டிக் கூறினாள்.

அவள் சிவந்த மேனியில் அந்தத் தழும்புகள் கன்றிக் கறுத்திருந்தது.

‘நிர்மலா ! உன் கஸ்டம் எனக்குத் தெரியுது. ஆனால் எங்கடத்தமிக்கத்தில் இப்போது பெண்களை வீட்டைவிட்டு வரச் சொல்லிற்கு மிகக் குறைவு. அப்படி வருபவர்களை தற்காலிகமாக வெளியே வராமல் மற்றதிருக்கிறோம். அவர்களை வீட்டில் இருந்து போராடும்படிதான் கூறுகிறோம்.’

அவன் சைக்கிள் பெல்முடியைத் திருக்கொண்டே கூறினான் அவன் நம்பிக்கையை தளரவிடாமல் மீண்டும் கேட்டாள்.

“அண்ணாவிடம்கூட காலையில் இதைப்பற்றிக் கதை த்தேன் அவர் தங்கள் அமைப்பில் வேலைசெய்ய விருப்பமான பெண்கள் எவரையும் விரும்பினால் வீட்டை விட்டு வந்தால் பொறுப்பெடுக்க அவர்கள் தாபனம் தயாராம் நீங்கள் மாத்திரம் இதில் ஏன் பெரிய கட்டுப்பாடு விதிக்கிறீர்கள். இந்த நாட்டில் வீடுகளில் இருந்துகொண்டு பெண்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளை நீங்கள் அறியவில்லையா’’

அவன் குரல் முன்னிலும் களமாக ஒலித்தது. அது அவமைச் சீண்டி விடுமாப் போல் இருந்தாலும் அமைதியாகவே கூறினான்.

“பெண்களின் சமூக நிலைமையை நாங்கள் சரியாகவே அறிந்து வைத்திருக்கிறோம். அதற்காக அவர்களை போராடு

டெப்பண்ணாமலே வெறுமனே பாதுகாப்பு கொடுத்து காப்ப
தனால் பிரச்சனையை தீர்த்துவிட முடியாது. அது அவர்கள்
புரட்சிகர உணர்வுகளை மழுங்கடிக்கவே செய்யும் இல்லையா”

அவள் அதற்கு பதில் குறாமல் தன் கேள்வியிலேயே கருத்தாக
இருந்தாள்.

“நான் வீட்டிலிருக்கப் பிடிக்காமல், அண்ணாவின் அமைப்பில்
சேர்ந்து பாதுகாப்பு பெற்றால் அது உங்களுக்கும் உங்கள்
அமைப்புக்கும் அவமானமாக இருக்கும் இல்லையா”

அது அவனையும், கழகத்தையும் மிரட்டுவது போல் இருந்தது
“அந்த அவமானம் சங்கருக்கும் சேர்த்துத்தான்” அவன்
பட்டென்று கூறிவிட்டு அவள் விழிகளுக்குள் பார்த்துக்கொண்டு
நிமிர்ந்து நின்றான்.

இப்போது அவன்தோற்றம் சடுதியாக வளர்ந்து விட்டது
போன்ற பிரமிப்பு நிறைந்த அச்சத்திலும், தான் பிழையாக
பேசிவிட்டோமோ என்ற கலவரத்திலும் தன் பிரச்சனைக்கு
தீர்வு காணமுடியாத துயரமும் சேர அவள் பதில் ஏதும் பேசா
மல் அவமானம் அடைந்தவள் போல், கோபப்பட்டு தன்பாட்
டிற்கே முனுமுனுத்துக்கொண்டு கண்ணீருடன் வெளியேறி
னாள்.

நாதனுக்கு அது என்னவோ போல் இருந்தது.

இதுவரை காணாத ஒரு புதிய முகத்தை முதன்முதலில் அவளில்
கண்டான்.

மானசீகமாக தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

“சங்கர் ! எல்லாம் உன் நன்மைக்காகத்தான். இதற்காக
என்னைக் கோபிக்க மாட்டியே”

சங்கர் முன்று மாதங்களின் பின்பு முதல் தடவையாக தார்வீதி யைக் கண்டான். ஒரு குழந்தையின் குதூகலத்தோடு அந்தப் பயணத்தை உற்சாகமாக கழிக்க முனைந்தாலும், ஏனோ மனம் பூரணமாக அதில் லயிக்கவில்லை.

நவம்பர் மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் ஒருநாள் இரவு இந்தியக் கரையில் முதன் முதல் கால்வைத்தவன், அன்றைய பொழுது புலருவதற்கு முன்னமே வாகனம் ஒன்றில் ஏற்றப்பட்டு, முகாம் கந்தோருக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டான். மறுநாள் காலையில் மற்றைய தோழர்களுடனும் சேர்ந்து நாள்கு கிலோமீற்றர் தூரத்திலுள்ள பழிற்சி முகாமை கால்நடையாகவே வந்து சேர்ந்தபின்னால் எக்காரணம் கொண்டும் அவன் வெளியில் செல்லவில்லை. அவன் போல பலர் அந்த முகாமில் இருந்தார்கள். சிலர் மாத்திரமே பொருள்கொள் வனவு, முகாம் பொறுப்பாளரின் வேலை, சுகயீனமாகி வைத் தியசாலைக்கு செல்லுதல் என்ற பெயரில் இடையிடையே அருகிலுள்ள நகரத்திற்கு சென்று திரும்பினார்கள்.

இன்று நீண்ட நாட்களுக்குப்பின் அவன் அந்த கிழவை வீதி யைக் கடந்து நகரத்திற்கு செல்லும் பிரதான தார்வீதிக்கு வந்த போது விரைந்து செல்லும் பஸ்வண்டிகளும் பரபரப்பான குழலும் ஒருவித இன்பக்கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தப் பார்த்தது.

அந்த வீதியும், அதன் இரு மருங்கிலும் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் வயல் நிலங்களையும் பார்த்தபோது யாழ்ப்பாணத்தின் சில காட்சிகள் பட்டென்று அவன் இதயத்தை கொலிப்பிடித்தது. வயல் நிலங்கள் யாழ்ப்பாணத்தோட்டங்கள் போலன்றி விசா வமான பரப்பில் விரிந்து கிடந்தது. அந்த மண்வெட்டிகள்

கிணறுகள் எல்லாம் வித்தியாசமானதாக தோற்றம் கொடுத்தாலும் அந்த நிலங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களின் கறுத்த உடம்பும், விலாஸலும்புத்தோற்றமும், முகத்தில் ஒரு சோகத்தை குழப்பித்துக் கொண்டு நம்பிக்கையில்லாமல் நோக்கும் சந்தேகப்பார்வையும் எங்கும் ஒன்றாகவே இருந்தன.

வயல் நிலங்களின் சேட்டமான வளர்ச்சியும், இடையிடையே வாழைத்தோட்டங்களும், கருகி மரங்களும் கலந்திருப்பது மனதிற்கு ரம்மியமாக இருந்தது.

பஸ் வண்டிகளில் ஈகயில் விசிலூடன், பெரிய மனுசத்தோரன ணையில் கடமைபுரியும் கண்டக்டர்களையும், சிறு குழந்தைகள் ஊதிவிளையாடுமாப் போல ஒவ்வொரு தரிப்பிலும் அவர்கள் விசில் ஊதி சப்தமெழுப்புவதும் இவனுக்கு வேடிக்கையான அனுபவமாக இருந்தது. நகரத்தில் நுளையும் முன்னமே பெரியார், அண்ணா, காமராஜ் சிலைகள் பிரமாண்டமான அளவில் வீதியின் இடையிடையே தோற்றம் கொடுக்கத் தொடங்கின. சிலைகளின் தத்ரூபமான அமைப்பால் கவரப் பட்டு மீண்டும் மீண்டும் அவற்றை குறுக்குப்பாக பார்த்துக் கொண்டு சென்றான். சினமாப் போஸ்டர்களும், அரசியல் கட்சிக்கூட்ட போஸ்டர்களும், அரசியல் தனவர்களின் பிறந்தநாள் வாழ்த்து போஸ்டர்களும் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு நகரத்தின் சவர்கள் எல்லாவற்றையும் அசிங்கப் படுத்திக்கொண்டிருந்தன. நின்று நிதானித்து வாசிக்க நேரமில்லாத வேகத்தில் ஓட்டமும் நடையுமாக அவன் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சினிமா படம் ஒன்றின் விசாலமான போஸ்டர் விளம்பரமொன்று அண்ணாந்து பார்க்கும் உயரத்தில் நாற்சந்தியொன்றில் பிரமாண்டமாக காட்சி கொடுத்தது. நீச்சல் உடையில் ஒருபெண், துப்பாக்கியால் குறிபார்த்து சுடும் கதாநாயகி

நடுவே கதாநாயகனின் அடிதாங்க முடியாமல் கீழே விழுந்து கொண்டிருக்கும் வில்லன் நடிகன், இடையிடையே சோகமான சில அம்மா, அப்பா முகங்கள், மூலையில் காமெடியனின் கோணங்கி முகம் எல்லோரும் தத்தம் கடமையை அப்படியே செய்து கொண்டிருக்க சித்தமானவர்கள் போல அந்த விளம் பரப் பலகையில் ஏறியிருந்தார்கள்.

நடைபாதை ஓரத்தில் இடையிடையே கழிக்கப்பட்ட மலத்தில் கால்வைத்து அசிங்கப்படக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கையில் பாதையின் நடுவிலேயே சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு முன்னால் அரசியல் செயலர் கலாதரன் தனது நண்பர் ஒருவருடன் காரசாரமாக விவாதித்து போய்க்கொண்டிருந்தார். ஒரு வாரத்திற்கு முன்னம் தான் அவன் சென்னை கந்தோரில் வேலை செய்வதற்கு பயிற்சி முகாமில் இருந்து வெளியேறுவது என்று தீர்மானமாயிற்று.

கலாதரன் அந்தமுகாமிற்கு அரசியல் வகுப்பென்று வந்தபோது எல்லோரும் மருட்சியுடன்தான் அவரைப் பார்த்தார்கள். அதற்கு முந்திய ஒருமாதகால சம்பவங்களை அவர்கள் சுலபத்தில் மறந்துவிட முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

அருள் கொலை செய்யப்பட்டுவிட்டான் என்ற விசயம் ஒரு வாரத்தின் பின் அந்த முகாம் முழுவதும் ரகசியமான வதந்தியாகப் பரவியிருந்தது.

அதன்பின் நான்கு நாட்களுக்குள் அடுத்தடுத்து நான்குபேர் அந்த முகாமில் சித்த சுவாதீனத்திற்குள்ளார்கள். இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சித்த சுவாதீனம் தெரியாமல் ஏற்பட்ட அமர்க்களும், அல்லோல கல்லோலமும் அந்த முகாமை பெரிதும் குழப்பிவிட்டிருந்தது. அந்தக் குழப்பத்தின் மத்தியில் தான் அது நடந்தது.

சுளிக்கப்போன ஆறுபேர் முகாமைவிட்டு இரவோடிரவாகத் தப்பியோடி விட்டார்கள்.

இரண்டு நாட்களாகச் சல்லடை போட்டுத்தேடி அவர்களில் இருவரை மாத்திரம் கைது செய்து மீண்டும் முகாமிற்கு கொண்டு வந்தார்கள்.

ஒருவன் அப்பளம்.

மற்றவன் ஊதுபத்தி,

இருவரும் அயல்வீட்டுக்காரர்கள்.

அவர்களுக்கு இம்மாதிரி விடுதலை இராணுவத்தில் பயிற்சி பெறவேண்டும் என்றெல்லாம் பெரிதாக ஆவல் ஏதும் முன்பு இருக்கவில்லை.

ஒருநாள் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள சந்திக்கடையொன்றிற்கு இருவரும் ஏதோ பொருள்வாங்க வந்தபோது சனக்கூட்டம் அதிகமாக இருக்கின்றது என்றபடியால் கூட்டம் குறையும் வரை வெளியே பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்பொழுது யதேச்சையாக அங்குவந்த இவர்களின் இன்னுமொரு நன்பன் தமிழகத்திற்கு அன்றிரவு பயிற்சிக்கு போவதாக அறிவித்த போது தான் அவர்களுக்கும் அந்த ஆர்வம் திடீரென்று ஏற்பட்டது. அப்படியே பின்னால் வந்து எப்படியோ அவன்கூட படகில் ஏறி இங்கு பயிற்சிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் அன்று கடையில் வாங்க வந்த பொருட்களே

அப்பளம்.

ஊதுபத்தி.

நடு மௌதானத்தில் வைத்து அவர்கள் இருவருக்கும் பகிரங்கமாக குறுந்தடியினால் அடிபோட்டார்கள். ஒவ்வொரு அடி-

யிலும் சருண்டு நெளியும் அவர்கள் பரிதாபமாக அலறிக் கத்தினார்கள்.

“அம்மா, அப்பாவை பார்க்கும் ஆசையில்தான் வெளியேறி னேன். வேறு ஒரு கெட்ட நோக்கமும் கிடையாது” அப்பளம் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதான்.

“முன்று மாதத்தில் பயிற்சி முடியும் என்று தான் வந்தனான் நான் வீட்டை போகாட்டி அவங்களை கவனிக்கிறதுக்கும் வேற ஆக்கள் இல்லை” இது ஊதுபத்தி.

இருவரும் ஓவ்வொரு அடியிலும் துடிதுடித்து நெளிந்தார்கள்

“தப்பி ஓடின உங்களால் முகாம் ரகசியங்கள் வெளியே தெரிஞ்சிருந்தால், அது இங்கிருக்கும் அத்தனை பேருக்கும் எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து தெரியுமா”

“நீங்கள் எங்கள் முகாமை கண்டு பிடிச்சு எங்கிருக்கிறது, யார் இருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கத்திற்கு அறிவிக்கத்தான் இங்கு வந்தீர்கள் என்ன. உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.”

அவர்களிருவரையும் கேள்வியால் துளைத்தெடுத்தார்கள்.

அந்த விசாரணையின் இறுதியில் தமக்கு தப்பிஓட உதவியவர் களாக மேலும் நால்வரது பெயர்களையும் அவ்விருவரும் கூறிய தோடு அதன் ஒரு கட்டம் முற்றுப்பெற்றது. அவர்கள் குறிப் பிட்ட நால்வரில் பூபாலனும் ஒருவர்.

சங்கர் கதிகலங்கி விக்கித்து நின்றான்.

“பொய் ! இதுசுத்த அபாண்டம்”

பூபாலன் இறுதிவரை இதையே கூறினான்.

அந்த மோசமான விசாரணையின் பின் பூபாலன் தவிர மற்ற மூவரும் தவறை ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

பூபாலன் மாத்திரமே இறுதிவரை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதன்பின்புதான் அவன்பற்றி தகவல் கொடுத்த அப்பளம் பயத்தினால் பூபாலனின் பெயரையும் சொன்னதாக மன்னிப் புக்கேட்டுக்கொண்டு தன் தவறைக் கூறினான்.

பூபாலன் தவிர மிகுதி ஐந்துபேரும் தலை மொட்டையடிக்கப் பட்டு பயங்கர தோற்றங்களுடனும் அந்த முகாமில் அசிங்க மாக விடப்பட்டார்கள்.

பூபாலனுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு பயிற்சியில் இருந்து ஒய்வு கொடுக்கும்படி முகாம் பொறுப்பாளர் பரிந்துரை கூறினார். அவன் அநியாயமாகத் துன்புறுத்தப்பட்டதற்கு மன்னிப்பு கேட்குமாப்போல அவன் தோள்களையும் தட்டிக்கொடுத்தார்.

இரவு சாப்பாட்டின்போது நடக்கமுடியாமல் தடுமாறிய பூபாலனைத்தேடி சங்கர் ஆதங்கத்தோடு வந்தான். கன்றிச் சிவந்துபோன அவன் கண்ணத்தை பரிதாபமாக பார்த்துக் கொண்டே அவன் அருகில் அமர்ந்தான். இவனைக் கண்டதும் யாருக்கும் தெரியாமல் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு சப்தம் போடாமல் பூபாலன் அழுது தீர்த்தான். சங்கர் அவன் பிடரி யைப் பரிவோடு தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டு மலைத்துப் போயிருந்தான்.

பூபாலன் அந்த விசாரணையின் போது நடந்த மோசமான சித்திரவதையின் எந்தவொரு கட்டத்திலும் கண்ணீர் சிந்த வில்லையாம். அலறி ஒப்பாரி வைக்கவுமில்லையாம். வன்ம மாக பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு ஒரே பதிலைத்தான் திரும்ப திரும்ப கூறினான்.

இப்பொழுது அந்தத் துயரங்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து கரைசேர்ப்பவன் போல இவன்முன்னால் பொலபொலவென்று அழுது தீர்த்தான்.

அவன் அழுதுமுடிக்கும் வரைக்கும் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான் சங்கர். இவனை விசாரணையென்று கொண்டு சென்றபின் பதறிப் போயிருந்தவனுக்கு அவன் சிக்கல் எதுவுமின்றி வந்து சேர்ந்ததே நிம்மதியாக இருந்தது.

பூபாலன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்துவிட்டான். அப்படித் துடைக்கும்போது இவன் முகத்தை பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“நான் அந்த மிருகங்களிடம் மண்டியிடுவதில்லை என்றும் அழுதுவிடுவதில்லை என்றும் பிடிவாதமாக இருந்தேன். எங்கள் கண்ணீரைப் பார்ப்பதற்கெல்லாம் இவனுகளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு.”

அந்த தர்க்க நியாயத்தில் மிளிர்ந்த ஆக்திரத்தையும் அவன் தன்னில் கொண்ட பாசத்தையும் கண்டு சங்கர் மெய்சிலிர்த்து நின்றான். அவனால் எதையும் சீரணிக்க முடியவில்லை. அவனைக் கலவரப்படுத்தாமல் ஆறுதல்படுத்த வார்த்தைகள் இன்றி தடுமாறினான் சங்கர். பேசாமல் சாப்பிட்டு முடிந்தபின் ஏழும்பும்போது இவனுக்கு மட்டும் கேட்குமாப்போல இருபக்கமும் திரும்பிப்பார்த்துவிட்டு கூறினான்.

“தமிழீழப் போராட்டம் ஆரம்பிக்கட்டும். அது தமிழீழத்தில் தானே நடக்கும். அப்பொழுது பல மிஸ்பயரிங்குகள் இருக்கும்”

“என்ன” இவன் ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டான்.

“தமிழீழப் போராட்டம் நடக்கும்போது என்கையிலும் ஆயுதம் இருக்குமில்லையா. அப்பொழுது இவர்களில் சிலரைப் பழி வாங்கியே தீருவேன்”

இரவு நித்திரை வராமல் பாயில் புரண்டு நெளிந்தான் சங்கர். பூபாலன் கடைசியாகக் கூறியது தான் இறுதியில் அரங்கேறப் போகும் காட்சியா !

விடுதலை வேண்டி தம் படிப்பு, வேலை, சொந்த பந்தங்களை, தமக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையைத் துறந்து தம்மையே அர்ப்பணிக்க வந்த இவர்கள் இறுதியில் தம் சொந்த தோழர்களையே சுட்டுக்கொல்லப்போகும் மனவிரக்தியாளர்களாக மாற்றியது யார்?

அவர்கள் மனநிலையைப் புரிந்துகிகாண்டு இதமாக நடக்கத் தெரியாமல் எந்த ஆறுதலும் இல்லாமல், முகாமைவிட்டு ஒடச் செய்யும் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதும், அப்படித் தப்பி ஓடிய வர்களை மிருகத்தனமாகத் தண்டிப்பதும், அப்பாவிகள் கொடுமைப் படுத்தப்படுவதும்.....

எமது கழகத்திற்கு இதையெல்லாம் கண்டு கொள்ள நேரம் இல்லையா !

இரண்டு நாட்களின் பின் பூபாலன் மீண்டும் உடற்பயிற்சிக்கு வந்தான்.

அதேவேளை புதிய தகவல் ஒன்றும் முகாமில் பரவியது.

அனைத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளர் மாற்றப்பட்டு புதிதாக ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளாராம்.

சங்கர் பூபாலனை நம்பிக்கையுடன் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அனைத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளராக புதிதாக நியமிக்கப்பட்டவர் பெயர் ராமநாதன். இவர் கழகத்தின் நீண்டகால உறுப்பினராம். அரசியல் வேலைகளில் முன் நின்று உழைத்த அனுபவம் மிக்கவர். முகாமின் பல குறைபாடுகள் நீங்கும் என்று எல்லோரும் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்தார்கள்.

முகாம் பொறுப்பாளர்கள் சகலரும் அதன்பின் உடனடியாக மாற்றப்பட்டார்கள். புதிய நியமனங்கள் வேகமாக நடந்தன

புதிதாக முகாம் பொறுப்பாளராக வந்தவர்களும், ஏற்கனவே தீர்மானித்து வைத்தவர்கள் போல் தம் கீழ் உள்ள அனைத்து பதவிகளிலும் மாற்றங்களைச் செய்தார்கள். பிளட்டுண் சார்ஜன்டுகளும் மாற்றப்பட்டார்கள். சங்கரும் காரணமேது மின்றி பதவியிறக்கப்பட்டான்.

அனைத்து முகாம் பொறுப்பாளர் ராமநாதன் முதன் முதல் அந்தமுகாமிற்கு வந்தபோது எல்லோரும் ஆர்வத்துடனும், குறுகுறுப்புடனும் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சங்கருக்கு அவரைப்பட்டென்று அடையாளம் தெரிந்தது கழகத்தில் சேர்ந்தபின்பு கழகம் வெளியிட்ட பத்திரிகைகள், துண்டறிக்கைகளை தவறவிடாமல் கேட்டு படித்தபோது, ஒரு மேதினக் கூட்டத்தில் இவர் வேறுபெயரில் பேசிக்கொண்டிருந்த படத்தை முன்பக்கத்தில் படித்த ஞாபகம் இவனுக்கு பளிச்சென்று தெரிந்தது.

நேரில் அவர் தோற்றம் படத்தில் இருந்ததைக் காட்டிலும் அழகாகவும், இளமையாகவும் இருந்தது.

அன்று உடனடியாக நடைமுறைகள் எல்லாம் மாற்றப்பட்டு நோல்கோல் கூட்டப்பட்டது. எல்லோரையும் இருக்கச்சொன்னபின்பு ராமநாதன் பேசினார்.

தன்னைமுறையாக அறிமுகம் செய்வதிலேயே அவர் கருத்தாக இருந்தார்.

“என் எட்டு வயது மகள் கூட இப்பொழுது பொலிஸ் பாது காப்பில் இருக்கிறாள். நான் என் மகளைக் கண்டே இரண்டு வருடங்களாகின்றன.....”

“.....விடுதலைப் போராளிகள் துணிவும் தன்னம் பிக்கையும் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு ஒன்று கூறுகிறேன். மட்டக் களப்பு சிறைச்சாலை உடைப்பை

தூன் தலைமை தாங்கி நடத்தும் போது ஒரு சந்தர்ப் பத்தில் ....”

”நீங்கள் விடுதலைப் போராளிகள். எல்லா கட்டுப்பாடுகளையும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் நீங்கள் சோசலிச் இராணுவத்தில் பணி புரிகிறீர்கள். நாம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதீகாரம்தான்....”

கூட்டத்தில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஒருவரையொருவர் பார்த்து குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆவேசமான தனது பேச்சை பட்டென்று நிறுத்தி விட்டு ராம நாதன் ஆத்திரத்துடன் சப்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஆங்கிலத்தில் கத்தினார்.

”சட் அபி!, உங்களுக்கு பேசாமல் இருக்கத் தெரியாதா”

அந்த அதட்டலோடு அந்த முகாம் அமைதியாக அடங்கியது. அதே வேளை சிலர் நம்பிக்கை தளர்ந்து அமைதியாக கண்ணீர் வடிக்கவும் செய்தார்கள்.

அதன் பின்பு தான் அந்த முகாமிற்கு அரசியல் வகுப்பெடுக்க கலாதரன் வந்தார். அவர்கள் நம்பிக்கையிழந்தே அவரையும் ஏனோதானோவென்று முகம் கொடுத்தார்கள்,

அ வர் க ள ள தெரியப்படுத்தி, நம்பிக்கையூட்டுவதே கலாதரனின் முக்கிய பிரச்சனையாக இருந்தது. அவரது அரசியல் வகுப்பில் முதல் பாடமாக அதையே முன் வைத்து பேசினார்.

அரசியல் வகுப்பெடுத்த அந்த ஒரு வார காலத்தில் பலர் கலாதரனுடன் மனம் விட்டு பேசும் அளவிற்கு நெருங்கிப் பழகினார்கள். அவர்கள் கவலைகளையும் குறைகளையும்

அவர்முன் ஒப்புவித்து செல்வதில் ஒரு நிறைவு கண்டார்கள். அந்த நம்பிக்கையிலேயே சங்கரும் லோக அவருடன் பேச்கொடுத்தான். தனக்கென்று விசேஷமான குறை என்று எதுவும் சொல்லாபல் அவன் கழகத்தின் கொள்கையையும் நடை யுறைகளிலும் முரண்பாடுகளை மாத்திரம் சுட்டிக் காட்டி பேசியது கலாதரன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

“தோழர்! முகாமில் பள்ளம் நொர்து போய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் புரட்சிகர உணர்வு மழுங்கடிக்கப்பட்டு வருகிறது. இராணுவம் என்றபெயரில் முழு அராஜகவாதமும் இங்கே தான் கிடக்கிறது” என்று கூறும் போது தொண்டை சம்மி பேச முடியாபல் தத்தளித்த போது, கலாதரன் அவனை வீழித்து நோக்கினார். அவனது தெளிவான பாரவையும், நிதானமான பேச்கம் அவரை வெளுவாகக் கவர்ந்தது.

மறுநாள் அவனே அவரை தேடிப் போய் கண்டு கேட்டார்.

“சென்னையில் கந்தோலில் சில வேலைகள் இருக்கின்றன. அதைச் செய்வதற்கு உமக்கு விருப்பம் இருக்கிறதா?”

அவன் பதில் பேசத் தயங்கியதை என்ன அர்த்தத்தில் புரிந்து, கொண்டாரோ, அவரே பேசினார்.

“நீங்கள் இராணுவப் பயிற்சி பேற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் அங்கிருந்து வந்திருக்கலாம். ஆனால் வெறும் இராணுவத்தை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு என்ன பயன்! இன்று எமக்குள்ள பெரிய குறைபாடு அரசியல் வேலை செய்வதற்கு தெளிவானவர்கள் போதியவு இல்லாதது தான். அந்த குறைபாட்டை நிவர்த்திக்க நீங்கள் ஏன் ஒத்துண்டுக்க கூடாது இதற்காக நீர் இராணுவப் பயிற்சி பெறும் வாய்ப்பையே இழுந்து விட மாட்டார். யுத்தம் என்று வந்து விட்டால் எமது கழகத்தின் கல்வருமே பயிற்சி பெற்று, ஆயுதம் ஏந்திப் போராட்டத்தான் போகிறோம்”

அவர் பேசி முடிக்கு முன்னமே இவன் தலையாட்டிக் கூறினான்.

“நான் அதற்குத் தயார்”

ஒரு வாரத்தின் பின்பு அவர் திரும்பவும் வந்து கூட்டிக் கூறிச் சென்றார்.

பஸ் நிலையத்தை அடைந்ததும் சென்னை செல்லும் பஸ் வரும் வரை காத்திருந்தார்கள்.

சங்கர் அந்த முசாம் தோழர்களை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தான். ஒருவித கலக்கம் இனம் புரியாமல் மனதை அலைக் கழித்தது. தமிழீழத்தில் நிலைமை எப்படியோ தெரி யாது.

நாதனிடமிருந்தும், நிர்மலாவிடமிருந்தும் கடிதம் ஏதும் வராதது வேறு மனதைப் பெரிதும் சோர்வாக்கியது. அங்கு நிலைமைகள் இவ்வளவு மோசமாக மாறாது என்ற நம்பிக்கையில் தன்னைத்தானே ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டான்.

S

அது ஒரு பழங்கால வீடு.

வீட்டின் முன் சுவர் பல இடங்களில் பூச்ச விழுந்து. சூன்னாம்புக்கல் தெரிய விகாரமாக நின்றது. நில மட்டத் திலிருந்து மிக உயரமான வீட்டு திண்ணைக்கு தாண்டிச் செல்ல இருந்த நாள்கு படிக்கற்களும் கூட இடைக்கிடையே ஆட்டம் கண்டன. உருளையான தூண்களும், சுவர்களும், ஆட்டம் கண்டன. பல காலமாக வெள்ளையடிக்கப்படாமல் மழைநீர் ஊறி பாசி பல காலமாக வெள்ளையடிக்கப்படாமல் மழைநீர் ஊறி பாசி

யடர்ந்து பல வேறு வண்ணக் கலவையாக காட்சி கொடுத்தது. நிலத்தில் வெடிப்பு ஏற்பட்டு சீமெந்து புறப்பட்ட இடங்கள் கண்ணுக்குத் தென் படாத வகையில் மரக்கட்டில்களையும், அலுமாரிகளையும் வைத்து சாதுரியமாக மறைத்ததினால் அந்த வீட்டின் கதிரைகள் எல்லாம் ஓர் ஒழுங்கின்றி இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக தாறுமாக இருந்தன. வீட்டு கூரையில் ஒழுக்கு விழும் இடங்களில் மெல்லிய தகரங்கள் செருகப்பட்டு சமாளிக்கப்பட்டிருந்தன.

வீட்டுச் சுவரில் கார்ஸ் மார்க்ஸ், ஏஞ்செல்ஸ், லெனின் படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அது தவிர இருபத்திரெண்டு வருடங்களுக்கு முந்திய திருமண வாழ்த்து மடல்கள் இரண்டும் பிறேம் போட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தன.

வீட்டோடு இருந்த சமையலறையில் சங்கரின் அம்மா இவனுக் காகத் தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

சங்கர் இருக்கும் நாட்களில் நாதன் அந்த வீட்டிற்கு வந்தால் அடுத்தாற் போல் இருக்கும் கீற்றுக் கொட்டகைக்கே நேரே சென்று விடுவான். பழங்கால கீற்றுக் கொட்டகையானாலும் அது அழகாகவும் சுத்தமாகவும் இருக்கும்.

நான்கு புறமும் வசதியாக உட்காரும்படியான தடித்த சீமெந்துக் குந்தும், எதிரெதிராக இரண்டு வாசல்கள் கதவு ஏதும் இல்லாமல் அந்த கொட்டகைக்கான நடை பாதை போல குறுகலாக அமைந்திருந்தது. நிலம் சீமெந்து பூசப்பட்டு எப்பொழுதும் கூட்டி பெருக்கி துப்புரவாக இருந்தது. யாழிப் பாணத்தின் வழைமக்கு மாறாக மேலே கூரைக்கு வைக்கோல் போடப்பட்டிருந்தது. சங்கரின் அப்பா ஒவ்வொரு முறையும் தனித்தே தான் அந்த வைக்கோல் கூரையை வேய்வதாக பெருமையுடன் கூறிக் கொள்வார். சுற்றி வர ஆறு தட்டிகள் கூரையோடு சேர்த்து குந்துவரை இறக்கிக் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அந்தத் தட்டிகள் இளம் தென்னென ஓலையினால் நெருக்கி நீக்கல் ஏதுமின்றி கச்சிதமாகப் பின்னப்பட்டிருந்தது.

உறுதியான நீண்ட கழகுச் சிலாகைகள் அந்த தட்டிகளின் இரு பக்கமும் குறி போட்டது போல் மூன்று இடங்களில் இறுக்கப் பின்னத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. பனிக் காலத்தில் கதகதப்பாகவும், கோடையில் இதமான குளிராகவும் அந்தக் கொட்டகை அவர்களுக்கு உல்லாச பவனமாகவும் விளங்கிற்று.

நாதன் முன்பெல்லாம் அந்த கொட்டகையில் மணிக் கணக்கில் சங்கருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பான். சில வேளைகளில் இரவு அங்கேயே தங்கி விடுவான்.

கொழும்பில் பெற்றோர்களையும் எல்லா உறவுகளையும் ஒரு நாளிலேயே உதறி விட்டு, இங்கு மனம் போன போக்கில் அணைப்பார் இல்லங்களில் படுத்துறங்கும் நாதனில் எல்லோரும் மிகக் கரிவுடன் நடந்து கொள்வார்கள்.

ஆரம்ப நாட்களில் அவனில் காணப்பட்ட கொழும்பு மத்திய தாவர்க்க ஆடம்பர பழக்க வழக்கங்களின் ஏச்ச சொச்சங்கள் யாவும் யாழிப்பாணத்தின் குழைவான அன்பில் கரைந்து மறைந்தன. குடும்ப உறவுகள் மிக நெருக்கமாகவும் அக்கறை யோடும் பின்னிப் பினைந்திருக்கும் அந்த சூழலில் தான் இழந்து விட்ட ஒரு வாழ்வை தவற விடாமல் பெற வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பில் ஏக்கத்துடன் அதைத் தேடி அலைந்து அந்த வாழ்வில் ஒன்று கலந்தான்.

கொழும்பில் அவன் விட்டு வந்த சொந்தங்களும், உறவுகளும் நன்பர்களும் என்ன ஆனார்களோ என்ற கவலையேயின்றி தன் முன்னால் குவிந்து நிற்கும் சுமைகளைத் தூக்குவதே கடமை என்பது போல அந்த வாழ்க்கைக்குத் தன்ன வேகமாகத் தயார்படுத்தி வந்தான்.

மகளிர் அமைப்பு தோழிகள் இவனை ‘அண்ணா’ என்றும் ‘தோழர்’ என்றும் பெயர்சொல்லாமல் அன்புடன் அழைத்து அருகில் வரும் வேளைகளிலும், அவர்களை பைசிக்கிலில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும்போதும் விரசமின்றி வளரும் அந்த உறவில், பெண்களால் இப்படியும் ஒரு ஆத்மசகத்தை தரமுடியும் என்று அவன் எண்ணும் வேளையில், கொழும்பு இரவு விடுதிகளில் தன் வாலிப் பூறுக்கில் பெண்களின் சதைநெரி சலில் பெற்ற இன்பத்தை எண்ணி மனதிற்குள் புழுங்கிச் சபித்துக் கொட்டுவான்.

இந்த ஆத்மீக முதிர்ச்சியை ஏற்படுத்த, தனக்கு பல வாய்ப்பு களைக் கொடுத்து பக்குவமாக வளர்த்த சங்கருக்கு மானசீகமாக நன்றி கூறிக்கொள்வான்.

சங்கர் அங்கிருந்து போன ஒரு வாரத்தின்பிள் நாதன் அந்த வீட்டிற்கு வந்து சென்றான். சங்கரின் அப்பா எந்த கலக்கத்தையும், சோர்வையும் வெளிக்காட்டாதவராக வழி போல் உற்சாகமாகப் பேசினார். சங்கர் இல்லாமல் ஏற்படும் வேலைப் பழுவையும், குறைபாடுகளையும் எவ்வாறு சமாளிக்கப் போகி றார் என்று தன் திட்டங்களை விபரித்ததில் திருப்தியுற் றான் நாதன்.

நற்று மாலையில்தான் சங்கரின் எயார்மெயில் அவன் கை களுக்கு கிட்டியது. அதில் பெரிதாக எதுவும் எழுதப்படவில்லை, தான் இப்பொழுது முகாமைவிட்டு, சென்னையில் கந்தோரில் இருப்பதாகவும், புதிய விலாசத்திற்கு கடிதம் எழுதும்படியும் மாத்திரம் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தான். கூடவே ஸ்ரெப்பிள் செய்யப்பட்ட இரண்டு கடிதங்களில் ஒன்று அவன் அப்பா வுக்கும் மற்றது நிர்மலாவிற்கும்.

நிர்மலாவின் கடிதத்தை ஒரு தோழர் மூலம் கொடுத்தனுப்பி னோன்.

அந்த சம்பவத்திற்கு பிறகு தானாகச்சென்று அவளைச் சந்திப்பு யதை தவிர்க்கவே விடும்பினான்.

அவனுக்கு அவளில் இப்பொழுதும் ஆத்திரமாகவே இருந்தது. நிர்மலா ஒருவாரம் பூராக பெரும் மன உழைச்சலோடு தன் பெற்றோருடன் மோதிக்கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் அவளை கொழும்பிற்கு படிக்க அனுப்போவதாகவும் கொழும்பில் இஞ்சினியராக பணி புரியும் அவள் மைத்துனனுக்கு கட்டி வைக்க பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிப்பதாகவும் கூறிக்கொண்டார்கள். அந்த மாப்பிள்ளை கூட ஒரு தடவை வீட்டிற்கு வந்து போன பின்பு ஆரம்பித்த கடிதப்போக்குவரவில் அவள் சுகத் தையும் படிப்பையும் விசாரித்து, அவள் பெற்றோருக்கு கடிதம் எழுத்தொடங்கி, இறு தியில் நேரடியாகவே அவனுக்கு கடிதம் எழுதும் தயார் நிலைக்கு வந்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் அது நடந்தது.

அவள் பெற்றோர் கலவரத்துடன் மிரளமிரள் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றைய தபாலில் வந்த அந்தக் கடிதம் அவர்களைத் தாங்க முடியாமல் கிலி கொள்ளச் செய்தது.

கழகத்தின் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட கடிதத் தலைப்பில் அது எழுதப்பட்டிருந்தது.

“நிர்மலா—சங்கர் காதலுக்கு குறுக்கே நிற்போர்கள் அனைவரும் கொல்லப்படுவார்கள். எக்காரணம் கொண்டும் அவர்கள் மன்னிக்கப்படமாட்டார்கள்.”

கழகத்தின் சார்பில் ஒரு கையெழுத்தும் கீழே கிறுக்கம் பட்டிருந்தது.

அவர்கள் காலையில் இருந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள், நிர்மலா ஏதும் அறியாதவள் போல பேசாமல் இருந்தாள். அவள் மீதான கெடுபிடி பட்டென்று நின்றது.

அந்த பெற்றோர்கள் தமக்குள்ளேயே பொருமி பொருமி அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

“இந்த ஊரில் இனிமேல் இருக்கவேண்டாம். எங்கட மானத் தையும் உயிரையும் பாதுகாக்க வேணும். எல்லோருமா வண்டனோ வெஸ்ட் ஜெர்மனியோ போவோம்”

அவள் அம்மா சிறுங்கிக்கொண்டே கணவனை நச்சரித்தாள்.

ஒரு வாரத்தின் பின்புதான் நாதனுக்கு இந்தச் செய்தி வதந்தியாக வந்து விழுந்தது. உண்மையாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தில் நிர்மலாவை யதேச்சையாகத்தான் கூப்பிட்டு கேட்டாள். அவள் வேடிக்கையாகச் சிரித்துக்கொண்டு ஒத்துக்கொண்டாள்.

அந்த விளையாட்டை செய்தது தானே என்றும், அதன்பின் தனக்கு பெரும் விமோசனம் கிடைத்ததென்றும் கூறியபோது அவன் ஆத்திரம் மேலிட பற்களை நெரித்தான்.

“அந்த வெட்டர் பாட் உனக்கு எப்படி கிடைத்தது?”

அவன் கோபம் கொண்ட அந்த சிவந்த விழிகள் அவளை நடுங்கச் செய்தன. அவன் நல்ல மனதை துயரப்படுத்தி விட்டோமே என்ற கவலை அவளை மோசமாக விரட்டி அடித்தது.

“அது சங்கருடையது. ஒருநாள் அவசரத்தில் என்னிடம் பத்திரியாக வைக்கச் சொல்லித் தந்தவர். பிறகு யாரும் கேட்கவில்லை”

அவனுக்கு அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க தெரியம் வரவில்லை
குதிக்கால்களை நிலத்தில் அழுத்தி வட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“கழகத்தின் பெயரை இப்படி அனுமதியில்லாமல் பயன்படுத்தியது எவ்வளவு பெரிய குற்றம் தெரியுமா. உங்களுடைய இந்த அற்ப பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குத்தான் இந்த விடுதலை தாபனம் இருக்கின்றது என்ற நினைப்போ”

அவள் பதிலேதும் பேசவில்லை. அவனும் அவளிடம் எதுவும் எதிர்பாராதவன் போல விருட்டென்று வெளியே நினான். அங்கிருந்து நேரே நிர்மலாவின் வீட்டிற்கே நேரில் சென்றான். அவள் அம்மா வாசவிலேயே நின்றாள்.

இவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியதும் அவர்கள் மேலும் கலவரப்பட்டு குழம்பி நின்றார்கள்.

இவன் நடந்ததை அமைதியாக விளக்கினான்.

அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கலக்கத்திற்கு கழகத்தின் சார்பில் மன்னிப்புக் கேட்டான். அந்த கடிதம் போலிக்கடிதம் என்று மட்டுமே கூறினான். யார் எழுதினார்கள் என்று எதுவும் கூறவில்லை.

அவர்களுக்கு அது பெரும் ஆறுதலை வழங்கியது. அத்தோடு அவனில் ஒரு மதிப்பும் பிறந்தது. அந்தக் கடிதத்தை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பும் முன் அவர்களிடம் இதமாகக் கூறினான். “உங்கள் மகளுடைய திருமணத்தில் முடிவெடுப்பதற்கு உங்களுக்கு உரிமையிருக்கு. ஆனால் அதே சமயம் உங்கள் மகளுடைய மனதையும் சிறிது யோசித்து பாருங்கள். நாம் உங்களை மிரட்டி எந்த முடிவிற்கும் சம்மதம் கேட்கப்போவதில்லை. ஆனால் இன்று தமிழ்மக்களுக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் மோசமான துயரத்தின் மத்தியில் உங்கள் வரட்டு

கொரவங்கள் தேவைதானா என்று சிந்திக்கும்படி நான் வேண்டுகிறேன்.''

அவர்களுக்கு அது மாதிரி பேசக்கேட்பது அதுவே முதல் தடவை. பதில் ஏதும் பேசாமல் மெலிந்த உடம்பையும், செருப் பில்லாமல் அழுக்கேறிப்போன கால்களையும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் படிப்பறிவுள்ளவனா அல்லது பாடசாலைக்கே செல்லாதவனா என்பதே அவர்களது அப்போதைய சந்தேகமாக இருந்தது.

உள் அறையில் இருந்து கொண்டு ரகசியமாக எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த வசீகரன் இப்பொழுது வெளியே வந்தான். அவன்தான் நிர்மலாவின் ஒரே அண்ணா.

நாதனை முழுமையாக எடைபோடுவது போல கூர்மையாக அவதானித்துக் கொண்டு வந்த வசீகரன் அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான்.

அம்மாவிற்கு அதன் பின்புதான் நாதன் படித்தபிள்ளை என்ற உண்மையை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டவள் போல் தேநீர் கொண்டுவர உள்ளே போனாள். அப்பாவிற்கோ எல்லாமே ஆச்சரியமும், அச்சம் கொடுப்பதாகவுமே இருந்தது.

ஏற்கனவே வசீகரனைப் பற்றி நிர்மலா கூறியிருந்ததால், சக இயக்கத்தோழன் என்ற மரியாதை கலந்த எச்சரிக்கையோடு பேசத் தொடாங்கினான்.

வசீகரன் தனக்கு எந்த இயக்கத்தோடும் தொடர்பு இல்லை என்பதைச் சாதிப்பதில் மிக அழுத்தமாகவே இருந்தான்.

அந்த சம்பவத்திற்கு பின்பு நிர்மலாவை அவன் சந்திக்க வில்லை. அப்படி தானாகப்போய் சந்திப்பது அவன்

குற்றத்தை குறைத்து மதிப்பிட வாய்ப்பாகி விடும் என்று அதைத் தவிர்த்தே வந்தாள்.

சங்கரின் அம்மா தேநீரோடு வந்தாள்.

இப்பொழுது அவள் அதிகம் முதுமையடைந்துவிட்டவள் போல நாதனுக்குபட்டது. எப்பொழுதும் தயங்கி தயங்கி வீட்டிற்குள் முடங்கிக் கிடப்பவள் இப்பொழுது எல்லாம் மிகச் சுதந்திரமாக அந்த வீட்டிற்குள்ளேயே அச்சமின்றி நடமாடுவதுபோல் இருந்தது. அவள் சேலைகூட முதுமையின் அலட்சி யத்தோடு ஏனோ தானோ வென்று அவள் உடம்பிலிருந்து அடிக்கடி விலகிக்கொண்டிருந்தது. அண்மையில் தான் போய் வந்த அந்த ஊர்வலத்தைப்பற்றியும், தன் மன உணர்வுகளையும் ஒரு குழந்தையின் குதுருகலத்தோடு நாதனுக்கு கூறிக்கொண்டாள். அவள் முகத்தில் புதிதாக ஒரு அனுபவ முத்திரை சுடர்விட்டு பிரகாசித்தது.

மிக நீண்ட காலமாக அவளுக்கு உடனிருந்து உபாதை கொடுத்துக் கொண்டுவரும் அந்தத் தீராத வியாதியைக் கூட இப்பொழுது பழக்கப்படுத்திக் கொண்டவளாட்டம் புதிதாக ஒரு வெற்றிப்புன்னகை அவள் இதழ் ஓரம் குடி வந்திருந்தது.

அவள் நரையேறிப் போகும் கேசத்தில் இன்னும் அந்த சுருளி முடி விட்டுக் கொடாமல் அழகாகப் படிந்திருந்தது.

முகத்தில் லேசாக சுருக்கம் ஏதும் விழவில்லையாயினும் தாடையில் யாத்திரம் சுதைகள் கீழே தொங்க ஆரம்பித்து விட்டது. வெற்றிலைக் காவியையும் மீறி இப்போதும் அவள் பற்கள் வெண்மையாகப் பளிச்சிடும் வசீகரம் அவள் இளமையில் மிக அழகாகவே இருந்திருப்பாள் என்று பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“இப்போது உங்களுடைய கழக வேலைகள் எப்படியிருக்குது தம்பி. எப்பொழுதுதான் இந்தப் போராட்டம் ஆரம்பிக்குமாறு!”

தேநீர் குவளையைக் கையில் வாங்கியின் ஒரு கிரிக்கெட் பந்தைப் பிடிப்பது போல இரு கைகளுக்கும் இடையில் அதை இடுக்கிக் கொண்டு சொன்னான்.

“பல வேலைகள் நாங்கள் செய்து முடிக்க வேண்டும் அம்மா மக்கள் ஏதோ பெடியள் செய்வாங்கள். தாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற நிலையில்தான் இன்னும் இருக்கிறார்கள். அத்தோடு போராட்டம் என்றால் இராணுவத் திற்கு அடித்துப் போட்டு ஓடி ஒழிவது போன்ற சில்லறைத் தாக்குதல்களால் பிரயோசனம் இல்லை. அதனால் மக்களுக்குத்தான் அழிவு அதிகம். நிரந்தரமான விமோசனம் காணும் உறுதியான போராட்டத்தையே நாம் செய்ய வேண்டும்.”

அவள் தலையைச் சொறிந்து கொண்டே, அவன் கூறுவதை கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டாள். தனது கேள்விகள் அவனுக்கு சிரமத்தை கொடுக்குமோ என்ற சந்தேகத்தோடு ஒரு கணம் அமைதியாக இருந்தாள். ஒரு முடக்கு தேநீரை குடிக்கும் வரை பொறுமையாக இருந்து விட்டு மீண்டும் கேட்டாள்.

“இந்த இயக்கங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேரும் வாய்ப்பு இல்லையா தம்பி. சேர்ந்து போராடாமல் தனியா யாரும் போராடி இதை வெல்ல முடியுமா?”

வழுமையாக கருத்தரங்கென்று சென்றால் பொது மக்கள் எப்பொழுதும் கேட்கும் அதே கேள்வியைத் தான் அவனும் கேட்டாள்.

“ஜக்கியத்திற்கு நாங்கள் பின் நிற்கவில்லை அம்மா! அதற்கான வேலைகள் எல்லாம் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. விரைவில் ஜக்கியம் ஏற்படும்” என்று தொடர்ந்து பேச ஆரம்பித்தவன் வெளியே படலை திறக்கும் சப்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தான்.

அப்பாதான் வந்து கொண்டிருந்தார்.

தூரத்தில் வரும் போதே நாதன் உள்ளே இருப்பதைக் கண்டு கொண்டு புன்னகையோடு உள்ளே வந்தார். அவருக்கு நாதனைக் கண்டால் எப்பொழுதும் ஒரு குதூகலம் தான். இளைஞர்களை இளைஞர்களாக மாத்திரம் பார்க்காமல் ஒரு புது தலை முறையாகப் பார்க்கும் அவருக்கு அவனை வெகு வாகபிடிக்கும். சங்கரின் நெருங்கிய நண்பன் என்ற உறவோடு கூடவே புதிது புதிதாகக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அந்த ஆர்வமும் அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

கதிரையொன்றை இழுத்துப்போட்டு அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். தான் சங்கருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் பெயர் விலாசங்களை அழித்துவிட்டு கழகப் பத்திரிகையில் பிரசரா மாயிருந்ததை நினைவுபடுத்தி வெட்கத்தோடு பெருமைப்பட்டு சிரித்துக்கொண்டான்.

நாதனும் சங்கரிடமிருந்து வந்த கடிதத்தை அவருக்கு கொடுத்து விட்டு அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் தெரியட்டும் என்று பேச்சு வாக்கில் அதைத் தெரிவித்தார்.

“நேற்றுத்தான் எனக்கு இந்தக் கடிதம் வந்தது. அதில் உங்களுக்கும் நிர்மலாவிற்கும் கொடுக்கும்படி இரு கடிதங்களை சேர்த்து அனுப்பியிருந்தான். உங்களுக்கு நேரடியாக கடிதம் அனுப்பினால் உடைப்பட்டிடுமோ என்று அவனுக்கு பயம்’’

கடிதத்தை படித்துக்கொண்டிருந்தவருக்கு ‘யார் அந்த நிர்மலா’ என்று கேட்க வேண்டுமாப்போல் ஒரு குறுகுறுப்பு ஏற்பட்டது.

ஆனாலும் அந்த உணர்வை அப்படியே சாதுரியமாக மறைத் துக்கொண்டு அந்தக் கடிதத்தையே படித்துக்கொண்டிருந்தார் அம்மா மாத்திரம் வாசலிலே நின்றபடி அந்தக் கேள்வியை பார்வையாலேயே எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

கடிதத்தை படித்தபின் அதை அவளிடம் நீட்டியவர், பின் இவன்பக்கம் திரும்பிக் கூறினார்.

‘‘எல்லாம் நல்லபடியாய் நடந்தால் சரி’’

அவர் அரசியல் அர்த்தத்தில் நாட்டு நடப்பை கூறுகிறார் அல்லது நிர்மலா சங்கர் உறவு குறித்து கூறுகின்றாரா என்று இப்பொழுது இவன் குழம்ப் ஆரம்பித்தான். அதையெல்லாம் கண்டு கொள்ளாதவராக அவர் தன் தோளில் இருந்த துண்டால் வியர்வை வழியும் முகத்தையும் கழுத்தையும் துடைத்துக் கொண்டே கேட்டார்.

‘‘நாதன் ! ஒரு முக்கியமான கேள்வி’’ என்ற பீடிகையோடு அவர் ஆரம்பித்தபோது இவன் உட்டாராக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

‘‘தமிழீழ விடுதலை காண்பது அவசியம். அதுவும் ஒரு சோ லிச சமூகத்திற்கான பின்னணியில் அது அமையவேண்டும் என்பதுவும் முக்கியமானது. ஆனால் இப்பொழுது கழகம் உட்பட எல்லா இயக்கங்களும் போகிற போக்கைப்பார்த்தால், அவையெல்லாம் இந்தியாவின் மேலாதிக்கத்தை தமிழீழத்தில் ஏற்படுத்தும் வகையிலேயே உங்கள் போராட்டங்கள் எல்லாம் முன்னெண்டுக்குமாப்போல இருக்கிறது. நீங்கள் இந்தியாவின் இராணுவத் தலையீட்டை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா’’

நாதன் குவளையின் அடியில் கிடந்த தேநீரையும் உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு சொன்னான்.

‘‘இந்திய தலையீட்டை நாம் ஆதரிக்கவில்லை. இந்தியா மாத்திரமல்ல. வேறு எந்த நாட்டின் தலையீட்டைக்கூட நாம் விரும்பவில்லை.

ஏனென்றால் அது சிங்கள அரசிடமிருந்து பெற்ற சுதந்திரத்தை இன்னொரு வஸ்ராசிற்கு அல்லது மேலாதிக்க சக்திக்கு

வழங்கியதாகவே இருக்கும். எமது விடுதலை எமது சொந்த மக்களின் போராட்டத்தினூடாகவே மலர்ந்ததாகவே இருக்க வேண்டும் என்கிறோம். விடுதலையை, புரட்சியை யாரும் எங்கிருந்தும் இறக்குமதி செய்து பெற்றுக் கொடுத்துவிட முடியாது என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறோம்”

அவன் பேசி முடிக்கும்வரை கண்களை மூடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர், மூக்கை ஒருகணம் உறிஞ்சுக் கொண்டு கூறினார்.

“நீ சொல்லுகின்ற விசயம் சரி. இது கொள்கையளவில் நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் உங்கள் கழகம் உட்பட எல்லா அமைப்புகளுமே இந்திய, தமிழக அரசுகளோடு கொண்டுள்ள உறவுகளைப் பார்க்கும்போது, உங்களால் இந்திய மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக போகமுடியாத நிலைமையையே தோற்றுவிக்கி நீர்கள். கொள்கை மாத்திரம் உயர்வாக இருந்தால் மட்டும் போதுமா. நடைமுறை வேலைகளும் கொள்கைக்கு முரணாகாதபடி இருக்க வேண்டும் இல்லையா”

“உண்மைதான். ஆனால் நாம் தவிர்க்கமுடியாமல் இந்தியாவை எமது பின்தளமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தநிலையில் இந்திய அரசோடு வெளிப்படையாக முரண்படுவது தந்திரோபாய் ரீதியில் பிழையாகும் இல்லையா. அதனால் தான் நாம் சில விட்டுக்கொடுப்புகளுக்குள்ளாக வேண்டியிருக்கிறது” அவன் கால்களால் நிலத்தை தேய்த்துக் கொண்டு கூறினான்.

அம்மா வந்தாள். தேநீரை அவருக்கு கொடுத்துவிட்டு, நாதன் குடித்து முடித்த குவளையை வாங்கிக்கொண்டு போனாள்.

“இந்த பதில் எனக்கு திருப்தியாக இல்லை. பின்தளமாக இருந்தால் அந்த நாட்டு அரசடன் என் ஒத்துப்போக வேண்-

டும். அந்த நாட்டு புரட்சிகர சக்திகளுடன் ஒத்துப்போகலாமே என்று இழுத்தவர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“நான் என் இவ்வளவு கண்டிப்பாக கூறுகிறேன் என்றால் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ உள்வாளி களான தம்பதிகளை பண்யமாகக் கடத்தினார்களே. அவர்கள் இவ்வளவு வெளிப்படையாக இந்திய தமிழக அரசை அந்தப் பண்ய கடத்தல் வெற்றிபெற அழைத்தது சாதாரண விசயம் இல்லை. அத்தோடு இந்திய அரசின் தலையீடு கூட அதன் தோல்விக்கு காரணமாக அமைந்ததையெல்லாம் சும்மா தட்டிக் கழிக்க முடியாது. இது மாதிரித்தான் இந்த விடுதலை அமைப்புக்கள் எதுவுமே இந்திய அரசின் அபாயத்தை உணர்ந்து செயல்படுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.”

அவர் பேசி முடிந்து விட்டதற்கு அடையாளமாக கால்கள் இரண்டையும் கதிரைப் பின்னலுக்குள் போட்டு உடம்பை ஒரு புறமாகச் சரித்தார். அவர் பரந்த நெற்றியை கைகளால் தடவிக்கொண்டே அதைத் தாங்கிப் பிடித்தார். இடையிடையே அசுதியில் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டார். இனி அப்படியே கதிரையில் அவர் உறங்கிப் போய்விடுவார்.

நாதன் அங்கிருந்து செல்லும்போது, அவர் எழுப்பிய கேள்விக்கு பூரண விளக்கத்தை கோபாலனைச் சந்தித்து கேட்கலாம் என்ற தீர்மானத்தோடு அவருடைய தலைமறைவு இடத்திற்கு பைசிக்கிளாத் திருப்பினான்.

சங்கரின் அப்பா எப்பொழுதும் இப்படித்தான். இவன் ஆரம்ப காலத்தில் சங்கரோடு சேர்ந்து திரிந்த காலத்தில் நாதனைக் கண்டால் விடமாட்டார். சுற்றி சுற்றி ஏதாவது கேள்விகள் எழுப்பிக் கொண்டே இருப்பார். அப்போதெல்லாம் அவருடைய பெரும்பாலான கேள்விகளோ, நியாயங்களோ அவனுக்கு புரிவதில்லை. மிக அக்கறையுடன் தன்னை ஒரு பொருட்டாக நினைத்து பேசுகின்றாரே என்ற திருப்தியில் மாத்திரம் இவன்

அவர் கேள்விகளைப்பற்றி கடுமையாகச் சிந்திப்பான், இப்பொழுது அவரோடு விவாதிக்கும் அளவிற்கு தான் வளர்ந்து வருவதில் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி. அவர் எழுப்பும் கேள்விகளை உடனுக்குடன் தாபனத்திடம் எழுப்புவான். அதே சமயம் மார்க்சிசம், சர்வதேச பிரச்சனைகள் போன்று ஏதும் குழப்பான விடயங்கள் இருந்தால், எப்பொழுதும் அவரிடம் போய்க் கேட்டு தெரிந்து கொள்வான். அப்பொழுதெல்லாம் அவர் அடிக்கடி கூறுவது இதுதான்.

“மார்க்சிசம் ஒரு விஞ்ஞானம், அதை ஒரு மதமாக மாற்றும் பாணியில், உலகப் பிரச்சனைகள் சகலவற்றிற்குமான பதிம் களை எழுதித் தொகுத்து வைத்திருக்கும் ஒன்றாக அதை பார்க்கக் கூடாது.”

கோபாலனின் இடத்திற்கு போய் அவரை தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் சிரமம் அதிகம் இருக்கவில்லை. இப்பொழுதுதான் ஏதோ ஒரு அடிதடி பிரச்சனையை தீர்த்து வைக்க இரு பகுதியையும் கூட்டிக்கொண்டு போவதாக வாசிக சாலையில் கூறினார்கள். இவனும் பைசிக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு அந்தபாடசாலைக்கு சென்றான்.

கோபாலனை சுற்றி எட்டுபத்துப்பேர் குழுமி நின்றார்கள். ஒருமாக ஒரு பெண்ணும் கூடவே நின்றாள். அவள் கீதா எல்லோருமே கழக அங்கத்தவர்கள்தான் என்ற அலட்சியத் தில் அமைதியாக ஒருபக்கம் நின்று நடந்ததை விசாரித்தான். பிரச்சனை யொன்றும் ஊரிப் பிரச்சனையில்லை. கழகத்திற்கும் வேறொரு இயக்கத்திற்குமான மோதல்தான். ஆனாலும் அது சாதாரண விசயம் இல்லை. நல்ல வேளையாக அடிதடிக்கு போகும் அளவிற்கு பிரச்சனை முற்றும் முன்னமே கோபாலன் அந்த இடத்திற்கு போய்விட்டார்.

இந்தத்து இதுதான் ! குடிகிழங்கு உலோகங்களைக் குடியிருப்பது நிலைமையாக விடும் நிலைமை.

கழக்கருத்தரங்கொன்றிற்கு கீதா அந்தக் கிராமத்திற்கு வந்திருக்கிறாள். பல்கலைக்கழக மாணவியான அவள் முழு நேரமாக கழகத்திற்கு வேலை செய்து வருகிறாள் கருத்தரங்கை முடித்துக்கொண்டு அவள் போகும் சமயம்.....இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இரு நண்பர்களைச் சந்தித்திருக்கிறாள். அவர்களும் இவர்களோடு பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கிறார்கள். அந்த அறி முகத்தில் அவர்களோடு நின்று கதைத்திருக்கிறாள். கதை யெல்லாம் சாதாரண விசயங்கள் தான். ஆனால் இவர்களோடு கருத்தரங்கத்திற்கு வந்த சீலருக்கு இரு இளைஞர்களையும், அவர்கள் எந்த இயக்கம் என்பதெல்லாம் தெரியும். அந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரைச் சந்தித்தாலும் அவர்களோடு கொழுவுப்பட்டு, புடுங்குப்படுவதே வழக்கம். அதே பழக்கம் இங்கு தொடர ஆரம்பித்திருக்கிறது. இந்தப் பெண் அதை விரும்பாமல் கழகத் தோழர்களிடம் நயமாகப் பேசி அதைத் தடுக்க முயன்றிருக்கிறாள். அவர்களுக்கு அது பிடிக்கவில்லை.....இயக்கத்திற்காக அவள் பரிந்து பேசுவதாக ஆத்திரப்பட்டு குற்றம் சாட்டினார்கள். இவளை நேரடியாகவே ‘கழகத்தின் துரோகி’ என்று வசைபாடியிருக்கிறார்கள். அவளும் விடவில்லை. ‘கழகத்தின் கற்றுக்குடிகள்’ என்று திருப்பி திட்டியிருக்கிறாள். ....இயக்கத்தவர்களும் வாய் போட்டிருக்கிறார்கள். காரசாரமான வாதம் முற்றி அடிதடிக்கு போகுமுன்னம் கோபாலன் அங்கு வந்து சேர்த்தார்.

வந்தவுடன் பிரச்சனையைப் புரிந்துகொண்டு.....இயக்கத் வர்களோடு இதமாகப் பேசி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு மீதியாகக் குழுமி நின்றவர்களை தெருவில் நிற்க விடாமல் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

கீதா வெப்புசாரத்தோடு நின்றாள்.

நாதன் அவளைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

துணிக்கு சரியென்று பட்டதை தெரியமாகச் செய்யும் துணிச்சல் அவள் முகத்தில் எப்போதும்போல் அப்படியே சுடர்விட்டது.

அவள் கழகத்தில் சேர்ந்த ஆரம்பகாலத்தில் இருந்தே அந்தத் துணிச்சல் பற்றி பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

அவள் காதலன் கமலனுக்கும் அவளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பிரிவுக்கும் காரணமான சிறியதொரு மோதல் பற்றியே அப்பொழுது பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது.

சீதா அவளைக் காதலிக்கத்தொடங்கிய ஆரம்பகாலத்தில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சாறியுடன் தான் வந்து போனாளாம். ஆனால் ஒரு வருடத்திற்கு பின்பு வண்டனில் இருந்து அவள் சித்தப்பா அனுப்பிய பெல்ஸ் ஆடையை அவள் விரும்பி அணிந்து கொண்டு போனபோதுதான் பிரச்சனையே எழுந்தது.

கமலன் நாகக்காகத்தான் தன் கவலையை வெளிப்படுத்தி பொருமினான். “சீதா தமிழ்ப் பெண்களுக்கு எப்போதும் சாறிதான் அழகு. இந்த பெல்ஸ் எனோ அவர்கள் அழகை அசிங்கப்படுத்துதாகத்தான் இருக்கிறது” என்ற தன் அபிப் பிராயத்தை மதித்து அவள் அந்த ஆடையைக் கைவிடுவாள் என்றுதான் அவன் நினைத்தான். ஆனால் அவளோ “எனக் கென்னவோ இந்த உடுப்புதான் கொம்பட்டினா இருக்கு. வேண்டியபோது சைக்கிளில் கூட செல்ல முடிகிறது” அவள் அதை விஞ்ஞான பூர்வமாகப் பார்த்து கூறிய பதிலோடு அந்தப் பிரச்சனை அப்போதே முடிந்துவிட்டதாக நினைத்து தொடர்ந்தும் பெல்சுடன் வந்து போனாள்.

ஒரு மாதத்தின் பின் இருவருமாக சினிமாவுக்கு புறப்பட்ட போதுதான் அவன் குழறிக்கொண்டு ஆத்திரத்தோடு கத்தி னான். அப்பொழுது சீதா அழிய நீல திற பெல்சுடன் அவன் மூன்னே நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“இந்தா பார் ! இம் மாதிரி பெல்ஸ் அணிவதே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உனக்கு நான் வேணுமின்றால் இந்த உடுப்பை இன்றோடு விட்டுப்போடு இல்லாட்டி என்னை விட்டுட்டு இந்த உடுப்போடு திரி’’

அவள் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணுக்கே இயல்பான காதலனை கைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு, தியாகம், அர்ப்பணிப்பில் கொண்ட நம்பிக்கையில் அவன் வீறாப்பாய் கேட்டான்.

அவள் மலைத்துப்போய் அப்படியே அவனை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு காதலுக்கு வேண்டிய பரஸ் பர புரிந்துணர்வு, அன்பு, நம்பிக்கை, கௌரவம் எல்லாம் இழந்த வேதனையில் தீர்க்கமாகக் கூறினாள்.

‘எனக்கு நீங்கள் வேண்டியதில்லை. இந்த ஆடைகள் தரும் நிறைவைக்கூட உங்கள் ஆக்கிரமிப்பு மனம் எனக்கு தந்து விடாது’’

அவன் விக்கித்து நின்றான்.

ஆண்கள் எல்லோரும் அசந்து நின்றார்கள்.

பெண்கள் மாத்திரம் பொறாமையால் அவளைப் பார்த்து மனதுக்குள் கரித்தார்கள்.

அவள் தன்னைப் புரிந்து கொள்பவர் இல்லையா என்று ஏக்கத்தோடு நின்றாள்.

நாதன் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

‘தொ பொருமிக்கொண்டு கூறினாள்.

‘கழகம் ஜக்கியத்தைப் பற்றி கதைக்கிறது. ஆனால் சக விடுதலை அமைப்புக்களோடு பேசுவது கூட இங்கு பொறாமை

யாக, பர்க்கப்படுகிறது. இதுதான் நீங்கள் ஜக்கியத்தை தம் பற்றி புரிந்து கொண்ட லட்சணமா”

அவள் ஒரு கையை இடுப்பில் ஊன்றிக்கொண்டு அவர்களை அதட்டுமாப்போல் சற்று பலமாகவே கேட்டாள். அந்த சம்பவம் அவளுக்கு மோசமான ஆத்திரத்தையும் அவமானத் தையும் ஏற்படுத்திவிட்ட வெப்புசாரம் அந்தப் பேச்சில் அப்படியே தெறித்தது.

“தாபன விசவாசம் என்றால் மாற்று இயக்கங்களோடு சண்டை போட்டு மோதிக்கொண்டிருப்பதில்லை. கழகக் கொள்கைகளை உள்ளமார ஏற்று பின்பற்றுவதுதான்”

அவள் ஆத்திரத்திலும் நிதானம் தவறாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். கண்கள் மாத்திரம் கோபத்தால் சிவந்து எல்லோ ரையும் முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவள் ஆவேசத்தை மேலும் தொடரவிடாமல் கோபாலன் அவளைச் சாந்தப்படுத்தி ஆறுதல் படுத்தினார். அவளோடு முரண்பட்டு மோதிக் கொண்டிருந்தவர்களோ தாங்கள் அவளுக்கு மண்டி யிடப் போவதில்லை என்ற வன்மத்தில் போலியான கம்பீரத் துடன் ஆர்ப்பாட்டமாக நின்றார்கள்.

தாபனக் கட்டுப்பாடுகளை மீறி அடிக்கடி செயல்படும் அவர்கள் தாம் பெருமைப்பட்டு பிரகடனப்படுத்தும் அந்த வார்த்தைகளை ஏனோ அன்று வெளிப்படுத்தவில்லை.

வழமையாக இம்மாதிரி மோதல்கள் வந்துவிட்டால் அவர்கள் இப்படித்தான் கறுவுவார்கள்.

“.....அளவெட்டியில் இதயன் உதயனுக்கு நடந்தது தெரியும் தானே. அது நாங்கள் தான் செய்தது. நாம் என்றும் தாபனத் திடம் எதையும் கேட்டு செய்யிறதில்லை. நாம் எது செய்த

பிறகும் பெரியய்யா எப்படியும் எமக்கு பொறுப்பெடுப்பார்-
நான் பெரியய்யாவின் ஆள் தெரியுமா’'

இரண்டரை வருடங்களுக்கு முன்பு அளவெட்டியில் நடை
பெற்ற அந்த இரு கோரக்கொலைகளும் தாபன வளர்ச்சியை
பல்வேறு கேள்விக் கணைகளால் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தது.
என்றும் ஒரு களங்கமாய்ப் போன அந்த சம்பவத்தால்
அவமானப்பட்டு குழுறிய நாதன் வேண்டா வெறுப்பாக அவர்
களைப் பார்த்து தலையைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

அவர்கள் ஆணவத்தோடு அவள்மீது சீறிப்பாய்ந்தார்கள்.

“இவள் கழகத்திற்கு எதிரான இயக்கங்களோடு தொடர்பு
வைத்திருக்கிறாள். எங்கட இடங்களைக் காட்டிக் கொடுக்கிற
துக்கு இவள் தான் அவங்களை இங்கு வரச் சொல்லியிருக்கி
றாள்’ என்று அவர்கள் சுமத்திய குற்றச்சாட்டை கீதா வீறாப்
புடன் முகம் கொடுத்தாள்.

“வேண்டுமானால் அதை நிருபித்துக் காட்டுங்கள். உங்கள்
அபாண்டங்களுக்குப் பயந்து நாங்கள் தலை குனிந்த காலம்
மலையேறிட்டுது’’ என்று பேசியபோது பிறந்த சத்திய
ஆவேசத்தின் கிளர்ச்சியில் கோபாலன் ஒரு கணம் கண்கள்
பனிக்க தன்னை மறந்தார். நாதன் போதையேறிய உற்சாகத்
தில் கைகளைத் தட்டி ஒலி எழுப்பி அதை வரவேற்றபோது
அவர்கள் ஆத்திரத்தில் பல்லை நறுமிக்கொண்டு அவளையே
வெறித்துப் பார்த்தார்கள்.

சென்னை நகரத்தின் சூழல் முற்றிலும் முரணானதொன்
நாகவே இருந்தது.

தமிழீழத்தில் இராணுவத்திற்கும், அதிரடி பொலிசுக்கும்
அஞ்சி, சாப்பாடு தண்ணீர் இல்லாமல் பரக்கபரக்க வேலை
செய்த துடிப்போ அல்லது முகாம்களின் கடுமையான கட்டும்

யாடுகளுக்கும், அராஜகங்களுக்கும் உட்பட்டு எந்த அநீதி களுக்கும் எதிராக வாயைத் திறக்க முடியாத பரிதாபமோ இல்லாமல் அந்த இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டதொரு உலக மாக சென்னை வாழ்வு விளங்கிற்று.

அமைச்சர்கள், எம்.எல். ஏக்கள் எல்லாம் சாதாரணமாகவே போய் சந்திக்கக்கூடியதாக இருப்பதும், அற்ப விடயங்களைக் கூட இவர்கள் விடுதலைப் போராளிகள் என்ற கொரவத் தோடு அவர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு செய்து கொடுப்ப தெல்லாம் மிகச் சுலபமான அரசியல் வாழ்க்கையாகவே அவனுக்குப்பட்டது.

சென்னை நகரத்தின் சித்திரை மாத வெய்யில் அவனை நன்றாகவே சுட்டெரித்தது. பெரிய சினிமா விளம்பரங்களும், அரசியல் கட்சிகளின் சுவரொட்டிகளும், கூச்சமின்றி பாதையில் மலம் கழிக்கும் சிறுவர்களும், இரண்டு ரூபாய் லஞ்சம் கேட்டு பல இளிக்கும் பொலிசாரும், பாதையின் குறுக்காக கண்மணி தெரியாமல் கடக்கும் பாதசாரிகளும், சைக்கிள் ரிக்ஷாக்களின் காதைப் பிளக்கும் “டாங் டாங்” சப்தமும், உச்சிரிப்பு பிசுகான ஆங்கிலத்தை கூடவே கலந்து பேசும் வேகமான தமிழும், பெண்களுக்கு தனி ஆசனம் ஒதுக்கப்பட்ட பஸ் வண்டிகளும் இவனைப் புதினத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தன.

சினிமாவிலும், நாவலிலும் இலகுவில் தரிசனம் கொடுக்கத்தவறும் சென்னை நகரத்தின் இன்னுமொரு உலகம் பாதை ஓரத்தி லும் குப்பைமேட்டிலும் புதைந்து கிடந்தது. பழும் கிடுகுகள், கிழிந்த பனர்கள், காட்போட்கள், கோணிகள், தகரங்கள் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட குடிசைகள் அந்த நகரம் வேண்டாம் என்று ஒதுங்கி வைத்த சகல இடங்களிலும் தம் இஷ்டத் திற்கு முளைவிட்டு வளர்ந்தன. கூவம் நநி ஒடும் பகுதியேல் லாம் அந்தக் குடிசைகள் சலவேணியாக் கொடிகள் படரும் வேகத்தோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு புதிது புதிதாக

பிறந்து கொண்டிருந்தன. அதற்குமே வழியில்லாத குடும்பங்கள் பல தெரு ஓரங்களில் வானத்தைக் கூரையாக்கிக் கொண்டு அப்படியே கிடந்தார்கள். அவர்களைப்பற்றி யாரும் கவலைப் பட்டதாக இல்லை. அவர்களுக்கும் யாரைப் பற்றியும் கவலை இல்லை.

தமது கொராவத்தை நிலைநாட்ட அந்தக் குடிசைகள் கூட அரசியல் கட்சிகளின் கொடிகளையும், சினிமா நடிகர்களின் போஸ்டர்களையும் கொண்டு அலங்கரிப்பதில் போட்டி போட்டார்கள். அப்படியொரு கொடியை தமது வீட்டுக் கூரையில் பறக்க விடுவதற்கு தமக்கென்று ஒரு குடிசை இல்லாமல் போய் விட்டதே என்று அங்கலாய்ப்பவர்கள் தம் விதியை நொந்து கொண்டு தெருச்சந்திகளில் பறக்கும் கட்சிக்கொடிகளை தங்க ஞடையதாம் என்று ரகசிய உரிமைபாராட்டிக் கொள்வார்கள்.

சங்கர் விநோதமும் வேதனையும் நிறைந்த அந்தக் காட்சி களை அடிக்கடி அசைபோட்டுப் பார்ப்பான்.

அங்கு வந்ததிலிருந்து அவனுக்கான தங்குமிட வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் கலாதரன் கரிசனையாக இருந்தார். இவன் நடவடிக்கைகளை தூர நின்றே தன் முக்குக் கண்ணாடிக் கூடாக அடிக்கடி கண்காணித்துக் கொள்வார்.

மிகவும் கண்டிப்பு நிறைந்தவரென்பதும், காசு கணக்குகளில் கறாரானவர் என்பதும் அவருடன் பயணம் செய்த அந்த எட்டு மணி நேரங்களுக்குள்ளேயே அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அப்படிப்பட்டவர்களுடன் வேலை செய்வது சுலபமானதும் மகிழ்ச்சியானதும் என்று அப்பா அடிக்கடி கூறியிருக்கிறார்.

“மகன் ! எங்கள் கட்சியில் எவ்வளவு திறமைசாலிகள் இருந்தார்கள் தெரியுமா. மார்க்சிச ஞானத்தில் தென் கிழக்காசியாவிலே சிறந்த மேதைகள் எல்லாம் எங்கள் கட்சியில் இருந்தார்கள். ஆனாலும் என்ன பயன். இறுதியில் நாம் படுதோவிவியைத்தான் தமுவினோம்.

கட்சி அமைப்பு இருந்தது. ஆனால் கட்சிக்குள் சுயநலத்தை தடுக்க யாருமே முயற்சி எடுத்தார்கள் இல்லை. கட்சியின் தலைமையிலிருந்து அடிமட்டம் வரை அதுதான். சுயநலம், பொய், களவு பாலியல் பலவீனம், மோசமான மதுபான நாட்டம் எல்லாம் சேர்ந்து எங்கள் கட்சியை சீரழித்தது. சொந்த குடும்ப உறவுகள் கூட மோசமாக நகங்கிச் செத்துவிட்டது. கட்சியென்றிருந்தால் அதில் எப்பவும் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும், ஒழுக்கமும் மேலோங்கியிருக்க வேண்டும். காசு விடயங்களில் எல்லாம் அலட்சியமாயிருக்க கூடாது.....’

பஸ் பயணத்தின் போது தமிழ்நாட்டு அரசியலின் மோசமான சீரழிவுகளையும், அதில் நாம் மாட்டிக்கொள்ளாமல் என் விலகி நிற்கவேண்டும் என்று கலாதரன் விளக்கமாகக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்.

முகாம் பிரச்சனைகளை அப்பொழுதே அவருக்கு கூறிவிடு வேராமா அல்லது பொறுத்திருப்போமா என்ற கேள்வியில் சங்கர் திகிகு முக்காடிக்கொண்டிருந்தான்.

பூபாலன் பூரண நப் பிக்கையோடு அதை இவனுக்கு சொன்னான்.

சங்கர் சென்னைக்கு செல்வதென்று தீர்மானித்த பின்பு, அதை பூபாலனிடம் கூறியபோது உடனடியாக அவன் பெரும் குழப் பத்தில் மூட்கிப்போனான்.

அந்த முகாமில் தன்னோடு ஒன்றித்திருந்த நல்ல துணையான சங்கர் அங்கிருந்து செல்வது அவனுக்கு என்னவோ போலி ருந்தது. ஆனாலும் முகாமில் இருந்த அனைவரும் விரைவில் வேறு முகாம்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட இருந்தார்கள் என்பதால், அதில் கூட சங்கரை பிரிந்திருக்க வேண்டியேற்படும் என்பதனாலும் அவன் அதைப் பெரிதுபடுத்தாமலு விட்டான்.

“ஓருவகையில் நீ இங்கிருந்து வெளியே போவது நல்லதுதான்— இங்கிருந்து நீ எதைத்தான் சாதிக்கப் போகிறாய். இப் பொழுது இங்கே திறமைக்கு மதிப்பில்லை. எல்லாம் தம்மை காக்காய் பிடிப்பவர்களுக்குத்தான் பதவிகளும், கொரவமும். இது சுத்த மோசம். இது கழகத்தை எங்கு கொண்டுபோய் விடுமோ தெரியாது. இங்கிருந்து ஒருவன் மகிழ்ச்சியாக திருப்தியாக வாழ வேண்டும் என்றால் நன்றாகப் பொய்பேசவும், வஞ்சகளாக மாறவும் வேண்டும். அப்படியெல்லாம் மனச் சாட்சிக்கு துரோகம் செய்ய எங்களுக்கெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது” என்று தன்பாட்டிற்கு வான்த்தை நிமிர்ந்து பார்த்து புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தவன், தன் தடித்த உதடுகளைக் கடித்துவிட்டு கேட்டான்.

“இப்பொழுது பார்! இந்த முகாமில் ஓவ்வொருவரும் தம் ஆத்மாவை இழந்தவர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மூன்பு இருந்த விடுதலை உணர்விலிருத்து அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் விலகிவிட்டார்கள் தெரியுமா”

அவன் பேசி முடிந்ததும் தன் அகன்ற விழிகளால் இவனை பரிதாபமாகப் பார்த்தான். அவன் தளர்ச்சியும், அவநம்பிக்கையும் சங்கரை மெதுவாக வாட்டியது. பூபாலனின் தோள்மீது கைகளைப் போட்டபடி கூறினான்.

“நீ மிகவும் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள். கண்ட மாரிதி பேசி மீண்டும் பிரச்சனையில் மரட்டிடாதை”

அவன் தோள்மேல் தெரியும் மலையுச்சி இப்பொழுது ஒரு மேகத்தின் நிழல் பட்டு கருமையாக மாறியது.

ஒரு வாரத்தின் பின்பு சங்கர் அந்த முகாமில் இருந்து விடை பெற்ற போது பலர் அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதார்கள்—

ழுபாலன் அவனை இறுக்கி அணைத்து, கலங்கும் கண்களோடு நெற்றியில் முத்தமிட்டு, ஒரு விநாடி அவனை உற்றுப் பார்த்து விட்டு எதுவும்பேசாமல் இருந்தான்.

“வாசல் வரை அவனோடு சேர்ந்து போனவன் அங்கேயே நின்று கொண்டு அவன் முரட்டு கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“சங்கர்! இந்த முகாம் பிரச்சனைகள் உலக்கு நல்லாகத் தெரியும். நீ கழகத்தின் முக்கியமானவர்களையெல்லாம் இனி மேல் சந்தித்து பழகலாம். அவர்களுக்கு இங்கு நடந்தவைகள் ஒன்றும் விடாமல் சொல்லு. இந்தக் குறைபாடுகள் தீர்க்கப் படுவது எங்கள் விமோசனத்திற்கு மாத்திரமல்ல, தமிழீழ விடுதலைக்குமே அவசியம்.”

சங்கர் அதை என்றும் மறக்காமல் பத்திரமாக மனதில் பொத்தி வைத்து காப்பாற்றினான். சமயம் வரும்பொழுது இந்தப் பிரச்சனைகளை இவர்களிடம் புட்டுக் காட்ட வேண்டும் என்று வாய்ப்பான நாளை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சங்கர் தங்கியிருந்த இடம் கந்தோரில் இருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் தான் இருக்கும். காலையிலேயே கந்தோருக்கு, கால் நடையாக வந்திடுவான்.

கந்தோர் ஒரு தனிவீட்டின் மூன் அனைக்ஸ் மாத்திரமே. ஒரு அறையும் மூன் ஹோலும் மாத்திரமே கந்தோராக பாவிக்கப்பட்டது. மற்ற இரு அறைகளிலும் இரு பெண்களும் ஒரு முதியவரும் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களும் கழகத்தவர்கள் தான். கந்தோர் வேலையில் தான் அவர்களும் ஈடுபட்டார்கள். நனி அறை செயலத்திப்பரை சந்திப்பதற்கான இடமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் யாரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் தொழில் கண்டபடி உள்ளெல்ல வேண்டாம் என்று வந்த முதல் நாளே சங்கருக்கு கூறப்பட்டது.

செயல்திபர் இல்லாத வேளைகளில் வேறு ஆட்களும் அந்த அறையை ரகசிய பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு பயன்படுத்து வார்கள். டெலிபோனும் அந்த அறையிலேயே இருந்தது.

செயல்திபர் வெளியூர் சென்றிருத்தபடியால், இவனுக்கான கடமை ஒழுங்குகள் இன்னும் தீர்மானிக்காமல் விட்டிருந்தார்கள். அது வரை செய்திப் பத்திரிகையின் முக்கிய நறுக்குகளை தரம் பிரித்து கோவையிலிடும் வேலையை கலாதரன் இவனுக்கு கையளித்தார்.

அந்த ஒரு வாரத்திற்குள் கலாதரனுடன் ஏற்பட்ட நெருக்கத்தில் கொண்ட நம்பிக்கையில் தன் காதல் விவகாரத்தைக் கூறினான்.

வீட்டிற்கும் நிர்மலாவிற்கும் கடிதம் எழுத வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்த போது, அவர் பதில் கடிதம் வந்து சேரக் கூடிய விலாசம் ஒன்று கொடுத்தார்.

கடிதங்கள் யாவும் செயல்திபர் அல்லது தனது பார்வைக்கூடாக அனுப்பப்பட வேண்டும் என்ற வழக்கையையும் வலியுறுத்திக் கூறினார். அடுத்த நாளே வீட்டிற்கும், நிர்மலாவிற்கும், நாதனுக்கும் தனித்தனியாக கடிதம் எழுதி அவையாவற்றையும் நாதனின் விலாசத்திற்கே சேர்ப்பித்தான்.

மாலையில் மோட்டார் சைக்கிள் ஓன்றில் திடுதிப்பென்று ராமநாதன் வந்தார். சங்கர் தன் இருக்கையிலிருந்து பட்டென்று எழுந்து நின்றான். அவர் நேரே இவனிடம் வந்து “நீர் தான் கந்தோர் வேலைக்கு வந்த புது ஆளா! உமது பெயர் என்ன!” என்றார்.

நீல டெனிம் ட்ரவசரும், மஞ்சள் டீ சேட்டும் அவர் தோற்றுத்தை மிக எடுப்பாகக் காட்டியது. கையில் சிறியதொரு தோல் பையை நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்திருந்தார். இவன் பெயரைச் சொன்னதும் “ம! கவனமா இருந்து”

வேலையைச் செய்யும். உமக்கு இங்கு என்னென்ன வேலை கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.,,

பேசிக் கொண்டே இவன் தோளைத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“இன்னும் ஒன்றும் தரவில்லை. இப்போதைக்கு பேப்பர் கட்டிங்ஸ் தான் செய்கிறேன்” சங்கர் கூறி விட்டு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அடுத்த அறையிலிருந்து றாபியும் பத்மாவும் வந்தார்கள். றாபி தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் தட்டச்சு வேலைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். பத்மா கணக்குகளுக்கு பொறுப்பாக இருந்தாள். இருவரும் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு ஒன்றாகவே தமிழீழத்தில் மகளிர் அமைப்பு வேலை களில் ஈடுபட்டு, பின் இராணுவத்தின் தேடுதலைத் தொடர்ந்து, இங்கும் வந்து கந்தோர் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் ராமநாதன் “பெரியவர் எப்போ வருவார் தெரியுமா! முக்கியமான விசயங்களை அவரிடம் பேசி முடிக்க வேண்டும் என்று மிக அவசரமா கவும், அக்கறையோடும் போலியான பதைப்பதைப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“பெரியவரென்று கழகத்தில் யாரும் இல்லையே. செயலதிபர் என்று ஒருவர் தான் இங்கு இருக்கின்றார்” றாபி பின்னால் நின்று கொண்டு கூறினாள். அவள் அகன்ற முகத்தின் வட்டக் கண்கள் குறும்பான நனினத்தின் அழகு காட்டி சிரித்தன. உதடுகளை எச்சில் படுத்திக் கொண்டு அவர் ஏதும் பதிலளிக்கிறாரா என்று காதுகளை கூர்மையாக்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

பத்மா அவளைத் தாண்டி முன்னே வந்து ஒரு கதிரையை இழுத்து போட்டு பற்கள் தெரிய சிரித்துக் கொண்டு கேட்டாள்

“ராமு, அப்பழுள்ள முக்கியமான விசயங்கள். எங்களுக்கும் சொல்லுங்கள் கேட்பம்”

சிறு குழந்தையொன்றிடம் கதை கேட்பது போல அவன் தன்னையறியாமலே கால்களை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“முக்கியமான சேதிகள் அநேகம் இருக்கு” என்று இழுத் தவர் அவர்கள் கிண்டலையும், குறும்புத் தனத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாதவராக மெதுவாகக் கூறினார்.

“இன்னும் கொஞ்ச நாளில் முக்கூட்டு இணைப்பு உடையப் போகுது. அவர்களுக்கிடையில் மோதல் ஏற்பட்டிட்டுது. அதற்குப் பிறகு பாருங்களன். இந்திய அரசு எங்களோடு தான் நிற்கப் போகுது”

அவர் மிக முக்கியமான ரகசியம் போன்ற பாவணையில் கூறினார். அந்தப் பெண்கள் அந்த கிண்டலில் இருந்து விலக முடியாதவர்களாக அதே சிரிப்புடன் கூறினார்கள்.

“நல்லது! உங்கள் தீர்க்க தரிசனம் ஒரு பொழுதும் பொய்யானதில்லை” என்று கூறி விட்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

ராமநாதனை முதன் முதலில் முகாமில் சந்தித்த போது சங்கருக்கு ஏற்பட்ட சலிப்பு மேலும் மேலும் அதிகரித்துச் சென்றது. அந்தப் பெண்கள் அவரைச் சும்மா கிண்டல் பண்ணும் அளவுக்கு இவர் மிகவும் இளக்கமானவரா என்ற கேள்வியோடு தன் வேலைகளில் கருத்தானான்.

ராமநாதன் வெளியே போனவர், வாசல் வரை போனதும் அங்கேயே நின்று சொன்னார்.

“இப்பேட கொஞ்சம் வாரும். ஒரு சின்ன அலுவஸ். மோட்டார் சைக்கிளில் போய் வரலாம்”

சங்கர் மேசையில் தாறுமாறாகக் கிடந்த காகிதங்களை அடுக்கி வைத்து விட்டு அவர் பின்னால்ராஜதூத் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறினான்.

பத்மாவும் றாபியும் இப்பொழுது வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் குறும்புச் சிரிப்பு இன்னமும் மறையவில்லை.

சென்னை வீதிகளின் மோசமான வாகனப் போக்குவரவுள்ள பகுதிகளால் அவர்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஓட்டோ நிக்ஷோக்கள் கண்டபடி குறுக்காக பாய்ந்த போது வெறுப் போடு சபித்துக் கொண்டு அவர் வேகமாக ஓட்டினார். கொழும்பு நகரம் மாதிரி இல்லாமல் உயரமான கட்டிடங்கள் குறைவாகவே இருந்தன. ஆனால் சன நெரிசல் மிக அதிகம். அந்த மோசமான பாதைகளில் சுற்றி வளைத்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது தான் ராமநாதன் போகுமிடத்தைக் கூறினார்.

“என் மகனுக்கு அடுத்த வாரம் பேர்த் டே. சிம்பிளா கொண்டாட வேண்டும். அது தான் கொஞ்சம் உடுபிடவை வாங்கி வர வேண்டும்”

சங்கர் மனதில் ஏற்பட்ட வெறுப்பை அவர் கண்டு கொள்ளாத படி சைட் மிரில் தெரிந்த தன் முகத்தை மறைக்கத் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

அண்ணா சாலையில் குளிருட்டப்பட்ட பிடவை மாளிகை இரண்டில் ஏறி இறங்கினார்கள். சங்கர் அந்த உடைகளைப் பற்றியோ, அதன் விலைகளைப் பற்றியோ எதுவித அக்கறை யுமில்லாமல் சென்னை நகரத்தின் வனப்பை சினிமாக்களில் காட்டும் அந்த ஆடம்பர உலகத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு பெரிய பார்சல்களைத் தூக்கிக் கொண்டு சங்கர் ராஜதாந்தில் ஏறினான். பின்னால் அமர்ந்து அந்தப் பார்சல்களை கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்ட பின் வாகனம் பறந்தது.

பத்து நிமிட நேரத்தில் ஒரு ட்ரைவ் இன் ஹோட்டலுக்குச் சென்று சுவீட்சும் காப்பியும் சாப்பிட்டு திரும்பினார்கள். சங்கருக்கு பல புதிய காட்சிகளும் அனுபவங்களும் கிடைத் தாலும் அந்த ஆடம்பரமான ஊதாரிச் செலவீனம் நெஞ்சை உறுத்தியது. எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் அப்படியே அந்த பார்சல்களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் சிறியதொரு பாதையால் சென்று ஒரு மாடிக் கட்டிடத்தின் மூன் நின்றார்கள்.

மேல் மாடியிலுள்ள அந்த அறைக்குள் ராமநாதன் முன்னே நுளைந்தார். பின்னால் இவன் பார்சல்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான்.

அந்த அறையினுள்ளே இருவருடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த கலாதரன் இவர்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியமடைந்தவர் போல் விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தார். கண்மனிகளை அசைக்காமல் ஒரே திசையைப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

ராமநாதன் அவரை அங்கு எதிர்பாராதவர் போல சிறிது துணுக்குற்றார். இவன் கையிலிருந்த பார்சல்களில் ஒன்றை தான் வாங்கி கீழே இறக்கி வைத்தார்.

கலாதரன் அந்த பேச்சை ஒரு கணம் நிறுத்தி விட்டு ராமநாதனிடம் கேட்டார்.

“என்ன பார்சல்”

“அது அண்ணே! எங்கட முகாமிற்கு உதவி செய்கிற அறிவழகனுக்கு. சில உடுபிடவை வாங்கி அனுப்பச் சொன்னவர் அது தான்” தலையை சொறியாத குறையாக குழைந்து கொண்டு கூறினார் ராமநாதன்.

சங்கருக்கு அது மேலும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தது.

— கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு தான் தனது மகளுடைய பிறந்த நாளுக்கு என்றது பொய்யா! அல்லது இப்பொழுது கூறுவது தான் பொய்யா!

இவர் என்ன விசித்திரமான பேர்வழி.

கழகத்தில் இவர் எல்லாம் முக்கியமானவரா!

— கலாதரன் இவன் குழப்பங்கள் எதையும் அறியாதவர் போல இவனிடம் கேட்டார்.

— “நீர் பைல் பண்ணச் சொன்ன எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்திட்டாரா”

“இல்லை, இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கிறது.

அந்தக் கேள்வியும், பதிலும் ராமநாதனை சங்கடத்தில் ஆழித்தியதைக் கண்டு கொண்ட திருப்தியில் கலாதரன் கேட்டார்.

‘நீர் இப்பொழுது இங்கு நிற்கலாம் தானே’

— சுங்கர் ‘ஆம்’ என்று தலையசைத்தான்.

— ராமநாதன் அந்தப் பார்சல்களை முகாமிற்கு அனுப்பும்படி அங்கிருந்தவர்களிடம் கூறிவிட்டு உடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

— அவர் போன பின்பு கலாதரன் அந்த இருவருடன் மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்தார். அவர்களைக் குழப்பக் கூடாதென்று வெளி விறாந்தையில் நிற்போம் என்று போன சங்கரை அழைத்து,

— “நீரும் இதில் இருந்து கவனியும் என்று அங்கேயே இருக்கச் சொன்னார். கண்ணாடியைக் கழற்றி கையில் எடுத்து விட்டு,

வலது கையை மாத்திரம் ஆட்டி அசைத்து கொண்டு கலாதரன் ரகசியம் பேசும் பாவணையில் அவர்கள் இருவரையும் குறுக்குறுப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டு கூறினார்.

"கழகத்தைப் பொறுத்த வரை நாம் இந்தியா மாத்திரமல்ல வேறு எந்த மேலாதிக்க சக்தியையும் தமிழீழ இறைமையை குந்தகப்படுத்த இடமளிக்க முடியாது. எமது விடுதலையின் நோக்கம் சிங்கள இனவாத அரசிற்கு பதிலாக இன்னுமொரு மேலாதிக்க சக்தியை நிலை நிறுத்துவதில்லை. எமது பின் தளமாக இந்தியா அமைந்த காரணத்தினால் இதை நாம் இப்போதைக்கு பகிரங்கப்படுத்துவது தந்திரோபாயமாகாது.

எம்மைப் பொறுத்த வரை சகல விடுதலை தாபனங்களையும் ஜக்கியப்படுத்துவதன் மூலமே நாம் எமது இலட்சியத்தை அடைய முடியும். இந்தியா மட்டுமல்ல, வேறு எந்த சக்தியின் தலையீட்டை தடுப்பதற்கும் இந்த ஜக்கியம் அவசியமாகப் படுகிறது. ஆகையினால் தான் இந்த இணைவு முயற்சிக்கு உங்கள் ஒத்துழைப்பையும் வழங்கும்படி கேட்கிறோம்.

விடுதலை இயக்கங்கள் இந்திய நட்பிற்கும், ஆதரவிற்கும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒடுவதை விடுத்து தமக்குள் ஜக்கியப்படுவதுதான் இன்றைய காலகட்ட தேவை. தயவு செய்து இந்தக் கருத்துக்களை உங்கள் தாபனத்தின் முன் வையுங்கள்"

அவர்கள் இருவரும் மிகச் சுவாரசியமாக பாடம் கேட்கும் மாணவர்கள் போல குறுக்கே எதுவும் பேசாமல் மெளனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விடைபெறும்போது எல்லோரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டார்கள்.

சங்கரையும் கலாதரன் அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர்கள் வெளியே போன பின்பு இவனிடம் கேட்டார்.

“இப்போது போனவர்களைத் தெரியுமா. இவர்கள்.....
இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்”

இவன் ஆச்சரியத்தால் கண்களை அகலவிரித்தான்.

“சரி நாம் போவோமா” என்று கேட்டுக் கொண்டு கதிரை
யிலிருந்து எழுந்தார்.

அந்த அறைதான் வெளி ஆட்கள் தொடர்புகொள்வதற்கான
பகிரங்க கந்தோர் என்று ஊதித்துக் கொண்டான்; கழகத்தின்
கலன்டர்கள், சுவரொட்டிகள் எல்லாம் அங்கு தாறுமாறாகக்
குவிந்திருந்தன.

போகும் வழியில் கேட்டார்.

“ராமநாதனுடன் எங்கெங்கு போனீர்”

இவன் விபரமாகக் கூறினான்.

“அப்படியென்றால் இந்தப் பயணம் உமக்கு பிடித்திருக்கிற
தென்று சொல்லும்”

அவர் குறும்பாகக் கேட்டார்.

இவன் முகத்தில் தெரிந்த கலவரத்தைப் பார்த்ததும் இவனுக்கு
ஆறுதல் கூறுமாப்போல சலிப்போடு கூறினார்

“விடுதலைக்கென்று வந்தபின்பு, அந்த வேலைகளுக்கே
நேரம் போதவில்லை. அதற்குள் இந்த வேலைகளைல்லாம்
நாம் செய்ய வேண்டுமா”

சங்கர் அந்த உடுபிடவை எல்லாம் மகனுடைய பிறந்தநாளுக்கு
என்று சொன்ன தகவலை இவருக்கு கூறுவோமா என்று ஒரு
கணம் யோசித்தான்.

வின்பு அதனால் ஏற்படப்போகும் அனர்த்தங்கள் எந்த அவை ந்கு பாதிக்குமோ என்ற அச்சத்தில் பேசாமல் இருந்தான்.

“இனிமேல் ராமநாதன் இம்மாதிரி எடுப்பிடி வேலைகளுக்கு கூப்பிட்டால் வேறு வேலை இருக்கிறது என்று கூறி மறுத்து விடும். நீர் இங்கு வந்தது இம்மாதிரி வேலைகளுக்காக இல்லை என்று நேரிலேயே கூறிவிடும்” என்று அவர் கண்டிப்போடு கூறினார்.

இவன் ‘ஆம்’ என்று தலையாட்டினான்.

நான் செயல்திபர் வருகிறாராம். அதன்பின் சங்கருக்கென்று நிரந்தரமான கடமைகள் முடிவு செய்யப்பட்டு விடும்.

அந்த செய்தியையும் கலாதாரனே கூறினார்.

10

அந்தக் கடிதம் அவனைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது.

எட்டு மாதங்களின் பின் சங்கரிடமிருந்து வந்த அது அவனை நேரிலேயே பார்த்து மகிழ்ந்த பூரிப்பைக் கொடுத்தது.

கடிதம் ரத்தினச்சருக்கமாக இருந்தது. தணிக்கை செய்யப் பட்டு வரும் கடிதம் என்பதனால் அவன் தன் உள்ளக்கிடக் கையை அப்படியே அதில் கொட்டியிருக்க முடியாது என்று சமாதானம் கூறிக்கொண்டு முத்து முத்தான எழுத்துக்களில் நிர்மலா தன்னை மறந்தாள்.

அந்தக் கடிதம் வழங்கிய ஆத்ம பலத்தின் பின்பு, அவன் சகஜ நிலைக்கு வந்தவன் போலானாள். தான் இவ்வளவு அவசரம்

பட்டு முட்டாள் தனமாக நாதனை கோபப்படுத்தியிருக்க வேண்டாம் என்ற கழிவிரக்கம் இப்பொழுது ஏற்பட்டது.

நாதன் அன்று கோபப்பட்டு பேசிய பின்பு வீட்டிற்கும் வந்துபோய் இருக்கின்றான் என்பதை அண்ணா வந்தவுடன் கூறினார். அவள் கழகத்தின் கடிதத் தலைப்பில் வீட்டிற்கு எழுதிய அந்த போலி மிரட்டல் கடிதம் பற்றி அடுத்தநாளே அண்ணாவிற்கு கூறியிருந்தாள். அது எவ்வளவு பாரதாரமான தென்று வசீகரனுக்கு கூட அப்பொழுது படவில்லை.

நாதன் வந்து வீட்டில் பேசிப்போன பின்புதான், அவனுக்கே அந்தத் தவறு தெரிந்தது. அத்துடன் கழகத்தின் நல்ல பெய ரைக் காப்பதற்காக அவன் கரிசனையோடு வீட்டிற்கு வந்து பெற்றோர்களைச் சமாதானப்படுத்திப்போனதும் அவனில் ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

‘உங்கள் கழகத்தில் தேவர்களும் இருக்கிறார்கள். அசரர் களும் இருக்கிறார்கள். இரண்டு பேருமே தம் இயல்பிற்கேற்ப வெவ்வேறு வகைகளில் பலமானவர்கள். ஆனால் இறுதி வெற்றியை யார் பெறப்போகின்றார்களோ தெரியாது’ என்று வசீகரன் நிர்மலாவிடம் கூறிச் சிரித்தான்.

அவனுக்கு நிர்மலாவை நினைக்க இப்பொழுதெல்லாம் பெரும் பரிதாபமாகவே இருக்கும். சின்ன வயதில் இருந்தே அவனோடு போட்டி போட்டு வளர்ந்தவள். நினைத்த காரியம் ஒப்பேறாவிட்டால் அவள் போடும் மோசமான கூப்பாட்டை யும், பிடிவாதத்தையும் தாங்கமாட்டாமல் வசீகரன் அந்த சின்ன வயதிலேயே அவளோடு போட்டி போடுவதை நிறுத்தி யிருந்தான்.

துணிவும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டு ‘தனக்கொரு’ தங்கையாக மாத்திரமல்லாமல் ஒரு நல்ல நண்பனாகவும் வளர்ந்து வந்தவள்.

பருவமடையும் வரை அவனோடு சேர்ந்து புட்போல், கிரிக்கட்டான் விளையாடி மகிழ்வாள். பெண்களின் வழிமையான அம்மா, அப்பா விளையாட்டெல்லாம் அவளுக்கு ஈடுபாடில் வாதது. இன்று அவள் சங்கரமேல் கொண்ட காதல் எவ்வளவு ஆழமானதென்பதையும் அவள் அறிவான். அவள் உணர்வுகளை நெருங்கிப் புரிந்து கொண்ட அவனுக்கு அவள் ஒரு மன உடைவுக்கு உட்படுவது எவ்வளவு சகிக்க முடியாத கொடுமை என்பதை என்னிட வருந்துவான்.

அவள் பெற்றோரின் இருபகுதி சொத்துக்களையும் திரட்டி அவளுக்கென்று சேமித்த சீனத்தால் கூட ஒரு லண்டன் மாப்பிள்ளையைப் பெற்றுமிடியவில்லையே என்ற அங்கலாய்ப்பு அவர்களுக்கு, இன்னும் எப்படி சொத்துக்களை சேகரிக்கலாம் என்ற கவலையில் முழ்கியிருக்கும் பெற்றோரை வென்று அவள் எப்படி தன் காதலை நிறைவேற்றப்போகிறானோ என்று ஒவ்வொரு சமயம் அவளை என்னிக் கலங்குவான்.

பாவம் அவள் !

நாதன் அந்தக் கடிதத்தை நேரில் கொடாமல், இன்னொரு வர் மூலம் கொடுத்து விட்டதும் அவன் கோபம் இன்னும் தணியவில்லை என்று பயந்தான்.

அந்தத் தவறு அவளைப் பெரிதும் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த விவகாரங்கள் சங்கருக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும் என்றே அவள் விரும்பினாள். தனிமையில் இருக்கும் அவனுக்கு இந்த கலக்கங்களைக் கொடுத்து அவனைக் குழப்பக்கடாது என்பதாலும், நாதனிடம் இது விடயமாக நேரி லேயே மன்னிப்பு கேட்கவேண்டியும் அன்று மாலை அவனைச் சந்திப்பதாகத் தீர்மானித்தாள்.

அன்று மாலை திட்டமிட்டபடி அவளால் வெளிதேய செல்ல முடியவில்லை.

அவள் மாத்திரமன்றி யாருக்குமே வெளியே செல்லத் தையியம் வரவில்லை.

இராணுவமும் அதிரடிப் பொலிசம் வெறித்தனமாக நகரத்தின் தெருக்கள் எங்கும் சல்லடை போட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பருத்தித்துறையில் நான்கு கடற்படை வீரர்கள் கொல்லப்பட்டார்களாம். காயப்பட்டவர்களை யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுவந்தார்கள். அப்படி வரும்போதே வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை எல்லாம் கண்டபடி சுட்டுத்தள்ளி னார்கள். காவல்படையின் அந்த மிருக வெறியாட்டம் நகரமெங்கும் பயங்கர வேகத்தில் பரவியது.

துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் எல்லா மூலை முடுக்குகளிலும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. வீடுகளில் உள்ளோர் வீதிக்கு போகவில்லை. வீதியில் போவோர் வீடுகளுக்கு திரும்பமுடியவில்லை கடைகள் பல தீக்கிரையாகி ஒரு இரவுக்குள் சாம்பராகியன், பாடசாலைகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன.

ஓரே களேபரம் !

மறுநாள் செய்தி வந்தது.

பொது மக்களில் நாற்பது பேர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்களாம். அவர்களில் பெண்களும், முதியவர்களும், சிறுவர்களும் இருந்தார்கள். சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவருமே பயங்கரவாதிகள் என்று இலங்கை வாளையில் அறிவித்தது.

நகரம் நாள்பூராக வெறிச்சோடிக் கிடந்து சோககீதம் இசைத்தது.

சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக மாறிய மக்கள் பாடசாலை தளிலும், தேவாலயங்களிலும் முண்டியடித்தார்கள்.

நாதன் தோழர்களை முடுக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான், இறந்தவர் இல்லங்களிலும், காயப்பட்டவர்களை வைத்தியசாலைகளிலும் அகதிகளானவர்களை பாடசாலைகளிலும் தேவாலயங்களிலும் ரகசியமாக சந்தித்து, விபரங்களை சேகரிக்க ஒவ்வொரு பகுதியாக அவர்களைப் பிரித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். இடையிடையே தானும் போய் அந்த துயர நிகழ்ச்சியில் அவர்களுக்கேற்பட்ட விபரீத அனுபவங்களை கேட்டறிந்து ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

கழகத் தோழர்களுக்கும் ஏதும் நடந்ததா என்றும் அடிக்கடி விசாரித்துக் கொண்டான். புகைப்படம் எடுப்பதற்கும் முன்று பேரை தனித்தனியாக அனுப்பி வைத்தான்.

அகதிகள் முகாமை பரிபாலிப்பதற்கு உடனடியாக பாதிப்புறாத பகுதிகளில் நிதி, பொருள் சேகரிக்கும் நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்து விட்டான்.

இந்த பரபரப்பில் அவன் ஆழ்ந்திருக்கும் வேளையில் தான் அந்தக் குரல் அவனை அழைத்தது.

கழக இராணுவ பொறுப்பாளர்கள் இருவர் மோட்டார் சைக்கிளள் நிறுத்திவிட்டு இவனை அழைத்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் முன்பு கீதாவோடு சண்டைபோட்டுக் கொண்டவர்கள்தான்.

அந்த சுசுக்கி மோட்டார் சைக்கிள் யாரிடமோ கடத்தப்பட்ட தாக இருக்க வேண்டும். கழகக் கட்டுப்பாடுகளை மீறி இம் மாதிரி வாகனங்களைக் கடத்தி அவனைச் சந்திக்க வரவேண்டிய அவசியம் என்னவோ என்ற எரிச்சலை மனதுக்குள் விழுங்கிக் கொண்டு நின்றான் நாதன்.

“நாதன் ! இன்று எங்கட இடத்துக்குள்ள.....
இயக்கம் வரப்பாக்குது. நாங்கள் ஆய்ஸ் வைச்ச எடுக்கிற

விட்டுக்கு பக்கத்தில் அவர்களும் நேற்று இரவு ஏதோ சாமான்கள் கொண்டு வந்து பறிச்சிருக்கிறாங்கள். அவங்கட இடங்கள் அகப்பட்ட உடனே இங்கு வந்திருக்கிறாங்கள்.

அவங்களுக்கு ஆதாவு கொடுத்த வீடு உனக்குத் தெரிஞ்சி இடம்தான். அவர் எங்களுக்கும் உதவி இருக்கிறார். நீ போய்க் கொல்லி அவங்களை உடனடியாக எழுப்பி விடு. இல்லாட்டிநாங்கள் இங்கு திரிய ஏலாமப் போகும். நாளைக்கு அவங்கள் முழு இடத்தையும் பிடிச்சிடுவாங்கள்.”

அவர்கள் இவன் பதிலுக்கு காத்திராமல் மாறிமாறிக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த பதகழிப்பான வேளையில் இவர்களுக்கு இதுதான் முக்கிய பிரச்சனையாகப்பட்டது வேறு அவன் ஆத்திரத்தை கூட்டியிருந்தது.

அவர்கள் பேசும்போது ஒரு தெய்வம் வரம்கொடுக்கும் பாவையையில் கண்களை மூடி, கைகளைத் தோள் மட்டத்திற்கு மட்டும் உயர்த்தி பிடிவாதமாகப் பொரிந்து தள்ளினார்கள். நாம் ஒரு முக்கியமான பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் போன்ற போலிக்கம்பீரத்தை வரவழைக்கப் பக்ரதப் பிரயத்தனம் எடுத்தார்கள்.

நாதன் தன் உணர்ச்சிகளை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். இவர்களோடு விவாதிப்பது எதுவித பிரயோசனமும் தராது என்று தெரியும்; அதைவிடப் பிரச்சனையை சமூகமாக்கமாளிக்க எண்ணி பேசாமல் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

“இதைக் கட்டாயம் கவனி’என்று அவர்கள் சுக்கியை ஸ்டார்ட் பண்ணும் போது சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் அப்படிப் பேசிச் செல்லும்போது நாதன் மீதுள்ள காழ்ப் புணர்வை நாசக்காக வெளிப்படுத்துவதில் பெரும் நிறைவு கண்டார்கள்.

அள்ளைய சம்பவத்திற்கு பின்பு அவர்களுக்கு நாதன் மீது இனம்புரியாத வெறுப்பும், கரிப்பும் பரவியிருந்தது.

கோபாலன் அன்று எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்தி அனுப் பினாலும் கீதா இவர்களோடு சவால்விட்டு மோதியபோது, நாதன் கைதட்டி மகிழ்ச்சி ஆராரம் செய்தது இவர்கள் மான உணர்வை பெரிதும் கீண்டி விட்டிருந்தது. தமக்குள் கறுவிக் கொண்டு போலியாகச் சிரித்துக் கொண்டுதான் அன்று வெளி யேறினார்கள்.

தீரா அன்று மிக அழகாகக்கூறினாள்.

“தாபன விசவாசம் என்றால் மாற்று இயக்கங்களோடு சண்டை போட்டு மோதிக்கொண்டிருப்பதில்லை.

சிங்கள இராணுவத்தின் அட்டகாசம் பற்றியோ, பொது மக்களின் கண்ணீர் பற்றியோ இவர்களுக்கு கிஞ்சிதமும் அக்கறை யில்லை.

ஏன்றோ நடந்து முடிந்த கொலைகளுக்கும் தாக்குதல்களுக்கும் இப்பொழுதும் சக விடுதலை இயக்கங்களை பழிவாங்க துடிப்பதுதான் இவர்கள் காண்பிக்கும் தாபன விசவாசம்.

அவன் மனதுக்குள் சபித்துக் கொட்டினான் !

“நாம் ஐக்கியத்தைப் பற்றி கைதக்கிறோம். ஐக்கியம் இருதலைவர்களும் பேசினால் மாத்திரம் ஏற்பட்டிடுமா. தாபன அங்கத்தினர்களிடம் அந்தப் புரிந்துணர்வு ஏற்படுவது அவசிய யில்லையா”

அன்று அவன் கைதட்டி ஆராரித்த தென்பிலோ என்னவோ அவன் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினாள். அவளோடு வாதிட்டுக் கொண்டு நின்றவர்களை கோபாலன் சமாளித்து அனுப்பிய போது அவர்களில் ஏன் இந்த வம்பில் மாட்டும்

பட்டோம் என்று குழம்பியவர்களும் உண்டு. ஆனால் இவர்கள் இருவர் மாத்திரம் தோல்வியே காணாத வீரக் காளை களாட்டம் உடம்பை சிலிர்த்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

அதன் பின்பு நாதனும், கீதாவும் மட்டும் கோபாலனுடன் இருந்தார்கள். கீதா இப்பொழுது வேகம் தனிந்தவளாக அமைதியாக நின்றாள். சற்று முன் நின்ற உணர்ச்சிப் பிரவர்கம் அடங்கிய போது ஏனோ அவளையும் மீறி வந்த இரு கண்ணீர் துளிகளையும் துடைத்து விட்டு கூறினாள். ‘பல்கலைக் கழகத்தில் எல்லா இயக்கத்தவர்களும், இருக்கிறார்கள். நாம் நட்பாக பேசும் போது இயக்க விடயங்களைத் தவிர்த்து வருகிறோம்’ என்று தன் நிலையை விளக்குவது. போல் கூறியவள், முச்சை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

‘எனது நல்ல நண்பர்கள் எல்லாம் வேறு இயக்கத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் கழக விசயமாக நான் எதுவும் கதைப்பதில்லை. அதே போல அவர்களும் எங்கள் கழக விடயங்களில் தலையிடுவதில்லை. அந்தப் புரிந்துணர்வு எங்களுக்குள் இருக்கிறது. ஆனால் இதைப் பல கழகத் தோழர்கள் தவறாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். எனது நடத்தையில் அவர்களுக்கு சந்தேகம். நான் அவர்களுடைய உளவாளி என்று வதந்தி வேறு. நீங்கள் இது பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்’ அவள் பெண்மையின் தவிப்போடு அந்தக் கேள்வியை முன்னே வைத்தாள். கோபாலன் தன் நீண்ட முக்கை கைவிரல்களால் தடவி விட்டுக் கொண்டு கூறினார். நாதன் அவர் முகத்தையே ஆர்வமுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘இது ஒரு பிரச்சனையே இல்லை. உண்மையை சொல்லப் போனால் கழகத் தோழர்கள் எல்லோருமே இது போல சக்கர இயக்கங்களோடு பழக வேண்டும். அந்த அளவிற்கு ஆரோக்கியமான கண்ணோட்டம் இருக்க வேண்டும் என்பதையே குறிப்பிடுகிறேன்.

விரும்புகிறேன்” அவர் மெதுவாக ஆனால் உறுதியாக சூறினார்.

நாதன் அவருடன் இந்தியத் தலையீடு பற்றி கதைக்க வந்த விடயத்தை இப்பொழுது ஆரம்பிப்பது உசிதமில்லையென்று கண்டு அந்த போக்கிற்கே விட்டான்.

“சமூகத்தில் இராணுவத்தைச் சேர்ந்த பழைய உறுப்பினர் களுக்கு இந்தக் குரோதவணர்வு அதிகமாக இருக்கிறது. என்றால் நடந்து முடிந்த அடிதடிக் கொலைகளுக்கு இப்பொழுதும் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தில் அவர்கள் யதார்த்தத்தைக் காணத் தவறுகிறார்கள். கழகத் தின் கொள்கை இலட்சியம் புரியாத படுமுட்டாள்களாக இருக்கிறார்கள்” என்று நாதன் தன் கொதிப்பைக் கொட்டினான். கோபாலன் கைகளை உயர்த்தி அவனை அடக்கினார்.

“தோழர்! அப்படி அவசரப்பட்டு பேசாதீர்கள். கழகத்தில் இரு வேறு முரண்பட்ட தப்பிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றன. இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அரசியல் வேலை செய்பவர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் தெரியுமா? ‘இவர்கள் கோழைகள். யுத்தத்திற்கு பயந்தவர்கள். அதனால் தான் பிரச்சாரம் போன்ற அற்ப வேலைகளை இவர்கள் செய்கின்றார்கள் என்று கருதுகின்றார்கள். அதே சமயம் அரசியல் வேலை செய்பவர்களும் இராணுவத் தோழர்கள் குறித்து இவர்கள் முட்டாள்கள்; படிப்பறிவில்லாதவர்கள்; பொது மக்களோடு கதைக்கப் பேச தெரியாத முரடர்கள்; அதனால் தான் ஆயுதம் ஏந்திப் போராட ராணுவத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்’ என்று கருதுகிறார்கள். இது இரண்டுமே தவறான போக்குகள். இதைத் தாபனத்திற்குள் வளர விடாமல் சீர் செய்ய வேண்டும்’ என்று தன் மெல்லிய விரல்களை நாதனின் முகத்திற்கு நேராகக் காட்டி பேசியவர் “இப்பொழுது எமக்கு இருக்கும் முக்கிய பணி இது தான் -

யுத்தம் என்றால் அது இரத்தம் சிந்தும் அரசியல் என்றால் அது இரத்தம் சிந்தாத யுத்தம்'. இந்த உண்மையை கழகத்திற்குள் எல்லா மட்டத்திலும் எடுத்து செல்ல வேண்டும்'

நாதன் இப்பொழுது கீதாவைப் பார்த்தான். அவள் தன் பிரச்சனைகளுக்கு இப்போது தீர்வு இல்லை என்று சோகமாகச் சிந்திப்பவள் போல தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கோபாலன் போன பின்பு நாதன் கீதாவோடு சிறிது தூரம் ஒன்றாக சென்றான். அவனது சோகமான பார்வை, அந்த சம்பவங்களில் அவள் எவ்வளவு தூரம் புண்பட்டு போனாள் என்பதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் பைசிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டே சென்றார்கள். அவர்கள் பிரியும் பாதை வந்த போது அவள் கூறினாள்.

"நாதன்! என்னோடுவாங்கு வாதப்பட்டவர்களை உங்களுக்கு தெரியும் தானே. இவர்களின் தன்னிச்சையான அராஜக போக்கினால் வீணாக எத்தனையோ மனித உயிர்கள் கொல்லப் பட்டிருக்கின்றார்கள். இதயன், உதயன் கொலைகள் எல்லாம் எவ்வளவு மேரசமான விடயங்கள். இவர்கள் கழகத்தவர்கள் என்பதற்காக நாம் விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு போனால் இந்த அராஜகம் எம்மையே அழிக்கும் அளவிற்கு வளரும் இந்த அராஜகப் போக்கிற்கு எதிராகப் போராடுவது அவசியம் என்று கருதினபடியால் தான் நான் அப்படி ஆக்ரோசமாக நடுவிதியில் நின்று இவர்களோடு சண்டை பிடிக்க வேண்டியதை வந்தது" என்று எதற்காகவோ வருந்துபவள் போல தலையைக் குளிந்து கொண்டு கூறியவள் இவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

"போராட்ட வாழ்க்கை எதை வேண்டுமானாலும் பறிக்கட்டும். ஆனால் உயிரோட்டமான மனித உறவுகளையும் அது

விதைக்குமானால் இந்த யுத்தத்தில் நாம் வெற்றி பெற்றுத் தான் என்ன பயன்?

அந்த வார்த்தைகளை நாதன் முளையில் வைத்துப் பாது காத்தான்.

துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்த இடத்தில் இப்பொழுது இராணுவம் இல்லை என்ற தகவல் நிச்சயமான பின்பு நாதன் பைசிக்கிளை அங்கு திருப்பிளான். அகதிகளாக வந்து பாடசாலையொன்றில் தஞ்சமடைந்தவர்களுக்கு சாப்பாடு ஒழுங்கு ஏதும் இல்லாமல் இருக்கிறார்களாம். நேரில் போய் அதை முடிப்போம் என்ற வேகத்தில் பைசிக்களை மிதித்து செலுத்தினான். அதன் பின்பு அவர்கள் கூறிய.....இயக்கத் தின் பிரச்சனையை போய் கவனிக்க வேண்டும்.

பிரதான வீதியைத் தாண்டி பத்து மீற்றர் தூரம் வரை சென்றால் ஒழுங்கைக்குள் திருப்பி விடலாம். இருபுறமும் பார்த்துக் கொண்டு பைசிக்களை பிரதான வீதியை நோக்கி செலுத்தி னான். சந்தியில் ஒரு கூட்டம் இரு வாகனங்களில் வந்து இறங்கியது. புதுவேட்டி, கூறைச்சேலைகள், திருமண வீட்டுக்களை குன்றாத முகங்களுடன் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமண வீட்டை நோக்கி அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

விசமத்தனமான பார்வையை வெறுப்போடு அவர்கள் மேல் படரவிட்டுக் கொண்டு அவர்களை தாண்டிச் சென்றான்.

அவர்களுக்கு என்ன !

தங்கள் காரியங்கள் ஒழுங்காக நடந்தால் சரி.

யாடசாலையில் இவன் செல்லும் முன்னமே இவன் தொழர்கள் அவர்கள் தேவைகளை முகம் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள்

அழுது தேம்பீய கண்களோடு அந்தப் பாடசாலையில் ஜம்பது குடும்பங்கள் வரை நிலைநிருந்தார்கள். ஆண்கள் தலையைக்

கவிழ்ந்தபடி அந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணி மனதுக்குள் புழுங்கிக் கொண்டார்கள். பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அழாமல் வைத்திருக்கவேண்டி, தங்கள் கண்ணீரை தடைபோட்டு வைத்திருந்தார்கள். சடலங்களைக் கூட பெற முடியாமல் போன இரு குடும்பங்கள், உயிரிழிந்த அந்த உறவுகளில் கொண்ட பாசத்தையும், அந்த துயர சம்பவத்தையும் ஒப்பாரியாகச் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

“உன்ற முகத்தைக் பார்க்கக்கூட முடியவில்லையே” என்று அந்தத்தாய் கீச்சிட்டு கதறி அழுதது அந்த முகாமிலுள்ள அனைவரதும் ஈரல் கருகுவது போன்ற வேதனையை கொடுத்தது.

அங்கே சூழ்ந்திருந்த உறவினர்கள் தமது கவலையை மீறி அவளைத் தேற்றுவதற்கு பெரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாதன் அந்த தோழர்களைச் சந்தித்து செய்யப்பட வேண்டிய ஏற்பாடுகளை விரிவாகக் கேட்டறிந்தான். பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களையும் சந்தித்து நடந்தவற்றை கேட்டான். அவர்கள் துயரத்துடன் தங்கள் கதையைக் கூறிவிட்டு இறுதியில் சொன்னார்கள்.

“தமிழி ! இந்தத் தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தை நடத்துவதென்றால், ஒரேயடியாக செய்து முடியுங்கள். ஆயிரம் பேர் செத்தாலும் பரவாயில்லை. இப்படி மாதத்திற்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயிர்களை பலியிட ஏலாது” அவன் தலையைக்குனிந்துகொண்டு அவர்கள் பேசி முடிக்கும் வரை மௌனமாக இருந்தான்.

மாலையில் மறக்காமல் நாதன் அந்த வீட்டிற்கு போனான்.

அந்த நண்பன் வாசவில் நின்று கொண்டிருந்தான். இவன் பைசிக்கிளை விட்டு இறங்கும் முன்னமே அவன் கூறினான்.

“நீ வருவாய் என்று தெரியும்”

நாதன் அவிழ்ந்து விழும் சாரத்தை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு பார்வையாலேயே கேட்டான் “என் ! எப்படி”

“ஒன் தோழர்கள் காலையில் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து இங்கு மிரட்டினார்கள்” அவன் முறையிடுமாப்போல் இளகிய குரலில் கூறினான்.

“யார் அது” நாதன் குழம்பிப்போய் கேட்டான்.

“பெயர் தெரியாது. ஒருவர் மெல்லிய உயரம். கறுப்பு சுருள் தலை, மற்றவர் மொத்தம் சிவப்பு. பல்லு முன்னுக்கு தள்ளிய படி சிவப்பு சுசக்கி எயிற்றியில் சிகரட்டோடு வந்தவங்கள்”

காலையில் இவன் சந்தித்த கழக இராணுப் பொறுப்பாளர்கள் தான் என்று உடன் அனுமானித்துக் கொண்டு சங்கடத்துடன் கேட்டான்.

“என்ன சொன்னவங்கள்” காலைக் கோணலாக மடித்து வளைந்துகொண்டு கேட்டான்.

அந்த நண்பன் இவன் உயர்ந்த தோற்றுத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“நான் உங்களுக்கு மாத்திரம் தான் உதவுவேண்டுமாம். வேறு ஆட்களுக்கு உதவுவதென்றால் தங்களைப் பகைக்கவேண்டி வருமாம்”

நாதன் எதுவும் பேசாமல் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்போடு அப்படியே நின்றான்.

“நீயே யோசித்துப் பார் நாதன் ! என்னைப் பொறுத்தவரை எல்லோருமே விடுதலைப் போராளிகள்தான். அவங்கள் எவ்வ

ஊவோ பெறுமதியான ஆயுதங்களை காப்பாற்ற இடம் கேட்கக் குள்ள எப்படி மாட்டன் என்றிரது. இந்த ஆயுதங்கள் நாளைக்கு எங்கள் எதிரிகளுக்கு எதிராகப் பாலிக்கப் போறது தானே. ஏன் உங்களுக்குள்ள இப்படிப் பொறாமை வரவேண்டும்’’

நாதன் அந்த அசட்டுச் சிரிப்பு மாறாமல், அவன் தோன்களைத் தட்டிவிட்டு வளைந்து நின்று கூறினான்.

‘‘நீ இதைப் பற்றி யோசியாதை. அவங்கள் விபரம் தெரியாத ஆக்கள். இப்படித்தான் கதைப்பாங்கள். இதையெல்லாம் பெரிசுபடுத்தாதை. நான் போய் பேசிக்கொன்றான்’’ என்ற போது அந்த நண்பன் அங்கலாய்ப்போடு இவனைப் போக விடாமல் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு கூறினான்.

‘‘இந்தா பார் ! உன்னைப் போல ஆக்களோட கதைக்கிற தென்றால் யாரும் பயப்படத்தேவையில்லை. ஆனால் அவர்களும் உங்கள் கழகம்தானே. அவர்கள் மாத்திரம் என் இப்படி முரட்டுத்தனமாக நடக்க வேண்டும்’’ அவன் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டான். அதற்கு பதில் ஏதும் கூறாமல் இருந்து விட்டு நாதன் கேட்டான்.

‘‘இங்கு என்ன ஆம்ஸ் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கிறாங்கள்’’

‘‘தெரியாது ! உரச்சாக்குகளுக்க கட்டித்தான் கொண்டு வந்தவை. அதுவும் உன்ற ஆக்கள் இப்படிப் பேசியது தெளிஞ்சுதும், அதையும் வேறு இடத்திற்கு கொண்டு போயிட்டாங்கள். இப்பகாயம்பட்ட ஒருவனை மட்டும் விட்டிட்டு போயிருக்கிறாங்கள். டாக்டரை கூட்டிக்கொண்டுவர’’ அவன் அவர்களுக்கேற்பட்ட துர்ப்பாக்கியநிலைக்கு இரங்குபவன் போல பேசினான்.

நாதன் கேட்டான்.

“நான் அவரைப் பார்க்கலாமா”

இருவரும் உள்ளே சென்றார்கள்.

பாயில் படுத்திருந்த அந்த நீண்ட பருத்த உருவம் சிறிது அசைந்து கொடுத்தது. குப்புற படுத்திருந்ததால் முகம் தெரிய வில்லை. முழங்காலுக்கு மேல் கட்டுப் போட்டிருந்தது. அந்தத் துணியையும் மீறி இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. வேதனையில் மெல்ல முறுகும் சப்தம் மாத்திரம் இடையிடையே கேட்டது. கைகளிலும் சிராய்ப்பு காயங்கள் இருந்தன.

“இவர் ஜெயில்ல இருந்து தப்பி வந்தவர். நேவிதான் சுட்டது அப்பாவிப் பொதுசனம் என்று ஆஸ்பத்திரியில் அட்மிட் பண்ண பயப்பிடுகிறார்கள்”.

நாதன் அந்த தோழின் பிடியை ஆதரவோடு தடவியிட்டு வெளியே வந்தான். ....இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இருவர் களைத்துப் போய் யமஹா மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்றில் வந்திறங்கினார்கள்.

அந்த இருவருக்கும் நாதனை அவர் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர்கள் சிறிது மிரண்டுபோய் விழித்தார்கள்.

“இவர் நல்ல நண்பர். இவரைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள்” என்று அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டினார்.

“டாக்டர் வீட்டில் இல்லை” அவர்கள் சோர்ந்து இளைத்தவர்களாக ஆயாசத்துடன் கூறினார்கள். அவர்கள் இருவரது பாவமும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. அந்த மாதிரியான வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டியவர்கள் எங்கேயே தொலைந்துபோனமாதிரியும், அதேவேளையில் அந்த காயம் பட்ட தோழரை தாம் எப்படியும் காப்பாற்றியிட வேண்டும்

என்ற துடிப்பு நிறைந்தவர்களாகவும் அவர்கள் இருவரும் தமக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் கலவரத்தையும் பத்தடத்தையும் பார்த்துவிட்டு நாதன் கேட்டான்.

“நான் இவரை எனக்கு தெரிந்த இடத்திற்கு கொண்டுபோய் மருந்து கட்டவா”

அவர்கள் ஆச்சரிய மிகுதியில் கண்கள் அகல விரிய ஆர்வத் துடன் கேட்டார்கள்.

“உங்களால் முடியுமா. இவர் காலில் குண்டு உள்ளே இருக்கிறது. ஒப்பிரேசன் செய்து எடுக்க வேண்டும்” இவன் முகத் தையே அவர்கள் ஆவலுடன் பார்த்தார்கள்.

“கொஞ்சம் இருங்கள். நான் போய் பார்த்து விட்டு பத்து நிமிசத்தில் வருகிறேன்” என்று அவர்கள் தோளில் தட்டிக் கூறிவிட்டு அவர்கள் பதிலுக்கும் காத்திராமல் பைசிக்களை வளைத்துத்திருப்பினான்.

அவர்கள் மூவரும் அவன் வேகமான பைசிக்கிள் ஓட்டத்தை நம்பிக்கையுடன் பார்த்துக்கொண்டு அப்படியே இருந்தார்கள்.

அரைமணி நேரத்தின்பின் றையேஸ் வான் ஒன்றில் வேகமாக வந்த நாதன் அந்த காயம் பட்டவரை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அன்று இரவு !

காலில் பாய்ந்த குண்டை ஒப்பரேசன் செய்து எடுத்த பின்பு காயத்திற்கு மருந்து கட்டிக் கொண்டு அந்த டிஸ்பென்சரியிலிருந்து திரும்பவும் அதே இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அவர்கள் இருவரும் நாதனின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தன்றிப்பெருக்கால் திக்குமுக்காடினார்கள்.

‘நாளைக்கு நாங்கள் புறப்படுகிறோம். உங்கள் உதவியை என்றும் மறக்கமாட்டோம்’

இரண்டு நாட்களின் பின்பு அந்த இயக்கத்தைத் சேர்ந்த முக்கிய தலைவர்கள் கோபாலனைச் சந்தித்து, நாதன் செய்த உதவிக்கு கழகத்திற்கு நன்றி தெரிவித்து சென்றபோது கோபாலன் பூரித்து நின்றார்.

‘கழகத்தின் இலட்சிய புருஷர்கள் ஒரு பொழுதும் மானுடத்தை கைவிட மாட்டார்கள்’

அதே சமயம் மாற்று இயக்கத்திற்கு எங்கள் இருப்பிடத்தை கொடுத்தது, வாகனத்தை கொடுத்து, வாகனத்தை அடையாளம் காட்டியது, டாக்டர்களையும் டிஸ்பென்சரியையும் அடையாளம் காட்டியது என்று பல தோழர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு கழகத்திற்குள் ஏனைய தாபனத்தின் சதிகாரர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று தயாரிக்கப்பட்ட கடிதம் ஒன்றும் அவசர அவசரமாக தமிழகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது.

அதுபற்றி கோபாலனோ, நாதனோ எதுவும் அறியவில்லை. பாவம் அவர்கள் !

சங்கர் கந்தோருக்கு வந்தபோது பத்மாவும் றாபியும் மாத்திரமே உள்ளே இருந்தார்கள்.

அவர்களும் அப்பொழுதுதான் வெளியே எங்கோ போய் வந்திருக்க வேண்டும். கந்தோரும் வீடும் ஒன்றாக இருப்பதால் வழிமையாக அலங்காரம் ஏதுமின்றி சாதாரணமாகவே இருப்பார்கள். வெளியில் செல்லும்போது மாத்திரம் தமிழ்நாட்டுப்பெண்கள் போல பத்மா சாரியும், இளையவளான றாஜி துண்டுத்தாவணியும் அனிந்து கொள்வார்கள். அப்பொழுதுவெல்லாம் இருவரும் மறக்காமல் ஏதாவது பூவும் வாங்கி தலைக்கு வைத்துக் கொள்வார்கள். அப்படியில்லாவிடின் அவர்களை இலங்கைப் பெண்கள் என்று அவதானித்துக் கொண்டு போவோர் வருவோர் எல்லாம் அநாவசிய நோட்டம் விடுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அப்படிச் செய்வார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் அம்மாதிரி தலைக்கு பூ வைத்துக்கொண்டு அலங்காரம் செய்யும் வேளைகளில் எல்லாம் என்னவோ போல் இருக்கும். அதில் என்ன அழகு இருக்கிறது என்று இந்த மக்கள் இப்படி பூவும் தலையுமாக திரிகிறார்கள் என்று அலுத்துக் கொள்வார்கள்.

அத்த வார்த்தைகள் அவனுக்கு அவள் நினைவை அனாயசமாக இழுத்து வரும்.

அந்த சுகமான நினைவுகள் அவன் இயக்கத்தை இதமாக தொட்டு செல்லும்போது அவன் தன்னை மறந்து பரவசமாவான்.

நிர்மலாவிற்கு அம்மாதிரி தலையில் பூச்சுகுவெது ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

இடைக்கிடை இம்மாதிரி தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வாள். அந்த அலங்காரத்தில் அவன் அழகாகத் தோன்றி அவன் மனதை கிளர்ச்சியுறச் செய்தாலும் அதையெல்லாம் நேரிலேயே கூறி அவளை மகிழ்ச்சிப்படுத்த மாட்டான். அது அவன் சுபாவம் என்று அவனுக்கும் தெரியும்.

அவள்தான் எவ்வளவு நம்பிக்கையாக இருக்கிறாள்.

ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு அவள் எல்லா பெண்களையும் போல சாதாரணமாகவே பட்டாள்.

யாழிப்பாணத்துப் பெண்களுக்கே இயல்பான செருக்கும், இறுமாப்பும் கொஞ்சமும் குறைந்துவிடாத அவள் பார்வையின் நளினமும், எப்பொழுதும் மற்றவர்களை முந்திக்கொண்டு அள்ளிச்செல்லவேண்டும் என்ற பரபரப்பு நிறைந்த வேகமும் அவனுக்கு அவளில் விசேஷமான ஈடுபாடொன்றையும் காட்டாமலேயே விட்டது. ஆனால் அந்த இறுமாப்பும், செருக்கும், எவ்வளவு குழந்தைத்தனமானதென்றும், காரணமின்றி அன்பு செலுத்தி உறவைத்தேடும் விரிந்த உள்ளமும் அவளில் பொக்கிசமாக புதைந்து கிடக்கிறதென்பதை கண்டபோது அவள் காதலை நினைத்து தனக்குள் பெருமைப்பட்டாள்.

பலன் கருதாமலே உதவி செய்யும் அந்த பரந்த உள்ளம் அவனை வெகுவாகவே நெருங்கச் செய்தது.

தனக்கு சரியென்றுபட்டதை பின்பற்றும் நேர்மையும், எடுத்த காரியத்தை வெல்லும் தன்னம்பிக்கையும் இப்பொழுது புதி தாகப் பெற்று வளர்ந்து வரும் தமிழ்ப்பெண்களின் வேகத் திற்கு ஈடுகொடுத்து முன்னேறும் ஆளுமை அவளிடம் நிறையவே தேங்கிக் கிடப்பதை அவன் சரியாகவே இனம் கண்டான்.

‘எனக்கெல்லாம் வீட்டில் ஒரு குறையே இல்லை. எல்லா செல்வமும் வசதியும் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த வாழ்க்கை ஏனோ எனக்கு பிடிக்கவில்லை. ஒரே சலிப்பாக இருக்கிறது. பூதம் போல அந்த வாழ்க்கை என்னை விரட்டுது’

அவள் பெற்றோர் என்னதான் அவளில் உயிரை வைத்திருந்தாலும் உயிரோட்டமான வாழ்வை அவர்களால் கொடுக்க

முடியவில்லை என்பதும் அவள் அதையே நாடித் தவிக்கிறாள் என்றும் கண்டு கொண்ட பின்புதான் அவனுக்கு அந்த நம்பிக்கையே பிறந்தது.

ஆனாலும் எத்தகைய நம்பிக்கையு முட்டாமல் ஏனோதானோ வென்று ஒரு சாமியாராட்டம் பிடிவாதமாக அவளிடம் நடந்து கொள்வான். கழக வேலைகளில் மாத்திரம் மதம் கொண்ட யானையாட்டம் அதீதை ஈடுபொடு காட்டி அலைந்து திரிவான். ஒரு வேலை ஒழுங்காக முடியாவிட்டால் போதும் கெட்ட கோபம் வந்து தாறுமாறாக எரிந்து விழுவான்.

அன்று காலையும் அதே மாதிரித் தான்.

அச்சக மனேஜரோடு முரண்பட்டு மோதி நின்றான்.

காலையில் அச்சகத்திற்கு போன்போது மனேஜர் வாசலிலேயே நின்று கொண்டு இராவணனுக்கு நாள் கொடுத்த இராமராட்டம் ‘‘நாளை வா’’ என்ற போது இவனுக்கு சள் என்றது.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு கொடுத்த துண்டறிக்கையை இன்று நாளை என்று திகதியை பின்போடுவதிலேயே அந்த ஆள் கவனமாக இருந்தானேயன்றி வேலையை முடித்துக் கொடுப்பதில் நாட்டமில்லாமல் இருந்தது மோசமான கோபத்தை கிளறிவிட்டது. அதுவும் கழகத்தின் எல்லா அச்சக வேலை களையும் அந்த அச்சகத்திலேயே செய்கின்ற அறிமுகம் பற்றி யும் அக்கறையின்றி மனேஜர் இப்படிப்பொறுப்பற்ற விதமாக நடந்து கொண்டபோது அவனுக்கு ஆத்திரமாத்திரமாய் வந்தது.

அந்த ஆத்திரத்திலேயே அடுத்த தெருவில் இறங்கி இரண்டு அச்சகங்களில் அந்த துண்டறிக்கை எத்தனை நாளில் எவ்வளவு செலவில் அச்சடிக்க முடியும் என்ற விசாரித்த போது அவனுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. ஏற்கனவே இவர்கள் அச்சகத்திற்கு

செலவிடும் கூலியிலும் அரைப்பங்கிற்கும் குறைவாக இரண்டு நாளில் முடித்து கொடுக்கலாம் என்றபோது இவனால் நம்ப முடியவில்லை.

இவ்வளவு வசதியான அச்சகங்கள் சென்னையில் இருக்கும் போது, நாம் மட்டும் ஏன் கழகத்தின் பணத்தையும் நேரத்தையும் இப்படி மண்ணாக்க வேண்டும். என்று தவித்தவன் இந்த அச்சகத்தை இதுநாள்வரை ஏன் கட்டியழ வேண்டும் என்று புரியாமல் குழம்பினான்.

இதுபற்றி கலாதரனுடன் அல்லது செயல்திபருடன் பேசி உடன் இந்த அச்சகத்தை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்ற கொதிப்போடுதான் அவசரஅவசரமாக கந்தோருக்கு வந்தான். அவர்கள் இருவருமே வரவில்லை.

கதிரையில் அமர்ந்து பத்திரிகைகளுக்கான ஆக்கங்களை கவன மாக படித்துக் கொண்டிருந்தான். கழகப் பத்திரிகைகள், துண்டுப் பிரசரங்களை அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியே கொண்டு வந்து எல்லா இடங்களுக்கும் அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்பு அவனுடையது. அந்த வேலையை அவனுக்கு பொறுப்பு கொடுத்தபோது கலாதரன் வழிமையான கண்டிப்பு குரலில் கூறினார்.

“இந்த வேலைகளை ஒரு கூலிக்காரன் பாணியில் செய்யாமல், எமது பணி என்ற பெருமையோடும், இந்த வேலைகளுக்கூடாக உம்மை வளர்த்துக் கொள்ளும் உத்வேகத்தோடும் செய்ய வேண்டும். பத்திரிகைகளுக்கான விடயங்களைப் பெற்ற பின்பு, கண்டிப்பாக வாசித்து விளங்கிக்கொண்டு, உமக்கு புரிந்தபின்சே அச்சகத்திற்கு கொண்டுபோக வேண்டும்.”

பிரசரங்களின் வடிவமைப்பு, புறாவ் நீடிங் எல்லாம் இவன் பொறுப்பு. அந்தப் பொறுப்புக்களை கையேற்கும் முன்னால் தயங்கிக் கொண்டு சொன்னான்.

“எனக்கு முன்னம் இந்த வேலையில் அனுபவம் இல்லை. ஒரு வேளை பிழையிட்டால் மன்னிக்க வேண்டும்”

அவர் சிரித்துக் கொண்டே கிண்டலாகச் சொன்னார்.

“தோழர் ! எம் அனைவருக்கும் அப்படித்தான். எங்களுக்கு முன்னயின்னம் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்திய அனுபவமோ, கட்சி கட்டிய அனுபவமோ இராணுவத்தை உருவாக்கிய அனுபவமோ இல்லாதவர்கள் தான். ஏதோ செய்யவேண்டிய கடமை. பொறுப்பெடுத்திட்டம். செய்து பார்ப்பம். பிழைவுந்தால் திருத்திக் கொள்ளுவது

உமக்கு வேணுமெண்டால் ஒரு ஜிந்து வருசம் தரலாம். அதற்குள்ள எப்படியாவது இந்த வேலையில் அனுபவம் பெற்றிட வீர் இல்லையா. ஜிந்து வருசம் காணுமா அல்லது காணாதோ” அவர் சாதாரணமாகவே கூறியபோது பத்மாவும் றாபியும் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

சங்கருக்கு அந்த வேலைகள் புதியதானாலும் மிகவும் சுவாரசிய மாக இருந்தது. மிக உற்சாகமாக அந்த வேலைகளைச் செய்தான். மிகக் கவனமாக தன் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற பொறுப்பில் வேளைக்கே வந்துவிடுவான். அதற்கு முன்பு ஒரு மணிநேரம் முகாமில் பயின்ற உடற்பறிச்சிகளை செய்து முடிப்பான்.

பத்திரிகைகளுக்கான விடயதானங்களை கலாதரரே கொண்டு வந்து தருவார்.

அவற்றையெல்லாம் யார் எழுதுகின்றார்கள் என்று கேட்க வேண்டும் என்று ஒரு ஆவல் அவ்வப்போது எழும். தானாகத் தெரியவரும் என்று பேசாமல் இருந்து விடுவான். அந்த விடய தானங்களில் தனக்கிருக்கும் சந்தேகங்களை கேட்கும்போது கலாதரன் இவனுக்கு மாத்திரமன்றி அப்போது இவனோடு

வேறு யார் இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கும் சேர்த்து விளக்கம் கூறுவார்.

செயலதிபர் பத்துமணியின் பின்பு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் அறைக்குப் போய் உட்கார்ந்ததும், இவனை அழைத்தார்.

“உமக்கு நல்லா தமிழ் எழுதத் தெரியுமா?” ஒரு கையால் முகத்தை துடைத்துக்கொண்டு, மறுகையால் இவனை உட்காரச்சொல்லி கதிரையைக் காண்பித்தார்.

“ஓரளவிற்கு தெரியும்” இவன் இருந்துகொண்டே சொன்னான்.

இருபத்தைந்து லட்சம் மக்களின் விமோசனத்திற்கு உழைக்கும் அந்தத் தலைவரின் எதிரில் அமர்ந்திருக்கின்ற பெருமையால் பூரித்து செயலதிபரையே ஆர்வத்துடன் பார்த்தான் சங்கர்.

சுமாரான உயரம். சிவந்த இறுக்கமான உடல் வாகு. சுருண்ட தலை. எடுப்பான மீசை. தினசரி மழுங்கச் சவரம் செய்த தாடை. பிரகாசமான கண்கள். எப்பொழுதும் புன்னைக் கிந்தும் வதனம்.

அவன் பெருமையால் தளக்குள் பூரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் ஒரு கடிதத்தை இவனிடம் நீட்டியபடி சொன்னார்.

“இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துப்பாரும். இது மலேசியா விலிருந்து வந்த கடிதம். இதில் எமது கழகம் பற்றி பல சந்தேகங்களையும், கேள்விகளையும் எழுப்பி இருக்கிறார்கள். இதற்கு பதில் அனுப்ப முடியுமா என்று பாரும்”

அவன் பரபரப்போடு கடித்தை படித்தான். இவ்வளவு முக்கிய மான பொறுப்பை தன்னால் எப்படியும் செய்து முடித்துக் காட்டவேண்டும் என்ற துடிப்பும் கூடவே பிறந்தது.

‘கழகம் சோசலிச் போக்குடையதென்று இங்கு ஒரு தவறான அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. அதனால் இங்குள்ள முதலாளிகள் கழகத்திற்கு உதவத் தயங்குகிறார்கள். இந்த தப்பபிப்பிராயத்தை நிவர்த்தி செய்யுங்கள்’

என்ற வரிகள் மாத்திரம் இவனைத் தடுமாறச் செய்தது.

மற்ற விசயங்கள் எல்லாம் சாதாரணமாக அவனால் பதில் எழுதக் கூடியதுதான். இந்த விசயத்தை குறித்து மாத்திரம் அவரிடம் கேட்டுவிட்டு அவர் பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

அவர் கைகள் இரண்டையும் ஒன்றோடொன்று தேய்த்து விட்டுக்கொண்டு சொன்னார்.

“சோசலிசக் கொள்கையுடையது என்று ஒத்துக் கொண்டால் அவர்கள் பணம்தரமாட்டார்கள். மற்ற இயக்கங்கள் எல்லாம் வெளிநாடுகளில், நாம் சோசலிசக் கொள்கையுடையவர்களுள்ளுக்கள் என்று சொல்லி சொல்லியே தமக்கு நிதி சேர்க்கிறார்கள். இது எமக்கு எல்லா இடங்களிலும் ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அந்த கேள்வியை விட்டிட்டு பதில் எழுதும்” என்றாலும் இவன் எழுந்தான். பின் மீண்டும் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டு சொன்னான்.

“நாங்கள் இப்பொழுது அச்சிடுகிற அச்சகம் சுத்தமோசம் கொடுக்கின்ற வேலை மிகவும் பிந்துகிறது. ஒரு துண்டுப் பிரசரம் கொடுத்து ஒரு வாரமாகிறது. இன்னும் முடியவில்லை” என்று இழுத்தவன் பின் அழுத்தமாகக் கூறினான்.

“நான் வேறு அச்சகங்களிலும் விசாரித்தேன். இதைவிட மிக மலிவான கூலியில் அச்சடிக்கலாம். மிக விரைவாகவும் தருவார்கள். நாம் இந்த அச்சகத்தை மாற்றினால் என்ன”

அவர் முகத்தின் சலனங்கள் புலனாகாதபடி சிரித்துக் கொண்டு கூறினார்.

“ஓ ! மாற்றலாமே. அதில் ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை” என்றதும் இவன் எழுந்தான். வெளியே போகுமுன் மீண்டும் கூப்பிட்டு சொன்னார்.

“நான் அச்சக முதலாளியுடன் இதுபற்றி பிறகு கதைக்கிறன். அவர் எனக்கு அறிமுகமானவர். அவரிடம் ஒருக்கால் சொல் விப்போட்டுத்தான் மாற்ற வேண்டும்” என்றவர் பின் ஏதோ யோசித்து விட்டு “அந்தக் கடித விசயமா கலாதரனோடும் கதையும், அவரையும் கலந்தாலோசித்து கடிதத்தை தயாரியும்” என்றார்,

அவர் மேசையில் முகத்தைப் புதைத்தார்.

செயல்திபர் இதற்கு முன்பு இவ்வளவு அதிகமாக இவனோடு பேசியதில்லை. எப்பொழுதும் கண்டால் உடன் புன்னகை மட்டும் புரிந்துகொள்வார்.

முதன் முதல் அவரை சந்தித்து என்னென்ன பொறுப்புக்களை இவனுக்கு கையளிக்கலாம் என்றபோதும் அவர் எதுவும் பேச வில்லை. கலாதரனே அச்சக வேலைகளைப் பற்றி பிரஸ்தா பித்த போது, அதற்கும் மறுபேச்சின்றி அப்படியே தலையாட்டி சம்மதித்தார்.

மதியத்தின்போது கலாதரனை சந்தித்து அச்சக பிரச்சனை களைப் பற்றி முறை மிட்டான். மறக்காமல் மலேசியா கடிதம் பற்றியும் கேட்டான்.

அவர் கடிதம் பூராக படித்து முடித்த பின்பு, சோர்வுற்று அசதியில் கூறினார்.

“கழகம் சோசலிச சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது தான் உண்மை யென்றால், அதை நாம் எந்த இடத்திலும்

சொல்ல தயங்கக்கூடாது. அப்படி சொல்லத் தயங்கினால் அது சந்தர்ப்பவாதத்திற்கே இட்டுச் சென்றும் அதேவேளையில் தந்திரோபாய் ரீதியென்று இக்கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் விடுவது கூட கோழைத்தனம்தான். என்னைப் பொறுத்த வரை எமது கொள்கைகளை அப்பட்டமாக முன்வைக்கவேண்டும். விரும்பியவர்கள் பணம் அனுப்பட்டும். நாம் பணத்திற்காக கொள்கையை எப்படி விற்க முடியும்”

அவர் கண்ணாடியை துடைத்துக்கொண்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தார்.

செயல்திபரின் கருத்திற்கு இது முற்றிலும் முரணானது என்று கலாதாரனும் புரிந்துகொண்டு பதில் சொன்னதுபோல் இருந்தது. அந்த கருத்தை இவன் முற்றிலும் ஆதரித்தாலும் எதுவும் பேசவில்லை.

பலத்த குழப்பத்தில் இருந்தவன் அந்த கடிதத்திற்கு பதிலை தயாரிக்கும்போது, கலாதாரன் கூறியிப்படியே கழகக் கொள்கைகளை அப்படியே அப்பட்டமாக எழுதிவிட்டான்.

மாலையில் செயல்திபர் வந்தபோது அந்த பதிலைக் காண்பித்தான்.

அவனைக் கதிரையில் இருக்கச் சொல்லி, இவனது பதில் கடிதத்தை கவனமாக வாசித்தார்.

பின் சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்.

“அன்பின் தோழரே ! புரட்சிகர வணக்கங்கள் ! என்றெல் லாம் இம்மாதிரி ஆட்களுக்கு எழுத வேண்டாம். அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.”

அந்த வாசகங்களை பென்சிலால் கீறிவிட்டு அதன்மேல் அன்பு நன்பரே, வாழ்க தமிழீழம் என்று திருத்தினார்.

“கழுகம் சோசலிச் கொள்கையுடையதா என்ற கேள்விக்கான பதிலை படித்து விட்டு இவனை நிர்ந்து பார்த்தார்.

,‘கலாதரணிடம் கேட்டேன். அவர் உண்மையைத்தான் எழுத வேண்டும் என்றார். கழுகம் சோசலிசுக் கருத்துடையதென்றே எழுதவேண்டுமென்றபடியால் அப்படியே எழுதினேன்’

அவர் உதட்டை பிதுங்கிக்கொண்டு கைகளை தலைக்குமேல் கொண்டுபோய் சோம்பல் முறித்துவிட்டு கூறினார்.

‘அப்படி எழுதலாம்தான். ஆனால் எமது நோக்கமே பிழையாகிவிடும். கொள்கை எமக்கு முக்கியம்தான். ஆனால் அது ஏட்டுச்சரக்காய் மாதிரி போயிடக் கூடாது. எங்களுக்கு இப்பொழுது இருக்கும் முக்கிய பிரச்சனை பணமும், கருவிகளும் தான். அதைபெறுவதற்கு சில தந்திரோபாயங்களை நாம் கையாள வேண்டும்’ என்று கூறிக்கொண்டு அந்தப் பகுதியை மெதுவாக கீறி வெட்டினார்.

சங்கர் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான்.

கடிதத்தில் வேறு சில சொற்களும் திருத்தப்பட்டன.

கருவி, குழுகாயம், கழுக்கம் போன்ற சொற்கள் கடிதத்தில் புகுத்தப்பட்டன. அச்சொற்கள் ஒவ்வொன்றிற்கான அர்த்தங்களை கூறிய பின்புதான் சொன்னார்.

‘நாம் வருங்காலத்தில் தமிழீழ நிர்வாகத்தை நடத்தப்போகிற வர்கள். இப்பொழுதிருந்தே வழக்கொழிந்துபோன நல்ல பல தமிழ் சொற்களை மீட்டெடுக்க வேண்டும். சுத்தமான தமிழில் எமக்கு எழுதத் தெரியவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தமிழ் மொழியின் அழகும், சிறப்பும் மறைந்து விடும்’

முன்று வருடங்களுக்கு முன்பு அப்பா முச்சுரமாக அரசியல் பேசும் காலங்களில் என்றோ ஒருநாள் கீற்றுக்கொட்டகையில்

முன்வைத்த-வாதம் இப்பொழுதும் பசுமையாக அவன் மனதில் படர்ந்து கவிழ்ந்தது.

அப்பா தன் பரந்த நெற்றியில் வழிந்த வியர்வையை துடைத்து விட்டு அப்பொழுது கூறினார்.

“மொழி என்பது மனிதர்களுக்கிடையிலான கருத்துக்களை கொண்டு செல்லும் வாகனம் தான். புதிய விஞ்ஞான சொற் களும், பாயர மக்களின் பதங்களும் தமிழ்மொழியில் உள்ளுளைய இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும். இவை இரண்டிற்கும் எதிரானவர்களே தூயதமிழ் என்ற பெயரில் அழிந்துபோகும் நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனையின் எச்சசொச்சங்களை நிமர்த்திப் பிடிக்கப்பார்ப்பார்கள். இவர்கள் தங்கள் பிறபோக்குத்தனங்களை தமிழ்ப்பற்று என்ற போர்வையில் மறைத்துக் கொள்வார்கள்”

அப்பா இப்பொழுதெல்லாம் இம்மாதிரி அரசியல் சர்ச்சைகள் நடத்துவதற்கே ஆட்கள் இல்லாமல், அனாதையாகப் போய் விட்டார். ஆனாலும் கீற்றுக்கொட்டகையில் இவன் தன் நன்பர்களோடு சூடான விவாதத்தில் ஈடுபடும் வேளைகளில் சில சமயம் தனக்கு அவசியமென்று பட்டால் மட்டும்வந்து, இடையிடையே இம்மாதிரி தனது கருத்துக்களை கூறிவிட்டுப் போவார்.

இவன் கடிதத்தை டைப்பண்ண ரூபியிடம் கொடுத்துவிட்டு திரும்பினான்.

செயலதிபர் மகிழ்ச்சிபொங்க அறையிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

“கலாதரன் வந்தவரா” என்று கேட்டார். இவன் இல்லையென்றதும் திரும்பிப்போக முனைந்தவர் பின் திரும்பவும் இவனிடம் வந்தார். அடுத்த அறையிலிருந்து ரூபியும், பத்மாவும் கூட அரவும் கேட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

‘இராணுவத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அச்சுவேலியில் இளைஞர்கள் அகதிகள் முகாம் நடத்துவதாக பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வந்தது தெரியுமா’ என்றார்.

இவன் “ஆம்” என்றான். றாபியும் அருகில் வந்து “ஓம் அண்ணே ! நானும் படிச்சனான். இரண்டு பாடசாலையில் இளைஞர்கள் அகதிகள் முகாம் நடத்திறாங்கள் என்று செய்தி வந்தது” என்றாள்.

“அதுவேற்யாரும் இல்லை. எங்களுடைய கழகம்தான், அந்த அகதிகள் முகாம்களை கவனிக்கிறது. இன்டைக்குத்தான் கடிதம் வந்தது. வெளி ஆக்களிட்ட காசும், பொருள் பண்டமும் சேகரித்து அந்த முகாமை வெற்றிகரமாக நடத்திறாங்களாம். இதில் மாணவர் அமைப்பும் ஈடுபட்டிருக்கு. வீடுகள் அழிந்து போன ஏழைகளுக்கு இலவசமாக வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவும் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறாங்கள். கம்பு தடிகளை இவர்களே வெட்டி இலவசமாக கிடுகுகளையும் பறிச்சு நூறுபேருக்கு கிட்ட சிரமதானம் மூலம் இந்த வேலைகளைச் செய்து முடித்திருக்கிறாங்கள்” என்று நேரில் பார்த்தவர் போல வர்ணித்து சொன்னார். எல்லோருக்கும் அந்தச் செய்தி மகிழ்ச்சியான தாக இருந்தது. செயலதிபரே தொடர்ந்து கூறினார்.

“இதற்குப் பிறகு கழகத்திற்கு அந்தப்பகுதியில் நல்ல செல் வாக்காம். நாம் மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சனைகளைக் கூட கவனிக்கிறோம் என்று நல்ல ஆதரவு” அவர் தன் சிறிய கண் களை சிமிட்டிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியால் பூரித்த கண்ணங்கள் மேலும் சிவப்பேற மெதுவான ஒரு தள்ளாட்ட நடையுடன் அறைக்குள் சென்றார்.

வெளியே மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நிற்கும் சுப்தம் கேட்டது. தன் ராஜ்தாத்திலிருந்து கம்பீரமாக இறங்கி ராமநாதன் வந்தார்.

இவன் தோன்றா லேசாகத் தட்டிவிட்டு செயலதிபரின் அறைக்குள் சென்றார்.

“அண்ணே ! எனக்கு தமிழீழத்திலிருந்து வந்த கடிதம் இது. படித்துப் பாருங்கள்” என்று அவசரஅவசரமாக ஒரு கவரை நீட்டினார்.

கடிதத்தை படித்து முடித்த பின்பு செயலதிபரின் முகம் கலவரத் தால் குழம்பியது. முன்னென்ற பரவசம் பட்டென்று மறைந்து முகம் கறுத்ததுபோலாயிற்று. நெற்றியைச் சுருக்கி ஆழமாக யோசித்தபின்பு, நகத்தைக் கடித்து துப்பிவிட்டு “இந்தக் கடிதம் என்னிடமே இருக்கட்டும்” என்று கூறி அந்தக் கடிதத்தை தனது பைலில் வைத்தார்.

அதன்பின் வெளியே கேட்காது வகையில் இருவரும் ஒருமணி நேரம் ரகசியமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நாயி அந்தக் கடிதத்தை டைப்பண்ணி முடித்துவிட்டு இவனிடம் கொடுத்தாள். அதைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது வெளியில் டாக்ஸி ஒன்று வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது.

நல்ல உடல்கட்டான கறுத்த உயரமான ஒருவர் டாக்ஸியில் இருந்து இறங்கி கையில் சூட்கேசுடன் உள்ளேவந்தார். பின் னால் வந்த ஒருவர் அவருடைய மற்றுமொரு சூட்கேசை கொண்டுவந்தார். முன்னே வந்தவர் சங்கரைப் பார்த்து அறி முகச்சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு முன்னே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

அவருடைய தோற்றமும், அந்த சூட்கேசுகளும் அவர் ஐரோப்பிய நாட்டில் இருந்து வரும் ஒரு இலங்கையர் என் பதைத் தெளிவாகக் காட்டியது. உள்ளேயிருந்து செயலதி பரும், ராமதாதனும் வந்தார்கள். மகிழ்ச்சியாக அவரைக் கை குழுக்கி வரவேற்று அவர் எதிரிலேயே அமர்ந்தார்கள்.

வந்தவர் பெயர் சிற்றம்பலம் என்றும் அவர் லண்டன் கிளையின் முக்கிய புள்ளி என்றும் அறிவுதற்கு சங்கருக்கு அதிக நேரம் செல்லவில்லை.

லண்டனில் காரில் நூற்றுக் கணக்கான கிலோ மீற்றச் சென்று கழக வேலைகள் செய்வதிலுள்ள கஷ்டங்கள் பற்றியும், லண்டனில் ஏற்பாடு செய்த கண்டன ஊர்வலங்கள் பற்றியும் சிலாகித்து கூறினார்.

சங்கர் மிக சுவாரசியமாக அந்த தகவல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்,

இந்தப் பேச்சு வாக்கிலேயே அவர் கொண்டு வந்த சோக்களேற், சுவிங்கம் பைகளை வெளியே எடுத்து வைத்தார்.

ராமநாதன் வேடிக்கையாகவும், களியாட்டமாகவும் அவற்றை அங்குள்ளவர்களுக்கு சுவாரசியமாக விநியோகித்து விட்டு மிகுதியைப் பத்திரமாக தனது ராஜ்தாத் பின்பெட்டியில் வைத்தார்.

கலாதரன் அப்பொழுது தான் அங்கு வந்தார். அவரும் சிற்றம்பலத்தை கை கொடுத்து வரவேற்று அவர் அருகில் அமர்ந்தார்.

பேச்சு எங்கெல்லாமோ சுற்றிப் பறந்து கழகத்தின் நிதி சேகரிப்பதற்கு இறுதியில் வந்து நின்றது. லண்டனில் மாத்திரமின்றி கழகத்திற்கு கிளைகள் இல்லாத இடங்களிலும் போய் நிதி சேகரிக்கும் பணி சிற்றலம்பலத்தினுடையது என்ற பொறுப்பில் அவர் கூறினார்.

“நீங்கள் எமது பத்திரிகையில் நியூயோர்க் மாநாட்டை கண்டித்து எழுதியிருக்கிறீர்கள். எமக்கு நிதி உதவி செய்து கொண்டிருப்பவர்களில் முக்கியமானவர்கள் நான் இம்மாநாட்டை நடத்தினவர்கள். நான் இம்முறை அவர்களிடம் நிதி

சேகரிச்க சென்ற போது, அவர்கள் எமது பத்திரிகை செய்தி யைக் காட்டி என்னோடு சண்டை போட்டார்கள்,

நாம் வெளி நாடுகளில் ஏனைய இயக்கங்களோடு போட்டி போட்டுத் தான் நிதி சேகரிப்பில் ஈடுபடுகிறோம். நீங்கள் அந்த கண்டங்களை அறியாமல், இப்படி எழுதினால் நாம் எப்படி வேலை செய்வது’’ சிற்றம்பலம் செயலதிபரை பார்த்து முறையிடுவது போலக் கூறினார்.

செயலதிபர் எதுவும் பேசாமல் சிரித்துக் கொண்டு கலாதரனைப் பார்த்தார்.

‘‘அப்படியென்றால் நியூயோர்க் மாநாட்டை வரவேற்று எழுதியிருக்க வேண்டும் என்கிறீர்களா’’ கலாதரன் கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு உதட்டைக் கடித்தபடி கேட்டார்.

‘‘அது கூட தேவையில்லை. சும்மா இருந்திருக்கலாம்’’

‘‘சும்மா இருப்பது எங்களால் இயலுமென்றால் விடுதலை, போராட்டம், தமிழீழம் என்று எதுவும் வேண்டாம் என்றும் நாம் சும்மா இருந்திருக்கலாம் இல்லையா’’ கலாதரன் கிண்டலாகவே கேட்டார்.

‘‘நீங்கள் குதர்க்கமா பேசுகிறீர்கள். நான் சொல்வதை புரிந்து கொள்ளவில்லை. சில டக்டிக்ஸ். ஒரு தந்திரமாக சில இடங்களில் நாம் நடக்காவிட்டால் இம்மாதிரி கரியங்களில் வெற்றி பெற முடியாது’’.

சிற்றம்பலம் ஆங்கிலப் பாணியில் கைகளை விரித்து, தோளைக் குலுக்கி, கண்களை சுழற்றி கூறினார். அது அவருடைய உறுதியான முடிவு போன்ற பாங்கை காட்டியது.

‘‘எனக்கு புரிகிறது. ஆனால் நாம் பத்திரிகை வெளியிடுவதன் நோக்கம் என்ன நிதி சேகரிப்பா! இல்லையே. எமது கொள்

கையை, கருத்துக்களை மக்களுக்கு கொண்டு போக வேண்டும் என்பது தான். நிதி சேகரிப்பது பங்கப்படும் என்பதற்காக பிழையான கருத்துக்களை முன் வைப்பதோ முடியாத காரியம் நியுயோர்க் மாநாடு தமிழீழத்தில் பற்றுதலே இல்லாதவர் களும், சிறீலங்கா-அமெரிக்க அரசுகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களால் வேண்டுமென்றே போராட்டத்தை திசை திருப்ப நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதை நாம் எப்படி கண்டிக்காமல் இருப்பது' என்று கூறியவர் பின் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தனது மூக்குக் கண்ணாடிக் கூடாக அங்குள்ள வர்கள் ஒவ்வொருவரின் முகங்களையும் எடை போட்டுக் கொண்டு ஆணித் தரமாகக் கூறினார்.

“என் என்றால் எமது கழகம் ஒரு மக்கள் விடுதலை தாபனே மேயன்றி, சில பண முதலாளிகளின் ஏகபோகம் அல்ல. நாம் எப்பொழுதும் எம்மை மக்களில் தங்கி நிற்கும் அமைப்பாக மாற்றுவதற்கு கருத்துக்களை கொண்டு போக வேண்டுமேயல்லாமல், பண முதலாளிகளைத் திருப்பதிப்படுத்துவதற்காகவோ அவர்கள் எடுபிடிகளாக மாறுவதற்காகவோ நாம் கருத்துக்களை கொண்டு போக முடியாது.”

கலாதரன் உணர்ச்சி வசப்பட்டவர் போல இறுதியில் பேசி முடித்தது அங்கு நிலவிய ஆரவாரத்தை குழப்பி ஒரு நிசப்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

சிற்றம்பலம் மீண்டும் தமது நியாயத்தை செயல்திபரிடம் முறையிடுவது போல, “எதற்கும் வெளி நாட்டில் இருப்பவர் களின் பிரச்சனைகளையும் கவனிக்க வேண்டும்” என்ற போதும் செயல்திபர் பதில் எதுவும் கூறாமல் வழைமயான அந்தப் புன்னகையை உதிர்த்தார்.

கலாதரன் கால்களை ஒரே வேகத்தில் ஆட்டியபடி, அங்கே நடக்கும் அத்தனையையும் அவதானித்துக் கொண்டு இருந்தார். அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டதற்கு வெட்கப்படுவான் போல இடையிடையே தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டார்.

ராமநாதன் அந்த நிலையிலேயே வெளி யேறினார். அப்படிப் போகும் போது அங்கிருப்பவர்களிடம் மெதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டார். யாரும் சட்டை பண்ணிய தாகத் தெரியவில்லை. உடனே சங்கரைப் பார்த்து சிரித்து தான் போவதாக கண்களால் சாடை காட்டினார்.

இவனும் பதிலுக்கு சிரித்துக் கொண்டான்.

செயல்திபர் தம் அறைக்கு போக எழும்பிய போது கலாதரனும் அவர் கூடவே சென்றார்.

முக்கு கண்ணாடியைக் கழற்றி கையில் பிடித்துக் கொண்டு கலாதரன் சொன்னார்.

“எமது கழகத்தின் கொள்கை நடை முறைகள் பற்றி கழக அங்கத்தவர்களுக்கே தவறான அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. நாம் சர்வதேசப் பிரச்சனை, இந்திய தலையீடு. இனைவு நடவடிக்கை பற்றி தெளிவான கருத்துக்களை வரையறுத்துக் கூற வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் வெளியில் வெவ்வேறு மாதிரி பேசுகின்றார்கள்” மிக அக்கறையோடு அதைக் கூறினார். செயல்திபர் அதைக் கேட்டு ஒரு விநாடி கைகளை ஒன்றோடொன்று தேய்த்து விட்டுக் கொண்டு சொன்னார்.

“அவர்களைக் கூட பிழை சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் எமது திட்டங்கள் பல இரகசியமாகவே வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. நாம் இன்னும் அவைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை. அதனால் எம்மைப் பற்றி அவர்களுக்கு பல சந்தேகங்கள் எழுந்தபடியே இருக்கிறது. இது தவிர்க்க முடியாதது. இந்த ரகசியங்களை பகிரங்கப் படுத்துவதும் இப்போதைக்கு நல்லதல்ல”

“இது பற்றி பேச வேண்டும் என்று தான் நானும் வந்தேன். நாம் ஓரளவிற்காவது எமது நம்பிக்கையான முக்கிய தோழர் களுக்கு எமது நிலையை தெளிவுபடுத்தினால் என்ன. முழு

அங்கத்தவர்களுக்கும் வேண்டாம். குறிப்பிட்ட சில பொறுப் பானவர்களுக்கு மாத்திரமாவது’’ என்று இழுத்தார்.

சிறிது நேரம் மேசையில் பெண்சிலால் தாளம் போட்டபடி இருந்துவிட்டு செயல்திபர் கேட்டார்.

‘‘யார் யாருக்கு சொல்லலாம் என்று கருதுகிறீர்கள்’’

‘‘அதைப் பிறகு யோசித்து செய்வோம், ஒரு கருத்தரங்கை அவர்களுக்கு மட்டும் ஒழுங்கு செய்து விளக்கம் கொடுப்போம்’’

‘‘ம । செய்யுங்கள்’’ என்று கூறிவிட்டு செயல்திபர் அந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தவர்போல நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

பத்மா இருவருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்தாள். செயல்திபர் அவளிடம் ஐந்து நோட்டு கற்றைகளைக் கொடுத்து சொன்னார்.

‘‘ஜம்பது இருக்கிறது’’

அவள் அதை பத்திரமாகக் கொண்டு சென்ற பின்பு செயல்திபர் அடங்கிய குரலில் கதைத்தார்.

‘‘ராமநாதனைப் பற்றி ஒரு குற்றச்சாட்டு வந்திருக்குது தெரியுமா’’

‘‘அவனைப்பற்றித்தான் தினம் தினம் வருகிறதே. நீங்கள் எதைச் சொல்கிறீர்கள்’’

முகத்தை சுழித்துக்கொண்டு கலாதரன் கூறவும், செயல்தி பரும் சோர்ந்து சலித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“அவன் விட்டு மேல்மாடியில் இருக்கும் பெண்ணோடு பிரச்னையாம்”

“அது பழைய கதையல்லோ. அந்த அக்கவுண்டன் மனுசியும் சாதாரண ஆள் இல்லை. முன்பும் ஆயுதங்களுக்கு பொறுப்பாக இருந்த சிதம்பரத்தோட உறவென்றுதானே அவனை முகா மிற்கு அனுப்பியது. ராமநாதனுக்கும் அந்த மனுசியோட உறவென்ற விசயம் ராமநாதன் மனைவிக்கு தெரியும். அந்த அக்கெளன்றனுக்கும் தெரியும். அவர்கள் யாருமே சூடு சொரணை இல்லாதவர்கள்”

செயல்திபர் குறும்புச் சிரிப்போடு கூறினார்.

“நீர் சொல்லிறது பழைய விசயம். நான் கேள்விப்பட்டது வேறு. இதுவும் அந்த மாடியில் புதிதாகக் குடிவந்த ஒரு தம்பதிகள் தான். அது ஒரு கண்ணியமான குடும்பமாக்கும். ராமநாதன் அந்தப் பெண்ணிடமும் சேட்டை விட்டிருக்கிறான். அவனோ விரட்டி கலைச்சிறுக்கிறாள். இனிமேலும் சேட்டை விட்டால் தன் புருஷனுக்கு சொல்லப்போவதாக எச்சரித்திருக்கிறாள்”

“இது யர் உங்களுக்கு சொன்னது” கலாதரன் இப்பொழுது ஆர்வமுடன் கேட்டார்.

“சசிதரன் சொன்னவர். தன் மனைவியிடம் அந்தப்பெண் வந்து முறையிட்டாளாம்.” என்றவர் பெண்சிலால் மேசையில் இருந்த காகிதத்தில் எழுதிக்கொண்டு சொன்னார்.

“இது மிகவும் மோசம் அக்கெளன்டன் மனைவி விருப்பத் தோடு சம்மதிக்குது பரவாயில்லை. இதுவென்றால் பலாத்கார மில்லையா”

“நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் பலாத்காரம் செய்வதை மாத்திரம் வேண்டாமென்பது போலவும், விரும்பிச் சம்மதித்

தால் கள்ள உறவு வைக்கலாம் என்பது போல்லவா இருக்கிறது”

கலாதரன் குறும்பாகக் கேட்டார்.

“நீர் இதுபற்றி ஒருக்கால் ராமநாதனோடு கதையும். இந்த விசயம் வெளியே வந்தால் கழகத்திற்கு எவ்வளவு அவமானம் தெரியுமா”

“நான் கதைக்கிறன். ஆனால் ராமநாதன் பிரச்சனைகளையெல்லாம் எப்பொழுதும் நானே கதைக்கிறதால் ராமநாதன் என்னைத்தான் பகையாகப் பார்க்கிறான். நீங்களே தலையிடாதபோது, நான் மாத்திரம் ஏன் அவர் விசயத்தில் தலையிடுகிறேன் என்று யோசிக்கலாம்தானே” என்று கூறிவிட்டு தேநிரைப் பருகத் தொடங்கினார்.

“என்ன செய்வது. நான் பேசினால் அது இறுதி முடிவாகத் தான் எதையும் சொல்லவேண்டியிருக்கும். அதனால்தான் நான் இதுபற்றி எதுவும் பேசுவதில்லை”

“இருந்தாலும் நீங்கள் எப்பொழுதும் ராமநாதனுக்கு சலுகைகாட்டுகிறீர்கள்” அவர் சிறிய விழிகளுக்குள் பார்த்துக்கொண்டு சொன்னார்.

“என்ன செய்வது ! நான் எனக்காகவா செய்கிறேன். கழகத்தில் மட்டக்கிளப்பைச் சேர்ந்த வேறு முக்கியமானவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள். நாம் இவன் மீது எதும் ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுத்தால் அதுவே வெளியே: கழகத்திற்குள் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்கிளப்பு பிரச்சனை போல் காட்டப்பட்டுவிடும்.” என்று கூறிவிட்டு தேநிர்க் கோப்பையை கையில் எடுத்தார்.

“ராமநாதன் மாதிரி ஆக்கள் எங்களோடு இருக்கிறது தெரிந்த பிறகும் மட்டக்கிளப்பில் இருந்து வேறு நல்ல சக்திகள் யார்கள் எங்களோடு வரப்போகிறார்கள்” என்று கலாதரன் வெடுக்கென்று கேட்டபோது செயல்திபர் வழையான அந்த புன்னகையையே பதிலாகக் கொடுத்தார்.

ராமநாதன் பற்றி மனம் விட்டுப்பேசும் செயல்திபர், கலாதர ணிடம் ராமநாதன் பற்றிய புகார்களையே கூறினாரேயன்றி மாலையில் ராமநாதன் கொடுத்த அந்தக் கடிதம்பற்றி எதுவும் பேசவில்லை.

செயல்கிபரின் பைலில் பத்திரமாக இருக்கும் அந்தப் புகார் கடிதத் தில் கழகத்திற்கு எதிராகப் பலர் சதி செய்கின்றார்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் பட்டியலில் உள்ளோர் எல்லோருமே கலாதரனுக்கு பிரியமானவர்கள் என்பதாலேயே அவர் அந்த மௌனத்தை அப்போதைக்கு சாதித்தார்.

12

நீர்மலா என்றுமில்லாத தயக்கத்துடன் கூனிக்குறுகி நின்றாள். அவளைப்பார்க்க நாதனுக்கு சிரிப்பாக இருந்தது.

அவள் துடுக்கு துணிச்சல் எல்லாம் மறைந்து அப்பாவி போல நூணிக்கொண்டிருந்தாள். அம்மா இருவரையும் அந்த விறாந்தையிலே உட்காரச்சொன்ன பின் எதுவும் பேசாமல் சமையல் அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

அவளுக்கு கூட இது புது அனுபவம் !

அப்பா கிணற்றியில் குளித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரே வந்து கதையை ஆரம்பிக்கட்டும் என்று அம்மா சமையலறைக் குள்ளேயே முடங்கி விட்டாள்.

அவளுக்கு கூட மனம் பதைப்பதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

நாதன் அந்தச் சூழலை மாற்றவேண்டி அவளைச் சீண்டி னாள்.

“என் நிர்மலா, வீடு பிடிச்சிருக்கா”

அவள் என்ன கூறப்போகிறாள் என்று அம்மா உள்ளேயிருந்து படி காதைக் கூர்மையாக்கினாள்.

‘ஆம்’ என்று தலையாட்டத்துடன் ஒரு புன்னகையால் பதில் கூறிவிட்டு மீண்டும் அவள் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள். வீட்டு முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சங்கரின் தங்கையை உள்ளே அழைத்தாரி. அவள் உள்ளே வந்ததும் நிர்மலா அவள் கையைப் பிடித்து அருகில் அமர்த்தினாள்.

இவ்வளவு விரைவாக இது நடக்கும் என்று அவள் கற்பனை பண்ணவில்லை.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு தான் நிர்மலா வந்து நாதனைச் சந்தித்தாள். முன்பு ஏற்பட்ட மனத்தாங்கல்களுக்கு மன்னிப்பு கேட்டு விட்டு சாதாரணமாகவே இருந்தாள். சங்கரிடமிருந்து தனக்கு பிறிதொரு கடிதம் வந்ததாகவும் சொன்னாள். நடந்து முடிந்த பிரெகாலைகளையும், அழிவுகளையும் பற்றிய கதைகளை பரிமாறிக்கொண்ட பின்பு இவன்தான் கேட்டான்.

வீட்டில் இப்போது எப்படி? தொந்தரவு இல்லையா?

அவள் பட்டென்று ஒரு கணம் விம்மியமுது, அவனை உடனே கலவரத்தில் ஆழ்த்தி பின் அவசரமாக கண்களைத் துடைத்து விட்டு நிலத்தை பார்த்துக்கொண்டு வெப்புசாரத்துடன் கூறினாள்.

“முன்பு போல இப்பொழுது தொந்தரவு இல்லை. ஆனால் நான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் எனக்கு கல்யாண ஏற்பாடு நடக்குது”

அவன் திடுக்கிட்டு கேட்டான். “உண்மையாகவா”

“மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் வந்திட்டு போயிட்டாங்கள். அடுத்த மாசத்தில் நாளும் வைச்சிட்டாங்கள்” அவள் வழிந்தோடும் கண்ணேரத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீ என்ன செய்யலாம் என்றிருக்கிறாய்” நாதன் மெதுவாக கேட்டான்.

“இனிமேலும் உங்கள் கழகத்தை நம்பாமல் இருக்க வேண்டும் என்கிறேன்” அவள் கொதிப்போடு கூறிவிட்டு விழிகளால் அவனைப் போலித்தனமாக முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“சங்கருக்கும் இங்குள்ள நிலைமைகளை விளக்கி எழுதினான். அவரும் பதில் போட்டார். கழகத்தில் அவருக்கு மேல்மட்டத் தில் இருக்கிற செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, என்னை அங்கு எடுக்கலாமாம். பலர் குடும்பங்களாக அங்கு இருக்கிறார்களாம். ஆனால் அவர் அப்படி தனக்கென்று தனிச்சலுகைகள் எதுவும் கேட்க மாட்டாராம்.”

அவள் உதட்டைக் கடித்து அசடு வழிய லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவனை அறியாமலேயே வாய் லேசாக திறந்துகொண்டது. சிவந்த முரசு வென்பற்களுக்கு மேல் அழகாக இருந்தது. அவளே தொடர்ந்தாள்.

“நான் சங்கரின் வீட்டை போய் இருக்கப் போறன், எனக்கு வேறு வழி தெரியது இல்லை. அவர்களிடம் விசயத்தைச் சொல்லி அங்கேயே தங்கப்போறன். நான் இப்பொழுது மேஜர். என் இஷ்டத்திற்கு எங்கு வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்” அவள் உறுதியோடு கூறினாள்.

“இதற்கு நான் ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டுமா. அல்லது நீயே போய் அவர்களுடன் பேசிக்கொள்வியா”

அவள் இப்போதும் கோபம் எல்லாம் பறக்க குபீரன்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“இதற்கு நீதான் கட்டாயம் உதவிசெய்ய வேணும். எனக்கு அவர்களை முன்னம் அறிமுகமில்லை. நீதான் எப்படியும் கதைச்சு அவர்களை சம்மதிக்க வைக்க வேண்டும்” அவள் கண்களில் இப்பொழுது புதிதாக ஒரு நாணம் குடிவந்தது.

அந்த வேண்டுகோளை எப்படியும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற துடிப்பில் மறுநாள் அவசர அவசரமாகக் கோபால ஸிடம் போனான்.

தென் இலங்கையை சேர்ந்த ஒரு புரட்சிகர அமைப்பின் சிங்களத் தோழருடன் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சிவந்த பருத்த ஆஜானுபாகுவான அந்தத் தோழர் சிங்களத்தில் கூறி னார்.

“இன்று இலங்கையிலே முதலாளித்துவ அரசிற்கு எதிராக நடைபெறும் ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டங்களில் தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டமே முற்போக்கானது, இந்தப் போராட்டத்தின் வெற்றியே சிங்கள பாட்டாளி விவசாயிகளின் விடி விற்கு ஏதுவாகப் போகிறது. ஆனால் இந்தியாவினது அல்லது வேறெந்த மேலாதிக்க சக்திகளின் பிடியில் சிக்காமல் தமிழீழ விடுதலை வெற்றி கொள்ளப்படுவதை நாம் வரவேற்கிறோம். கழகம் இந்த விசயத்தில் மிகத்தெளிவான கொள்கையை கொண்டுள்ளதை நாம் அறிவோம்”

கோபாலன் நாதனைக் கண்டதும், பேச்சை திறுத்திவிட்டு இவனை அந்தத் தோழருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சிங்களத்தில் கதைக்கும்போது தொண்டைக்கரப்பன் போல ஒரு தடங்கல் லேசாக ஏற்பட்டது.

கொழும்புத் தொழிலாளர்களின் நாகரீகமோகம், தெருச்சன்மியன் போக்கு, குட்டிமுதலாளித்துவ சிற்தனைகள் அவர்கள்

புரட்சிகரத் தன்மைகளை எப்படி மழுங்கடிக்கிறதென்றும் கூட்டு நாயக்க சுதந்திர வர்த்தக தொழிலாளர்கள் அனுபவிக்கும் மோசமான சரண்டல், அங்கு வேலை செய்யும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் பற்றியெல்லாம் அந்தத் தோழர் பேசியபோது நாதன் தனக்குப் பரீட்சயமான விடயங்களை புதிய பார்வையில் தரிசிக்கும் மனநிறைவைக் கண்டான். நாதனும் தனக்குத் தெரிந்த அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டான்.

சரளமாகச் சிங்களம் பேசக்கூடிய ஒரு தோழரைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சியுற்ற அவர் “இந்த மாதிரி சரளமாகத் தமிழ் பேசக் கூடிய சிங்கள இடதுசாரிகள் எழுபத்தொன்றுக்கு முன்னம் நிறைய இருந்தார்கள். இப்பொழுது யாரையும் காணமுடிய வில்லை. எனக்குக் கூட இந்தளவிற்கு பேசவராது” என்று குறைபட்டுக் கொண்டார்.

அந்தச் சிங்களத் தோழர் போனபின்பு கோபாலனிடம் நிர்மலா சம்பந்தமாக நடந்தவைகள் யாவற்றையும் கூறினார். அவர் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டு கூறினார்.

“சங்கர் அப்படி கூறியிருப்பது அவனளவில் நியாயம். இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் எந்த போராளிக்குத்தான். தன் வாழ்வைப்பற்றி மாத்திரம் சிந்திக்க மனம் வரும். ஆனாலும் நாம் கழகம் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு உறுப்பினர்களின் பிரச்சனைகளுக்கும் பொறுப்பெடுக்க வேண்டும் என்ற கடமை யையும் சும்மா தட்டிக்கழிக்க முடியாது” என்றவர் தன் நீண்ட மெலிந்த கைகளால் கூரான மூக்கை நோண்டுவிட்டுக் கொண்டு கூறினார்.

“சங்கரின் அப்பாவிடம் முதலில் நிர்மலா சார்பாக கேட்டுப் பார். அவர் அதற்கு சம்மதிக்க மறுத்தால் கழகம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனை இது. இதற்கு உதவுமுடியுமா” என்று எமது சார்பாக கேட்டுப்பார். அதுவும் சரிவராவிட்டால் நாம் அப்

பெண்ணுக்கு அபயம் கொடுக்க வேறு வழிகளைத்தான் தேட வேண்டும்' என்றார்.

மறுநாளே சங்கரின் அப்பாவைச் சந்தித்து, நிர்மலா—சங்கர் காதலின் முழுவிபரத்தையும் இப்போது எதிர்நோக்கும் பிரச்சனையையும் அவர் முடிவையும் கேட்டு நின்றான்.

அவர் எல்லாம் தெளிவாக அறிந்த பின்பு மனைவியை அழைத்து விசயத்தைச் சொல்லி “உன் முடிவு என்ன” என்று கேட்பதுபோல் அவளை விழித்துப் பார்த்தார். அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட கலவரத்தையும் மீறிய மலர்ச்சியை இனம் கண்ட பின்பு நாதனிடம் கூறினார்.

“நான் முதலில் அந்தப் பிள்ளையை ஒருக்கால் சந்தித்து பேச வேண்டும்”

அவர் வேறு எதுவும் பேசாமல் இருந்தார்.

நிர்மலா லேஞ்சியை கசக்குவதும் முறுக்குவதுமாக அவர் முன் னால் தன் நடுக்கத்தை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அருகில் இருந்த சங்கரின் தங்கை மிக ஜிக்கியமாக அவளுடன் ஓட்டியிருந்தாள்.

அப்பா வெகுநேரமாக எதுவும் பேசாமல் இருந்தார்.

அவர் நிர்மலாவுடன் தனியாக பேச விரும்புகிறாரோ என்ற சந்தேகத்தில் இவன் வெளியே நிற்க ஆயத்தமானான்.

அவர் கையமர்த்திச் சொன்னார்.

“நாதன் ! நீயும் இரு. உனக்கு முன்னாலைதான் பேச வேண்டும்”

அம்மா இப்பொழுது சமையலறையிலிருந்து வந்து எல்லோருக்கும் தேநீர்கொண்டுவந்தாள். அப்பா அவளையும் அங்கு உட்காரச் சொன்னார். அம்மா அப்படியே அங்கு நின்றாள்.

அவர் தொண்டையைச் சரிசெய்து விட்டு நிர்மலா பக்கம் திரும்பிக் கூறினார்.

“இந்தா பார் மகள் ! என் மகனுக்கு ஒரு காதலி இருக்கிற விசயமே நேற்றுத்தான் எங்களுக்குத் தெரியும். அதற்கிடையில் நான் உனக்கு சுலபமாக ஒரு முடிவு சொல்லக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால் உன்னிலை அப்படியில்லை. உனது முடிவு ஆழமான யோசனையின் பின் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். சாதகபாதகமான பல விசயங்களையும் நீ யோசித்து இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்க வேண்டும். இல்லையா”

அவள் பேச முடியாமல் தடுமாறி ‘ஆம்’ என்று மட்டும் தலையாட்டினாள்.

“நீ எங்களோடு இருப்பதில் எனக்கு எவ்வித ஆட்சேபணை யும் இல்லை. ஆனால் நீ இங்கு வந்த பின்னாம் எங்களைப் போலத்தான் வாழப்போகிறாய் இல்லையா” அவள் இப்பொழுது நம்பிக்கை பெற்றவளாக தலையை நிமிர்த்தி அசைத்து விட்டு மீண்டும் கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

“பெண்கள் காதலித்தவனை கைப்பிடிப்பதற்காக வீட்டை விட்டு வாறது ஒன்றும் எனக்கு தவறான விசயங்களாகத் தெரி வதில்லை. ஆனாலும் அப்படி வரும்போது அதிலும் ஒரு கம்பீரம் இருக்க வேண்டும்”

எல்லோரும் ‘என்ன’ என்பது போல அவர் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். நிர்மலா மாத்திரம் தலையைக் குனிந்தபடி இருந்தாள்.

“நீ வீட்டிலிருந்து வரும்போது ஒரு சின்ன நகைகூட இங்கு கொண்டுவரக் கூடாது. உடுத்த உடுப்புடன் மாத்திரமே வர வேண்டும். இங்கு வந்த பின்பும் அந்த நகை உடுபிடவை களைக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே என்று ஏங்கக் கூடாது. நீ என் மகள் மாதிரி. என் பிள்ளைகளை பார்க்கிற மாதிரி என்னால் முடிஞ்ச வரைக்கும் உண்ணெயும் கவனிப்பன் சம்மதமா”

இப்பொழுது நிர்மலா தலை நிமிர்ந்து, கண்கள் பனிக்க மெது வாக ‘ஆு’ என்றாள். அந்த வீட்டில் உள்ள பொருட்கள் எல்லாம் இப்பொழுது பிரகாசமாகவும், சுத்தமாகவும் இருப்பது போலவும் அவைகளை உடனடியாகத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரு இனபக்கிஞக்ஞப்பு அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

அம்மா அவள் அருகில் வந்து தலையை வருடிக்கொடுத்து நெற்றியில் பாசமுடன் முத்தம் இட்டாள். பின் என்னவோ நினைத்துக் கொண்டவள் போல தன்பாட்டிற்கே கண்களை கசக்கிக் கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழுது அவரை விழித்துப் பார்த்தாள்.

மனதில் புதைந்து கிடந்த அதே சோகம் அவளை அப்படித் தடுமாறச் செய்தது. சங்கர் பயிற்சிக்கு போகும் விடயத்தை கூறியபோது அழுத அந்தக் கண்ணீர்தான் இப்பொழுது கொஞ்சம் நம்பிக்கையுடன் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னம் புதுமணப்பெண்ணாக அந்த வீட்டிற்கு காலடி எடுத்து வைத்த காலம் முதல் அவள் இப்போது போல ஒருபொழுதும் தன் ஆற்றாமையை வெளிக் காட்டி இருக்கவில்லை.

இப்பொழுதுதான் அவள் இம்மாதிரி அடிக்கடி கண்ணீர் சிந்தி அழுது ஒரு கலவரத்தை ஏற்படுத்துவதெல்லாம்.

ஆயுள்வேத வைத்தியரான தர்மலிங்கம் தனது நான்கு பெண் களையும் நல்ல இடத்தில் கட்டிவைத்து விட்டு, இளைய வளான இவளை மாத்திரம் பாடசாலை ஆசிரியரான இவருக்கு கட்டிவைக்க காரணமாக இருந்தது தூரத்து உறவு போய் விடக்கூடாதென்ற பற்று மாத்திரமன்றி, மூத்த நான்கு பெண் களின் மாப்பிள்ளைகள் போல் இல்லாமல் இவர் சீதண விடயத்தில் ஈடுபாடு கட்டாமல் இருந்தார் என்பதும்தான்.

குடும்ப விவகாரங்களிலும் ஈடுபாடுகாட்டாமல் கட்சி, அரசியல், போராட்டம் ஊர்வலம் என்று ஓடித்திரிவதையெல்லாம் வாலிப் முறுக்கின் சேஷ்டைகள்தான் என்று தரகர் கிலாகித்து கூறிய போது தனது அந்திமகால வறுமை நிலைமையையும் உத்தே சித்து தர்மலிங்கம் அந்தத் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டார்.

கணவன் நல்லவனாலும் அவர் பொறுப்பில்லாதனத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் தந்த பால பாடத்துடன் அந்த குடும்பத்திற்குள் வந்த அவள், அந்த வாழ்க்கையை உண்ணிப்பாக உற்று நோக்கினாள்.

இரு ஞானிக்குள் பற்றின்மையோடு அவர் வெளியுலகிலேயே சுழன்று வந்தார்.

‘‘தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் நடத்துறாங்கள். இது ரஷ்யா விண் வெளிக்கு செயற்கை சந்திரனை அனுப்பிய அபார சாதனையாக்கும் தெரியுமா’’ பெருமை பீறிட துள்ளிக குதிப்பார்.

‘‘தேர்தவில் போட்டி போடுற மற்றக் கட்சிகளுக்கு முதலாளி மார்ர அணைவு இருக்கு. எங்களுக்கு அது வேண்டாம். உழைக்கும் மக்களின் ஆதரவு இருந்தால் போதும். எங்கட வீட்டுப் பணத்தைத்தான் கட்சிக்கு செலவிட வேண்டும் தெரியுமா’’

கண்டிப்பும், வேண்டுகோளும் குழைந்து அவள் எதிரில் கம்பீர மாக நிற்பார்.

“மேதினக் கூட்டம் இப்ப எல்லாக் கட்சிகளும் கொண்டாடி னாம். தொழிலாள் விவசாயிகளை நசுக்கிக் கொண்டே, அரசாங்கம் மேதினக் களியாட்டம் போடுது. அதில் பங்கு பற்றிற வங்களுக்கு வெட்கமே கிடையாது. நாங்கள் இதய சுத்தியோடு புனிதமான ஏழுச்சியாகக் கொண்டாடிறம். அரசாங்கம் தடுத் தாலும் ஊர்வலம் நடத்திக் காட்டுவம்.”

குழுறிக் கொதித்து ஆவேசமாய் வீராய்ப்பு காட்டுவார்.

அந்த உயிர்த்துடிப்புள்ள வாழ்வின் மகத்துவத்திற்கு முன் னால் அவள் அற்பகோரிக்கைகள் தலைபொடியாக அவள் சரணாக்தியாகி அவர் மார்பில் தவழ்ந்தாள்.

அவருக்குத்தான் எவ்வளவு பெருமிதம் !

நகைகள் ஓவ்வொன்றாக அடைவு கடையில் அடைந்து கிடக்கும் நிலை பொறுக்க மாட்டாமல், நிரந்தரமாக விற்றுத் தீர்க்கும் குழப்பமற்ற முடிவினை தீர்க்கமாகச் செயல்படுத்தும் போதும், வறுமை நிரந்தரமாகிவிட்ட எளன்த்தில் உறவினர்கள் ஒதுங்கி நின்றபோது அதையே அலட்சியமாக்கி பெருமை பேசும்போதுப், அவர் கட்சி அரசியல் வாழ்வின் மகத்துவத்தை ஆதரிப்பது போல் அவர் தோழர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்கும் பாணியிலும் அவர் வெற்றிப் பெருமிதத்தில் அவளை நினைத்து உள்ளுரக்க களிப்புறுவார். கீற்றுக் கொட்டகையில் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் கூடி இளைஞர் முதியவர் என்ற பேதம் இல்லாமல் காரசாரமாக நடத்தும் அரசியல் சர்ச்சைகள் அவளுக்குப் புரிந்ததோ இல்லையோ அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏதுமின்றி வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பது தனது கடமை என்ற உணர்வில் பரபரப்பாள். அவருக்கு அரசியல் வாழ்வு என்னதான் கசப்பான அனுபவங்களைப்

பெற்றுக் கொடுத்தாலும் அவர் வாழ்க்கையை நினைத்து என்றும் சவித்துக் கொண்டதில்லை.

அவள்தான் கடந்த பத்து வருடங்களாக மாதம் ஒரு வாரமோ அல்லது வாரம் ஒரு நாளோ நோயென்று பாயில் படுத்துவிடும் சீக்காளியாக மாறிவிட்ட போதும் கூட வாழ்க்கையை நினைத்து அவளும் கலங்கியதில்லை. இப்பொழுதுதான் சங்கர் இல்லாத அந்தத் துயரம் இடையிடையே ழதாகரமாக அவள் இதயத்தை கொவிப் பிடிக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் இம் மாதிரி விம்மிப் பொருமி ஆறி அடங்குவாள்.

நாதன் அந்தக் காட்சிகளை தன்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சங்கர் ! நான் அன்பு எப்படிப்பட்டதென்று குடும்பத்திற்கு வெளியேதான் பார்த்தேன். நீயோ அதை குடும்பத்திற்குள் ஓயே காண்கிறாய். இந்த உலகத்தையே அன்பால் ஆட கொள்ளப் புறப்பட்ட எமக்கு அன்பு செய்ய ஆட்களுக்கா பஞ்சம்”

காலை எட்டுமணிக்கு முன் னமே வெய்யில் சூடேறி சள்ளென்று முகத்திலிடித்தது. அந்தக் கிராமம் ஒரு திருவிழாபோல அதைக் கூர்ந்து பார்த்தது.

ஒரு சிரமதானம் !

கழகம் இன்று அதை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது.

வளர்ந்து வரும் சமூகமும் உயர்சாதியினரும் அருகாருகே வாழும் அந்தக் கிராமத்தை நாதன் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு முக்கிய காரணமும் ஒன்று உண்டு.

அண்மையில் அந்தக் கிராமத்தில் வெடிக்க இருந்த சாதிக் கலவரத்தை அவர்கள் தடுத்துவிட்டாலும், அது உறங்கும்

எரிமலையாக அங்கு புகைந்து கொண் டிருக்கிறதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

அந்தச் சாதிக்கலவரம் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னம் நடக்க விருந்தது.

உயர்சாதிப் பெண்ணான் வதனா, வளர்ந்து வரும் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இராமலிங்கத்துடன் ஓடிவிட்டாள் என்ற சேதி பரபரம் பாகப் பேசப்பட்டது.

பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அவமானம் தாங்காமல் வீட்டிற் குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தார்கள்.

சிவலிங்கத்திற்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. அவன் மடியில் தவழ்ந்து நெரியும் வதனாவும் பூரிப்புடன் தன் காதல் கண வளைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துச் சிரிப்பாள்.

இரண்டு மாத கால அவர்கள் தாம்பத்திய வாழ்வு அப்படி கொடுரோமாகச் சிதைக்கப்படும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்க வில்லை. ஒரு நாள் இரவு கத்தி பொல்லுடன் ஒரு காடையர் கூட்டத்தை கூட்டி வந்த வதனாவின் தமயன் அவளைக் கதறக் கதற இழுத்துச் சென்று காரில் ஏற்றிக் கொண்டு போனான்.

வேதனையோடும், வெப்புசாரத்தோடும் விம்மிப் பொருமும் சிவலிங்கத்தின் துயரம் தாங்காமல் அவன் சமூகத்தினர் ஓன்றாய்த் திரண்டனர்.

பெண்ணை மீட்டுவர புறப்படமுன்னம் செய்தி வந்தது. அவளை அந்தக் கிராமத்தைவிட்டே கொண்டுபோய் விட்டார்களாம். அவர்கள் ஆத்திரத்தோடு கறுவிக்கொண்டார்கள். அந்த ஆத்திரம் அடங்க கலவரத்தை ஏற்படுத்த அவர்கள் துடிதுடித்த போதே நாதன் அப்பிரச்சனையை அணுகினான்.

வதனா வீட்டிலும் சிவலிங்கம் வீட்டிலும் மாறி மாறி பல நாட்கள் அடுத்தடுத்து போய்க் கதைத்த பின்பு வெளிப்பட்ட அந்த உண்மை அவளைக் குழப்பத்திலாழ்த்தியது.

‘வதனா இப்பொழுது சிவலிங்கத்துடன் வாழ விரும்பவில்லை யாம்’

நாதன் நேரில் அவளைச் சந்தித்துக் கேட்டபோதும், சிவலிங்கத்தை அழைத்துப்போய் அவள் முன்னே நிறுத்தியபோதும் அவள் அதையே சொன்னாள்.

வதனா இப்பொழுது கண்டாவுக்கு போகும் தன் பயணம் பற்றியே வெகுவாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விம்மிப் பொருமும் சிவலிங்கத்தை ஆதரவுடன் தேற்றினான் நாதன். அதன் பின் சிவலிங்கம் அப்பிரச்சனையை அப்படியே கைவிட்டான். தன் உறவினர்களையும் அப்படியே கைவிடச் சொன்னான். நாதனின் முயற்சிக்கும் மறக்காமல் நன்றி கூறிக்கொண்டான்.

மறுநாள் அவன் எக்கடெக்ஸ் மருந்தைக் குடித்து தோட்டத் திற்குள்ளேயே தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

உக்கிப்போன சமூகத்தின் விழுக்காட்டை ஏற்படுத்த உதிர்த்தோடு ஊறிப்போன உணர்வுகளையெல்லாம் தாண்டிக் கொண்டு ஒரு சமூகப் பாய்ச்சலுக்கு தயாராகிய வீறுகொண்ட தலைமுறையின் எழுச்சி மிகு போராட்டங்களில் களப்பவியாகிய சடலங்களைப் போல் அவனும் யாரிடமோ நியாயம் கேட்பதுபோல விழிகள் பிதுங்க, பற்களைக் கோரமாகக் கடித்துக் கொண்டு அலங்கோலமாகக் கிடந்தை அந்த மக்கள் பரிதாபமாகப் பார்த்துச் சென்றார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின் முரண்பட்டு முறுகிக்கொண்டிருந்த இரு சமூகங்களையும் மீண்டும் இணையும் வகையில் அந்தச்

சிரமதானம் அமையவேண்டும் என்று நாதன் கண்டிப்பாகக் கூறியிருந்தான்.

அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சகல சாதி சமயத்தவரையும் வித்தி யாசம் இன்றி சிரமதானத்திற்கு அழைத்தான். கிராமத்திற்கு வெளியே இருந்தும் பல கழகத் தோழர்களை வரவழைத்தான்.

மழைக் காலத்தில் இரண்டடி தண்ணீருக்குள் புதையும் அந்தப் பாதையை சீர்செய்து உயர்த்த வேண்டும்.

வேலையை ஒவ்வொரு பகுதியினரிடமும் பிரித்துக் கொடுக் காமல் எல்லோரையும் கலந்துவிட்டான். கழகம் ஒழுங்கு செய்யும் சிரமதானம் என்றபடியால் அவர்கள் எல்லோரும் அதை உற்சாகமாக செய்து முடித்தார்கள்.

பத்து மணியளவில் எல்லோரையும் உட்காரச் சொல்லி தேநீர் வழங்கப்பட்டது. வளர்ந்து வரும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் குறிப்பாக அதையே அவதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லோருக்கும் ஒரேகிளாசில் தேநீர் கொடுக்கப்பட்டது.

அது அவர்களின் நீண்டநாள் தாகத்தை தீர்த்தது.

மாலையில் சிரமதானம் முடிவுற்றபோது, அந்தப் பாதை உயர்ந்து கம்பீரமாகக் காட்சி கொடுத்தது போல, அங்கு தாழ் வூற்றுக் கிடந்த மனங்களும் உயர்ந்து பரந்து விரியும் என்று நம்பினான்.

வளர்ந்து வரும் சமூகத்தின் சனசமூக இயக்கத் தலைவரிடம் இவன் விடைபெறும்போது, அவர் இவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கூறினார்.

“தம்பி ! நாங்கள் இருபது வருசமா சாதிக்க முடியாமல் அவதிப்படுற விசயங்களை நீங்கள் ஒரு நாளில் சாதிச்சிடு

நீங்க. இந்த வெள்ளாளர் எங்களோட சேர்ந்து ஒரு கிளாசில் தேத்தன்னி குடிச்சது நான் அறிய இதுதான் முதல்தடவை. நீங்கள் அடிக்கடி இங்கு வந்து போங்கள். தம்பி !”

முதல் நாள் செய்த சிரமதான வேலையினால் ஏற்பட்ட களைப் பில் உடல் அசதியாக அவன் சற்று அகிக நேரம் உறங்கிப் போனான். காலையில் அவனைத் தட்டி எழுப்பி அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்கள்.

“கோபாலன் இவனை அவசரமாக வரட்டுமாம்” என்ன விசயம்! என்று தெரியாமல் பரபரப்போடு குறப்பட்டுச் சென்றான்.

பைசிக்கிள் முன் ஹாண்டில் ஆடுவது போலிருந்தபடியால் அவனால் வேகமாகச் செல்ல முடியவில்லை.

தூரத்திலேயே இவனைக் கண்டுவிட்டு ஒரு வயோதிபர் அப்படியே வழியை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்.

அருகில் சென்றபோதுதான்! இவனுக்கு அடையாளம் தெரிந்தது.

அவர்! எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ஆம் தூரத்தியபோது இவனுக்கு அபயம் கொடுத்த அந்த முதியவர்.

“தம்பி நல்லா இருக்கிறியளே”

இவன் மகிழ்ச்சி பொங்கச் சிரித்துக்கொண்டு பைசிக்கிளை விட்டு இறங்கிக் கொண்டான்.

“தூரத்தில் உம்முடைய சுருள் தலையைப் பார்த்த உடனே மட்டுக்கட்டிற்றன நீர்தான் என்று” அவர் இவனை ஆதங்கத்தோடு நன்றாக ஷ்மித்து நோக்கிவிட்டுக் கேட்டார்.

“தம்பிக்கு அவசர வேலை இருந்தால் போகட்டும். இல்லாட்டி ஒருக்கால் வீட்டிற்கு வாறியளே. ஒரு சின்னப் பிரச்சனை இருக்கு”

கோபாலனைச் சந்திப்பதும் அவசரமான வேலை. அதே வேளை இனியொருநாள் தனக்கெங்கு நேரம் இருக்கப்போகிற தென்றபடியால் அவர் பின்னால் சிரித்துக் கொண்டு சென்றான். கொஞ்சத்தூரம் போனவுடன் அவரே கூறினார்.

“தம்பி நீங்கள் முன்னுக்குப் போங்கள். வீடு தெரியும் தானே. ஆச்சி நிற்கிறாள் போங்கள்” என்று இவனை முன்னுக்கு அனுப்பினார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு வருவதால், பாதையை தவறவிடக் கூடாதென்ற எச்சிக்கையில் மிகக் கவனமாகச் சென்றவன், அந்த வாழைத் தோட்டத்தையும் கிணற்ற ரயும் கண்டபின்பு தெரியமாக முன்னேறினான்.

குடிசை வாசலில் நின்றபடி பொக்கை வாய் அசைய ஆச்சி சிரித்துக்கொண்டே வரவேற்றாள்.

‘‘நீங்கள் வருவீங்கள் என்று தெரியும் தம்பி. உங்களைக் கண்டால் கூட்டிவரச்சொல்லி நீங்கள் போன நாளில் இருந்து உங்களைத் தேடுறை, அப்புதானே அனுப்பி வைச்சவர்’’ என்றாள்.

இவன் ஓம் “ஆச்சி! சுகமாக இருக்கிறீங்களா” என்று கேட்டுக்கொண்டே பைசிக்கிளை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு பாயில் அமர்ந்தான்.

அப்புவும் இவன் பின்னால் வந்து ஆயாசத்துடன் இவன் முன்னே அமர்ந்தார்.

“அங்கனக்கை ஆரும் நாம் ரெண்டுபேரும் ஒன்றா போறதைக் கண்டு யோசிப்பினம் எண்டுதான் உம்மை முன்னுக்குப் போகச் சொன்னனான்” என்று விளக்கம் கொடுத்தார்.

“தம்பி நான் வரச்சொன்ன விசயம் இதுதான்” என்றவர் ஆச்சியின் பக்கம் திரும்பி “எங்கை அதை எடுத்துவா” என்றார்.

ஆச்சி உள்ளே சென்று சிறியதொரு பேப்பரால் சுற்றப்பட்ட ஒரு பொட்டலத்தை பத்திரமாகக் கொண்டு வந்தாள்.

இவன் பிரித்துப் பார்த்தான்.

அம் 193 றவுண்டஸ் இரண்டு அதற்குள் இருந்தது.

அவர்கள் பரபரப்போடு இவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தம்பி இது துவக்குக்கு போட்டு சுடுறதுதானே”

அதைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருந்த இவன் கண்களை உயர்த்திச் சொன்னான்.

“ஓம் அப்பு ! இது உங்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது.”

அவரே ஆச்சிக்கு முன்னம் ஆர்வத்துடன் கூறினார்.

“நீங்கள் இங்க வந்து அடுத்த நாள் இவள் சாணி பொறுக்க ரோட்டுக்கு காலையில் போனவள். ஏதோ தங்கம் போல மின்னுதெண்டு இது ரெண்டையும் கண்டெடுத்தவள். அவருக்கு அதைத் தொடவும் பயம், வெடிச்சிடுமோ எண்டு. ஒரு மாதிரி துணிஞ்சு இங்க கொண்டு வந்திட்டாள். இதைக் கண்டதும் எங்களுக்கு உங்கட ஞாபகம்தான் வந்தது”

அவர்கள் ஏதாவது காணிப்பிரச்சனை, குடும்பப் பிரச்சனை தீர்த்து வைக்கக் கொல்லித்தான் அழைக்கிறார் என்று வந்த வனுக்கு அது பெரும் மகிழ்ச்சியையும். அவர்களில் மதிப்பையும் கொடுத்தது.

ஆச்சி பெருமையாகச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான். ‘தம்பி இது பாவிக்காத புதுக்குண்டுதானே’

‘இது புதிச்தான். இதை இனி பாவிக்கலாம்’ நாதன் கூறிக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தான்.

அவர்கள் அந்த ரவுண்ட்சை எடுத்த விதத்தையும், அவர்கள் மனதில் ஏற்பட்ட பயம் பக்குவமாய் கொண்டு வந்து சேர்த்த சாமர்த்தியம் தண்ணீர் பட்டு பழுதாப் போகும் என்ற எச்சரிக்கையில் அதைப் பாதுகாத்த விதம் எல்லாவற்றையும் விபரித்துக் கொண்டார்கள்.

அதற்கிடையில் ஆச்சி தேநீரும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

அவர்களுக்கு அந்த ரவுண்ட்ஸ் இரண்டையும் இவனிடம் சேர்ப்பித்த பெருமை பிடிப்பாமல் பூரித்து நின்றார்கள். அந்தப் பூரிப்புக்கு மெருங்கூட்டுவது போல இவன் அந்த ரவுண்ட்ஸ் எவ்வாறு வெடித்ததும் போய்த்தாக்கும் என்பதை விளக்கிக் கூறினான்.

‘உங்களிட்ட இதைத்தந்தால், நீங்கள் ரெண்டு ஆமிக்காறரையாவது சுடுவியள். நாங்களும் நல்லா இருக்க வேண்டும் என்று தானே நீங்கள் இப்படி கஷ்டப்படுறியள். எனக்கு இதுக் கொண்டுக்கும் காசுதாவேண்டாம். தம்பி. இது என்ற அன்பளிப்பு’ என்றெல்லாம் அவர் கூறி முடித்த பின்பு இவன் காரியமாகச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

‘அப்பு ! இது மாதிரி வேற சாமான்களைத் தந்தால் பத்திரமா பாதுகாத்து தருவீங்களா’

அவர் தன் பொக்கை வாய் மலர், நிமிர்ந்து பார்த்தபடி சொன்னார்.

‘அது பெரிய வேலையே தம்பி. இங்கை ஆர் வரப்போறாங்கள். இங்கைதான் வேண்டிய இடம் இருக்கு. எவ்வளவு

வேண்டுமானாலும் கொண்டு வாங்க. நான் இதுக்கெல்லாம் பயப்படன்’’

அவன் மகிழ்ச்சியோடு சிரித்துக்கொண்டான்.

சுவரில் :வட்டவடிவமாய் இருந்த குளவிக்கூடு இப்பொழுது மிகப்பெரிதாக வட்ட ரொட்டியின் அளவிற்கு படுத்திருந்தது அதற்குள் முட்டையோ, குஞ்சோ இருக்க வேண்டும்.

அவன் அங்கிருந்து விடைபெறும்பொழுது ஆயுதங்களை வைத்துக் காப்பாற்ற புதிய இடம் ஒன்று கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் பைசிக்கிளில் துள்ளி ஏறினான்-

பைசிக்கிள் ஹாண்டில் முன்பிலும் வேகமாக ஆட்தொடங்கி யது.

கோபாலனை அன்று வெளிமாவட்டத்திலிருந்து வந்த சிலர் கூட்டமாகச் சந்தித்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பேசிமுடிந்ததும் கோபாலன் இவனை அழைத்தார்.

இவன் முகத்தை பார்க்கக் கூசியவர் போல தலையை ஒரு கணம் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு சொன்னார்.

“தோழர் ! ஒன்றரை மாதங்களுக்கு முன்பு, நீங்கள்..... இயக்கத்திற்கு வைத்திய வசதி செய்து கொடுத்தீர்கள் அல்லவா’’ என்று இழுத்தவர் கலவரத்தோடு இவன் முகத்தை ஒருகணம் பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் தலையைக் குனிந்து கொண்டு சொன்னார் ‘‘அதுபற்றி ஒரு அறிக்கை எழுதித் தருவீர்களா’’

இவன் பார்வையின் கூர்மையை அவரால் தாங்கமுடிய வில்லை.

‘‘என் என்ன விசயம். இதுபற்றி உங்களுக்கு மறுநாள் நான் அறிவித்திருந்தேன் தானே. அதில் ஏதும் பிழை இருக்கிறதா’’

“இல்லை. என்னெப் பொறுத்தவரை அதில் ஏதும் பிழை இல்லை. நான் அதைப் பெரிதும் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்த விசயம் கழகத்தில் எல்லோருக்கும் பிடிக்க வில்லை”

“இது நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கிறது” அவன் இதழ் ஓரத்தில் மிளிர்ந்த எளனச்சிரிப்பு அவரை மோசமாகக் கண்டப் படுத்தியது.

அவன் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டதை சகிக்க முடியாமல் சிறிது நேர அமைதியின் பின் கூறினார்.

“தோழர் ! உங்களிடம் மனம்விட்டு கில விசயங்களைக் கூற வேண்டும். அவசரப்படாதீர்கள். நீங்கள் ஒரு வளர்ச்சி யடைந்த தோழர் என்ற நம்பிக்கையில் கூறுகிறேன்” என்ற பிடிக்கையுடன் ஆரம்பித்த அவரது தடுமாற்றத்தைக் காண இவனுக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

கோபம் மறைந்து தோழமையுடன் அவரைப் பார்த்தான்.

அதே சமயம் வெளியே அரவம் கேட்டு இருவரும் ஒரே சமயம் எட்டிப்பார்த்தார்கள்.

எட்வேட் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் இராணுவப் பொறுப்பாளராக இருக்கிறான்.

கோபாலன் அவரிடமும் ஒரு விளக்க கடிதம் கேட்டு முதல்நாளே செய்தி அனுப்பியிருந்ததால் அது அவருக்கு ஆச்சியத்தை கொடுக்கவில்லை.

அவன் முகத்தில் விஷிமத்தனமான புண்ணகை யொன்றுடன் கண்கள் கம்பீரமாகச் சிரிக்க உள்ளே வந்தான்,

எட்வேட், கழக ஆரம்பகாலத்தில், கழகத்தின் இன்றைய முக்கிய தலைவர்கள் பயங்கரவாதிகள் என்ற பெயரில் தேடப் பட்ட வேளைகளில் பாடசாலைப் படிப்புக்கு முழுக்கு போட்டு விட்டு கழகத்திற்குள் வந்தவன். அந்த தலைவர்களின் வழி காட்டவில் அவன் கற்றுக் கொண்டு அடிக்கடி கூறுவது இது தான்.

‘எப்பொழுதும் கொள்கைக்கு விசுவாசமாக இருங்கள். அது ஒன்றுதான் எங்களது சரியான வழிகாட்டி’

தனிச் சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிராக அறுபதாம் ஆண்டு காலத்திலேயே வேலையைத் துறந்து விவசாயத்தில் இறங்கிய முதிர்ந்த போர்க்குணம் மிகக் குற்ற அப்பா, இவன் தலைமறைவாக இருக்கும் காலத்தில் ஒருநாள் வழியில் கண்டு சொன்னார்.

‘ஒன்றில் ஒரு மனிதன் வீட்டிற்கு பயன்படவேண்டும் அல்லது நாட்டிற்கு பயன்படவேண்டும். நீ ஒருபொழுதும் வீட்டிற்கு பயன்படுவதில்லை என்று முடிவு எடுத்திட்டாய். நாட்டிற் காவது பயன்படு. அதிலும் தோல்வியைக் கண்டிடாதை. வெற்றி வரும் வரை போராடு’

இராணுவம் அவனைத் தேடி வந்து, வீட்டிலுள்ள பொருட் களையெல்லாம் அடித்துடைத்து அவரையும் நையப்புடைத்த பின்புதான் இவ்வாறு கூறினார் என்று அவன் பெருமையோடு நினைவு கூருவான்.

கோபாலனில் மிகுந்த மரியாதை வைத்திருக்கும் அவன் அவர் முகத்தில் படர்ந்த சோகத்தை கவனித்துவிட்டு கூறினான்.

‘தோழர் ! நீங்கள் விளக்கம் கேட்டு எழுதிய கடிதம் உங்கள் சொந்த முடிவு இல்லை. உங்களை அப்படியெல்லாம், எழுதும் படி வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும் ஆனால் எனது கவலையெல்லாம், கழகத்திற்கு பள்ளாடை

மாதிரி கழிவுகளைத் தான் சேர்க்க முடிகின்றது. நல்லவர்களும் நல்ல விசயங்களும் தான் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் அச் சத்தை தருவதாகவும், சந்தேகத்திற்குரியதாகவும் தோன்றுகிறது'

அவன் தன்பாட்டிற்கே பொருமிக்கொண்டான்.

அவன் பொருமலின் கரரணமே இதுதான்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து மூல்லைத் தீவுக்கு காட்டுப் பாதையால் இவன் சில ஆயுதங்களைக் கொண்டு உழவு இயந்திரத்தில் போயிருக்கிறான். வழியில் இரண்டு தடவைகள் டயர் காற்றும் போய் கழற்றிப் பூட்டினதால் நன்றாக இருட்டியும் விட்டது. தூரத்தில் வாகனம் வருவது தெரியும் என்பதால் விளக்கு இல்லாமல் வாகனத்தை செலுத்தியிருக்கிறான். வழியில் மதகு ஒன்று உடைந்து சேறும், சக்கியுமாக இருந்த பாதையை தாண்டிப் போகும்போது, தூரதிஷ்டவசமாக வாகனம் சக்திக் குள் சிக்கிவிட்டது. சன்நடமாட்டம் இல்லாத அந்தப்பாதையில் இவர்கள் தவியாய் தவிக்கும் சேதி அண்டைக் கிராமத்திலிருந்து வந்த சிலர் மூலம் கதை பரவியிருக்கிறது. விசயம் அறிந்து ..... இயக்கத் தவர்கள் வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தக் காட்டுப் பகுதியில் முகாமிட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் யாரையும் முன்னம் பின்னம் தெரியாது. ஆனால் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கண்டபின்னம் தம்மாலான முழுமுயற்சியையும் எடுத்து உழவு இயந்திரத்தை கரையேற்றப் பார்த்தார்கள். முடியவில்லை. பின் அவர்களே அடுத்த கிராமத்திற்குச் சென்று உழவு இயந்திரம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அந்த உழவு இயந்திரத்தை வெளியே எடுத்தார்கள். ஆறுமணி நேரத்தின் பின்பு நடு இரவு வேளையில் அந்த உழவு இயந்திரம் மீட்கப்பட்டது.

அந்த ..... இயக்கத்தோழர்கள் இவர்களுக்கு இரவு உணவு, தேநீர் எல்லாம் தங்கள் முகாமில் இருந்து கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். அவர்களின் உதவி என்றும் மறக்க

முடியாதது என்று நன்றிப் பெருக்கால் எட்வேட் அவர்களிடம் மாத்திரம் கூறியதோடல்லாமல் வெளியிலும் சில கழகத் தோழர்களிடம் கதைத்திருக்கிறான். கண்டபடி இயக்கங்களோடு முரண்பட்டு மோதக்கூடாது என்று அவன் கூறிய புத்தி மதிதான் அவன் கழகத்திற்கு எதிரான சதிகாரன் என்ற குற்றச்சாட்டாக விஸ்வரூபம் எடுத்து அவன் முன்னால் தலை கால்நடைகளுடன் வந்து இப்போது மிரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. கோபாலன் அவர்கள் இயலாமையின் அவலம் நன்கு தெரிந்த கவலையில் சோகமாக இருந்தார்.

இருவரையும்கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னார் : “தோழர் ! உங்கள் கலக்கத்தையும், உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அவமானத்தையும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நீங்கள் இவ்வளவு திறமையாக நம்பிக்கையோடு வேலை செய்த பின்பும் இப்படி ஒரு விசாரணைக்கு முகம் கொடுப்பதிலுள்ள சிக்கல்களை நான் அறிவேன். இதை நினைத்து அவமானமோ வருத்தமோ அடையாதீர்கள். நாம் எமது விடுதலைக்காக சகலதையும் இழந்து நிற்கிறோம். இந்த அவமானம் வெட்கம் வருத்தம் எல்லாம் எமக்கு ஒரு தூசு. எமக்கு எதிரிடைகள் சிறிலங்கா அரசினால் மாத்திரம் தான் வரும் என்றில்லை. விடுதலைக்கு எதிரிகள் கழகத்திற்கு வெளியே மாத்திரம் அல்ல உள்ளேயும் இருப்பார்கள். அதற்கும் நாம் முகம் கொடுக்கத் துணியவேண்டும். ஆகவே எதிர்ப்பு வந்திட்டுதே என்று சோர்வதும் சலிப்படைவதும் ஒரு போராளிக்கு அழைகில்லை.

தலைமைக்கு ஒருவர் எத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளையும், யாரைப்பற்றியும் சமர்ப்பிக்கலாம். தலைமை அதைத் தடுக்காது. ஆனால் விசாரிக்கும். எல்லாமே கழகத்தின் நன்மைக்காகவே செய்யப்படுகிறது. இதை விளங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று நீண்ட பிரசங்கம் செய்து அவர்களை அழைதிப்படுத்தி னார்.

அவர்கள் அமைதியடைந்தார்களோ என்னவோ அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை.

13

சங்கர் அந்தக் கருத்தரங்கத்திற்கு இறுதி நேரத்திலேயே அழைக்கப்பட்டான். அவனும் அதில் பங்குபற்ற வேண்டும் என்று செயல்திபரிடம் கலாதரன் கண்டிப்பாக வலியுறுத் தியிருந்தார்.

கழகத்தின் முக்கிய பொறுப்புக்களில் இருப்போவிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இருபதுபேர் வரை அந்தக் கருத்தரங்கத் திற்கு அழைக்கப்பட்டார்கள்.

கருத்தரங்கம் ஒரு பெரிய வீட்டின் மூன் ஹோலில் நடந்தது. அந்த வீடு மிகப்பெரியதாக இருந்தாலும் தளவாடங்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டன. கலவரத்தால் பாதிக்கப் பட்டு அண்மையில்தான் அந்த வீட்டுக்காரர் கொழும்பி விருந்து இங்கு வந்து குடியேறினாராம். எல்லோருக்கும் கதிரை வசதிகள் இல்லாதபடியால், தடித்த சிவப்பு சமுக் காளத்தின் மேல் அவர்கள் வட்டமாகச்சுற்றி இருந்தார்கள். செயல்திபரும், கலாதரனும் வந்தி நீந்தாலும் கருத்தரங்கம் இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை. இன்னும் சிலர் வரும்வரை அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தாகள்.

பத்மாவும் றாபியும் வந்ததும் இவன் அருகிலேயே பவ்யமாக அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் தலையை அலங்கரித்த மல்லிகைப் பூச்சரம் வழுகி விழுந்து போவதை எரிச்சலுற்ற வர்கள் போல அக்கறையேதுமின்றி அலட்சியமாக விட்டிருந்தார்கள். தங்கள் இருவரின் தனிமைக் கூச்சத்தை போக்க வேண்டியோ என்னவோ அடிக்கடி இவனுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதை ஆண்களுக்கே உரித்தான் சிறுபிள்ளைப் பொறா மையுடன் தம் அலைபாயும் கண்களால் குறு குறுப்பாக நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்த சிலர் வேறு ஏதும் அர்த்தம் இவர்கள் பார்வையில் தொனிக்கிறதா என்று கள்ளத்தன மாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பத்மாவும், றாபியும் இவளோடு சரளமாக உரையாடும் அளவிற்கு இவனில் பாசமும் மதிப்பும் வைத்திருந்தார்கள். முன்பு போல இல்லாமல் மதிய உணவிற்கு வெளியே போகாமல் தங்களுடனே வைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அந்த நெருக்கம் வளர்ந்திருந்தது. நிர்மலாவிடமிருந்து வரும் கடிதத்தை பறித்து வாசிக்கும் அளவிற்கு அவர்களிடையே நம்பிக்கை வேறுன்றியது. வேலை இல்லாத நேரங்களில் இவனுக்கும் நிர்மலாவிற்கும் உள்ள பழக்கத்தை ஊடிருஷி விசாரிப்பதிலும், கேளி பேசித் தீண்டுவதிலும் அவர்களுக்கு ஒரு அலாதி இன்பம்.

இவர்களுக்கு நேர் எதிரே தேவன் இருந்தான். அவன் சிறிய கண்கள் அசிங்கமாக இவன் அருகில் இருக்கும் றாபியில் அடிக்கடி மேய்ந்து திரிவதை இவன் இனம்கண்டு மனதுக்குள் கறுவினான்.

தேவன் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புதான் பம்பாயில் ஒரு லட்சம் ரூபா பணத்தை பறிகொடுத்துவிட்டு வந்து நின்றான். அந்தப் பணம் ஆயுத கொள்வனவிற்காக கொண்டு போகப் பட்டது.

கழகம் ஒழுங்கு செய்த வியாபாரிதான் தன்னை ஏமாற்றி அப் பணத்தை திருடிவிட்டதாக எல்லோரிடமும் அப்பொழுது கூறித் திரிந்தான். அந்த வியாபாரி மிக நம்பிக்கையானவன், இப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டானே என்று செயலதிபரும் ஆச்சரியப்பட்டார். இரண்டு நாட்களின் பின், அந்த வியா

ப ரியே நேரில் வந்து நடந்ததைச் சொன்னபோதுதான் தேவன் கலவரப்பட்டு தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

தேவனை அந்த வியாபாரி தங்கவிட்ட இடத்தில், இவன் தன்னைப்பற்றியும் தான்கொண்டுவந்திருக்கும் பணத்தின் பெறுமதிப்பற்றியும் அந்த வீட்டுக்காரரின் மனைவியிடம் கூறி யிருக்கிறான். மறுநிமிசமே அவளுடன் இவன் சல்லாபிக்கவும் ஆரட்பத்திருக்கிறான். இரண்டு நாட்கள் வரை இது போயிருக்கிறது. மூன்றாம் நாள் அந்த தம்பதிகளே வீட்டைவிட்டு இவனுடைய சூட்கேசுடன் மாறிவிட்டார்கள். விபரமாக எல்லாம் கூறிவிட்டு அந்த நேரமையான வியாபாரி செயலதி பரிடம் நேரிலேயே சொன்னான்.

“சார்! இதெல்லாம் எவ்வளவு முக்கியமான வேலை என்று உங்களுக்கு தெரியும்தானே. எவ்வளவு பெரிய ஆர்களை சேசனை வைத்திருக்கிறீங்க. எவ்வளவு ஆட்கள் உங்களிடம் இருக்காங்க. இந்த வேலைக்குப் போய் இவனைஅனுப்பினீங்களே’’

தேவன் கழகத்தில் நீண்ட காலமாக இயங்குகிறான் ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு சிறிலங்கா அரசு சுவரொட்டி மூலம் தேடப்படுபவர்களின் புகைப்படங்களை வெளியிட்ட போது செயலதிபருக்கு அடுத்ததாக தேவனின் பெயர் இருந்த ஞாபகம் இவனுக்கு, அதனால் தேவனை முதன்முதல் அறிமுகமானபோது பெரும் யதிப்பும் மரியாதையுமே இவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் பின்புதான் தெரிந்தது, கழகத்தில் யாருமே இவனைக் கணக்கில் எடுப்பதில்லையென்று.

ரகசிய வேலைகளைத் திறமையாகச் செய்யக் கூடியவனானாலும், மோசமான பாலியல் பலவீனம் உடையவன். அந்தபலவீனம் கழகத்தைப் பாதிக்காமல் இடுக்க வேண்டும் என்று இவன் மனைவியை தமிழீழத்திலிருந்து இங்கு வரவழைத்து இவனோடு குடியமர்த்திப் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் அவனில்

எவ்வித மாற் றமுமில்லை என்று எ லோரும் வருந்திக் கொண்டார்கள்.

இதுபற்றியெல்லாம் அவன் கவலைப்படாதவன் போல் அவன் போல் அம்மைத் தழும்பேறிய முகத்தை எப்பொழுதும் கடுகடுப் பாக வைத்திருப்பான். வேண்டியபோது விகாரமாகவும் சிரித் துக் கொள்வான்.

தேவனை கருத்தாங்கில் பார்த்ததும் றாபியும், பத்மாவும் தங்க ஞக்குள் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டு இவனையும் பார்த்தார்கள்.

‘பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட ஆட்களையும் பார்த்தீர்களா. தேவ னும் இருக்கிறான்’ என்று அந்தப் பார்வை கூறியது.

தேவனுக்கருகில் சிற்றம் பலம் அமர்ந்திருந்தார்.

கால்களைச் சப்பாணை கட்டிக்கொண்டு இருக்க முடியாமல் திண்டாடும் அவர் அடிக்கடி கால்களை மாற்றி மாற்றிப்போட்டுப்பார்த்து வசதியான ஒரு கோணத்தில் உடம்பை நிலைப் படுத்த திக்குமுக்காடிக்கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு அருகில் ராமநாதன் நீட்டி நமிர்ந்து இருந்தார். ராமநாதன் இப்பொழுது அனைத்து முகாம்களின் பொறும் பாளர் பதவியில் இருந்து பிரச்சாரச் செயல்ராக மாற்றப்பட்டிருந்தார். பிரச்சாரச் செயலர் பொறுப்பு கிடைத்ததும் அவர் ‘தமிழன்பலம்’ என்ற பெயரில் இன்னுமொரு பத்திரிகையும் கழகத்தால் வெளியிடுவதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தார். ஆனால் ‘தமிழன் பலம்’ கழகத்தின் பலவீனமான அம்சங்களையே வெளிப்படுத்துவதாக இருந்ததால் அந்த பத்திரிகையை கழகத்தின் பத்திரிகை என்று வெளியில் சொல்லாமலே ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகை போன்று ரகசியமாக விற்க வேண்டியிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையின் தரம் மிகக்கேவல

மானதாக இருந்ததை பல தோழர்கள் எடுத்துக் காட்டிய பின் பும் ராமநாதன் பிடிவாதமாக அந்தப் பத்திரிகையை மோசமான தரத்திலேயே வெளிக்கொணர்ந்தார்.

“பொது மக்களில் பெருப்பாலானவர்கள் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள். கடினமான விடயங்களை புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள். அவர்களுக்கு வசதியாக, இத்தகைய பத்திரிகை அவசியம்” என்றார். கழகப் பத்திரிகையின் தத்துவார்த்தக் கட்டுரைகள் புரிந்துகொள்ள முடியாததால் கீழ்ப்பட்ட தோழர்களையும், பாமர மக்களையும் கவரும் வண்ணம் புதிய பத்திரிகை எளிய தமிழில், சாதாரண விடயங்களை பலவித வர்ணங்களுடனும் கவர்ச்சியான புகைப்படங்களுடனும் வெளியிட ராமநாநனே முன்னின்று உழைத்தார்.

அவரைப் பார்த்ததும் சங்கருக்கு ‘தமிழன் பலம்’ பத்திரிகையின் அவஸ்தசணங்கள் நினைவுக்கு வர ஒரு கரப்பத்தான் பூச்சி முகத்தில் ஊரும் அருவருப்பில் கால்களை ஒன்றோடொன்று தேய்த்து விட்டுக்கொண்டான்.

ராமநாதன் குறிப்பு எடுப்பதற்கு வசதியாக நோட் புத்தகமும் பேணாவுமாக தயாராக இருந்தார்.

கருத்தரங்கத்திற்கு வந்த பலரை சங்கருக்குத் தெரியாது. இவனை முதன் முதலில் பார்த்த சிலர் யார் இவன் என்ற கேள்வியை அங்கிருந்தவர்களிடம் போட்டு வைத்தார்கள்.

எல்லோரும் வந்த பின்பு கருத்தரங்கு ஆரம்பமாயிற்று.

கருத்தரங்கை ஆரம்பித்து செயல்திபர் பேசும்பொழுது, இங்கு பேசப்படும் சில தரவுகளையும் உண்மைகளையும் யாரும் வெளியிட மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலும், சில முக்கிய மான விளக்கங்களை தோழர்களுக்கு வழங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே இந்தக் கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்ததாகக்

குறிப்பிட்டார். கருத்தரங்கு ‘‘எமது சர்வதேச நிலைப்பாடும், இணைவு நடவடிக்கைகளும்’’ என்ற தலைப்பில் நடை பெற்றது.

நாம் எம் விடுதலைப் போராட்டத்தின் போது சோசலிச நாடு களையே சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப் பட்டபோது, சிற்றம்பலம் நிலத்தில் இருக்க முடியாமல் திண்டாடியவர், முழங்காவில் நின்று ஒரு கையை நிலத்தில் ஊன்றிக்கொண்டு ஒரு குட்டியானை தள்ளாடுவது போல ஆடிக்கொண்டு கூறினார்.

‘‘சோசலிச நாடுகளை நாம் என் சார்வேண்டும். சோசலிச நாடுகள் எல்லாம் இப்பொழுது பாதை மாறிப்போய்க் கொண் டிருக்கின்றன. நாம் எம் விடுதலையை வென்றெழுப்பதற்கு நடு நிலைமையில் இருப்பதுதான் நல்லது. அப்பொழுது தான் நாம் பலநாடுகளின் ஆதரவையும் பெற்றுடியும். நாம் என் அமெரிக்காவை மட்டும் பகைக்கவேண்டும். அப்படியென்றால் சீனாவிற்கு எதிராகவும் நாம் இருக்க வேண்டும்’’

அந்த விவாதம் பலமணிநேரம் இழுபட்டு இறுதியில் கலாதரன் அதற்கு பதிலாக சுருக்கமாக தொகுத்துக் கூறினார்.

‘‘நாம் மார்க்ஸிச சித்தாந்தத்தில் நப்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம். தமிழீழத்தை சோசலிச தமிழீழமாகக் காண முனை கிறோம். எமது விடுதலை உலகப்புரட்சியின் ஒரு அங்கமாக விளங்குவதால் நாம் சோசலிச நாடுகளையே சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது. நடுநிலைமை என்பது எப்படியும் முதலாளித் துவ நாடுகளோடு சார்ந்திருப்பதற்கான அடித்தளம்தான்’’

செயலதிபரும் இதே கருத்தனை வலியுறுத்தி ‘‘சிறிலங்கா அரசு அமெரிக்காவின் உதவியையும், ஆதரவையும் பெற்றுள்ள தால் நாம் சிறிலங்கா அரசிற்கு உதவும் அமெரிக்க ஏகாதி பத்தியத்தை எதிர்க்கவே வேண்டும்’’ என்றார்.

இந்தியத் தலையீடு பற்றிய சர்ச்சை எழுந்தபோது சிலர் இந்தியாவின் இராணுவத் தலையீடு இல்லாமல் தமிழ்மீது விடு தலை சாத்தியமில்லாததொன்று என்றார்கள். ஏனைய இயக்கங்கள் இந்திய ஆதரவைப் பெறுவதில் பகிரங்கமாக முன்னிற்கின்றன. நாமும் அவர்களைப் போல வெளிப்படையாக இந்திய ஆதரவுடன் தமிழ்மீது விடுதலையை வெற்றிகாண நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்றார்கள். இந்திய அரசிற்கு எதிராக நாம் 'வங்கம் தந்த பாடம்' போன்ற புத்தகங்களை வெளியிட்டது மோசமான தவறு என்றும் கண்டித்தார்கள். வேறுசிலர் நாம் எக்காலத்திலும் தனித்துப் போராடி வெற்றிபெற இயலாது என்பதால், இந்தியத் தலையீடு எப்படியும் நிகழ்ந்தே தீரும் என்பதாலும் இந்திய தலையீட்டை தவிர்க்க ஏலாது. ஆகவே அதற்கு ஏற்றாற்போல எமது நடவடிக்கைகள் இருக்கவேண்டும் என்ற முன்னைய கருத்தையே வலியுறுத்தினார்கள்.

இதற்கு செயல்திபர் பதிலளிக்கும்போது “இந்தியத் தலையீட்டால் தமிழ்மீது விடுதலையோ அல்லது வேறு எந்த வடிவத்திலோ எமது பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படுமானாலும் அது எமது விடுதலையாக அமையாது. அது இந்திய முதலாளித்துவ அரசின் நலன் சார்ந்ததாகவே இருக்குமேயல்லாமல் எமது மக்களின் விமோசனம் கருதி இராது. நாம் சிங்கள அரசின் அடக்கு முறைக்கு பதிலாக இந்திய அரசின் அடக்குமுறை களை அங்கீகரிப்பதாகவே அமையும்.

தமிழ்நாட்டு மக்கள் இந்திய அரசின் ஒடுக்கு முறையால் படும் இன்னல்களையும் இங்கு நடைபெறும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மீதான கொடுரை அடக்குமுறைகளையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். நாம் இந்திய அரசின் படையெடுப்பால் தமிழ்மீத்தைப் பெற்றால் எமது மக்களுக்கு இந்தப்பேரழிவுகளைத்தான் வழங்க வழி செய்தவர்களாவோம்.

ஆகையால் நாம் எக்காரணம் கொண்டும் இந்திய படையெடுப்பை ஆதரிக்க முடியாது. ‘வங்கம் தந்த பாடம்’ உண்மையில் எமக்கு அது பெரும்பாடம். நாம் எமது மக்களைப் பிழையாக வழி நடத்தமுடியாது. உண்மையைக் கூற வேண்டும். ஆகையால் தான் நாம் இந்திய அரசை தேவையான இடங்களில் எமது மக்களுக்கு அம்பலப்படுத்தவும் வேண்டியிருக்கிறது.

இரு முக்கிய சந்தர்ப்பங்களில் இந்திய தலையீடு குறித்து இந்திய மத்திய அரசால் எனது அபிப்பிராயம் கேட்கப்பட்டது.

அப்பொழுது இந்திய படையெடுப்பை நாம் விரும்பவில்லை என்று அவர்களுக்கு நான் நேரிலேயே சொன்னேன். நாம் இந்திய அரசை அண்டையிலுள்ள ஒரு தட்பு நாடாக மட்டுமே கருதுகிறோம். இந்திய அரசிடமிருந்து எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி யுத்தத்திற்கான கருவிகளைத்தான் தரும்படி கேட்கிறோம். அவர்கள் ஆக்கிரமிப்பை அல்ல.

எமது சுதந்திரத்தை நாமே போராடி வெல்லவேண்டும்’’ இந்தக் கொள்கையிலிருந்து நாம் ஒருபோதும் விலகமுடியாது. என்று அந்தச் சொற்பொழிவின் இறுதியில் ஆணித்தரமாகக் கூறினார்.

இடையில் ஒரு கேள்வி வந்தது.

‘‘இந்தியாவின் உதவி இல்லாமல் தனித்து நாம் போராடி வெற்றிபெறும் சாத்தியக் கூறுகள். எமக்கு ஆயுத உதவி வழங்கக் கூடிய வேறு நாடுகள் உண்டா’’

செயல்திபர் வழமையான அந்தப் புன்னகையால் அபிநியம் பிசகாமல் கலாதரனைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார்.

‘‘இப்பொழுது அந்த நிலை இல்லை. ஆனால் அதற்கான வேலைகளைத்தான் நாம் செய்துவருகிறோம். அந்த வாய்ப்பு

கள் எமக்கு உடனடியாக கிடைக்கலாம். அல்லது சிறிது கால தாமதமாகலாம். ஆனால் அதற்கான வாய்ப்புகள் இப்பொழுது உருவாகி வருகின்றன” என்று செயல்திபர் இழுத்துக்கொண்டு கூறி முடிக்கவும், கலாதரன் எழுந்து “இதற்கு அப்பால் எது வும் கேளாதீர்கள். இது இராணுவ ரகசியம்” என்று புன்னகை யோடு கூறியபோது, எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

விடுதலை இயக்கங்களுடால் இணைவு பற்றி செயல்திபர் கூறும்பொழுது “நாம் தமிழீழ விடுதலையைக் கருவிப் போராட்டத்தில் வென்றெடுக்க திடம் கொண்ட அமைப்புக் களை மாத்திரம்தான், விடுதலை அமைப்பு களாகக் கருதுகின் றோம். அவை எத்தகைய சிறிய அமைப்புகளாக இருந்தாலும் அவையும் ஒரு சக்தி என்பதையும், அவையும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தமது பங்களிப்பைச் செய்கின்றன என்பதையும் நாம் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

தமிழர் விடுதலை கூட்டணியையோ, தமிழீழ விடுதலை முன்னணியையோ நாம் ஒரு விடுதலை அமைப்பாகக் கருதமுடியாது. அவை பாராளுமன்ற பாதையில் ஜெயவர்த்தனே அரசுடன் சமரசம் செய்வதற்கு இப்பொழுதும் தயாராக இருக்கின்றன” என்று கூறியபோது எல்லோரும் அந்தக்கருத்தை ஆதரித்து பேசினார்கள்.

விடுதலை அமைப்புகளில் எவற்றுடன் இணைவு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் எழுந்தன.

“ஒரு இயக்கத்துடனும் இணையக் கூடாது. அப்படி இணைவது போல பாசாங்கு செய்து கொண்டு எம்மைப் பலப்படுத்துவதிலும், ஏனைய தாபனங்களை வீழ்த்துவதிலுமே கவனமாக இருக்க வேண்டும்” என்று ராமநாதன் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்.

செயல்திபர் இப்பிரச்சினைக்கு பதிலளிக்கும் போது “நாம் சூகல விடுதலை இயக்கங்களுடனும் இணைவை ஏற்படுத்துவதே எமது கொள்கை ஒரு இயக்கத்துடன் இணைவை ஏற்படுத்தும்போது அது எம் கொள்கை, நடைமுறைகளுக்கு இசைந்ததாக முற்போக்கானதாக இருக்கும்பொழுது அதற்கு முன்னுமிமை வழங்கவேண்டும். நாம் சுத்த இராணுவக் கண்ணோட்டமுள்ள பிறபோக்கான தாபனங்களோடு இணைவை ஏற்படுத்தும்போது நாமும் அத்தகைய சகதிக்குள் வீழ்ந்து போகும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. மக்கள் மத்தியில் தமது காட்டிக் கொடுப்புகள் மூலம் அம்பலமான, சந்தர்ப்பவாத தாபனங்களோடு இணையும் பொழுது நாமும் அவ்வாறே மாறவேண்டியவர்களாகும் வாய்ப்பை கொடுக்கிறது. இந்த வகையில் பார்க்கும்போது நாம் முக்கூட்டமாக இணைந்துள்ள அமைப்புக்களுடனே இணையவேண்டும்’’ என்றார்.

அவர் பேசி முடிந்ததும் ஒரு கேள்வி எழுந்தது.

“இம்முன்று அமைப்புக்களில் எந்த அமைப்போடு இணைவது நல்லது என்று கருதுகிறீர்கள்?’

“இம் முக்கூட்டை நாம் இனியும் தனித்தனியாக பார்க்க கூடாது. அது அவர்கள் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தியுள்ள இணைவைப் பாதிக்கும். நாம் முக்கூட்டுடன் பொதுவான பேச்சு வார்த்தைகளை ஆரம்பித்து அவர்களுடன் இணைய வேண்டும். நாம் அவர்களுடன் இணைந்து ஏற்படுத்தும் ஐக்கியத்தின் மூலமே இந்தியாவின் தலையீட்டைக் கூடத் தடுக்க முடியும்’ என்று செயல்திபரே கூறினார்.

சங்கர் செயல்திபரின் கருத்துக்களால் மிக ஆழமாகக் கவரப் பட்டான்.

பிரச்சனைகளை யதார்த்தமாக பார்க்கும் தன்மையும், கற்பனைகளுக்கோ பிரேமைகளுக்கோ இடமளியாது நடை

முறைச் சாத்தியமான நீர்வுகளை முன்வைக்கும் அவர் போக்கும் வெளுவாகப் பிடித்திருந்தன.

“மகன் ! தத்துவங்களில் தேர்ச்சி பெற்றால் மட்டும் போதாது. நடைமுறைகளை, யதார்த்த நிலைகளை, தந்தி ரோபாயங்களை சரிவரக்கணிக்கவும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எமது கட்சியிலிருந்த பலவீனம் இதுதான். பல முற்போக்கு தாபனங்களின் தோல்விக்கு இந்தப் பலவீனம் தான் காரணம்” அப்பா கால்களை நீட்டி நிமிர்த்திக்கொண்டு கூறும்பொழுதெல்லாம் சங்கருக்கு ஏட்டுச் சுரக்காயாக இருந்த விடயங்கள் இப்பொழுது கறியாகிக் கொண்டு வந்தன.

கருத்தரங்கு முடிந்து எல்லோரும் கலைந்த பின்பு சங்கர் கலா தரங்கள் தேடிச் சென்றான்.

“எப்படி கருத்தரங்கு ப்ரயோசனமா இருந்ததா ? ” அவர் இவனைக் கண்டதும் அக்கறையுடன் கேட்டார்.

“மிகவும் பிரயோசனமாக இருந்தது. இந்தக் கருத்துக்குள் சில வற்றை நீங்கள் தமிழ்முத்திற்கு அனுப்பினால் என்ன ! அவர் களும் தெரிந்திருப்பது நல்லது தானே”

இவன் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் கேட்டார்.

“நீர் இங்கு நடந்தவைகளை ஒரு அறிக்கையாக எழுதித் தர இயலுமா? ”

இவன் குறிப்பெறுவும் எடுக்காவிட்டாலும் ஏதோ நம்பிக்கை யுடன் சம்மதித்து விட்டு கேட்டான்.

“உங்களுடன் சில விசயங்கள் ஆறுதலாகப் பேசவேண்டும்.”

இவன் கண்களை முக்கு கண்ணாடிக்கூடாக ஊடுருவிட்டு பார்த்துவிட்டு சொன்னார்.

“‘மாலையில் கந்தோறில் பேசலாமே’”

மாலை ஜூந்து மணியிலிருந்து சங்கர் அவருக்காகக் காத்திருந்தான். பூபாலன் அனுப்பிய கடிதங்களிலுள்ள விடயங்களை எப்படியும் அவரிடம் கூறவேண்டும் என்று உள்ளாம் துடிதுடித் துக் கொண்டிருந்தது. அவருக்கு கடிதத்தை காட்டாமல், அவர் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் விடயத்தை எப்படித் தெளிவாக்கலாம் என்று தனக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சென்னையிலிருந்து முகாம்களுக்கு பணம் கொண்டுபோய் கொடுத்துவிட்டு திரும்பிய தருமன் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் அந்தக் கடிதத்தை சங்கரிடம் கொடுத்தான்.

தருமனும் பூபாலனும் ஓரே ஊர்க்காரர்கள். யதேச்சையாக முகாமில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

பூபாலன் சங்கரை விசாரித்திருக்கிறான். நன்றாகத் தெரியும் என்றதும் பத்திரமாகக் கொடுக்கும்படி அந்தக் கடிதத்தை கையளித்திருக்கிறான். கடிதத்தை சங்கரிடம் கொடுக்கும் முன்னம் தருமன் கூறினான்.

“‘சங்கர் ! எனக்கு பூபாலன் உன்னைப்பற்றிக் கூறிய நம்பிக்கையில்தான் இந்த வேலையைச் செய்கிறேன். நான் இப்படி உனக்கு முகாமில் இருந்து கடிதம் கொண்டு வந்தது தெரிந்தால் எனக்குத்தான் ஆபத்து. ஒருபொழுதும் இதை வெளியிட மாட்டேன் என்றால் மட்டும் கடிதத்தை வாங்கு அப்படியில்லா விட்டால் சொல் கடிதத்தை இப்போது நானே கிழித்து விடுகிறேன்’”

சங்கர் அவனுக்கு தைரியமும், நம்பிக்கையுமட்டி அந்த கடிதத் தைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

கடிதத்தின் ஒவ்வொரு வரிகளையும் தாண்டிச் செல்லும் போது, உள்ளம் கனலாய் ஏரிந்து தகித்து கொப்பளித்தது.

என் அன்புத் தோழனே !

இந்தக் கடிதம் உன் கையில் எப்படியும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் எழுதுகிறேன். நீ இங்கிருந்து போகமுன் உள்ள நிலைமைகள் உனக்குத் தெரியும். அவை எந்த வகையிலும் மறையவில்லை. குறையவுமில்லை. மாறாக மிகப்பயங்கரமாக வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது.

நாம் விடுதலைப் போராளிகளா அல்லது பழம்கால ஆபிரிக்க அடிமைகளா என்று சந்தேகிக்கும் வகையில் இங்கு கொடுமை கள் நடைபெறுகின்றன. முகாமில் அரசியல் கதைக்கவே கூடாது என்று பகிரங்கமாகவே அறிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படி அரசியல் கதைப்பவர்கள் கழகத்திற்கு எதிரான சதிகாரர்களாம். யாரையும் தோழர் என்று அழைக்கூடாதாம். வயதிற்கு முத்தவர்களை அண்ணே என்றும் இளைய வர்களை தமிக் என்றும் தான் அழைக்க வேண்டுமாம். தோழர் என்ற பதமே இவர்களைக் கிலிகொல்லச் செய்கிறது. ஒரு முறை நான் முகாம் பொறுப்பாளருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அவரை ‘தோழர்’ என்று விளித்துவிட்டேன். அவர் கூப்பிட்டு என்னைக் கண்டித்தார். நான்கு மணி நேரம் தண்டனையும் வழங்கினார்.

அன்புத் தோழனே !

உன்னை இப்படி அழைக்க எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது தெரியுமா. தோழன் என்ற சொல்லின் அர்த்தமே நீ கூறித்தான் எனக்குத் தெரியும். சர்வதேச தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அந்த உன்னதமான உறவு இங்கு எப்படிக் கேவலப்படுத்தப்படுகிறது பார்த்தாயா

நீ இங்கிருக்கும்போதே முகாமிற்குள் சி.ஐ.டி போட்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள்தான் முகாம்களின் குட்டி ராஜாக்கள். அவர்கள் கூறுவதையெல்லாம் மேலே உள்ளவர்கள் எல்லாம் கேட்பார்கள். அவர்கள் கூறுவதற்கெல்லாம் மற்ற வர்கள் ஆட்டம் போட வேண்டும். அவர்களில் யாராவது ஒரு வரைப்பற்றி குற்றச்சாட்டு வைத்துவிட்டால் போதும் அவரில் சந்தேகம் என்று விசாரணைக்கு கொண்டு போவார்கள். அவர் திரும்பி நெஞ்சு நோவோடு அல்லது கால்களை நிலத்தில் வைத்து நடக்க முடியாத வேதனையோடுதான் வருவார். சித்திரவதைக் கொடுமைகள் பற்றி ரகசியமாக அவர்கள் கூறு வதைக் கேட்டால் இரத்தம் உறைகிறது. இப்படி விசாரணைக்கு போனவர்களில் எங்கள் முகாமில் இருந்து மாத்திரம் நான்கு பேர் திரும்பி வரவில்லை. என்ன ஆனார்களோ தெரியாது. அவர்கள் முகாமில் இருந்து தப்பி ஓடிவிட்டதாகவும் கூறுகிறார்கள். கொலை செய்துவிட்டு இப்படிக் கூறுகின்றார்கள் என்றும் ஒரு வதந்தி ரகசியமாக முகாமில் உண்டு.

நாம் இங்கு மரண பயத்தில் நானும் பொழுதும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த முகாம் சி.ஐ.டி களின் மனம் கோணாமல் நடக்கவேண்டுமீ என்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் தம் மானம் மரியாதை எல்லாவற்றையும் இழந்து கோழுகளாகவும், பேட்டுகளாகவும் மாறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த சிஜ்டி களின் எல்லா காமக் கேளிக்கைகளுக்கும் நாம் உடன்படவேண்டும். உனக்கு தெரியும்தானே முபாறக் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவன். உனது பிளட்டுணில் இருந்தவன். அவனை இந்த சிஜ்டி களில் ஒருவன் பாலியல் உறவுக்கு வற்புறுத்தியிருக்கிறான். இவன் அதற்கு உடன்பட மறுத்துவிட்டு, வேறுசில தோழர்களுக்கும் இதுபற்றிக் கூறினான்.

ஆனால் நடந்தது தெரியுமா ! மறுநாள் முபாறக்கை கைது செய்து விசாரணைக்கு கொண்டு போனார்கள். இவன்

வேறொரு இயக்கத்தின் ஊடுருவல் என்று சந்தேகமாம். அந்த சிஜிடி இப்படி ஒரு நிப்போர்ட் கொடுத்திருக்கிறான். ஒருவாரத் தின் பின்பு முபாறக்கை கொண்டுவந்து இங்கு போட்டிருக்கிறார்கள். சித்திரவதையின் பின் இப்பொழுது அவன் பைத்தியமாக இருக்கிறான். காண்பவர் காலில் எல்லாம் விழுந்து அழுது புரள்கின்றான். இவன்போல வேறு சிலரும் இந்த முகாமில் பைத்தியமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரவி என்னும் ஒரு தோழன். இவன் ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவன். படிப்பை இடையில் விட்டுவிட்டு பயிற்சிக்கு வந்திருக்கிறான். இவன் இங்கு வருமுன்பு இராணுவத்தால் கைதாகி ஒரு மாதம் வரை வவுனியா இராணுவ முகாமில் சித்திரவதைக்குள்ளாகி பின்பு விடுவிக்கப்பட்டவன். இவனையும் அரசாங்கத்தின் ஊடுருவல் என்று சந்தேகித்து ஒருவாரம் சித்திரவதை செய்தார்கள். இப்பொழுது அந்த ஒருவார சித்திரவதையில் அனுபவித்த கொடுமைகளை எண்ணி கண்ணீர் வடிக்கிறான். இவனையும் இன்னொருவனையும் நிர்வாணமாக்கிவிட்டு தங்கள் காம மனவிகாரங்களை இவர்களைக் கொண்டு நிறைவு செய்து இருக்கிறார்கள். அந்தளவிற்கு மோசமான பாலியல் மனவிகாரம் நிறைந்தவர்கள் எல்லாம், இந்த முகாமின் அச்சாணி களாக இருக்கிறார்கள். சிறிலங்கா இராணுவத்தின் சித்திரவதைகளை காட்டிலும் இது மோசம் என்பதே சித்திரவதைக்குள்ளானோ அனைவரினதும் கருத்து.

நான் உன்னை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம், நீ இங்கு இல்லாதது என்னவோ நல்லது என்றே நினைப்பேன். எமது கழகத்தின் தலைமைப் பீடத்திற்கு தெரியாமலேயேஇக் கொடுமைகள் எல்லாம் நிகழுகின்றன என்ற நம்பிக்கையிலேயே நாங்கள் எல்லோரும் இருக்கிறோம். ஏன் என்றால் இங்கு கழகப் பத்திரிகையில் வரும் கட்டுரைகளை படிக்கும்போது எவ்வளவு முற்போக்கான சிந்தனையாளர்கள், நல்ல போராட்ட வீரர்கள் எல்லாம் எமது கழகத்தில் இருக்கிறார்கள்

என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும் போது இந்த முகாம் குறைபாடுகளை அவர்கள் ஒருபொழுதும் சகித் துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலேயே நாம் இருக்கிறோம்.

நீ கழகத்தின் தலைமையில் இருப்பவர்களிடம் இக்குறைபாடு களைப் பற்றி பேசி அவற்றை நிவர்த்திக்க உன்னாலான உதவிகளைச் செய். இது எனது வேண்டுகோள் மட்டுமல்ல. இங்குள்ள அனைத்து தோழர்களின் வேண்டுகோளுமாகும்.

நான் உனக்கு இக்கடிதம் எழுதியதைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியத் தேவையில்லை. நீ முகாமில் இருந்த காலத்தில் நடை பெற்றவைகளை மாத்திரம் கூறினால் போதும்.

இந்தக் கடிதம் உனக்கு தரும் தோழர் எனக்கு மிக நம்பிக்கையானவர். என்னுடன் ஒரே பாடசாலையில் படித்தவர். அவருக்கும் முகாம் நிலைமைகள் தெரியும் நீ அவரை நம்பலாம். ஏதும் சேதி இருப்பின் அவர் மூலம் அனுப்பவும்.

நாம் மீண்டும் சந்திக்கும் காலம் வரும்.

புரட்சிகர வணக்கங்களுடன் முடிக்கிறேன்.

என்றும் உனது தோழன்
பூபாலன்.

அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை படித்து முடித்து விட்டு கலாதரனுக்காக அங்கேயே காத்திருந்தான் சங்கர் கந்தோரில் வேறு யாரும் இல்லாததும் நல்ல சூழலாகவே அமைந்திருந்தது.

ஆறுமணிக்கு பின்பே கலாதரன் வந்தார்.

இவன் அருகில் அமர்ந்து விசயத்தை கேட்டார். இவனது தனிப்பட்ட தேவை ஏதாவது இருக்கும் என்றுதான் ஆரம்பத் தில் நினைத்திருந்தார். ஆனால் அவன் தனக்காக அல்லாமல், முகாம் சம்பந்தப்பட்ட கழக விடயங்களை தன்னிடம் முன் வைப்பதைப் பார்த்ததும், பொறுமையாக அவன் கூறுவது அனைத்தையும் கிரகித்துக்கொண்டிருந்தார். அவன் ஒவ்வொரு சம்பவமாக விளக்கி முகாமில் பயிற்சி வீரர்கள் எப்படி மனம் புண்படுகிறார்கள் என்று உயிரோட்டமாக கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிலங்கா அரசிற்கு அஞ்சாமல் தம் உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடப் புறப்பட்ட அந்த இளைஞர்கள் இன்று இப்படி அஞ்சி ஒடுங்கிக் கொண்டிருப்பது, தமது உயிர் ஆபத்திற்காக அல்ல. தம் இலட்சிய வாழ்வு வீணாகப் பலியிடப்பட்போகி றதே என்ற ஏமாற்றத்தில்தான் வெதும்பிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை அவருக்கு தெளிவாகப் புரிய வைத்தான்.

அவன் பேசி முடிந்த பின்பு அவர் கூறினார்.

“நானும் சில விசயங்கள் கேள்விப்பட்டேன் தான். ஆனால் இந்தளவிற்கு மோசமாக இருக்கும் என்று நினைக்கவில்லை.’’ என்று மட்டும் கூறிவிட்டு உதடுகளை நாவால் ஈரப்படுத்திக் கொண்டு சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தார். அரசியல் செய்வரான அவர் அரசியல் ரீதியான விடயங்களில் கழகத்தை வழி நடத்தும் அளவிற்கு இராணுவத்தில் தலையிடமுடியாத வகையில் நிலைமை இருப்பதை வேதனையோடு மனம் கூர்ந்தார்.

நீண்ட மௌனத்தின் பின் சொன்னார்.

“நாம் எமது இராணுவப் பயிற்சி வீரர்களுக்கு இப்பொழுது வெகுவாக அரசியல் அறிவை ஊட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். அதற்காக தமிழீழத்திலிருந்து ஒருவரை வரவழைத்திருக்கிறோம் அவர் இப்பொழுது பயிற்சி முகாம்

களில் அரசியல் வகுப்பு எடுக்கும் வேலைகளை ஆரம்பித்து இருக்கிறார். அதன் பின்பு இந்தக் குறைபாடு நீங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம் பெரும்பாலும் அரசியல் அறிவின்மை தான் இத்தக் குறைபாடுகளுக்கு காரணம்’

அவர் கூறிமுடிக்கும் முன்னமே இவன் பட்டென்று ஓங்கிய குரலில் கூறினான்.

‘அரசியல் வகுப்பு நடைபெறுவது அவசியம்தான். அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கும் பிரச்சனை அது இல்லை. மனிதத் தன்மையில்லாத மிக மோசமான முட்டாள்கள் முரடர்கள் எல்லாம்தான் இப்பொழுது முகாமை நடத்துகிறார்கள். அவர்களால்தான் இவ்வளவு பிரச்சனையும் வருகிறது. அவர்கள் அரசியல் வகுப்புகளால் மாறப்போவதில்லை’

அவன் சிறிது கடுமையாகவே கூறினான்.

கலாதரன் அதற்கும் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு முக்கு கண்ணாடியைக் கழற்றி துடைத்துக்கொண்டு கூறினார்—

‘‘நீர் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. இது இன்று நேற்று உள்ள பிரச்சனை இல்லை. கழகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே இப்பிரச்சனை இருக்கிறது. நாமும் அவற்றை இல்லாமல் செய்ய போராடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். ஆனால் அவர்களும் வளர்ந்து கொண்டுதான் வருகிறார்கள்’’ என்று தனக்குள் சலித்துக்கொண்டவர் போல கூறிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

‘‘இப்பொழுது இராணுவ பயிற்சி வீரர்களில் திறமானவர்களை தெரிந்து அவர்களுக்கு அரசியல் தெளிவுட்டி, அவர்களை தளத்தில் வேலை செய்ய அனுப்பப் போகிறோம். முதலில் கழகத்தை கொள்கைப்பற்றும் தாபனக் கட்டுப்பாடும்

உள்ள பலமான அமைப்பாக மாற்றவேண்டும் அதன்பின்பே இராணுவத்திலும், மற்ற இடங்களிலும் இருக்கும் பிழையான சுக்திகளைத் திருத்தவேண்டும். இவைகளை இப்படி படிமுறையாகச் செய்வதே கழகத்தின் ஜனநாயக ரீதியான வளர்ச்சிக்கு உதவும்.

இப்பொழுது தமிழீழத்தில் அரசியல் வேலை செய்வதற்கு முகாம்களில் இருந்து ஆட்களைத் தெரிந்தெடுக்கிறோம். இதில் மிக நல்ல சக்திகள் வரவேண்டும். உமக்கு தெரிந்தவர்கள் யாரும் இருந்தால் கூறும். அவர்களை வெளியே எடுத்து தளத்தில் அரசியல் வேலை செய்ய அனுப்புவோம். அதுதான் இப்போதைக்கு என்னால் செய்யக்கூடிய முதல் கட்ட வேலை.,

அது அவனுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. பூபாலனையும் மற்றும் தோழர்களையுமாவது இப்போதைக்கு காப்பாற்றி விடலாம்.

அந்தக் கற்பனை அவனுக்கு இதமாக இருந்தது.

அவன் முகமலர்ச்சியை கவனித்து பார்த்துவிட்டு கலாதரன் காலை ஆட்டிக்கொண்டு கூறினார்.

“தோழர் ! தாபனத்தில் குறைகளைக் கண்டால் ஒருபொழுதும் கலங்கி விடாதீர்கள். குறைகளேயில்லாமல் எப்பொழுதும் தாபனம் புனிதமாக இருக்குமானால் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு என்ன வேலை இருக்கப் போகிறது. நோய் இருக்கும் இடத்தில்தானே வைத்தியனுக்கு வேலை.

நீர் கழகத்தில் குறைபாடுகளைக் கண்டால் அதன் தோற்றுத் திற்கான காரணங்களை அடிப்படைகளை ஆராயவேண்டும். அதன் மூலமே பிரச்சனைகளை தீர்க்கலாம். வெறுமனே கலங்கு

வதாலும், குழம்புவதாலும் எந்த ஸாபமும் ஏற்படப் போவ தில்லை’

அவன் எதுவும் பேசாமல் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அவர் கண்ணாடியை மாட்டிக்கொண்டு சொன்னார்.

“எமது கழகம் எத்தனை போராளிகளின் அர்ப்பணிப்பிலும், தியாகத்திலும் கட்டப்பட்டது தெரியுமா. அதனை நாம் கவலையீனமாக உணர்ச்சிவசப்பட்டு சிதைத்துவிட இடமளிக்கக் கூடாது. தமிழ் மக்கள் இன்று எவ்வளவோ நம் பிக்கையோடு எங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா. தாம் அனுபவிக்கும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் மீட்சியை நாம் தான் வழங்குவோம் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அந்த நம்பிக்கையை நாம் வீணாக்கக் கூடாது. விடுதலை இயக்கங்களுக்குள் இதுவரை எமது கழகம் மாத்திரமே எவ்வித பிரிவும் இல்லாமல் சிறப்பாக இயங்குகிறது. நாம் கழகத்திற்குள் உள்ள குறைபாடுகள் பலவீனங்களை பிளவு ஏற்படாமலேயே திருத்த வேண்டும். இதற்கு மிகுந்த பொறுமையும் நிதாதனமும் தேவை.”

அவர் பேசி முடிக்கவும் டெலிபோன் மணி அடிக்கவும் சரியாக இருந்தது. கலாதரன் எழுந்து போய் நிசீவரைக் கையில் எடுத்தார்.

மறுமுனையிலிருந்து புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட அனைத்து முகாம்களின் பொறுப்பாளர் பேசினார். அவர் கொடுத்த தகவல் கலாதரனை அப்படியே அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

‘முகாமில் இராணுவ பயிற்சி வீரர்களில் ஒரு கோஷ்டி ஆர்ப்பாட்டம், உண்ணாவிரதம் செய்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறதாம். இதற்கு அரசியல் வகுப்பு எடுக்கும் நடராசா மாஸ்டரின் தூண்டுதலே காரணமாம்’

14

எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்ட திருப்தியில் நிர்மலா நித்தி ரைக்குப் போனாள்.

அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் போது அப்பாவும் வீட்டில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை நாளையே தேர்ந்தெடுத்தாள். அப்பொழுதுதான் அம்மாவின் அங்கலாய்ப்புக்கும், அலறலுக்கும் ஓரளவாவது ஆறுதல் கிடைக்கும்.

இல்லாவிட்டால் அம்மா உனரையே கூட்டிவிடுவாள்.

போகும் முன் அண்ணாவிடமாவது சொல்லிவிட்டு போகலாம் என்றால் நான்கு நாட்களாக வசீகரணைக் காணோம். இப் பொழுதெல்லாம் அவன் அப்படித்தான். தொடர்ச்சியாக வீட்டிற்கு வராமல் தங்கிவிடுவான். கேட்டால் நன்பர்களுடன் சேர்ந்து படிப்பதற்காக அப்படியே நின்றுவிட்டதாக பொய் சொல்லுவான். நிர்மலாவிடம் மாத்திரம் தான் அவன் உண்மை சொல்வது.

“நிர்மலா நான் இப்பொழுது பல்கலைக்கழகம் போவதையே விட்டுட்டன். எங்கள் இயக்க வேலைகள் சிலவற்றின் முக்கிய பொறுப்புக்களை நான் தீவிரமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டியிருக்கிறது”

அவள் சங்கரின் வீட்டில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவது என்று முடிவு எடுத்த பின்னால், வசீகரணிடமாவது கூறிவிட்டுச்

செல்லவேண்டும் என்ற ஆவலில் இரவுவரை அவனை எதிர் பார்த்து ஏமாற்றத்துடன் காத்திருந்தாள்.

அம்மா அப்பாவிற்கு எழுதவேண்டிய கடிதத்தை ரத்தினச்சுருக் கமாக எழுதி காலை பத்துமணிக்கு அவர்கள் கையில் கிடைக்கக்கூடியதாக அம்மாவின் மணிபர்சில் பத்திரமாக இப்பொழுதே வைத்து விட்டாள். அம்மா காலையில் சந்தைக்குப் போகும்போது அதை எப்படியும் திறந்து பார்ப்பாள்.

கட்டிலில் இருந்தவாறே அந்த அறையை தலையைத் திருப்பி திருப்பி ஒவ்வொரு பகுதியாக ஆர்வமுடன் பார்த்தாள். நெஞ்சில் ஒரு சோகம் மெதுவாக இதயத்தை கசக்கிப் பிழிந்தது.

அவள் பிறந்து வளர்ந்த அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு பொருளும் இப்பொழுதிருந்தே அறுபடப்போகும் உறவிற்காக கலங்கு மாப்போல ஏங்கினாள். அம்மா அப்பா அண்ணாவோடு அவளும் சேர்ந்து எடுத்த வெவ்வேறு கால குடும்பப்படங்கள் நான்கையும், தனித்தனியாக அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் புகைப்படங்களையும் மறக்காமல் எடுத்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவள் தனக்குள் கூறிக்கொண்டாள்.

“சங்கர்! நீ ஒரு பொழுதும் எனக்கு நம்பிக்கையான வார்த்தை கள் சொல்லி என்னை உற்சாகப்படுத்த வில்லை! ”

“என் அந்தஸ்து குறையாமல் காப்பேன் என்றெல்லாம் வாக்குறுதிகள் தரவில்லை”

“என்னைக் களியாட்டங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றோ அல்லது ஏதேனும் பரிசுப் பொருட்கள் தந்தோ என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வில்லை”

ஆனாலும் நீ என்னை வென்றுவிட்டாய்!

உன் உண்மையான வாழ்வு அதைச் சாதித்து விட்டது!

உனக்காக நான் எதையும் இழக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்।

அந்த நினைவுகளோடு கண் அயர்ந்தவளுக்கு அந்த மோசமான கணவு வந்து இடைநடுவில் தூக்கத்தை குழப்பியது.

அப்படியே இருந்தபடி அந்தக் கணவை நினைத்து தனக்குள் நடுங்கிக் கொண்டாள்.

நிர்மலர் ஒரு மோட்டார் விசைப்படகில் இருக்கிறாள். மோட்டார் எஞ்சினை வசீகரன் இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். படகு கண்மண் தெரியாத வேகத்தில் எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கிறது. “இவளோ வேகம் காணாது! இன்னும் வேகமாக போங்கள் அண்ணா” என்று அவளை உசப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். சிறிது நேரத்தில் இவர்களுக்கு எதிராக நீல யூனிபோர்முடன் கடற்படை வீரர்கள் ஒரு ரோந்துபடகில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ‘அந்தப்படகில் கொழுப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு முன் உள்ளது போன்ற பிரமாண்டமான பீரங்கி ஒன்று பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் இப்பொழுது அந்தப் பீரங்கியினால் இவர்கள் படகை நோக்கி குண்டுகளை போழிந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவளோ “இன்னும் வேகமாக ஓட்டு” என்று திருப்பி திருப்பி கூறுகிறாள். திடீரென்று பீரங்கிகுண்டு இவர்கள் படகைத் தாக்கியபோது படகில் தீப் பற்றிக்கொள்கிறது. வசீகரன் இவளிடம் “பெட்டியில் இருக்கும் நகைகளை எடுத்து கழுத்தில் போட்டால் நெருப்பு அணைந்துவிடும். உடனே செய்” என்று அவசரப்படுத்துகிறான். இவள் படகில் நகைப்பெட்டியைத் தேடுகிறாள்.

அதைக் காணோம். அதைக் கொண்டுவர மறந்துவிட்டோம் என்று அவளிடம் கூறுவதற்கு திருப்புகிறாள். வசீகரனைக் காணவில்லை. அவன் கடலில் அல்லது நெருப்பில் விழுந்

திருக்கலாம் என்று கலங்குப்போது கடற்படைப்படகில் தீடு ரென்று சங்கர் தோன்றி இவளை அழைக்கிறான். “நீங்கள் எப்படி இங்சே வந்தீர்கள்” என்று இவள் கேட்க சங்கர் “இது எங்கள் படகுதான். பயப்படாமல் இங்கே தாவிவா” என்று கூப்பிடுகிறான். சங்கர் கடற்படை யூனிபோர்யூடன் இருக்கிறான். அவன் கையில் கழுப் பத்திரிகையொன்றும் இருக்கிறது. இவள் நெருப்பைத் தாண்டி வரமுடியால் தடுமாடுகிறாள். அப்பொழுது சங்கர் அந்த படகில் இருந்து ஒரே பாய்ச்சலில் தாவி இந்தப்படகிற்கு வருகிறான். பின் இவளையும் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பவும் அந்தப் படகிற்கு செல்கிறான். அங்கு இவளை இறக்கியபின் இவள் கழுத்தைத் தொட்டு கேட்கிறான் “எங்கே உன் நகைகள்”

படுக்கையிலிருந்தவாறே கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். நேரம் இரண்டுபத்து, மனம் ஒரே குழுப்பத்தில் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மோசமான கணவு நீண்ட நேரமாக அவள் நித்திரையைக் குழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும் நித்திரை வருவதற்கு அதிகாலையாயிற்று.

காலையில் படபடவென்று கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு கணவிழித்தாள். அப்பாவும் அடுத்த அறையிலிருந்து முன் ஹாஹுக்கு ஓடிப்போனார். இவள் சண்னலால் எட்டிப்பார்த்தாள். நெஞ்சு பகிரென்றது.

வீட்டைச் சுற்றி இராணுவம் நான்கு வாகனங்களில் வந்திறங்கினார்கள். உடனடியாக திமுதியுவென்று துப்பாக்கி சுகிதம் அவர்கள் ஓடி வளைத்தார்கள். வீதிகளிலும் சிலர் ஆங்காங்கே அப்படியே நின்றார்கள்.

கையில் விலங்கிடப்பட்டவாறு சேர்ந்த முகத்தோடு நிற்கும் வசீகரணை இராணுவத்தினர் இருவர் தோள்களைப் பலமாகப் பற்றிப் பிடித்து வீட்டிற்குள் முரட்டுத்தனமாக இழுத்துக் கொண்டு வந்திராகள். அவர்களுக்கு முன்னால் பத்து

பதினெந்து இராணுவம் வீட்டு முன் வாசல்வரை வந்து நின்றார்கள்.

அம்மா வாசல் வரை ஓடிவந்து தலை பிலடித்துக் கதறினாள்.

“ஐயோ! என்ற பிள்ளைக்கு ஒன்றும் செய்து போடாதீங்க,”

அவள் கதறல் ஒலி அக்கம்பக்கமிருந்த பெண்களின் தாய்மையின் கனிவை அப்படியே பிழிந்து சரக்கவிட்டது.”

அப்பா ஒன்றும் செய்ய முடியாத கையறுநிலையில் பதறிப் போய் அதிர்ச்சியால் நிலைகுலைந்து நின்றார்.

நிர்மலா எல்லோருக்கும் முன் வேகமாக பாய்ந்து ஓடி வந்தவள், அப்படியே அந்த ஆமிக்காரனின் கண்களில் தெரிந்த அகோரம் பசியை இனம் கண்டுகொண்ட அச்சத்தில், அதே வீச்சில் உள்ளே சென்று நெட்கவனுக்கு மேலாக ஒரு சாரத்தை இழுத்துச் சுற்றினாள். திரும்பவும் முன்னேவந்து பரிதாபமாக வசீகரணப்பார்த்து நிலை குலைந்தவள், கதறி அழும் அம்மாவைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

வீட்டையும் வீதியையும் சுற்றி நின்ற இராணுவத்தினர் துப்பாக்கியைத் தாக்கி ஏதோ ஒரு மூலையை குறிபார்த்தபடி நின்றார்கள். வீட்டின் முன்னால் வந்த இராணுவத்தினர் சாவதானமாக நின்றார்கள். வசீகரன் ஒவ்வொரு அடியையும் நிலத்தில் வைக்கும்போது ஏற்படும் வேதனையை முகத்தில் வெளிக்காட்டாத வகையில் கடுமையாக பிரயத்தனப்பட்டான். அவன் கால்கள் நிற்க முடியாமல் சோர்ந்துபோய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனைப் பற்றிப் பிடித்திருந்த இருவரும் தம் பிடியை மேலும் பலமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முன்னால் வந்த அந்த இராணுவத் தளபதி கொச்சையான தமிழில் கேட்டான்.

“இது ஒங்களுடைய மகனா”

“ஆம் ஜூயா” அம்மா கைகளை குழிப்பிட்டபடி அழுதுகொண்டு சொன்னாள்.

அப்பா, பின்னால் நின்றவர், முன்னால் வந்து சொன்னார்.

“இவன் என்னுடைய மகன். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். நான் கொழும்பில் அமைச்சர் இராச துரையின் அமைச்சில் வேலை செய்கிறேன். நாங்கள் கண்ணியமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எங்கள் குடும்பத்தில் யாரும் பயங்கரவாதிகள் இல்லை. நீங்கள் என்னை நப்புங்கள்”

நாக்குளற, தடுமாறி ஓவ்வொரு சொற்களாக மெதுவாக ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அதற்கிடையில் அங்கு குழுமி நின்ற ஜிரானுவத்தில் ஒரு பகுதி வீட்டினுள்ளே பாய்ந்தார்கள். அப்படி முண்டியடித்துக்கொண்டு போகும் போதே அவர்களில் ஒருவன் குறுப்புத்தனமாக நிர்மலாவின் பிட்டத்தில் கையால் மிக அழுத்தமாக உராஞ்சிவிட்டு சிரித்துக் கொண்டே சென்றான். அவள் அச்சமும் அருவருப்பும் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு முன்னேறி அம்மாவிற்கு இன்னும் நெருக்கமாக வந்து நின்றாள். கதறி அழும் அம்மாவை அடிக்கடி ஆதரவோடு தேற்றிக்கொண்டாள்.

அப்பா வீட்டினுள் போன இரானுவத்தைப் பின்தொடர்த்து போனார்.

வசீகரன் எவ்வித சலனத்தையும் முகத்தில் காட்டாமல் அப்படியே தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு நின்றான். தன் கவலையையோ சோர்வையோ வெளிக்காட்டி அம்மாவை மேலும் கலவரப்படுத்தக் கூடாதென்ற எச்சரிக்கையில் பேசாமல் இருந்தான்.

இராணுவத் தளபதி இடுப்புக்கு மேலாக வழியும் பலாப்பமுத் தொந்தியை முன்னுக்கு தள்ளிக்கொண்டு ஒரு உறுமலோடு கேட்டான்.

“ஓங்களுடைய மகன் வீட்டிலே தங்கிற தில்லையா”

“வீட்டில்தான் நிக்கிறவர். சில நாட்களில் படிக்கிறதுக்கு ப்ரெண்ஸ் வீட்டில நிக்கிறவர்” அம்மா பதில்பேச முன்னாம் நிர்மலா முந்திக்கொண்டு சொன்னாள்.

இரவு பூராக கண் விழித்திருந்த அந்தத் தடியனுக்கு நிர்மலா விண் தோற்றம் ஒரு குளிர்மையை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

அவள் அணிந்திருந்த கையில்லாத, அகன்ற கழுத்துள்ள மெல்லிய நெட்கவுனைத் தாண்டி கண்களில் படுவதெல்லாம் லாபம் என்ற கணிப்பில் ஒரு ஓநாயின் வேட்கையோடு அவளைப் பார்வையாலேயே பருகிக்கொண்டே கேட்டான்.

“ஓனக்கு புலியில் சேர விறுப்பம் இல்லையா”

சுற்றியிருந்த ஏனைய இராணுவத்தினர் ஓரே குசியில் அந்தப் பகிடிக்கு மெதுவாகச் சிரித்தார்கள். அவள் அந்த அபாயத்தை உணர்ந்த பெண்மையின் எச்சரிக்கையில், அவன் விழிகளைப் பாராமலே இல்லை என்று தலையாட்டினாள்.

“அப்போ எங்களோட சேர விறுப்பமா” அவன் இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்கும் அந்த காமக்கிண்டல் மற்றவர்களை மேலும் உஷார்ப்படுத்தியது.

மௌனமாக இருந்த வசீகரன் இப்போது தோளைச் சிலிர்த்து, தலையை நிரித்தி அந்த கரும்தடியனை சுட்டெடிப்பதுபோல முறைத்துப் பார்த்தான். வசீகரனைப் பற்றிப் பிடித்திருந்த

ஒருவன் அவன் முகத்தில் அறையுமாப்போல கையை ஓங்கவும் மற்றவன் பட்டென்று அதைத்தடுத்து சிங்களத்தில் கூறினான் “இது வீடு. இப்பொழுது வேண்டாம். முகாயில் கவனிப் போம்”. கையை ஓங்கியவன் ஆறிஅடங்கி பற்களை நறுமிக கொண்டு திரும்பவும் அவனை முரட்டுத்தனமாகப் பற்றிப் பிடித்தான்.

இந்தக் களேபரத்தைக் கண்டு அம்மா மீண்டும் வீரிட்டு கூச்சலிட்டாள்.

“ஐயோ ராசா! என்ற பிள்ளையை ஒன்றும் செய்யாதீங்க”

அவன் தொடர்ந்தும் அரற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ராசா! நீ பொறுமையாய் இருமகன். உன்னைக் கொன்றுடப் போறாங்க. பத்திரமாய் இருமகன்”

அம்மாவின் கதறல் ஒலி கேட்டு வெளியே ஓடிவந்த அப்பா எதுவும் பேசமுடியாமல் கதிகலங்கி பரிதாபமாக நின்றார். நிர்மலா மாத்திரம் மனதிற்குள் கண்ணீரோடு கூறிக்கலங்கி னாள்.

“அண்ணா! என்மீது தூசுபட்டாலும் நீ தாங்கமாட்டியே உன்னை நான் நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விடுவேனா”

உள்ளே வீட்டைச் சோதனையிடச் சென்றவர்கள் அலுமாரி களைத் திறந்து பீரோவைக்கிண்டி புத்தகங்களைத் தாறு மாறாக வீசி ஏறிந்து செய்த ஆர்ப்பாட்டங்களின் பின் எதுவும் கிடைக்காமல் வெளியே வந்தார்கள். அவர்களில் முன்பு அவளை உராஞ்சிக் கொண்டு சென்ற அந்தக் கயவன் திரும்பி வரும்போது அப்படியொரு வாய்ப்பு மீண்டும் கிடைக்காததற்கு வருந்துபவன் போலவும், அதேசமயம் தனது முன்னைய செய்கைக்காக பெருமைப்படுபவன் போலவும் அவளைப்பார்த்து அசிங்கமாகச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஒரு மணிநேர அட்டகாசத்தின் பின் அவர்கள் வசீகரணைக் கொண்டுபோய் ஜீப்பில் ஏற்றியிப்பு எல்லோரும் அந்த வீட்டை வீட்டுப் புறப்பட்டார்கள். முன்னால் ஹோசா மினிபஸ், அதன்பின் இரண்டு சலாதீன் கவசவாகனங்கள், இறுதியில் அந்த ஜீப் என வரிசையாகப் புறப்பட்டுச் சென்றன.

அம்மாவோ இன்னமும் தன் அழுகையை நிறுத்தாமல் கதறிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பாவை அடிக்கடி அரற்றினாள்.

‘கொழும்புக்கு ட்ரங்கோல் எடுங்கோ ..... மினிஸ் டர்ட்ட விசயத்தை சொல்லுங்கோ.....என்ற பிள்ளையை... விட்டுட்டு என்னால் இருக்க முடியாது’

ஆமிபோன பின்பு அக்கம் பக்கம் இருந்து ஆட்கள் கும்பலாகக் கூடினார்கள். அந்தப் பெண்கள் துடித்து பதைத்து வந்து அம்மாவிற்கு ஆறுதல் சொல்லி அவள் அழுகையை நிறுத்தி யது, நிர்மலாவிற்கு பெரும் நிம்மத்யாக இருந்தது.

அன்று யாரும் சாப்பிடவில்லை.

மதியத்திற்கு பின்பு தாறுமாறாகக் கிடந்த பொருட்களை அடுக்கி வைத்தபோது அவள் அப்மாவின் மணிபர்சில் இருந்த கடிதத்தை மறக்காமல் எடுத்து கிழித்தெறிந்தாள்.

அப்பாவின் பேர்சில் இருந்து ஆயிரத்து நானுறு ரூபாயும், சீக்கோ கடிகாரம் ஒன்றும் வீட்டைச் சோதனையிட்ட ஆமிக்காரால் திருடப்பட்டிருந்ததை கண்டு கொண்டாள்.

பிற்பகல் நாதன் அங்கு வந்தான்.

காலையிலேயே அவனுக்கு செய்தி தெரிந்திருந்தது.

அவனைக் கண்டதும் சிறு குழந்தை போல நிர்மலா தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அம்மாவும் அப்பாவும் அவனிடம் வந்து நடந்தவைகளை ஒன்றும் விடாமல் ஒப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

வசீகரணப் பற்றியே திரும்பத் திரும்பக் கேட்டார்கள்.

நாதன் அவர்கள் அங்கலாய்ப்பை வளர்த்து விடாமல் நிதான மாகப் பதில் சொன்னான்.

“வசீகரண நேற்று இரவுதான் குருநகரில் வைச்சுப் பிடிச்ச வங்கள் ..... இப்போதெல்லாம் ஆழி பிடிச்சிட்டு போறவையின்ர விபரத்தை ரெண்டு நாளைக்குள்ள ஆழி ஜீ.ஏ க்கு அறி விக்கும். அதுவரை ஆழி விசாரிக்கும். ரெண்டு நாளைக்கு பிறகு ஜீ.ஏட்ட போனால்தான் அவர் எந்த முகாமில் இருக்கிறார் என்ற விபரத்தை சொல்வார்கள். எதுக்கும் நாளை திங்கட்கிழமை கட்சேரியில் விசாரிச்சுப் பாருங்கள்.

நான் அறிஞச் சம்பில வசீகரணச் சந்தேகத்திலதான் பிடிச்சிருக்கிறாங்க. ஒரு ஆதாரமும் பிடிபடவில்லை. நீங்க பயப்படாதெங்க. சிலவேளை ஆழிக்கு காசைக் கட்டிட்டு எடுத்திடலாம்”

அவர்கள் வேதனை தணிந்து ஒருவாறு ஆறி வந்தார்கள். நம்பிக்கை சிறிது சிறிதாக வளரத் தொடங்கியது. அவனைப் போக விட மனமில்லாமல் அவனையே சுற்றி சுற்றி நின்றார்கள். அவர்கள் அங்கலாய்ப்பு அவனுக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

இறுதியில் அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்ட போது அவர்கள் அடிக்கடி, முடிந்தால் நாளையும் வந்து போகும்படி பெரும் ஆதங்கத்தோடு கேட்டார்கள். வாசல் வரை வழியனுப்ப வந்த நிர்மலா இவனுக்கு மட்டும் ரகசியமாகக் கூறினாள்.

“நாதன் ! நான் ரெண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு உன்னை வந்து பார்க்கிறன். சங்கர் வீட்டிலயும் நடந்ததை சொல்லி விடு”

நாதன் சங்கரின் வீட்டிற்கு மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். இந்த விசயத்தை சங்கருக்கும் எழுதி அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான் நீண்ட நாட்களாக அவன் கடிதத்திற்கு பதில் எழுதாமல் விட்டதும் மனதைச் சுட்டது.

பிற்பகல் பிரகாசத்தின் கருத்தரங்கிற்கு போகவேண்டும்.

கழகத்தின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான பிரகாசம் ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்தார். அவருடன் அப்படி மோசமாக முரண்பட்டிருக்க வேண்டாம் என்ற வருத்தம் இப்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இது பற்றியும் சங்கருக்கு எழுத வேண்டும்

அவன் அப்படி ஆத்திரமாக பேசியதற்காக கோபாலனும் அவனைக் கண்டித்தார்.

கழகத்தின் வளர்ச்சியை மதிப்பிடு தமிழகத்திலிருந்து வந்த படைத்துறைச் செயலர் பிரகாசம் பல கருத்தரங்குகளை நடத்தியதோடு சில விசாரணைகளையும் அவசர அவசரமாக மேற்கொண்டார். கழகக் கட்டுப்பாடுகளை மீறுபவர்களுடன் மிக நட்பாக இருந்த அவர் கடுமையாக வேலை செய்தவர் களை மாத்திரம் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்பது ஒரு இனம் புரியாத வெறுப்பையே ஏற்படுத்தியது. பிரகாசம் மிக அமைதி யாக அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“நீங்கள் ஏன் ..... இயக்கத்திற்கு அந்த உதவிகளை செய்ய முடிவு எடுத்தீர்கள்”

“உங்களுக்கும் ..... இயக்கத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறதென்று கருதப்படுகிறது. இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்”

“..... இயக்கத்திற்கு உதவும்படி கோபாலன் உங்களுக்கு உற்சாகப்படுத்தியதாக சிலர் நம்புகிறார்கள். நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்”

என்றெல்லாம் ஆங்கில பாணியில் மிக நாகரீகமாக அந்த கொச்சையான கேள்விகளை மெருகூட்டிக் கொண்டிருந்தார், பிரகாசம்.

அந்தக் கேள்விகள் திரும்ப திரும்ப அவன் இதயத்தை நோன்றி வழிந்தோடும் ரணத்தை வேடிக்கை பார்க்கும் குரோத உணர்வை சகிக்க மாட்டாமல் அவன் ஆத்திர மேலிட்டில் பல மாகவே சப்தம் போட்டு கத்தினான்.

“நான் என் அப்படி செய்தேனா ! கழகத்தின் கொள்கை இலட்சியத்தை சரிவரப் புரிந்து கொண்டபடியால்தான் அப்படிச் செய்தேன். விடுதலைப் போராட்ட உணர்வு இருக்கிறபடி யால்தான் அப்படிச் செய்தேன். சிறிலங்கா அரசே எமது எதிரி என்று நினைப்பதனால் செய்தேன்” என்று நீட்டி மூழங்கி னான்.

“பிரகாசம் அத்தோடு அவன் மீது கேள்விகள் கேட்பதை திறுத்திக்கொண்டு கோபாலன் பக்கம் திரும்பினார்.

கோபாலன் ! நீங்கள் எமது செயலதிபர் ஒரு மார்க்சியவாதி இல்லை என்றும் அவர் ஒரு தேசியவாதிதான் என்றும் கூறிய தாகக் கருதப்படுகிறது” என்று கூறி முடிக்குமுன்னமே கோபாலன் தலையாட்டி “இல்லை ! நான் அப்படி யாரிடமும் சொல்லவில்லை” என்று ஒரு வார்த்தையில் மறுத்தார்.

பிரகாசம் எல்லாவற்றையும் தன் நோட் புத்தகத்தில் பத்திர மாகப் பதிந்து கொண்டார். பின் அவர்களைப் பார்த்து கூறி னார்.

“எங்களுக்கு இந்தத் தகவல்களைத் தந்தவர் கண்ணியமான குடும்பத்தை சேர்ந்த கல்விமான். அவர் தகவல்கள் பொய் யாக இராதுஎன்பதனால் தான் நான் இவ்வளவு ஆழமாக விசாரித்தேன். இதனால் உங்கள் யாருக்காவது மனம் புண்பட-

“இருந்தால் மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிய போது, இந்த அபாண்டமான தகவல்களைக் கொடுத்து கழகத்தை குடிச்சுவராக்க நினைக்கும் அந்தக் கண்ணியமான கல்வி மானையாரென்று இனம் கண்டு மனதிற்குள் பொருமினான் நாதன்.

ஆனால் கோபாலன் இது பற்றியெல்லாம் கிஞ்சிதமும் சுலன மில்லாமல் நாதனைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு கண்டித்தார்.

“பொது வேலை என்று வந்தபின்பு இப்படி உள் உணர்ச்சி கருக்கு பெரிதாக இடம் கொடுக்கக் கூடாது. பொறுமையும் சக்கப்புதன்மையும், இல்லாத நீங்கள் எல்லாம் இவ்வளவு நானும் கழகத்தில் வேலை செய்த இலட்சணம் இதுதானா” என்று முகத்திற்கு நேராகக் கேட்டார். அவர் கண்டிப்பின் பேரில் பிரகாசத்திடம் போய் மன்னிப்பு கேட்போம் என்று கூட ஒரு கணம் யோசித்து திரும்பினாலும் அங்கே அவர் ஆர்ப்பாட்ட மாக வெப்பானில் பெற்ற பயிற்சி பற்றியும், டமாஸ்கஸ்லில் நடந்த பகிடிகளையும் ஆராவாரமாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் சூழலை குழட பாமல் அப்படியே விட்டுவிட்டான்.

இவன் போகும் போது அப்பா வீட்டிலேயே இருந்தார்.

நாதன் நிர்மலா வீட்டில் அவள் அண்ணன் கைது செய்யப்பட்ட செய்தியை விரிவாகக் கூறினான். அவர் அதற்காக கவலைப் பட்டு தன் வருத்தத்தை முகத்தில் தெரிவித்தார்.

நாதன் புறப்படப் போன போது அவர் மறித்துக் கேட்டார்.

“நாதன் உனக்கு அவசர வேலையில்லாட்டி சிறிது நேரம் பேசலாம்”

அவன் எழுந்த வேகத்தில் அப்படியே இருந்தான்.

அவர் தன் தடித்த உடம்பில் வழிந்தோடும் வியர்வையைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு கேட்டார்.

‘நாதன் ! உங்களுடைய கழக இரகசியங்களை நான் அறிய முனைவதாக நீ தவறாக நினைக்கக்கூடாது. சங்கரும் உங்கள் கழகத்தில் இருக்கிறான் என்றபடியால் நானும் சில விசயங்களை அறியலாம் தானே’ என்ற பீடிகையோடு ஆரம்பித்துச் சொன்னார்.

‘உங்கள் கழகத்திற்குள் ஏதும் முரண்பாடு உண்டா ! வெளி யில் பலமாக கதை அடிபடுகிறது. உங்கள் செயல்திபருக்கும் அரசியல் துறை செயலாளருக்கும் இடையில் முரண்பாடாம் உண்மையா’

அவன் ஒரேயடியாக் கூறினான்.

‘நானும் இதுமாதிரி வதந்திகளைக் கேட்டிருக்கிறன். அவை எல்லாம் வெறும் வதந்திகள் தான்’

‘நான் என் கூறுகிறேன் என்றால் தாபனங்களின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியில் காணப்படாத மோதல்களை, தாபனத்தின் உச்ச கட்ட வளர்ச்சியின்போது பல தாபனங்களில் வந்துபோன அனுபவத்தினால் கூறுகிறேன். தமது பதவியை அந்தஸ்தை காக்க வேண்டும் என்ற பேராசையில் அவர்கள் கீழ்த்தரமான வகையில் மோதலை ஏற்படுத்தி கட்சியை சீரழித்து விடுவார்கள். தமக்கெண்று சில குழுக்களை உருவாக்கிக் கொண்டு அவர்கள் நடத்தும் போராட்டம் எல்லாமே கேவலமானது’

சிறிது நேர அமைதியின் பின் நாதன் கேட்டான்.

‘இம்மாதிரி மோதல்கள் எல்லா இயக்கங்களிலும் வரும் என்கிறீர்களா’

அந்தக் கேள்வியை ஏதோ காரணமாகத்தான் கேட்கிறான் என்று புரிந்து கொண்டு அப்பா கால்களை மடக்கி கதிரைக்குள் போட்டுக் கொண்டு கூறினார்.

“தாபனம் ஒழுங்காக வடிவமைக்கப்படாத பட்சத்தில் இம் மாதிரி கோஷ்டி மோதல்கள் எல்லா அமைப்பிலுமே ஏற்பட லாம். உங்கள் தாபனம் எந்தளவிற்கு ஒழுங்காக வடிவமைக்கப் பட்டிருக்கிறதோ தெரியாது. ஆனால் மோசமான தலைமை வழிபாடு இருப்பதால் தான் பயப்படுறன். இந்தக்கோஷ்டி மோதல்களைத் தடுப்பதற்கு மிக அவசியமான ஒரு வழி தலைமை வழிபாட்டை தகர்ப்பதுதான். கட்சியின் பேர்மட்டத் தலைவர்கள் படிப்படியாக தமக்கெண்று ஒரு கூட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு காரணமாக இருப்பது இந்த தன்மை வழிபாடு தான். தலைமை வழிபாட்டின் ஆஜாரமே அறியாஸயும். தன் னம்பிக்கையின்மையும்தான். தனி மனிதர்களால் வரலாறு உருவாக்கப்படுவதில்லை என்று மார்க்சிசம் கற்பிப்பனத மறந் தவர்கள்தான் அவர்களின் இந்த அறியாமைதான், தாமே ஒரு காரியத்தை செய்து முடிக்கமாட்டோம் என்ற தன்னம்பிக்கை யில்லாதவர்கள்தான் இந்த தலைமை வழிபாட்டிற்கு உடந்தையாகிறார்கள்.

இந்தத் தலைமை வழிபாட்டை மிகச் சாதுரியமாக அவர்கள் நியாயப்படுத்துவார்கள். தாம் தலைமைக்கு விசுவாசமாக இருக்கிறோம் என்றும், தாபனக் கோட்பாடுகளை முறையாக பின்பற்றுகிறவர்கள் என்றும் காட்டிக் கொண்டே தலைமை வழிபாட்டை தாபனத்திற்குள் ஏற்படுத்துவார்கள்.

தலைமைக்கு விசுவாசமாக இருப்பதற்கு முதல் ஒருவர் கொள்கைக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும். அப்படி கொள்கைக்கு விசுவாசமாக இருப்பவர்களாலேயே தாபனத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்கமுடியும். கொள்கைக்கும் தாபனத்திற்கும் விசுவாசமாக இருப்பவர்களே தலைமைக்கு விசுவாசமாக இருக்கமுடியும். அப்படியில்லாமல் சம்மா தலைமைக்கு மாத்திரம் விசுவாசமாக இருக்கிறோம் என்றால் அது தலைமை வழிபாடுதான்.

இத்தகைய சக்திகள்தான் தமது சுயநலத்திற்காக பெரும் மோதல்களை தாபனத்திற்குள் ஏற்படுத்தி ஒன்றில் தாப

நத்தை சீர்குலைப்பார்கள் அல்லது இரண்டாக்குவார்கள். இதற்காகத்தான் தாபனத்திலுள்ளோரின் கொள்கைப்பற்றை அடிக்கடி நாடி பிடித்துப் பார்த்து அதை வளர்க்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்று நீண்ட பிரசங்கம் செய்துவிட்டு தோனில் இருந்த துண்டால் முகத்தை துடைத்து விட்டார் அவர்.

நாதன் சோர்வுடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு இனம் புரியாத வேதனை நெஞ்சை கார்மேகம் போல அடைத்துக் கொண்டது.

கழகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்குப்படாமல், தன்னிச்சைப் போக்கில் அடாத்து வேலைகளைச் செய்வோரைப் பற்றி முறைப் பாடுகள் செய்தும் அதற்கு மேல்மட்டத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கப் போனதும், அவர்கள் செயல்திபரை நெருக்கிய உறவினான் போன்ற உரிமை கலந்த பாசப்பிணைப்பில் “பெரியயா, பெரியவர்” என்று குழைந்துகொண்டு அழைப்பதை யும் வேதனையோடு நினைத்துப் பார்த்தான்.

நீண்டதொரு பெருமுச்சோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டு சென்றான்.

மாலையில் பிரகாசத்தின் கருத்தரங்கத்திற்கு சென்றான்.

கீதாவும் வந்திருந்தாள்.

தாபனத்தின் கடந்த கால வரலாறு பற்றி விரிவாக விளக்கி னார். கழகம் ஆரம்பமாகும் முன் முக்கிய தலைவர்கள் முன் எந்த இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்து வந்தார்களோ அந்த அமைப்பின்கூத்து இராணுவக்கண்ணோட்ட நடவடிக்கைகளை ஒரு மர்ம நாவல் போல அவர்கள் செய்த கொலை, குத்து வெட்டுக்களை விபரித்துக் கூறினார். இந்த விபரங்கள் எல்லாம் அந்த இயக்கம் பற்றி ஒரு காழ்ப்புணர்ச்சியை உருவாக்காதோ

என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நாதன் கேள்வி நேரத்தின் போது யாரும் எதிர்பாராமல் வந்த அந்தக்கேள்வியால் எல்லோரையும் போல துணுக்குற்று விழித்தான்.

வழிமையாக கமிட்டிக் கூட்டத்தில் தாபனத்தின் ஒழுங்கு விதிகள் பற்றி கரிசனை எடுக்கும் அதே தோழர் தான் கைகளை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் கேள்வியை பிரகாசத்திடம் நேரடியாகக் கேட்டார்.

“தோழர் ! இந்தக் கருத்தரங்கு நடக்கும்போதே உங்கள் மெய்க்காப்பாளர் பகிரங்கமாக சிகரட் புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்களும் இங்கு வந்தபின் பகிரங்கமாக சிகரட் புகைப்பதை பலர் பார்த்திருக்கின்றார்கள்.

நீங்கள் இப்படிச் செய்வதை பார்த்தபின் எமது தோழர்கள் பலர் இப்போது பகிரங்கமாக புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எமது கண்டிப்பால் ஏற்கனவே புகைப்பதை நிறுத்தியவர்கள் கூட இப்போது மீண்டும் புகைக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் இங்கு எங்களுக்கு எவ்வளவு மோசமான சிக்கலை ஏற்படுத்தும் தெரியுமா? நாம் மக்களின் பணத்திலேயே வாழ பவர்கள். அவர்கள் பணத்தை நாம் இப்படி வீண் செலவு செய்வது பெரிய அநீதி. இதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததால் எம்மையும் எமது தாபனத்தையும் பற்றி அவர்கள் என்ன நானைப்பார்கள். ஆகையால் தயவுசெய்வது புகைப்பதை நிறுத்துங்கள். அது முடியாவிட்டால் குறைந்த பட்சம் பகிரங்கமாக புகைப்பதையாவது நிறுத்துங்கள்”

பிரகாசம் உண்மையில் வெல்வெலத்துப் போனார். அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை அந்த உணர்வுகளை நாசுக்காக மறைத்துக்கொண்டு அந்தத் தோழனின் தாபனப் பற்றுதலை பாராட்டுவதாகவும் அவன் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிப்பதாகவும் கூறிச் சமாளித்தார்.

கருத்தரங்கின் இறுதியில் அவர் மெய்ப்பாதுகாவலன் வைத் திருந்த கலாசினிக்கோவை களாற்றி, இயக்கி காண்பித்து அவர் களை ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான சூழலில் அனுப்பிவைக்கும்போது நோனியோ பண்ணப்பட்ட கடிதம் ஒன்றை எல்லோருக்கும் விநியோகித்தார்.

அதில்!

செயலதிபர் மார்க்சியவாதி இல்லை என்றும் அவர் ஒரு தேசிய வாதியே என்றும் சிலர் வதந்தி பரப்புகின்றார்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் செயலதிபர் புத்தகங்கள் வாயிலாக மார்க்சிசத்தை அறியாவிட்டாலும் நடைமுறைகளுக்கூடாக மார்க்சிசத்தை அறிந்திருப்பதால் அவர் ஒரு மார்க்சிய வாதியே தான் என்றும் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கொச்சையான அறிக்கையைப் படித்ததும் நாதனுக்கு பெரும் வெட்கமாகவும் அவமானமாகவும் இருந்தது. செயலதி பர் மார்க்சியவாதி இல்லையே என்று இங்கு யார் கவஸைப் பட்டார்கள். ஏன் இப்படி சிறுபிள்ளைத்தனமாக அவர் ஒரு மார்சியவாதிதான் என்று இவர் சான்றிதழ் கொடுக்கவேண்டும் என்று குழும்பிக்கொண்டு கருத்தரங்கிலிருந்து வெளியேறி னான்.

போகும் வழியில் கீதா வந்து சந்தித்தாள். முகம் சோர்வுற்று வாட்டமாக இருந்தாள். அவளே நேரடியாக அதற்கு காரணம் சொன்னாள்.

பிரகாசம் அவளையும் கூப்பிட்டு கழகத்திற்கு எதிரானவர் என்ற சந்தேகத்தில் விசாரணை நடத்தினார் என்பதை வேதனையோடு கூறும்போது கண்ணீர் வந்து விடும் போல கலங்கினாள்.

நாதன் கோபாலன் கூறிய அதே புத்திமதிகளையே அவளுக்கு கூறினான்.

“கீதா நாம் நல்லதைச் செய்தாலும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் அதையும் கண்டிக்க ஆட்கள் இருப்பார்கள். அதெற்கெல்லாம் நாம் அஞ்சக்கூடாது தொடர்ந்தும் நாம் கழகத்திற்கு உள்ளும் வெளியும் போராட வேண்டும்” என்றபோது அவள் சமாதானமடைந்தானோ என்னவோ தன் அகன்ற விழிகளால் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தன்பாட்டிற்கே சொன்னாள்.

“பெண்கள் பற்றி எப்பவும் சந்தேகம் தான் எங்கும் நிலவுகின்றது. அது சமுகத்தில் மாத்திரமல்ல கழகத்திலும் கூடத்தான். கழகம் ஆண் ஆதிக்கம் நிறைந்ததாக இருப்பதால் பெண்கள் மீது மிகச்சுலபமாக பழியைப் போட்டு விசாரிக்க வந்து விடுவார்கள்”

நாதன் ஆச்சரியத்தால் வாயைச் சிறிது திறந்தபடி தலையைத் திருப்பி அவள் சுருண்ட கேசத்தை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“கீதா ! இந்த விசாரணை உங்களுக்கு மாத்திரம் இல்லை. அது பொதுவானது. நான்கூட விசாரிக்கப்பட்டேன். தோழர் கோபாலனும்தான். கழகம் ஆண் ஆதிக்கம் நிறைந்ததென்று சொல்கிறீர்களே நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. ஆண்கள் கூடுதலாகக் கழகத்தில் அங்கம் வசித்தாலும் நாம் பெண் விடுதலையையும் எங்கள் போராட்டத்தில் முக்கிய அம்சமாகக் கொண்டிருக்கின்றோம். கழகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே பெண்விடுதலை இயக்கத்தை உருவாக்கியவர்கள் நாமே. தமிழ் பகுதியில் முதன் முதலில் உருவாக்கப்பட்ட பெண்விடுதலை அமைப்பு எங்களுடையதே. இன்றும் நாம் கழகத்தின் மகளிர் அமைப்புகளுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை வளர்த்து வருகின்றோம். அப்படி இருக்கும் போது நீங்கள் எப்படி சொல்வீர்கள் கழகம் ஆண் ஆதிக்கம் நிறைந்ததென்று”

அவள் முகத்தில் இப்போது புதுச்சிரிப்பொன்று பிறந்தது பேச்சு வேறு திசையில் போவதைக் கண்டுகொண்டு அதற்கேற்ப அவனும் உற்சாகமாக கலந்து கொண்டான்.

“கழகம் ஆண் ஆதிக்கம் குறைந்ததென்று வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள். ஆனால் இல்லாததென்று சொல்ல வேண்டாம். நீங்கள் எல்லோருமே பெண்விடுதலையைக்கூட ஆண் ஆதிக்கற்திற்கூடாகத்தான் பார்க்கிறீர்கள்” என்றவள் சுற்று நிறுத்தி விளக்கமாக “நான் உங்களை மாத்திரம் தனிப்பட குறிப்பிட்டு குற்றம் சாட்ட வில்லை. எல்லா ஆண்களையுமே பொதுவாகக் குறிப்பிடுகிறேன். அவர்கள் இன்னமும் பெண்களை தமக்கு சமமாக மதிக்கவோ, பெண்களின் திறமையை வளர்த்துப் போற்ற வேண்டும் என்றோ கருதுவதில்லை. அந்த அளவிற்கு இன்னும் அவர்கள் பக்குவப்படவில்லை. கழகத்தின் பெரும்பாலான பெண்கள் அப்படித்தான் நினைக்கிறோம். கழகத்தில் மகளிர் அமைப்பு ஒன்று இருப்பதே ஒரு கௌரவமாக பெருமையாக இருக்கவேண்டும் என்பது போல கருதப்படுகின்றதேயல்லாமல் அது பெண் விடுதலைக்காகவே இருக்கிறது என்ற மனோபாவம் இன்னும் பல ஆண்களுக்கு ஏற்படவில்லை”

அவன் சிந்தனையோடு அவள் பேசுவதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பைசிக்கிள் பெல்முடியை கழற்றுவதும் பூட்டுவதுமாக இருந்தாலும் கவனமெல்லாம் அவள் பேச்சிலேயே இருந்தது.

“சில கூட்டங்களுக்கு எம்மை அழைக்கின்றார்கள். நாம் ஒரு பேருக்கு அதில் கலந்துகொண்டால் போதும் என்ற மனோபாவத்திலேயே அழைக்கின்றார்கள். நாம் எமது கருத்துக்களை அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்துவதைக்கூட அவர்கள் விரும்புவதில்லை. அதே சமயம் சில ரகசியங்களை பெண்களுக்கு எட்டாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஆண்கள்

எச்சரிக்கையாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் பெண்களுக்கு ரகசியங்களைக் கூறினால் அவர்கள் பட்டென்று அதனைப் பகிரக்கப்படுத்தி விடுவார்கள் என்ற பரம்பரை முடக்கருத்துக்களில் இருந்து இன்னமும் விடுதலை பெறவில்லை. அவர்களுக்கு பெண்கள் ரகசியங்களை காப்பார்கள் என்பதில் நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை.

ஆணால் அதே ஆண்கள் மறைத்துக்காப்பாற்றும் ரகசியங்கள் எல்லாம் எப்படியும் எங்களுக்கு வந்து சேருகின்றன. அப் பொழுதான் எங்களுக்கு புரிகின்றது ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களால் ரகசியங்களை காப்பாற்ற முடியும் என்று' சிரித்துக்கொண்டு கூறினாள் கீதா.

நாதனால் அதை மறுத்துப்பேச முடியவில்லை.

“பெண்கள் விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு வந்தபின்பு மற்ற பெண்களைவிட நாம் சுதந்திரமாக இருப்பதை உணர்கிறோம். நாமே சுதந்திரமாக சிந்தித்து எமக்கென்று முடிவுகள் எடுத்து சுதந்திரமாக செயல்பட வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது. பெண்களின் பிரச்சனையை தமிழீழ விடுதலையால் தீர்த்துவிட முடியாது’. அதற்கப்பால் ஒரு சோசலிச விடுதலையுடன்தான் அது தீருஷ என்பதால் எமக்கெல்லாம் இந்த தமிழீழ விடுதலை யைக் காட்டிலும் அதனுடைய நாம் கவனமாக இருக்கின்றோம்’ என்று நடைபெற்ற அந்த கருத்தரங்கம் குறித்து அதிக ஆர்வம் காட்டாதவன் போல கூறினாள்.

சங்கின் அப்பா ஒருநாள் இவர்கள் பெண் விடுதலை பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையில் குறுக்கிட்டு கூறியதை நாதன் ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த்தான்.

“ஒருவன் மார்க்சிய உணர்வு பெற்றவன் என்பதை நாம் இந்த சமூக அமைப்பிலே எப்படி அடையாளம் காணமுடியும் தெரியுமா? அவன் எவ்வளவு மார்க்சிய புத்தகங்களைக்

கரைத்துக் குடித்து தத்துவ விளக்கம் கொடுக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்தோ, அல்லது எவ்வளவு முர்க்கமாக கோடி போட்டு முதலாளித்துவத்திற்கு எதிராக ஊர்வலம் போகிறான் என்பதைக் கொண்டோ அல்லது உங்களைப்போல உயிருக்கு அஞ்சாமல் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுகிறான் என்பதனால் மாத்திரமோ அந்த உணர்வு பூர்வமான அர்ப்பணைப்பை எடை போட முடியாது.

பெண்கள் விடயத்தில் அவர்கள் சுதந்திர உணர்வுகளை எந்த அளவிற்கு மதிக்கிறான், அவர்கள் அடிமைத்தனத்தை விமோசனம் அடையச் செய்ய எந்தளவிற்கு அக்கறையெடுக்கிறான் என்பதையும் பொறுத்தே அவன் மார்க்சியத்தில் கொண்ட ஆழமான பற்றுதலையும், விசுவாசத்தையும் கூறமுடியும்.

எங்கள் கட்சியில் மேடையில் இருந்து பெண் அடிமைத்தனத்திற்கும், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் எதிராக போர்க்குரல் எழுப்பிய பல்லரை நான் அறிவேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட வர்கள் தம் மனனவியை எவ்வளவுதாரம் நெயப்படுத்தார்கள் என்பதையும் அவனிடம் மாத்திரமே இவர்கள் கற்பை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு இவர்கள் மட்டும் அவனுக்கு விசுவாச மில்லாமல் திரிந்ததெல்லாம் எனக்கு தெரியும்’

‘இதா தன் பாதை வந்ததும் இவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றாள். மாதாகோவிலில் அமெரிக்க பாதிரிகள் தனியாக நிலத்தை பார்த்து நடந்துகொண்டு ஜெபம் பண்ணுவதைப் போல அவள் ஒரு ஆறுதலான கம்பீரமான நடையுடன் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

‘அவள் எழுப்பிவிட்ட பல கேள்விகளால் குழம்பிக் கலவரப்பட்ட நாதன் அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘எங்கள் பெண் சமுதாயம் இவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்திக்கின்றதோ’ என்ற ஆறுதல் உணர்வே இறுதியில் அவள் போன்னின்பு அவனில் நிரந்தரமாகப் படிந்தது.

மறுநாள் !

செய்திகேட்டு நாதன் அவசரமாகக் கரைக்கு ஓடினான்

சேரன் வருத்தத்தோடு ஒரு கல்லில் குந்தியிருந்தான் இவனைக் கண்டதும் சோகமாக ஒரு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டான். அவன்முகம் சோர்ந்து களைத்துப்போயிருந்தது.

முதல்நாள் கரையில் நின்ற படகை கடற்படை பறித்துச் சென்றதை சோகமாகச் சொல்லி தனக்குள்ளேயே வருந்திக் கொண்டு எழுந்தான்.

கரையில் தொழிலுக்கு போகும் படகுகளோடு நின்ற இயக்கங் களின் படகுகள் ஆறை ஏற்றிச்சென்றபோது கழகத்தின் அந்தப் படகும் பறிபோய்விட்டதை தாங்கமுடியாத வருத்தத் தில் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

சிறு குழந்தையொன்று தனக்கு பிரியமான நாய்க்குட்டி இறந்து விட்டதற்கு கவலைப்படுவது போன்ற அவன் துயரத்தை புரிந்து கொள்ள ஆள் இல்லாமல் அவன் தவித் திருப்பதைப் புரிந்துகொண்டு நாதன் அவனுக்கு ஆறுதலாக அவன் சோகத்தோடு இணைந்து கலந்தான்.

“அந்த நீலநிறப் படகு எவ்வளவு நேர்த்தியும் அதிஷ்டமான தும் தெரியுமா. எனக்கு அதில் ஏறினால் தாய் பிள்ளையைத் தூக்கின மாதிரித்தான். ஒரு கவலையும், பயமும் இராது. எல்லாம் மண்ணாகப் போச்சது” என்று வருந்திக் கூறியவன் ஒரு கணம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு ‘‘எங்கட இராணுவம் சும்மா ஊர் எல்லாம் சன்னித்தனம் பண்ணித் திரியிறாங்கள் அதை விட்டுட்டு இந்த வண்டி இருக்கிற இடத்தில் கொஞ்சம் கண்காணிப்பா இருந்திருந்தா அதை எப்படியும் காப்பாற்றி யிருக்கலாம். அவங்களுக்கு இதிலெல்லாம் எங்க அக்கறை இருக்கப் போகுது’’ என்று சலித்துக் கொண்டவன் கைகளை நாதன் பரிவோடு பற்றிக்கொண்டான்.

கடற்பயணம் சிலநாட்களுக்கு தடைப்படும் என்ற செய்தியைச் சொல்ல இருவரும் கோபாலனிடம் சென்றார்கள்.

15

செயலதிபர் இன்னும் வரவில்லை.

கலாதரன் அவருக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

சில விடயங்களை உடனுக்குடன் பேசி முடிக்கவேண்டும் என்ற ஆக்ரோசத்தில் அவர் சிறிது கொதிப்போடு இருந்தார்.

கலாதரன் வழமையாக கழகத்தில் தலையெடுக்கும் நடை முறைச் சிக்கல்களை நேருக்கு நேர் முகம் கொடுத்துவிடுவார். முடியாமல் போனால் கூட ஏதோ தோற்றுப்போய் விட்டார் போல அப்போதைக்கு பேசாமல் இருந்துவிடுவார். மத்திய குழுக் கூட்டத்தில் மாத்திரமே அத்தகைய பிரச்சனைகளை அனுஅனுவாக ஆராய்ந்து காரசாரமாக அதற்கு பொறுப் பானவர்களை கண்டித்து விமர்ச்சிப்பார்.

விக அவசியம் என்று கருதினால் மாத்திரமே இம்மாதிரி உடனுக்குடன் செயலதிபரைச் சந்தித்துப் பேசி பிரச்சனை களை தீர்த்துவைக்கப் பார்ப்பார்.

நேற்று மாலைதான் அந்த அதிர்ச்சித் தகவல் அவருக்கு கிடைத்தது. பிரான்ஸ் கிளையில் இருந்து ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் சிவபாதம் வந்திருந்தான். அவன் வரும்போதே வழமைப்பால் கைநிறையச் சாமான்களை அள்ளிக்கொண்டு வந்தான். தமிழகத்தில் இருப்போர் சிலருக்கு அவன் வந்தால் போதும், பெரும் கொண்டாட்டம்தான். காமதேனு போல

அவர்கள் கேட்பதையெல்லாம் சிவபாதம் அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பான். கொட்றோய், டெனிம், டைசேட் எல்லாம் அதன்பின் மிக ஆடம்பரமாக கழகத்தவர்கள் சிலரை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும்.

சிறிலங்கா இராணுவத்திற்கு அஞ்சி தமிழகத்தில் கழகத்தின் தயவில் பாதுகாப்பாக வாழும் சில கழகத்தவர் குடும்பங்கள் எல்லாம் இதுவரை கட்டிக் காத்துவந்த கட்டுப்பாட்டுடனான சிக்கன வாழ்க்கையை உதறி ஏற்ந்துவிட்டு கேளிக்கை பிரியர்களாக மாறிவிடுவார்கள். எல்லோருக்கும் தேவையான நிதி உதவிகளை சிவபாதம் அள்ளிக் கொடுப்பான். அவன் திரும்பிப் போகும்பவரை கழகத்தவர் சிலர் புரட்சிகர விடுதலை உணர்வுகளை தற்காலிகமாக மூட்டை கட்டிவைத்து விடுவார்கள். தமிழ்மகத்தில் மக்கள் படும் துயர வாழ்வோ தாம் என் இந்த புரட்சிகர தாபனத்தில் சேர்ந்து பணிபுரிகிறோம் என்பதெல்லாம் அவர்களுக்கு மறந்து போய்விடும்.

இதுபற்றி ஏற்கனவே சில தோழர்கள் மத்திய குழுக் கூட்டத்தில் கட்டிக்காட்டினார்கள். சிவபாதம் போன்று வெளிநாட்டு கிளைகளில் வேலைசெய்வோர் தமிழகத்திற்கு வந்து இவ்வாறு தாறுமாறாக ஊதாரிச் செலவினங்கள் செய்ய முடியுமா என்றும், தமிழகத்தில் இருக்கும் கழகத்தவர் குடும்பங்களுக்கு கழகம் நிதி வழங்கும்போது இவர்கள் அதைவிட வேறு வகை களிலும் நிதி உதவி பெறுவது அவசியம்தானா என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

செயல்திபர் இதுபற்றி கூறுகையில் வெளிநாட்டு கிளைகளில் இருப்பவர்கள் கழகத்திற்கு சேகரிக்கும் நிதியை நேரடியாகத் தமக்கு அனுப்புவதாகவும் அதற்கு ஒழுங்கான கணக்கு இருப்பதாகவும் அதேவேளை வெளிநாட்டு கிளைகளில் உள்ள சிலர் தாம் வேலை செய்து பெறும் ஊதியமும், அரசியல் அகதி களாக தஞ்சமடைந்தவர்களுக்கு கிடைக்கும் உதவிப்பணமும் கழகத்தின் பணம் இல்லை என்றும், அது அவர்களின் தனிப்

பட்ட பணம், அதில் நாம் தலையிட முடியாதிருக்கிறது என்ற போது சர்ச்சை எழுந்தது. வெளிநாடுகளில் கழகத்திற்கு வேலை செய்பவர்கள் அரசியல் புகலிடம் பெறுவதற்கு கழகம் உதவியிருக்கிறது. அத்துடன் அவர்கள் கழகத்தவர்கள் என்றும் பகிரங்கமாகத் தெரிகிறது. கழகத்தின் கட்டுப்பாடு அனைவருக்கும் சமமாக இருக்க வேண்டும். பாரபட்சமின்றி அனைவரையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். ஆதலால் அவர்கள் சொந்தப்பணம் என்றசாக்கில் ஊதாரிச் செலவுகளை செய்து கழகத்திற்கு கெட்ட பெயர் வர விடக்கூடாது. இது ஒரு விடுதலைத் தாபனம். இதன் நடவடிக்கைகள் புரட்சிகரமாக இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் வற்புறுத்தப்பட்டது.

அதன் பின்பு கழகத்தவர் செலவுகள் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்றும், குறிப்பாக ஆரசியல் புகலிடம் பெற்று அரசாங்க நிதி உதவி பெறுபவர்கள் அப்பணத்தை தமது இஷ்டத்திற்கு செலவிட முடியாதென்றும், செலவிடப்படும் பணம் ஒவ்வொன்றிற்கும் கணக்கு காட்டவேண்டும் என்று அவர்களை வற்புறுத்துவது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தமிழகத்தில் கழகத்தின் பராமரிப்பில் உள்ள கழகத்தவர் குடும்பங்கள் வெளியார் மூலம் பணம் பெறுவதை அனுமதிக்க முடியுமா என்றபோது பலர் அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் விதிக்கக் கூடாதென்றனர். மத்திய குழுவிலுள்ளோர் சில ரது குடும்பங்களும், இவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக்கூக்குள்ளான தால் அவர்கள் ஆக்ரோசமாக தம் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக வாதிட்டார்கள். “எமது நண்பர்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து எமக்கு பணம் அனுப்புகின்றார்கள். அதை நாம் எப்படியும் செலவிட எமக்கு உரிமையிருக்கிறது அது கழகத்தின் பணம் இல்லை” என்ற அவர்கள் வாதத்திற்கு பிரச்சினை பணம் யாருடையது என்பதல்ல கழக அங்கத்தவர்களாகிய நீங்கள் எப்படி முன்மாதிரிகளாக ஊதாரி செலவீனங்களை தவிர்க்கு வாழ்ந்து காட்டுகிறீர்கள் என்ற பதிலை அவர்கள் சரியாகப் புரிந்து கொண்டதாக இல்லை.

தமிழ்மீழ் விடுதலைக்காக தமிழ் மக்கள் பலவரை அர்ப்பணிப்பு களிலும் தியாகத்திலும் தம்மை ஒரு கடின வாழ்க்கைக்கு ஆட்படுத்தி வருகிறார்கள். அவர்களை வழிநடத்தும் நாம் இந்த ஆடம்பரங்களைக் கைவிடுவது அவசியம். இல்லாவிடின் தமிழ்மீழ்த்தின் அதிகாரபீடத்தில் ஒரு அதிகாரவர்க்கம் பல சலுகைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கயமை உருவாக நாமே காரணமாகி விடுவோம்” என்று உருக்கமாக விடுத்த வேண்டுகோளும் கூட அங்கு உதாசீனப்படுத்தப்பட்டது.

“எனது மனைவி சகோதரிகளுக்கு நன்பர்கள் வெளிநாடு களில் இருந்து பணம் அனுப்பினால் அதை நாம் எப்படி தடுக்க முடியும்” என்று அவர்கள் பல விதண்டாவாதமான கேள்வி களை எழுப்பினார்கள். கழக உறுப்பினரின் மனைவி சகோதரி களின் நடத்தைகளுக்கு தம் செலவுகளுக்கும் கூட சம்மந்தப்பட்ட அங்கத்தவரே பொறுப்பு என்று பதிலளிக்கப்பட்டபோது, அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதல் விவாதத்தை ஆரோக்கிய மாக ஒரு கருத்துத்தெளிவு ஏற்படுத்துவதற்கு பதிலாக தனிப் பட்ட தாக்குதல்களாக மாற்ற முனைந்தபோது கலாதரன் சோர்வுற்று அதை அப்படியே கைவிட்டார். செயலதிபரும் இந்த மேரசமான நிலைமையைச் சமாளிக்கவேண்டி அந்த முடிவில்லா விவாதத்தை இடையில் நிறுத்தினார். ஆனாலும் கழகத் தின் நன்மை கருதி அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் வீண் ஆடம் பர செலவுகளை தவிர்த்தி சிக்கனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை வலியுறுத்திக் கூறினார்.

அன்று கூட்டம் முடிவடைந்த பின்பு கலாதரனிடம் ஒரு மத்திய குழு உறுப்பினர் கூறினார். “தோழர் உங்கள் வாதத்தில் பல உண்மைகள் இருக்கின்றன. நாம் தமிழ்மீழ்த்தில் ஒரு மார்க்சிச அரசாங்கத்தை அமைப்போம் என்று அறிக்கை விட்டுக்கொண்டு, இங்கு ஒரு முதலாளித்துவ கட்சி போல இயங்சி வருகிறோம். இது எங்குபோய் விடுமோ தெரியாது” என்று அலுத்துக் கொண்டவர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

“இவர்களுக்கு உறவினர், நண்பர்கள் வெளி நாடுகளில் இருந்து பணம் அனுப்புகிறார்களே. அது இவர்கள் உறவுக் காகவோ, நட்புக்காகவோ அனுப்பப்பட்ட பணம் இல்லை. இவர்கள் பாவும் விடுதலைப் போராளிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். என்ற உணர்வில்தான் அனுப்புகிறார்கள். அது தெரியாமல் இவர்கள் தம் சொந்தப்பணம் அது என்று உரிமை பாராட்டுகிறார்கள்” என்று திட்டித் தீர்த்தபோது கலாதரன் அவர்தோனைத்தட்டி “இத்துடன் இந்தக் கதையை விடும், மத்திய குழு விடயங்களை நாம் வெளியில் பேசக் கூடாது” என்றார். நான் வெளியில் வேறு யாருக்கும் பேசவில்லையே. மத்திய குழு உறுப்பினரான உங்களுடன் தான் கருத்துக்களை வளர்க்கவும், சிபார்க்கவும் பேசகிறேன்” என்று கூறிச் சென்றார்.

கழகத்தில் இந்த வெளிநாட்டு பிரமுகர்கள் நடத்தும் குழப்பங்கள் ஏற்கனவே தெரிந்ததால் கலாதரன் மிக எச்சரிக்கையாகவே இருந்தார்.

இம்முறை சிவபாதம் வந்தபோது துணி மணிகள் மாத்திரமன்றி சிலருக்கு நேடியோ, டேப்ரெக்கோடர், எலக்ரோனிக் கைக்கடிகாரங்கள் என்பனவும் வழங்கப்பட்டன. அவனைச் சுற்றி எப்பொழுதும் ஒரு கூட்டம் ஹோட்டல்களில் வேண்டிய அளவிற்கு தின்று தீர்த்தது.

ஒரு நாள் மாலை அப்படி ஒரு கூட்டத்துடன் சிவபாதம் ஆடம் பரமாக செலவு செய்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். கலாதரனைக் கண்டதும் அவர்கள் ஒருவர், ஒருவராக அப்படியே அகன்று சென்றார்கள். சிவபாதம் மட்டும் நேராக நிமிர்ந்து வந்து அவர் கைகளைப் பிடித்தான். குப்பென்று வீசிய வாடையில் அவர்கள் எல்லோரும் மதுபான ஹோட்டலில் இருந்து திரும்புகின்றார்கள் என்று கண்டுகொண்டு வேதனையில் கேட்டார்.

“சிவா! இம்மாதிரி செலவீனங்கள் ஊதாரித்தனம் இல்லையா? கழகம் பல தேவைகளுக்கு நிதி இல்லாமல் அவதிப்படும்

போது, தளத்தில் மக்கள் ஒரு ரூபா, ஐம்பது சதம் என்று சிறுகச் சிறுக கழகத்திற்கு சேகரித்து கொடுக்கும்போது நீங்கள் ஒரு சிலர் என் இப்படி ஊதாரித்தனமாக நடக்கிறீர்கள்” சிவ பாதம் அதற்கு மிக அக்கறையோடு பதிலளிப்பவன் போன்ற பாவணையில் கூறினான்.

“அன்னை ! நாங்கள் விடுதலைப் போராளிகள், நாளைக்கு போராட்டத்தில் நாம் ஏப்ப சாவோமோ தெரியாது. அதற்குள்ள எல்லாம் அனுபவச்சிட்டு போவம். மக்கள் அப்படி யில்லை. அதுகள் சாகப் பயந்ததுகள். நாங்கள் பெற்றுக் கொடுக்கிற தமிழிழுத்தில் சந்தோசமா வாழும்போறதுகள். அதுகள் கொஞ்ச நாளைக்கு கண்டப்பட்டும்.” என்றபோது கலாதரன் பற்களை நறுமிக்கொண்டு கேட்டார்.

“உமது செலவுகளுக்கெல்லாம் நீர் கணக்கு கொடுக்கிற தில்லையோ”

“நான் ஏன் கொடுக்கவேணும், கழகத்தில் சேர்ந்த காலத்திலி ருந்து நான் ஆருக்கும் கணக்கு கொடுக்கிற தில்லை” அவன் வெடுக்கென்று கூறினான்.

“பிரான்சில் இருக்கும் செலவுகளுக்கும் கணக்கு இல்லையா”, “அது எல்லாம் என் சொந்தப்பணம், நான் கழகத்திலிருந்து எப்பவும் காச வாங்கவில்லை. கழகத்திற்கு நான்தான் காச கொடுத்து வருகிறேன். லட்சம் லட்சமாக கொடுத்திருக்கிறேன். கழகம்தான் எனக்கு கணக்கு தரவேண்டும்”

அவருக்கு தாக்கி வாரிப் போட்டது. இவன் தான் பிரான் லில் கழந்திற்காக சேகரித்த நிதியைத்தான் குறிப்பிடுகிறானோ என்ற நினைப்பில் “அது நீர் கொடுத்த பணம்”, இல்லையே விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மக்கள் கொடுத்த பணம்” என்ற போது, அவனோ எச்சிலைத் துப்பிவிட்டு, வாயை ஒருபுறம் கோணி சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“அண்ணே! நான் அங்க ஆரிட்டப் போய் நிதி சேகரிக்கிறன். இது நான் உழைச்சு சம்பாதிச்சு கழகத்திற்கு கொடுக்கிறது. இப்போது என் மலவாசல் எவ்வளவு கிராம் பெள்டர் கொள்ள மளவிற்கு பெரிசாயிற்று தெண்டு உங்களுக்கு தெரியுமோ” என்றபோது கலாதரன் எதுவும் புரியாமல் குழம்பி நின்றார்.

அவனோ அதையெல்லாம் சட்டை பண்ணாமல், வெகு சவாரசியமாக அவரைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே, கைகளை அசைத்துக்கொண்டு தன் சுகாக்களைத் தேடிச் சென்றான்.

தடுமாறித் தத்தளித்த கலாதரன் அவன் என்ன கூறுகிறான் என்பதை அறிவதற்கே நான் குபேரைச் சந்திக்க வேண்டியேற்பட்டது.

அதன் பின்பே தெரிந்தது. சிவபாதம் பிரான்ஸில் போதைப் பொருள் கடத்தலில் ஈடுபடுகிறானாம். சிவபாதம் மாத்திரமன்றி அவன் போன்று பலர் இந்தவகைகளில் நிதி சேகரித்து கழகத்திற்கு வழங்குகிறார்களாம்.

கலாதரன் ஆத்திரம் தாங்காமல் பதைப்பதைத்தார்.

ஒரு விடுதலைப் போராட்ட அமைப்பு எவ்வித கொள்கையுமின்றி, மனம்போன போக்கில் சமூக விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு நிதி சேகரிப்பது போன்ற கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதை அவரால் கற்பனை பண்ணக்கூட முடியவில்லை. செயல்திப்பரை உடனடியாகச் சந்தித்து இது இதுபற்றி கேட்கவேண்டும் என்று கொதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மாலை நான்கு மணிக்கு கந்தோருக்கு வருவேன் என்றவர் இன்னும் வந்தபாடாக வில்லை.

சங்கர்தான் வந்தான்.

பைசிக்கிளை ஒருபுறம் நிறுத்தி விட்டு அலுப்போடு படியேறி வந்த அவன் சோர்வாக கதிரையில் அமர்ந்து தன்னை ஆயா சப்படுத்திக்கொண்டான்.

கலாதரன் எதுவும் பேசாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் அடர்ந்த தலைமுடி குழச் சிக் கலைந்துபோய் இருந்தது. அகன்ற புஜங்கள் கம்பீரமாக மேசையில் சாய்ந்து வீரியமாகத் திரண்டெடுந்து நின்றன. அந்த ஆண்மையின் அழகை மனதிற்குள் எண்ணி பூரித்தார்.

நேற்றுத்தான் அவன் தன் காதல் விவகாரங்களை விரிவாக அவருக்கு கூறியிருந்தான்.

நிர்மலா வீட்டில் பெற்றோரின் தொல்லை தாங்காமல், அவன் வீட்டில் போய் இருக்கப் போவதாகவும், அதற்கு அவன் பெற்றோர்கள் சம்மதித்து விட்டார்களாம் என்று விபரித்து கூறினான்.

வயதில் தன்னைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ சிறியவனாலும் ஒரு பக்குவத்தில் அடைந்த முதிர்ச்சியில் அவன் கூறினான்.

“தோழர் ! நான் அறிய முகாமில் இருக்கும் பல தோழர்கள் தம் மனைவி பெற்றோர் போன்ற பல பாசமுள்ள நெருங்கிய உறவுகளைப் பிரிந்தே இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தியாகங்களுக்கு அவர்கள் துணிவிதற்கு பலமாக இருப்பது நாம் எம் விடுதலையை அடைவோம் என்ற நம்பிக்கை கானே. அவர்கள் குடும்ப உறவுகள் இந்தக்காலத்தில் எவ்வளவு மோசமாகப் பாதிக்கப்படும் என்பதையெல்லாம் அவர்கள் அறியாமலில்லை. அதேசமயம் இங்கு பல சலுகைகள் பெற்றவர்கள், தம் மனைவி மக்களோடு நடத்தும் உல்லாச வாழ்வு பற்றி கொஞ்சமும் இவர்கள் வெட்கப்படுவதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை முகாமில் இருக்கும் அத்தனை தோழர்களுக்கும் நிவாரணம் கிடைக்காமல் எனது காதலை பாதுகாப்பதற்கு கழகத்திடம் எந்த உதவியும் கேட்கமாட்டேன்’

அந்த உணர்ச்சிகளைக் கண்டு பூரித்துப்போன கலாதரன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பைசிக்கிளில் வந்த அசதியோ என்னவோ அவன் மேசையில் ஒருக்களித்து படுத்துக்கொண்டான்.

“என் சங்கர் சுகமில்லையா” கலாதரன் அந்த நிசப்தத்தை கலைத்தார். அவன் தலையை நிமிர்ந்து கூறினான்.

“அப்படியொன்றுமில்லை. இந்த அச்சகத்திற்குத்தான் போய் வருகிறேன் அவன் தொல்லை தாங்கமுடியாமல் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் ஏமாற்றிக் கொண்டே வருகிறான். கூலியும் எப்பொழுதும் போல அதிகமாகவே எடுக்கிறான். குறைப் பீபன் என்று சொல்லியும் குறைக்கவில்லை. நான் எத்தனையோ தடவை சொல்லிற்றன். ஒருவரும் கவனிக்கிறதாயில்லை” என்று அலுத்துக்கொண்டு தன்பாட்டிற்கே புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

பாவம் சங்கர் !

அச்சகமும் கழகத்தின் மூலதனத்திலேயே இயங்குகிறது என்ற ரகசியம் இவனுக்குத் தெரியாது.

அது தெரிந்தாலோ இவ்வளவு மோசமான நிர்வாகம் சீர்கேட்டுக்காக இன்னும் அதிகமாக சப்தம் போட்டு வருந்தியிருப்பான்.

கலாதரன் தனக்குள்ளேயே சிந்தித்துக் கொண்டார்.

ஐந்து மணியின் பின்புதான் செயலதிபர் வந்தார்.

கலாதரன் எழுந்து அவரைப் பின்தொடர்ந்து அந்த அறையை நோக்கி சென்றார்.

கலாதரன் நடந்த சம்பவங்களையெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் கூறிக்கொண்டு முக்குக்கண்ணாடியை துடைத்து விட்டு சொன்னார்.

“வெளிநாடுகளிலிருந்து நிதி சேகரிக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களை கட்டுப்பாடில்லாமல் சும்மா விட்டுவிடமுடியாது. கழகத்தின் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஒரே தாபனக் கட்டுப் பாடுகளுக்குட்பட வேண்டும்”

செயல்திபர் எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் அவரது இயல் பான அந்த மலர்ச்சி அப்போ ஏனோ முகத்தில் இல்லை.

கலாதரனே தொடர்ந்தார் “நாம் மத்திய குழுவில் தீர்மானித்தபடி எமது வெளிநாட்டு கிளைகளில் உள்ளவர்களில் நிதிச் செலவீனங்கள் இன்னும் ஒழுங்காக கட்டுப்படுத்தப்பட வில்லை.”

“கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறேன் அவர்கள் கவனிக்கவில்லை போலும்” என்று கூறிக்கொண்டு தன் நோட்டுத்தகத்தில் அதை குறித்துக்கொண்டார்.

“கழகம் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே நிதி விடயங்களில் கவனமாக இருந்து வருகிறது. வங்கியில் எடுத்த பணத்தைக் கூட ஏதாவது வியாபாரத்தில் முதலிடாமல், அல்லது கடத்தல் வியாபாரத்தில் ஈடுபடாமல் எமது புனிதத்தை காப்பாற்றி வந்திருக்கிறோம். ஆனால் இப்பொழுது கேவலமாக கழக அங்கத்தினர்களே வெளிநாடுகளில் போதைப் பொருள் கடத்தலில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

நாம் உலகப்புரட்சி பற்றி பேசுகிறோம். உலகெங்கும் புரட்சி நடைபெறவேண்டும் என்பதில் ஆவும் கொண்டிருக்கிறோம். ஏகாத்பத்திய நாடுகளில் இளைஞர்கள் புரட்சிகர உணர்வு

களில் இருந்து மழுங்கடிக்கப்பட்டு போதைப்பொருள் பாவனையாளர்களாக மாறி விடுவது உலகெங்குமுள்ள புரட்சிகர சக்திகளின் வேதனையான பிரச்சனைய க இருக்கிறது. ஆனால் நாம் அந்த நாடுகளின் புரட்சிகர சக்திகளை மழுங்கடிக்கும் வகையில் போதைப் பொருள் கடத்தவில் ஈடுபட்டு சம்பாதிக்கும் பணத்தின் மூலம் எமது நாட்டில் விடுதலை யைக் கொண்டுவர முயல்வது வெட்கக் கேடானது.

இந்த நிலை மேலும் தொடர்ந்தால் எமது நாட்டிலும் நாம் இளைஞர்களுக்கு போதைப்பொருள் பாவனைக்கு ஊக்கம் கொடுத்தவர்களாவோம். எமது இளைஞர்களை போதைப் பொருள் பாவனையாளர்களாக மாற்றிக்கொண்டு ஒரு சமூக மாற்றத்தை செய்வதற்கு அவர்களைத் தயாரிப்பதென்பது ஒரு பொழுதும் முடியாத விசயம்’

செயல்திபருக்கு இரு ஒரு தர்மசங்கடமான நிலையைக் கொடுத்தது.

வெளிநாடுகளில் கழகத்திற்கு போதைப்பொருள், கடத்தல் மூலம் பணம் சேகரிக்கப்படுவது அவர் அறியாத தொன்றல்ல. அதன் மூலம் கழகத்தின் நிதித் தேவைகள் பெருமளவு பூர்த்தி செய்யப்படுவதால் அவர் அபற்றியெல்லாம் அலட்டிக்கொள் வதில்லை. இந்த வியாபாரம் வெளிநாட்டில் நடைபெறுவ தால் இது ஒன்றும் அம்பலத் திற்கு வராது என்றே கவலையீனமாக இருந்தார். வெளிநாட்டில் கூட மிக நெருங்கிய சகாக்களுக்கு மாத்திமே இது தெரியும். இப்பொழுது கலாதர னுக்கும் தெரியும் அளவிற்கு பகிரங்கமான பின்பு என்ன சொல்வது என்று தெரியாத குழப்பத்தில் இருந்தார். சிறிது அமைதியாக இருந்துவிட்டு கைகளை ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தேய்த்துவிட்டுக்கொண்டு சொன்னார்.

‘கழகம் ஆரம்ப காலத்தில் சிறிய அளவில் இருந்த நடை முறைகளை இப்பொழுது இவ்வளவு பெரிய அமைப்பாக வளர்ந்த பின்னமும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றில்லை’

அவர் கூறிவிட்டு பென்சிலால் மேசையில் கிடந்த காகிதத்தில் குறுக்கு நெடுக்காக சில கோடுகளை வரைந்தார்.

“அப்படியென்றால் இந்த போதைப் பொருள் கடத்தல் எல் லாம் உங்களுக்கும் தெரியத்தான் நடைபெறுகின்றதா நீங்களே இதைச் செய்யும்படி சொன்னீர்களா”

கலாதரன் உள்ளத்தின் கொதிப்பை குரலில் வரவிடாமல் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார்.

“நான் யாருக்கும் இப்படிச் செய்யும்படி சொல்லவில்லை. இதெல்லாம் அவரவர் இஸ்டம். அந்த ரிஸ்க் அவர்களுடையது” செயல்திபர் அவர்முகத்தைப் பாராமல் தொடர்ந்து அந்தக் காகிதத்தில் கீறிக் கொண்டே சொன்னார்.

கலாதரன் சற்று அதிர்ச்சியடைந்தவர் போல் குழப்பி நின்றார். அவர் அதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“அந்த மாதிரிப் பணம் எங்கள் கழகத்திற்குள் வருவது பற்றி நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும் இந்ததொழில்களைச் செய்பவர்களை நாம் கழகத்தவர் என்று சேர்த்து வைத்திருக்க முடியாது”

கலாதரன் குரல் இப்பொழுது கொதிப்போடு இருந்தது. செயல்திப்பாக அது பிடிக்காததுபோல் அவர் முகத்தை பார்த்துக் கொண்டே கூறினார்.

“இதை நீர்மாத்திரம் எப்படித் தீர்மானிக்க முடியும். இப்படிபிடிவாதமாக தூய்மையைப்பேண நினைத்தால் கழகத்தில் யாருமே இருக்க மாட்டார்கள் யாருடைய உதவியும் கிடைக்காது”

செயல்திபரும் சிறிது பரபரப்போடு கூறினார். அவர் கையிலிருந்து பென்சிலை இப்பொழுது பொத்திப் பிடித்திருந்தார்.

“அப்படியென்றால் போதைப்பொருள் கடத்தல்காரர்களுக்கும், விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்கிறீர்களா. பணம் வேண்டும் என்பதற்காக நாம் எந்த வகையிலும் சம்பாதிப்பதா. எமக்கென்று ஒரு கொள்கை, கோட்பாடு வேண்டாமா” என்று ஆக்ரோசமாகக் கேட்கவும் செயல்தி பரின் முகம் கடுகடுத்து சிவந்தது.

அதைச் சட்டை பண்ணாமல் கலாதரனே சப்தமிட்டார்

“நீங்கள் விடுதலை இயக்கத்திற்கு தலைமை தாங்கவில்லை. போதைப் பொருள் கடத்தல் வேலைக்குத்தான் தலைமை தாங்குகிறீர்கள். போதைப்பொருள் கடத்தலைச் செய்யும் நாம் ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்று சொல்லக்கூட வெட்கமாக இருக்கிறது”

சங்கர் துணுக்குந்றான் !

வெளியில் இருந்து அங்கு நடைபெற்ற ஆக்ரோசமான வாதங்களை சொல் புரியாமலேயே ஊகித்துக் கொண்டிருந்தவனை, கலாதரனின் அந்த வார்த்தைகள் உசுப்பிவிட்டன. அவைகளைத் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டு அங்கிருப்பது அவனுக்கு அந்தரமாக இருந்தது.

செயல்திபரும் இப்போது ஆத்திரமாகவே பேசினார்.

“நான் மட்டும் இங்கு தனியாக இயக்கம் நடத்தவில்லை. உமக்கு பிடிக்காத விசயங்களை என் தலையில் போடவேண்டாம்”

“இப்படி பேருக்குத்தான் சொல்கிறீர்கள் இந்த போதைப் பொருள் கடத்தல் விசயங்களை எல்லோரிடமும் கேட்டா செய்தீர்கள். உங்கள் இஸ்டத்திற்கே செய்தீர்கள். அதனால்தான் கழகத்திற்குள் வரும் மோசடிகள், ஊழல்களைத் தடுக்க உங்களுக்கு நெஞ்சரம் இல்லாமலிருக்கிறது.”

செயல்திபர் பற்களை நறுமிக்கொண்டு கதிரையிலிருந்ருந்து எழுந்தார். பென்சிலைப் பிடித்திருந்த கையை அவர் முகத் திற்து நேரே காட்டிச் சொன்னார்.

“கதைப்பதை யோசித்து கதையும். இந்த விசயங்களைச் செய்யும்படி நான் யாரையும் கேட்கவில்லை. இதுபற்றி என்னிடம் எதுவும் நீர் பேசத்தேவையில்லை. உமக்கு தேவையானதை கொமிட்டியில் கதையும்”

ஒரு பிரளையம் வந்து போன அமைதி பட்டென்று கந்தோரைப் பற்றிக்கொண்டது. ஒரு கணம் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். பின் இருவரும் வெவ்வேறு திக்குகளில் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். முன் ஒரு பொழுதும் இல்லாமல் இப்படி ஏற்பட்ட அந்த அமங்கல அனுபவத் திற்காக இருவருமே தமக்குள் கலவரப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

நீண்ட அமைதியின் பின் கலாதரன் “சரி நான் கொமிட்டியிலேயே பேசிக்கொள்கிறேன். மத்திய குழுக்கூட்டத்திலேயே எல்லாவற்றையும் கேட்கிறேன். உங்களைப் பற்றிய குறைகளை மற்றவர்கள் தெரிந்து, உங்களைப்பற்றிய கற்பனையை அவர்கள் சிதைத்து விடக்கூடாது என்று இதுநாள் வரை பார்த்திருந்தேன். இனி நேரடியாக நாம் பேச வேண்டியதில்லை. மத்திய குழுவிலேயே என் சந்தேகங்களைக் கேட்டுவிடுகிறேன்” என்று ஆறுதலாக முக்கை உறிஞ்சிவிட்டுக் கொண்டு கூறியவர் அந்த இடத்தைவிட்டு எதுவும் நடவாதது போல எழுந்து வெளியேறினார்.

வெளியே சங்கரைக் காணோம் !

“நல்லவேளை இந்த அசம்பாவிதங்களைக் கேட்டு மனம் சலித்துப் போகாமல் அவன் இங்கு இல்லாமல் போலது” என்று நினைத்துக்கொண்டு வீதியில் இறங்கி நடந்தார்.

செயல்திபர் அவர் போன திக்கையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு அந்த அறையில் அப்படியே குழங்கிப் போய் இருந்தார். கலாதரனுடன் அவர் ஒருபொழுதும் இப்படி வாக்குவாதப் பட்டதில்லை.

தமிழ்மூத்தில் கழகத்திற்கு எதிராக பலர் சதி செய்கிறார்கள் என்று ராமநாதனுக்கு வந்த கடிதம் பற்றி கூறும்பொழுது அண்மையில் எழுந்த கருத்து மோதல்கூட இவ்வளவு மோசமாக இருக்கவில்லை.

‘தளத்தில் வேலை செய்பவர்கள், நல்ல கொள்கைத் தெளி விடைய கடும் உழைப்பாளிகள். அவர்களை எனக்கு ஆரம்பம் முதலே தெரியும். அவர்களைச் சதிகாரர்கள் என்று கண்டில் நிறுத்துவதே பெரும்பிழை. அவர்கள் கண்டிப்பு பொறுக்க முடியாதவர்கள்தான், அவர்களுக்கு எதிராக இவ்வாறு அவதாறுக்கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள்’ என்று கலாதரன் கூறியபோது எழுந்த வாக்கு வாதத்தின்போதும், தளத்தில் உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. அந்த அனுபவங்கள் உங்களுக்கு கிடைக்க வில்லை. நீங்கள் தமிழகத்திலேயே அதிகசாலம் தங்கி விட்டார்கள்’ என்ற கலாதரனின் பேச்சு செயல்திபரின் இதயத்தை சுட்டாலும் அந்த வாக்குவாதம் அவ்வளவு மோசமாக நீடிக்க வில்லை.

அந்த சதிபற்றிய விசாரணைக்காக பிரகாசத்தை அனுப்புவது என்ற தீர்மானத்தை இறுதியில் கலாதரனும் ஒத்துக்கொண்ட விண்பு அந்தப் பிரச்சனை அப்படியே தீர்ந்து போயிற்று.

ஆனால் இன்று நடந்த வாக்குவாதம் அவரால் தாங்க முடிய வில்லை. தனக்கேற்பட்ட மன உளைச்சலைக் காட்டிலும், கலாதரன் கொதிப்போடு கூறிச் சென்ற விடயங்கள் தான் அவரை மோசமாக்க கலவரப் படுத்தியது.

போதைப்பொருள் கடத்தவில் கழகம் தனித்து முதலிட வில்லை. பல இந்திய சர்வதேச கடத்தல் முதலாளிகளுடன்

சேர்ந்தே அதை செய்கிறது. இதனால் கழகத்தின் நிதிப்பிரச் சனை வெகுவாகத் தீர்கிறது என்றாலும் எமது கொள்கைக்கு முரணாக இருப்பதோடு மத்திய குழுவிற்கு தெரியாமலேயே ரகசியமாக இது நடைபெறுவது வேறு செயல்திப்பரை கலவரத் திலாழ்த்தியது.

கலாதரன் இனி இதை சும்மாவிடப்போவதில்லை. மத்திய குழுவில் துன்னைத் துருவித்துருவி கேள்வி கேட்பான். மத்திய குழுவில் நியாயத்தைப் பேசும் பலர் அவனோடு சேர்ந்து விடுவார்கள்.

எல்லோரும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கேள்விகளால் அவரைத் துளைத்தெத்துப்பார்கள்.

தனக்கு ஆதரவாக இருக்கக் கூடியவர்களை அவர் கற்பனை பண்ணிப்பார்த்தார்.

எண்ணி நான்கு பேர் !

அவர்களும் ஆதரவாகப் பேசும் துணிச்சல் இல்லாதவர்கள். முகம் குப்பென்று வியர்த்தது !

மத்திய குழுவில் இந்தப் பிரச்சனையைக் கொண்டுபோனால் எல்லாம் அம்பலத்திற்கு வரும்.

கலாதரனுடன் இனிமேல் சமாதானமாக கதைச்சுப் பேசி இதைக் கைவிடச் சொல்லவும் முடியாது. கொள்கை இது என்று கூறிக்கொண்டு மறுத்துவிடுவார். கெளரவக் குறைவு வேறு.

தர்மசங்கடமான நிலை.

ஒருமாதத்திற்கு முன்பு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அமிர்தவிங்கம் கலாதரனை கழகத்திலிருந்து வெளியேற்றி

னால், ஏனைய இயக்கங்கள் உங்களோடு இணைவதற்கு சம்மதிப்பார்கள் என்ற போது அதைத் தட்டிக் கழித்ததற்கு காரணம் கலாதரனின் நட்பும், அவர் தன்னலமில்லாத உழைப்பிற்கு கொடுத்த மரியாதையும் மாத்திரமல்ல. கலாதர னோடு சேர்ந்து மத்திய குழுவில் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் மார்க்சியவாதிகளின் பலத்தையும் எடைபோட்டு பார்த்த விண்பு அதை அப்படியேவிட்டார்.

இப்பொழுது அதுவே அவரைச் சுற்றி பூதாகரமாக விரட்டி யது.

கலாதரன் எதுவும் நடவாதது போலச் சென்றாலும் அவர் உள்ளத்தின் ஊமைக்கோபத்தின் கனலை சரியாகவே மதிப்பிட்டு குழுமபிப் போயிருந்தார்.

நெஞ்சம் சிலவிட்டு சிலிர்த்தது.

வழமையாக மத்திய குழுவில் எழும் பிரச்சனைகளுக்கு கழுகம் சார்பாக முகம் கொடுக்கும் சலாதரனே இனிச் சண்ட மாருதமாக நிற்கப்போகிறார்.

அது பயங்கரமாக அவரை அச்சுறுத்தியது.

சிந்தனை ஒரு நிலையில் இல்லை. அடுத்த நிமிட வேலைகூட ஒழுங்காகச் செய்து முடிக்க இயலாதோ என்ற பயம் மனதைக் கெளவிப் பிடித்தது. சோர்வுடன் எழுந்து வெளியே செல்லும் போது சிதம்பரம் முகாமில் இருந்து வந்தான்.

சிதம்பரம் முன்பு சென்னையில் இருந்தபோது ராமநாதன் கள்ளத்தொடர்பு வைத்திருக்கும் அக்கெளன்டன் மனைவியுடன் உறவாக இருந்தவன். அந்த தொடர்பிலிருந்து துண்டிக்க வேண்டியே இவனை ஒரு முகாமிற்கு பொறுப்பாக அனுப்பினார்கள்.

அவனைக் கண்டதும் செயல்திபர் வந்து மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து ஒரு புன்னகையை வரவழைத்தார். அது வரண்டு

போய் அவர் முன்னே பரிதாபமாக விழுந்தது. அதுபற்றி ஏதும் அறியாமலேயே சிதம்பரம், தனது சிறிய பைக்குள் இருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து இவரிடம் :கொடுத்துக்கொண்டே கூறி னார்.

“இது பெரிஜியா ! அந்த நடராசா மாஸ்டர் அறிக்கை”

அது முகாமில் குழப்பம் நடக்கக் காரணமாக இருந்த நடராசா மாஸ்டரின் அறிக்கை.

முகாம்களில் அரசியல் வகுப்பு எடுப்பதற்காக தமிழிழுத்தில் தேடப்பட்ட நடராசா மாஸ்டரை இங்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இவர் அரசியல் வகுப்பு எடுத்து இரண்டு வாரங்களுக்குள் முகாமில் ஒரு பகுதியினர் டன்னாவிரதம், சத்தியாக்கிரகம், கோரிக்கைகள், விண்ணப்பம் என்று பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள்.

பிரச்சனையை விசாரித்துப் பார்த்ததில் இது நடராசா மாஸ்டரின் அரசியல் வகுப்பின் வெளிப்பாடு என்று தெரிய வந்தது.

உடனடியாக அவரை அந்தப் பொறுப்பில் இருந்து நீக்கினார்கள்.

குழப்பம் விளைவித்தவர்களும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டார்கள்.

அந்த அறிக்கையை வேண்டா வெறுப்பாகப் படித்த செயலதி பரின் முகம் படிப்படியாக பிரகாசமாக மின்னியது.

எந்தப் பிரச்சனையையும் அதிக காலம் இழுத்தடியாமல் சாது ரியமாக உடனுக்குடன் தீர்த்து வைக்கும் அவர் சாணக்கியம் அந்த வரிகளையே கூர்ந்து படித்தன.

“நான் கழகத்திற்கு மூன்று வருடங்களாக கடுமையாக உழைத்தும் எவ்வித பயனும் பெறவில்லை. என்னை கழகத் தின் முக்கியமானவர்கள் எல்லாம் பயன்படுத்தினார்களேயல் லாமல், எனக்கு ஒரு கௌரவமான இடத்தை கொடுக்க வில்லை”

“என்னை விட சித்தாந்த தெளிவு குறைந்தவர்கள் எல்லாம் மத்திய குழு உறுப்பினராக இருக்கும் போது, எனக்கு மட்டும் அந்த அந்தஸ்து கிடைக்காமல் போனது என்னை மோசமான விரக்திக்கு தள்ளியது.”

“கலாதரனிடம் முகாமில் நிலவும் குறைகளையும், ஊழல் களையும் கூறிய போது அவர் ‘இது தனி மனிதனால் திருத் தப்பட முடியாது. எல்லோரும் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும் என்றார்.

எனது நடவடிக்கைகளை கலாதரன் வரவேற்பார் என்று நம்பியே நான் இவ்வாறு முகாம்களில் நடக்கும் ஊழல்களுக்கு எதிராகப் போராடும்படி பயிற்சி வீரர்களைத் தூண்டினேன்’

திரும்பத் திரும்ப அந்த வரிகளையே படித்தவர், தலையை நிமிர்த்தி சிதம்பரத்திடம் கேட்டார்.

“இந்த வாக்குமூலம் நடராசாவை சித்திரவதை செய்து பெறப்பட்டதா’

“இல்லை பெரியய்யா! நீங்கள் தானே அவரை சித்திரவதை செய்யக் கூடாதென்று சொன்னீர்கள். அவர் அரசியல் பிரிவைச் சேர்ந்தபடியால் இரசனுவக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட மாட்டார் என்றீர்கள். அவர் தவிர மிச்ச ஆட்களுக்கு நல்ல அடி கொடுத்துத் தான் விளக்கம் எடுத்தோம்.”

சிறிது நேர யோசனையின் பின் சிதம்பரத்திடம் மெதுவாகக் கூறினார்.

‘‘இந்த அறிக்கை என்னோடு இருக்கட்டும். நீ நடராசா மாஸ்டரை தொடர்ந்தும் விசாரி’’

எதுவும் புரியாமல் குழம்பி நிற்கும் அவனை அருகில் அழைத்து ரகசியமாக காதுக்குள் சொன்னார். அவன் தலையாட்டிக் கொண்டே புறப்பட எழுந்தான்.

‘‘வேண்டுமானால் நடராசாவை உள்ளியிலும் ஏற்றி விசாரி எப்படியும் அந்த அறிக்கையை பிழை விடாமல் எடுத்துக் கொண்டுவர வேண்டும்’’ அவர் கண்டிப்பாகக் கூறினார்.

‘ஓ ம் பெரியய்யா! நாளைக்கே செய்கிறேன்’

அவன் புதிய பொறுப்போடு வெளியே சென்றான்.

செயல்திபர் யாரும் இல்லாத அந்த இடத்தில் ஏகாந்தமாக எதையோ நினைத்து சிரித்துக்கொண்டார்

அந்த வழமையான புன்னகை மீண்டும் அவர் முகத்தில் குடியேறியது.

16

நிர்மலா இப்பொழுது சர்வ சாதாரணமாக அந்த வீட்டிற்கு வந்து போகத் தொடங்கினாள்.

முன்பிருந்த அச்சம், வெட்கம் எல்லாம் அகன்று இப்பொழுது தன் சொந்த வீடு மாதிரி அவர்களுடன் பழக ஆரம்பித்தாள். அம்மாவுக்கு அவளை நன்றாகப் பிடித்திருந்தது.

அவளை முதலில் சந்தித்த அந்த மாலைப் பொழுதில் நெருங்க முடியாத வகையில் முகத்தில் தெறித்த அந்த பெரிய

இடத்துப் பெண் என்ற உணர்வை வெல்லும் அளவிற்கு அவளும் தான் இப்போது முதிர்ச்சியடைந்திருந்தாள்.

முன்பு போல விருந்தினர் மாதிரி ஒதுங்கி நின்ற கூச்சம் மாறி நிர்மலா இப்பொழுது நேரடியாகவே சமையலறைக்குள் வந்து மணிக்கணக்காக அம்மாவுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். வசீகரன் கைதான் பின்பு, அவனை மீட்க அவர்கள் எடுத்த ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அக்கறையோடு அவள் கூறும் போது அம்மா ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். கொழும்பில் இந்து கலாச்சார, தமிழ் மொழி விசேஷ மசோதா அழலாக்கல் அமைச்சில் பிரதம விகிதராக வேலை செய்யும் அவள் அப்பாவுக்கு நீண்ட காலமாகவே அமைச்சர் இராச துரையைப் பழக்கமாம். தனது அமைச்சில் எப்படியும் யாழ்ப் பாணத்தவர்களை விலக்கியே வைத்திருக்கும் அந்த அமைச்சருக்கு தவிர்க்க முடியாத வகையில் இவரைச் சேர்க்க வேண்டி வந்ததற்கு இவரது ஆங்கில ஞானமும், வேலையில் ஒழுங்கும் நேர்மையும் ஒரு காரணம். ஆபத்தான வேளைகளில் காலை வாரி விடும் அந்த அமைச்சரின் குணநலன் பற்றி அவர் அமைச்சில் முன்பு வேலை செய்தவர்கள் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் கேட்காமல் அவர் அந்த அமைச்சிலே பணி புரிய போனமைக்கு இவருக்கு ஒரு தேவையாக இருந்தது. விரைவில் வர இருக்கும் எஸ். எல். ஏ. எஸ். புறோமோசனே அந்தப் பதவியுயர்வுக்கு உதவுவார் என்றே இவர் பலரின் எதிர்ப்பின் மத்தியில் அந்த அமைச்சில் பணி புரிய முடிவெடுத்தார்.

வசீகரன் பிடிபட்ட நாளில் இருந்து வீட்டிற்கும், கந்தோருக்கும் மாறி மாறி ட்ரங்கோல் போட்டும் பயன் எதும் கிடைக்காததால் சலிப்புற்று அவர் நேரிலேயே போய் சந்தித்து விசயத்தைச் சொன்னார். அமைச்சரோ “நான் யாழ்ப்பாண ஜி.ஏக்கு கடிதம் தருகிறேன் போய்க் கதைத்துப் பாரும்” என்றோடு தன் கடமை முடிந்து விட்டதாக எண்ணினார்.

யாழ்ப்பாண ஜீ.ஏ தனக்கு நல்ல நண்பர் என்றும் அவரால் கூட எதுவும் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறதென்று இவர் கூறிய போது, அமைச்சர் “யாழ்ப்பாண ஜீ.ஏக்கு கூட முடியாட்டி அப்போ நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று” அப்பாவித் தனமாகக் கேட்டார்.

பொறுமையிழக்காமல் இவரும் நம்பிக்கையோடு “நீங்கள் பிரதமரோடு இதைப் பற்றி கதைத்து உதவுங்கள்” என்று கெஞ்சிய போது அமைச்சர் போலியாகப் பதறுவது போல பாவண காட்டி “இம்மாதிரி உதவிகளுக்கு நான் அவர்களிடம் போனால், அவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப் பார்கள். என்னையே அவர்கள் சந்தேகிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று நான் ஜாக்கிரதயாக இருக்கும் போது இம்மாதிரிச் செய்ய முடியுமா” என்று கையை விரித்து விட்டு “உமது மகன் பிழை விடாத ஆளாக இருந்தால் ஒரு பொழுதும் தண்டிக்க மாட்டார்கள் விசாரித்து விட்டு அனுப்பி விடுவார்கள். இந்த அரசாங்கம் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் போல பிழையில்லாத ஆட்களையெல்லாம் பிடித்து தண்டிக்க மாட்டார்கள்.” என்று அவர் கட்சிப் பிரச்சாரத்திற்கு வந்தபின் இவர் சோர்ந்து போய் திரும்பியிருக்கிறார்.

அப்பொழுது அமைச்சர் அவசரமாகக் கூப்பிட்டு சொன்னாராம்.

“நீர் அடிக்கடி இப்போது லீவு எடுக்கிறீர். அது இங்கு வேலைகளை அதிகம் பாதிக்கிறது. வீட்டை மாத்திரம் பார்த்தால் போதாது. நாம் நாட்டையும் கவனிக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் பொது சனங்கள் தான் வீணாகத் துன்புறுவார்கள். நான் தான் பாராளுமன்றத்தில் பதில் சொல்ல வேண்டும்” என்று அவர் நாட்டு மக்களில் கொண்ட அக்கறையை வெளிப்படுத்தி எச்சரிக்கை செய்த போது இவருக்கு கண்ணீரே வந்திடுமாப் போல இருந்தது.

வீட்டிற்கு வந்து பொருமிக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் எத்தனை பேரை பகைச்சு, அந்த அமைச்சில் வேலை செய்தேன் தெரியுமா. எல்லோரும் என்னை சந்தேகக்கண்ணோடு பார்த்தார்கள், எனக்கு நல்ல பரிசு கிடைச்சிருக்கு” என்று தலையிலடித்துக் கொண்டார்.

அம்மா பரிதாபமாக அந்தக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே நிர்மலாவிற்கு தேநீர் தயாரிப்பாள்.

பெரிய இடத்தில் நடைபெறும் அந்த சம்பவங்களை இவ்வளவு நெருக்கமாக யாரும் சொல்லி அவள் கேட்டதில்லை. சிறு குழந்தையைப் போல அந்த வாழ்க்கையை சரிவர அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் அவள் கூறும் ஆங்கில பதப்பிரயோகங்களுக்கு அர்த்தம் கேட்பாள்.

“‘மினிஸ்டர் என்றால் என்ன பிள்ளை?’”

“‘பொருமியென்ட் என்றால் என்ன?’”

அவள் கஷ்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு ஆங்கில பதங்களை கூடியளவு குறைத்துக் கொண்டே நிர்மலா பேசவாள்.

இந்த உறவு இவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்து அந்த பாரிய இடைவெளியை நிரப்பும் என்று அப்பாகூட எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை.

அந்த வீட்டின் மாதவருமானம் முதல், மாதாந்தம் எவ்வளவு கடன் திருப்பி கொடுப்புகிறது. வட்டிக்காசு எந்தளவிற்கு ஏறி வருகிறது என்ற சகல விபரங்களையும் அறியும் அளவிற்கு அந்த நெருக்கம் அதிகரித்தது.

அன்று அவள் மதியசாப்பாட்டை அங்கு வைத்துக்கொண்ட வேளையில்தான் அவசரஅவசரமாக நாதன் வந்தான்.

நிர்மலாவும் அங்கேயே இருப்பதைக் கண்டதும், சந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து இருந்தான். வழிந்தோடும் வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டே கேட்டான்.

“நாளைக்கு பெண்கள், தாய்மார் எல்லாம் ஒரு ஊர்வலம் போறாங்கள். ‘அன்னையர் முன்னணி’ என்ற அமைப்பு ஏற்பாடு செய்துள்ளது. ஊர்வலம் மாநகர சபையில் ஆரம்பமாகி கச்சேரியில் போய் முடிவடைகிறது’ என்று படபடவென்று கூறினான்.

“என் இந்த ஊர்வலம் தம்பி” அம்மா கதவோரம் நின்றபடி கேட்டாள்.

“அநியாயமாக இளைஞர்களை இராணுவம் கைது செய்வதைக் கண்டித்து, பெண்கள் தாய்மார்கள் எல்லாம் இந்த ஊர்வலத்தை நடத்துகிறார்கள்” என்று கூறிக் கொண்டு ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்தை நீட்டினான். அது அன்னையர் முன்னணியின் ஊர்வலத்திற்கான அறிவித்தல்.

அதைப் படித்துவிட்டு நிர்மலா சந்தேகத்துடன் கேட்டாள்.

“நீங்கள் இந்த ஊர்வலங்களை, உண்ணாவிரதங்களை நம்பமாட்டார்களே. கூட்டணி பாணியில் இப்பொழுது நீங்களும் இந்த ஊர்வலங்களுக்கு போக முடிவெடுத்திட்டங்காளா”

அவன் கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தவன் கால்களை முன்னே திடியுத்துக்கொண்டு கூறினான். அம்மாவும் அவன் கூறுவதைக் கேட்க முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“தமிழ்மீழ் விடுதலை ஆயுதப் போராட்டத்தினால்தான் நிறைவேற்றப்படும் என்பதும், பேச்சு வார்த்தை, அகிம்சை போராட்டங்கள் மூலம் அது சாத்தியமாகாது என்பதும் உண்மை. அதனால் நாம் ஒரு ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு

தயாராகிறோம். அது ஒரு தலைமறைவான போராட்ட நடவடிக்கை. அதே வேளை அழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிற அற்ப சொற்ப ஜனநாயக உரிமைகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு இந்த அரசிற்கு எதிராக நடத்தப்படும் போராட்டங்களின் தார்மிகத் துணிச்சலுக்கும், நேர்மைக்கும் நாம் தலைவணங்க வேண்டும். போராட்டங்களால் என்ன பயன் விளையும் என்ற கேள்வியை விட இந்தப் போராட்டங்கள் யாருக்கு எதிராக, யாரை அம்பலப்படுத்த நடைபெறுவின்ற தென்பதையே கருத்தில் எடுக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இதற்கு நாம் ஆதரவு கொடுக்கிறோம்” அவன் பேசி முடிந்த பின்பு அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்து கேடான்.

“என் அம்மா! நீங்களும் நாளைக்கு இந்த ஊர்வலத்திற்கு போகலாம்தானே” அவன் சிரித்துக் கொண்டே சம்மதம் என்று தலையாட்டினாள்.

“நிர்மலா நீயும் உன் அம்மாவை அனுப்பி வையன்”

“என் அம்மாவா! அவ இதற்கெல்லாம் எங்கே சம்மதிக்கப் போறா” அவன் கண்கள் படபடக்க கூறினாள்.

“அப்படிச் சொல்லாதே எங்கள் விடுதலைப் போராட்டம் முலை முடுக்கெல்லாம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை என்னமாய் தட்டி எழுப்பிக்கொண்டு போகிறது தெரியுமா. உன்ற அம்மா மாத்திரம் எப்படி இதற்கு விதிவிலக்காகிவிட முடியும்” அவன் கதிரையிலிருந்து எழுந்து கொண்டே கேட்டான்.

“நான் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன்” அவன் தயக்கத் தோடு கூறிக்கொண்டாள்.

“முயற்சி செய்யாதே. செய்து முடி” என்று கூறிக்கொண்டு அங்கிருந்து விடைபெற்றான்.

அவன் நீண்ட கால்களால் தாண்டிச் செல்லும் வேகத்தை பிரமிப்போடு பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் அப்படியே இருந்தார்கள்.

நிர்மலாவும் சிறிது நேரத்தின் பின்னால் வீட்டிற்கு புறப்பட்டாள்.

இவன் பைசிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு உள்ளே செல்லும் போது அம்மா வாசலிலேயே சோகமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் பருத்த உடம்பு வசீகரன் போன நாளில் இருந்து வெகு வாக இளைத்து களைத்திருப்பதையும், முகம் அழுது வடிந்து எப்போதும் உப்பிப் போயிருப்பதையும் வேதனையோடு பார்த்துக்கொண்டே இவன் உள்ளே சென்றாள்.

வசீகரனை கைது செய்து போன பின்பு வீட்டுச்சுழலே பெரிதும் மாறியிருந்தது. அவர்கள் வசீகரனை வெளியே எடுப்பது, இராணுவக் கொடுமைகள், அரசாங்கத்தின் அலட்சிய நடவடிக்கைகள் பற்றியே இப்பொழுது கற்றிச் சுற்றி பேசினார்கள்.

ஜி.ஏ மிடம் போய் விசாரித்த போது, அவனை ஆணையிறவு முகாமில் வைத்திருப்பதாக கூறினார்கள். அங்கு போய்க் கேட்டாலோ அவனை கொழும்புக்கும், பூசாவிற்கும் அனுப்பி விட்டதாக மாறிமாறி கூறினார்கள். அலுத்துக் களைத்து தன் விதியை நொந்து சோர்ந்து போயிருக்கும் அவர்களுக்கு தானும் ஒரு அதிர்ச்சியை கொடுக்கக் கூடாதென்றும், அவர்களின் அந்த இக்கட்டான் நிலையில் ஆதரவாக தான் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்ற பெண்மையின் இயல்பான புரிந்துணர்வில் அவன் தன் வாழ்க்கையை அப்படியே மாற்றிக் கொண்டாள்.

இப்பொழுது நிர்மலாவின் திருமணப்பேச்சு பற்றி வீட்டில் கதையே எழுவதில்லை. அதற்கான குழந்தை வீட்டில் இல்லாதது மாத்திரமல்ல வசீகரன் கைது செய்யப்பட்ட சேதி

அறிந்த இரண்டு நாட்களின்பின் மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஆறுதல் கொல்லுமாப்போல வந்து, கூடவே அந்த கல்யாணத்தை தாம் விரும்பவில்லை என்ற சேதியையும் நாகுக்காக போட்டு வைத்தார்கள்.

“பயங்கரவாதிகள் இருக்கும் வீடுகளில் சம்பந்தம் செய்தால் பிறகு தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் ஆபத்தாம். அவர்கள் வீடுகளிலும் தேடுதல் செய்து இராணுவம் அட்டகாசம் செய்யுமாம்”

அந்த வேதனைகளை பொருட்படுத்த முடியாத அளவிற்கு அவர்கள் வசீகரன் நினைவாகவே ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நிர்மலா அந்த துண்டுப் பிரசரத்தை கொடுத்துவிட்டு, தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கூறினாள்.

“அப்மா ! நானைக்கு பெண்கள் எல்லாம் ஊர்வலமாய் போய் கச்சேரியில் ஜீ ஏ யிடம் ஒரு விண்ணப்பம் கொடுக்கப் போறாங்கள்” என்று கூறியவள் அவள் முதல்தில் படரும் சலநத்தை எடை போட்டுக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அநியாயமாக கைது செய்து விசாரணையில்லாமல் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் இளைஞர்களை விடுதலை செய்யச் சொல்லித்தான் கோரிக்கை”

அம்மா ஒரு செய்தியாட்டம் அதைக் கேட்டாள். அந்த பிரசரத்தை படித்துவிட்டு அப்பாவிடம் நீட்டினாள்.

நிர்மலா அவள் பெற்றோரை உற்றுப் பார்த்தாள். வசீகரன் கைது செய்து கொண்டு போன ஆரம்ப காலத்தில், அவனை அநியாயமாகக் கைது செய்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்றே அவர்கள் நம்பியிருந்தார்கள் அவனுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் தொடர்யே இல்லை என்ற எண்ணத்தில் இது ஒரு விபத்து மாதிரி என்றே கருதினார்கள்.

ஆனால் நிர்மலாதான் அவனுக்கு இயக்கத்தோடு இருந்த தொடர்பை உறுதிப்படுத்திக் கூறினாள். அவனைக் கைது செய்து கொண்டு போனது நியாயமோ இல்லையோ அவன் இம்மாதிரி இயக்கங்களோடு சேர்ந்து ஈடுபட்டு வந்தது நியாயம் என்று அவன் வலியுறுத்தினாள். அம்மா பேயறைந்தவள் போல அதை முச்சவிடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளால் சிறையிலிருக்கும் மகனை ஏன் உனக்கு இந்த அடாத்து வேலை என்று திட்டமுடியவில்லை. வாய்க்கு வந்தபடி அரசாங்கத்தையும் இராணுவத்தையும் சபித்துக் கொட்டு வத்தைக் கேட்டு நிர்மலா திருப்திப்பட்டுக் கொண்டாள்.

எந்தத் தாயினால் தன் பிள்ளைகளின் நடத்தைகளை நியாயப் படுத்தாமலிருக்க முடியும்.

நிர்மலாவே தொடர்ந்தாள். “அப்மா இன்றைக்கு இம்மாதிரி அண்ணாக்கனை கைது செய்வது எங்கள் வீட்டில் மாத்திரம் நடக்கவில்லை. இராணுவம் ஒரு நாளைக்கு ஐந்தாறு ஆயிரம் என்று விசாரணைக்கு எல்லா வீடுகளிலிருந்து அண்ணாக்கனை பிடிச்சுக்கொண்டு போறாங்கள். அவர்களுடைய பெற்றோர்களும் உங்களைப் போலத்தான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கலங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக தம்மாலானதை செய்யும்போது, நீங்கள் மாத்திரம் சும்மா வீட்டில் அடைஞ்ச கிடைக்கிறதில் நியாயம் இல்லை அம்மா”.

அவன் ஒரு பிரசங்கியைப் போல டெலிவிசன் மேசையில் ஒரு கையை ஊன்றிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அம்மா அவனை அப்படியே வெறித்துப் பார்த்தாள். ஒரே மகள் என்ற செல்லத்தில் எவ்வளவு செல்வாக்காக வளர்ந்தவள்.

சிறுவயதிலேயே எத்தனை பிடிவாதம் ! எவ்வளவு சுயநலம் !

அவளா இவள் !

தன்பொருட்களையாரும் அந்த வயதில் தொட்டு விட்டாலோ போதும்.

சீறிப் பாய்ந்து மூர்க்கமாக அழுது விழுந்து ஒரு பிரளயத்தை ஏற்படுத்துவாள்.

எல்லோருக்கும் முதலில், எல்லோரிலும் சிறந்ததாக எப்பொழுதும் வேண்டும் என்று அவள் போடும் ரகளை.

அம்மம்மா !

அந்த நிர்மலாவா இவள் !

சிறையில் வாடும் அந்த ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களையும் தன் சொந்த அண்ணாவாகப் பார்க்கிறாள்.

இது எல்லாம் இவளால் எப்படி முடிந்தது.

யார் இதெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

பாவம் அம்மா !

ஒரு யுகப் புரட்சிபோல தமிழ் பெண்கள் ஒவ்வொருவரின் இதயத்திலும் வெடித்துக் கிளம்பும் அந்த விடுதலை அலையின் வேகத்தை அவள் ஏனோ அறியவில்லை.

அம்மாவின் அந்த வெறித்த பார்வைக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் குழம்பிக் கொண்டே அவள் சொன்னாள்.

“அம்மா ! நாளை நீயும் அந்த ஊர்வலத்தில் போனால் என்ன. உன் பிள்ளைக்கும் சேர்த்துத்தானே அந்த போராட்டம் நடக்கிறது”

அம்மா தலையை சரித்து அப்பாவை சோகமாகப் பார்த்தாள்.

அவரும் கண்களை விரித்து “போய் வாவன்” என்பது போல தலையாட்டிவிட்டு அந்தப் பிரசரத்தையே திரும்ப திரும்ப படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிர்மலா குதூகலத் துடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

நாதன் அவசர அவசரமாக அந்தக் கடிதத்தை பிரித்து படித்தான்.

அது சிறையில் இருந்து குழந்தைவேல் எழுதியது.

குழந்தைவேல் ஆறுமாதங்களுக்கு முன்பு இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டவர். மத்திய குழு அங்கத்தவரான அவர் பல முக்கிய பொறுப்புக்களை செய்து கொண்டிருந்த வேளை யிலேயே பிடிபட்டார். அவர் கைது செய்யப்பட்ட பின்பு எந்த உண்மைகளும், இடங்களும் வெளியே வராமல் இருந்ததால் எல்லோரும் அவரில் பெருமதிப்பு கொண்டிருந்தார்கள்.

குழந்தைவேல் அந்த நீண்டகடிதத்தை எப்படியோ நாதனுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வகையில் அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

பரவசத்தோடு அதைப் படித்த நாதன் தன்னை மறந்து நின்றான்.

என் அன்புத் தோழர்களுக்கு !

இந்தக் கடிதம் உங்கள் கைகளுக்கு கிடைக்கின்றதோ என்ன வோ நான் அப்படி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலேயே எழுதுகின்றேன். நான் வெலிக்கடைச் சிறையில் கடந்த ஒன்றரை மாதங்களாக இருக்கிறேன். தோழர்கள் சாமியும் ஐயனும் கூட இங்கேதான் இருக்கின்றார்கள். நாம் இப்பொழுது இங்கு அனுபவிக்கும் வேதனை என்னவென்றால், நாம்

ஏச்சரிக்கையாக இருக்கத் தவறிவிட்டோம் என்ற வருத்தம் தான். இங்கு சிறையில் இருக்கும் எல்லா தோழர்களும் அதற்காக வருந்துகின்றார்கள். நாம் எம் மண்ணுக்கு உழைக்கும் வாய்ப்பை இழந்து இப்படி முடமாய்ப் போய் இருப்பதை நினைக்கத்தான் பெரும் வேதனையாக இருக்கிறது.

இங்கு கைதாகிவரும் ஓவ்வொருவரும் விசாரணைகளின் போது அனுபவிக்கும் சித்திரவதை சொல்லிப் புரிய முடியாது. குட்டி மணி, ஜெகந்துக்கு கிடைத்த சித்திரவதைகள் எந்த மாற்றமும் இன்றி அப்படியே தொடர்ந்து நடக்கின்றன. அந்த சித்திரவதைகளின் போது நாம் இறுதிநேரம் வரை போராடி உண்மை களைக் காப்பாற்றினோம் என்ற பெருமை தான் இன்னும் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுட்டும் ஒன்றாக இருக்கிறது.

ஒன்றரை மாதத்திற்கு முன்புதான் என் விசாரணைகள் முடி வர்றன, அதுவரை விசாரணையென்றால் சித்திரவதைத்தான். என்னாலோ மற்றும் தோழர்களாலோ ஒரு குற்றச்சாட்டும் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. அவர்களால் சித்திரவதைகள் மூலம் எங்கள் கையொப்பங்களைப் பெற முடியவில்லை. எங்கள் மீது வழக்கு ஏதும் இல்லை. ஆனால் நாம் விடுதலையாகி வெளியே வருவோமோ என்பதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லை.

வெளியில் கலவரங்கள் நிகழும் வேளைகளில் எல்லாம் எங்களுக்கு உறக்கமே வராது. ஐஉலை, 83 சிறைச்சாலைப் படு கொலைகள் மீண்டும் தொடராமலா போய்விடும். நாம் அதற்கு அஞ்சவில்லை. குட்டிமணி, தங்கதுரை, டாக்டர் ராஜங்ந்தரம் இருந்த சிறைக்கூடங்களுக்குள்தான் நாங்களும் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை இங்கு சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் எங்களைப் பயப்படுத்துவது போலக் கூறுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் அப்படிக்கூறும் ஓவ்வொரு வேளையிலும் நாம் எத்தகைய பலம் பெறுகிறோம் தெரியுமா? அதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

இங்கு புதிது புதிதாக இளைஞர்கள் கைதாகிவந்து அனுபவிக்கும் சித்திரவதைகள் நாங்கள் அனுபவித்ததிலும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்கள் நடக்க இயலாமல் அடிபட்ட பாம்பு போல ஊர்ந்து திரியும் பொழுதெல்லாம் நீங்கள் அங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்ற ஆத்திரமே வரும்.

அந்த இளைஞர்கள் கூறும் தகவல்களிலிருந்து நீங்கள் அங்கு செய்யும் வேலைகளையும், முன்னேற்றங்களையும் கூட எங்க எால் அறிய முடிகிறது. உங்கள் கடின உழைப்பை மிக அடிதானமாக வழங்குங்கள். எவரும் பிடிபட்டு விட்டால் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.

இங்கு கைதாகி வரும் தோழர்கள் அவர்கள் எந்த இயக்கத்தை தீசர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் வெகு சீக்கிரமாகவே ஐக்கிய மாகி விடுகின்றார்கள். இந்த ஐக்கியத்தை பார்க்கும் எங்க ஞக்கு என் இன்னும் உங்களால் ஐக்கியப்படமுடியாமல் இருக்கின்றதென்ற கேள்வியே எழுகின்றது. வரட்டு கெளரவங்களையும், சுயநலங்களையும் விடுத்து தமிழ் மக்களின் விமோசனம் கருதி ஐக்கியப்பட்டு பணிபுரியும் நடவடிக்கைகளை துரிதப்படுத்துங்கள். யுத்தத்திற்காக மாத்திரம்தான் நாம் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்றில்லை. எங்கள் ஒவ்வொரு தாபனத்தையும் உறுதியாக பலமாக வளர்ப்பதற்கும் இந்த ஐக்கியம் அவசியப்படுகிறது.

கடலில் நிறையவே மீன்கள் இருக்கின்றன. எவரும் மனம் வைத்தால் எவ்வளவு மீனும் பிடிக்கலாம். நாங்களோ அதற்கு தயாரில்லை. மற்றவர் பிடித்த மீனிலேயே எங்கள் கவனம் இருக்கிறது. அவர்கள் பிடித்த மீனை நாம் எப்படி கைப்பற்று வதென்றே போட்டி போடுகிறோம். சிறிய வட்டத்திற்குள் நின்று கொண்டு ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் எந்தப் பலனும் ஏற்படப் போவதில்லை-

சிறையில் இருக்கும் எமக்கு நீங்கள் வழங்கக் கூடிய ஆறுதல் செய்தி நாம் அனைவரும் ஐக்கியப்பட்டு போராடிக் கொண் சிருக்கிறோம் என்பது தான்.

நான் வீட்டிற்கு கடிதம் எழுதி அநேக நாட்கள் ஆகி விட்டது. அந்தக் கடிதங்கள் கிடைத்தனவோ தெரியாது. நேரம் இருப்பின் வீட்டிற்கு போய்ச் சந்தியுங்கள். மற்ற தோழர் களின் விடுகளுக்கும் தான். எல்லோரையும் இந்தப் போராட்டத்தில் எப்படியும் இழுத்து விடுங்கள்.

உங்களால் முடியுமென்றால் எம்மை சிறை மீட்கப் பாருங்கள். இதனால் அதிக இழப்பு ஏற்படுமென்றால் அதை விட்டு விடுங்கள்.

நாம் உறுதியாக இருக்கின்றோம். எந்த துன்பத்தையும் துயரத்தையும் தாங்கிக் கொள்வோம். எங்களுக்கு இருக்கும் பலமே நீங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை தொடர்கிறீர்கள் என்ற நம்பிக்கை தான்.

நாங்கள் போட்ட அத்திவாரத்தில் நீங்கள் பலமான அரணை கட்டி முடிக்கும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்வீர்கள் என்று திடமாக நம்புகின்றோம்.

இப்படிக்கு,

தோழமையுடன்

குழந்தை வேல்.

அந்தச் சூழல் தான் என்னமாய் மாறி விட்டது.

சொந்த பந்தங்களைப் பிரிந்து தமக்கெண்று ஒரு வாழ்வே வேண்டாமென்ற அர்ப்பணிப்பில் இந்தப் போராட்ட களத்தில் குதித்தவர்கள், வந்த இடத்தில் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு ஒருவரில் ஒருவர் என்னமாய் அன்பைப் பொழிந்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் இப்போது நாதியற்று தவித்து நின்றார்கள்.

எங்கெங்கோ பிறந்தவர்கள் எல்லாம் அந்த கொஞ்ச காலத் தீற்குள் என்னமாய் இறுக்கமாக நெருக்கமாக ஒருவரில் ஒருவர் உயிரையே வைத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் தனித்தனியாக அந்தக் குட்டைக் குள்ளேயே முழுகிக் கிடந்தார்கள். தட்டிப் பறித்து உரிமையோடு ஒரே தட்டில் உண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் எல்லாம் இன்று கொடுக்கவும் மனமின்றி வாங்கவும் பயந்து தத்தம் பாடாகத் தனிமையில் வெந்து கருகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆத்மாவை இழந்து போகும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு வருக்கும் புரிந்து கொள்ள முடியாத முகமுடிகளை மாற்றி மாற்றி அணிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் இதய ஒலியாக முழங்கிக் கொண்டிருந்த புரட்சி, விடுதலை, தமிழீழம், கழகம் எல்லாம் அவர்களை விட்டு அந்தியப்பட்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வெறுத்தொதுக்கிய சினிமா, கேளிக்கை எல்லாம் இப்பொழுது அவர்கள் வெந்து கிடக்கும் மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. யாருக்கும் புரியாத புதிய ஒலிகளை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பாணிகளில் மீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டு பேர் பேசும் போது மூன்றாமவர் வந்து விட்டால் இவர்கள் தனக்கெதிராக என்ன சதி செய்கின்றார்கள் என்று மூன்றாமவர் குழம்புவார். அவர்களைப் பிரிக்காவிட்டால் இவருக்கு தூக்கம் வராது.

அந்த நரக வேதனையை யாராலும் சகிக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அவர்கள்தான் தங்கள் சந்தேகத்தாலும் பயத்தாலும், சுயநலத்தாலும் அந்த நரகத்தையே காப்பாற்றி வந்தார்கள்.

செயலதிபரும், கலாதரனும் தங்கள் தரத்திலும், மதிப்பிலும் இருந்து மிக மோசமாகவே விழுந்து போனார்கள். அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இருவரும் தங்கள் கண்ணில்படும் ஆட்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் மாறி மாறி பரஸ்பரம் குற்றம் சாட்டியதால் மேலும் மேலும் அந்த சகதிக்குள்ளேயே புரண்டு விழுந்தார்கள்.

இந்த சாக்கடை நாற்றம் வெளியிலும் பரவியது. எல்லோரும் இவர்களைக் கண்டால் விடமாட்டார்கள். அக்கறையோடு விசாரிப்பார்கள்.

“செயலதிபருக்கும் கலாதரனுக்கும் பிரச்சனையாமே” அந்தக் கேள்வியில் கவலையுமிருக்கும். கிண்டலுமிருக்கும் சுவாரசியமும் இருக்கும்.

எல்லோருக்கும் இவர்கள் ஒரே பதிலைத்தான் கூறுவார்கள்.
“இல்லை அப்படியொன்றுமில்லை. அது சும்மா வதந்தி”

கழகத்தில் இறுதிவரை நம்பிக்கை வைத்திருந்தவர்களால் அதைத்தான் கூற முடிந்தது. அந்த நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போனவர்கள் சோர்வோடு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு பேசாமல் வந்து விடுவார்கள்.

இவ்வளவு மோசமாக நிலைமை மாறும் என்று எவரும் கனவிலும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

செய்லதிபர் இப்பொழுது முன் எப்பொழுதும் இல்லாத வகையில் முகத்தை கடுகடுப்பாக வைத்துக் கொண்டார். அவரை அப்படி மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் உளவு தாபனத் தவர்கள்? அடிக்கடி சந்தோருக்கு வந்து ராஜதர்பார் நடத்தி செல்வார்கள்.

அந்த உளவு தாபனம் இப்படிச் செல்வாக்குப் பெற்று நிமிர்ந்து நின்று கழகத்தையே மிரட்டும் அளவுக்கு வளரும் என்று யாரும் கற்பனை பண்ணியிருக்கவில்லை,

அதைப்பற்றி யாரும் சந்தேகப்பட முடியாது!

அப்படி சந்தேகம் வந்தாலோ அவர்கள் அடுத்த நாளே காணாமல் போவார்கள். கழகத்தை உடைப்பதற்கு சதி செய்தவர் என்ற சந்தேகத்தில் விசாரிக்கப்படுவார். விசாரணை என்றால் சித்திரவதை. சித்திரவதை என்றால் மரணம்.

மரணமான பின்பு தப்பி ஓடிவிட்டான் என்ற செய்தி.

எல்லாமே விடுதலையின் பெயரால், தலைமை விசுவாசம் என்ற பெயரில் ச்சிதமாக நடந்து முடியும்.

யார்தான் இதை எதிர்பார்த்தார்கள்!

கழகத்தில் இதுநாள் வரை கட்டிக் காத்து வந்த கருத்துச் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் இவையெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே போயிற்று.

இந்த மாயமெல்லாம் ஒரு நாள் பொழுதுக்குள் நடந்து முடியும் அளவுக்கு எப்படி சாத்தியமாகும்.

தனிமனித தலைமையா எப்படி இவ்வளவு சுலபமாகக் கோலோச்ச முடிந்தது.

இந்தத் தவறு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதா!

கருவிலே உருவானதா!

சங்கர் சொல்ல முடியாத வேதனையில் அந்த சாக்கடையேயே சுற்றி சுற்றி வருவான். கந்தோரில் இருக்கும் ஒவ்வொருவரையும் கண்காணிக்க இப்பொழுது நிறைய உள்வாளிகள் அமர்த்தப்பட்டார்கள்.

பத்மா, ரூபியை கண்காணிக்க விசேஷமாக ஒரு பெண்ணைக் கண்டுபிடித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

எல்லோரும் சோகத்தோடும், கலக்கத்தோடும் அனுஅனுவாக தமது ஆத்மாவை இழந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த வேதனைகளின் மத்தியில்தான் சங்கருக்கு அந்த அதிர்ச்சித் தகவல் கிட்டியது.

“பூபாலன் முகாமில் இருந்து தப்பி விட்டானாம். அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்கு உளவுப்படை பரபரத்து திரி கிறதாம்”

தருமன் சொன்ன அந்த அதிர்ச்சி செய்தியைக் கேட்டு அவன் விக்கிதத்து நின்றான்.

அரசியல் வகுப்புக்கென்று வந்த நடராசா மாஸ்டர் தூண்டி விட்டு கிளர்ச்சி செய்தவர்கள் நாற்பது பேராம். அவர்களை விசாரித்துவிட்டு இருபது பேர்களை மாத்திரம் திரும்பவும் முகாமில் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். மீதி ஆட்களுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை.

திரும்பவும் முகாமிற்கு வந்தவர்களில் ஐந்து பேர் முழுப் பைத்தியங்களாகி அந்த முகாமில் அலைந்து திரிந்தார்களாம். அவர்களில் பூபாலனும் ஒருவன். முன்னாள் விடுதலை

தாகம் கொண்ட அந்தப் பைத்தியங்கள் இப்பொழுது பரிதாபமாக எல்லோர் காலிலும் விழுந்து அழுது புரண்ட காட்சி அந்த முகாம்ல் இருப்பவர்களை நடு நடுங்கச் செய்தது.

அவர்கள் ஜந்து பேரும் ஒரே மாதிரித்தான் நடந்த கொண்டார்கள்.

கொட் ரோய், டெனிம் உடுப்புக்களையோ, பெரிதாகத் தாடி விட்டவர்களையோ கண்டால் அவர்கள் கிலி கொண்டு அலறுவார்கள்,

மோட்டார் சைக்கிள்களின் இரைச்சலை கேட்டதுமே விரல்கள் கிடு கிடுத்து நடுங்க உடம்பு வியர்வையால் நன்றாய் துடிதுடித்து நெளிவார்கள்.

அவர்களைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து கலங்கி நிற்கும் மற்றவர்கள் தமக்கும் அதுமாதிரி ஆகிவிடக் கூடாதென்ற அச்சத்தில் மிக அவதானமாகவே தங்கள் ஒவ்வொரு காலடி யையும் எடுத்து வைப்பார்கள்.

அந்தப் பைத்தியங்களின் அட்டகாசம் பொறுக்க முடியாமல் அவர்களை வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பியபோதுதான் பூபாலன் தப்பி ஓடினானாம்.

அதன் பின்புதான் அவர்களுக்கு அந்த சந்தேகம் வந்ததாம்.

‘பூபால னுக்கு உண்மையிலேயே பைத்தியமா அல்லது அப்படி நடித்தானா’

அதே சமயம் மற்றவர்களுக்கும் ஒரு சந்தேகம் வந்தது.

‘பூபாலன் உண்மையில் தப்பிவிட்டானா அல்லது கொல்லப் பட்ட பின்பு இப்படி கதை விடுகிறார்களா’

தருமன் முழுவிபரங்களையும் ஒப்புவித்துவிட்டு சொன்னான்.

“பூபாலன் உண்மையில் தப்பிவிட்டான் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். ஏனென்றால் அவனை உளவுப்படை இப்பொழுது கடுமையாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது.

சங்கருக்கு ஒருபுறம் ஆறுதலாகவும், கலவரமாகவும் இருந்தது.

பூபாலன் அந்த மிருகங்கள் கையில் சிக்காமல் தப்பிவிட வேண்டுமே என்ற கவலையே இப்பொழுது அவனை அச்சுறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

பாவம் அவன் !

அவன்தான் என்ன செய்வான் !

இதைவிட வேறு என்ன நல்ல முடிவை அவன் எடுத்திருக்கக்கூடும்.

முதல்நாள் தங்கைகளின் பெயரைக் கேட்டதுமே கலங்கி கண்ணீர்விட்ட அந்தக் குழந்தை மனதால் இந்தக் கொடுமைகளை தன்னம்தனியனாக எதிர்த்துநின்று வெல்ல முடியுமா அல்லது வேரோடு சாய்வானா ?

தருமன் விடைபெறும்போது மேலும் சொன்னான்.

“நீ யாரையும் நம்பாதே. எச்சரிக்கையாக இரு”

கழகத்திற்கு எதிராக சதி செய்தவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டில் கலாதரனை முதல் ஆளாக நிறுத்தியிருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் நடராசா மாஸ்டர் முகாமில் வைத்து விசாரிக்கப் பட்டபோது, அவர் அந்தப் பிழைகளுக்கு தானே காரணம் என்று குற்றத்தை ஒத்துக்கொண்டார்.

பின்பு அவரை சித்திரவதை முகாமிற்கு கொண்டு போய் விசாரித்தபோது கலாதரன் தூண்டிவிட்டே இப்படியெல்லாம் தான்-

நடந்துகொண்டதாக கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார். அந்த வாக்குமூலம் இப்பொழுது பகிரங்கமாகப் பலரிடம் காட்டப் பட்டு வந்தது.

கலாதானை இன்னும் கைதுசெய்து விசாரிக்கவில்லை. அப்படிச்செய்தால் கழகத்திற்குள்ளும் வெளியிலும் பலத்த எதிர்ப்பு கிளம்பும் என்பதால் அந்த முயற்சியை அப்படியே விட்டுவிட டார்கள். ஆனால் அவர் கழகத்தை உடைக்க சதி செய்தார் என்ற குற்றச்சாட்டை மாத்திரம் எல்லோரிடமும் கூறி வந்தார்கள்.

கலாதரனை கண்டித்தால் அல்லது கழகத்தில் இருந்து வெளி யேற்றினால் யார்யாரெல்லாம் சப்தம் போடுவார்களோ அவர்கள் மீது உளவுப்படையின் கவனம் திரும்பியிருந்தது. அவர்களும் கலாதரனோடு சேர்ந்து சதி செய்தார்கள் என்ற விசாரனை ஆரம்பிக்கப்பட்டு பலர் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் உடனடியாக ‘கலாதரனின் ஆட்கள்’ என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டார்கள். தமக்கும் அப்படி ஒரு முத்திரை குத்திவிடுவார்களோ என்ற அச்சத்தில் ஒவ்வொரு வரும் மிக அவதானமாக நடந்து கொண்டார்கள். சிலர் விருப்பமில்லாவிட்டாலும் அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்காக கலாதரனை திட்டிதீர்த்துக் கொண்டார்கள். செயலதிபரை ‘பெரியயா’ என்று வாய்நிறைய அழைக்க சிரமப்பட்டு கற்றுக் கொண்டார்கள்.

சங்கர் அந்த வாழ்விலிருந்து தற்காலிகமாகவேனும் மீட்சிபெறவேண்டி சினிமா தியேட்டர்களை சுற்றி வருவான். அவன் கவனத்தை கார்க்க மறுத்த சினிமா கவரொட்டிகள் விளம்பரங்கள் எல்லாம் இப்பொழுது பலமாகக் கவர்ந்தது. பத்திரிகையைப் பிரித்தால் புதிதாக ஏதும் திரைப்படம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறதா என்று தேடிப்பார்ப்பான்.

அந்த சோகமான வாழ்வில் அவள் குமான நினைவொன்றே அவனுக்கொரு பற்றுக் கேடாக இருக்கும்.

நிர்மலா!

இப்பொழுது அவள் துணை அவனுக்கு அதிகமாகவே தேவைப்பட்டது.

நான் பூராக அவளைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு அவசியமான பொழுது போக்காக மாறி விட்டது. அந்த வேதனைகளை மறக்க அவன் இன்பகரமான நினைவு களில் சஞ்சரிப்பான்.

அவள் தனக்களித்த அந்த ஐம்பொன் வளையல் தொலைந்து போனது இப்பொழுது தான் அவனுக்கு அதிக வேதனையைக் கொடுத்தது. தனது கவலையீனத்திற்காக ஒரு பொழுதும் இல்லாத வகையில் மோசமாக வருந்துவான்.

அவளைத் தான் மோசமாக வருத்தியதாக கழிவிரக்கப்பட்டு தன் பாட்டிற்கே குழம்பித் தவிப்பான்.

அவள் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்க சகிக்க முடியாமல் முரட்டு தனத்துடன் தன் காதலை வெளிப்படுத்தி விட்டேன் என்ற குற்ற மனம் இடையிடையே பேதவிக்கும்.

அவளை ஏதாவது சினிமா, பார்க்குக்கு கூட்டிக் கொண்டு போய் அவளை உற்சாகமூட்டி மகிழ்ச்சிப்படுத்த தவறி விட்டேன். என்று மனம் வேதனையால் விம்மிப் பொருமும்.

நேற்றுத் தான் அவள் கடிதம் ஒன்று வந்தது!

வசீகரன் பிடிப்பட்ட பிறகு வீட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அம்மா அப்பாவின் முன்னேற்றங்களையும், தான் சங்களின் வீட்டிற்கு போய் வருகிற புதினங்களையும் எழுதியிருந்தாள்.

கழகத்தின் வளர்ச்சி பற்றியும் விரைவில் தமிழிழம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இப்பொழுது தான் சுடர் விடுகின்றதென்ற உண்மையை அவன் கூறும் பொழுது இவன் நீரில் மூழ்கித் தத்தளிப்பவன் போல திக்குமுக்காடி சங்கடத்துடன் ஜீரணித் துக் கொள்வான்.

நாதனிடமும், வீட்டில் இருந்தும் கடிதங்கள் ஏனோ இன்னும் வரவில்லை. அவன் அவர்களிடமிருந்து ஆவலோடு பல சேதி களை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான்.

தளத்திலிருந்து பிரகாசம் கொண்டு வந்த சேதிகள் எல்லாம் பெரும் குழப்பமாகவே இருந்தது.

பிரகாசம் தன் விசாரணை அறிக்கையை கம்பீரமாக சமர்ப்பித்து கூறினார்.

“தளத்திலும் கழகத்தை சீரமிப்பதற்கு திட்டங்கள் நடக்கிற தாம். எல்லாம் கோபாலனின் அனுசரணையுடன் நடப்பதால் குற்றவாளிகளை இனம்காண்பதில் சிக்கலாக இருக்கிறதாம்”

பிரகாசம் பற்றி சங்கருக்கு எப்பொழுதும் சந்தேகம்.

அவர் ஒரு பொழுதும் உண்மையைத் தேடுவெர் இல்லை உண்மைக்காக வாதாடுபவர் இல்லை. தன் செல்வாக்கை உயர்த்திக் கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டுமோ என்ன சொல்ல வேண்டுமோ அதை மாத்திரம் தந்திரமாகக் கண்டு பிடித்து செயல்படுவார்.

தன்னை ஒரு மார்க்கியவாதியாக தமிழ்ப்பட்டமடிக்கும் அவர் ஒரு வெற்று டப்பா தான். டமாரம் மாதிரி யாருக்காகவாவது ஒலி எழுப்ப பயன்படுவோரேயன்றி சுயமாக எதுவும் வராது.

தளத்தின் நிலைமைகள் பற்றிய அவரது மதிப்பீட்டினால் சங்கர் வெகுவாகக் குழந்தீப் போயிருந்தான்.

அந்த குழப்பத்தின் மத்தியில் தான் பிறேம் வந்தார்.

மத்திய குழு உறுப்பினரான பிறேம் எட்டு மாதங்கள் வெளனானில் இராணுவப் பயிற்சிக்காகப் போயிருந்தார். பயிற்சியை வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொண்டு உற்சாகமாக திரும்பிய அவர் கழக நிலைமைகளைப் பார்த்து கதிகலங்கி நின்றார்.

அவர் உற்சாகம் எல்லாம் அப்படியே தளர்ந்து போயிற்று.

அவரால் எதையும் நம்பமுடியவில்லை.

கழகம் இவ்வளவு வேகமாகச் சீரழிந்து செல்லும் என்று அவர் ஒருபொழுதும் கற்பனை பண்ணியிருக்கவில்லை. அதைத் தடுத்து நிறுத்தி அதற்கு புத்துயிர் ஊட்டவேண்டும் என்று துடிதுடித்து அவரிடம் அவர்கள் மோசமான அந்த தகவல் களையே கொட்டிக் குவித்தார்கள்.

ஊனுப்படை ஆதாரமும், ஆய்வும் இன்றி தம் பாட்டிற்கே அந்த வசவுகளைப் பொழுந்து தள்ளினார்கள்

“கலாதரன் பதவி ஆசை பிடித்தவர். அதனால்தான் முகாமில் இப்படி குழப்பம் விளைவித்தவர்”

“கலாதரன் ஒரு வேலையும் செய்வதில்லை. சும்மா எல்லோருடனும் கதைத்துக் கொண்டுதான் இருப்பார். பெரியயியாதான் இரவு பகலா வேலை செய்யிறது.”

“கலாதரனுக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை என்று கவலை. அதனால்தான் இவ்வளவு பொறாமை”

“மத்திய குழு அங்கத்தவர்களிடமே கழகத்தை பிளவு படுத்தும் வகையில் கதைத்திருக்கிறார்”

“கழகத்திற்குள் தனக்கென்று ஒரு குழுவை வைத்து செயல் பட்டிருக்கிறார்”

பிறேம் வேதனையோடு இவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நிலைமைகளைச் சீர்செய்வதற்கு ராமநாதன் ஒத்துழைப் பாரோ என்று அவரை அனுகினார்.

உளவுப்படை காட்டிய அந்த நிர்வாண கோலத்திற்கு ராமநாதன் ஆடைகொடுத்து நாகரீகமாக்கப் பார்த்தார். மேலதிகமாக ஒரு குற்றச்சாட்டையும் தன் பங்கிற்கு முன் வைத்தார்.

“கலாதரன் என் தனிப்பட்ட நடத்தை பற்றி கண்டவர்களிட மெல்லாம் கதைகளைப் பரப்பியிருக்கிறார்” ஒரு அப்பாவி போல முகத்தைச் சோகமாக வைத்துக்கொண்டு ராமநாதன் கூறவும் பிறேறுக்கும் சள்ளளன்றது.

அவரும் ஒன்றும் புரியாதவர் போலவே கேட்டார்.

“கலாதரன் உம்மைப்பற்றி என்ன கதைத்தவர்?”

ராமநாதனுக்கு அது பெரும் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. ஊரறிந்த அந்த உண்மைகளை தன் வாயாலேயே அவருக்கு கூற வேண்டுமா.

அவர் குழம்பிபோய் திருதிருவென்று விழித்தார்.

அந்த அக்கெண்டன் மனனவியோடு இவ்வளவு நானும் கள்ள உறவு வைத்துக்கொண்டிருந்த ராமநாதன் இப்பொழுது அவள் மகஞ்ஞானும் சல்லாபம் புரியத் தொடங்கிவிட்டார்.

கழகத்திற்குள் இதுபற்றி கசமுசாவென்று பேசுவது மாலை நேரச் சிற்றுண்டிக்குப் பின்வரும் சுவையான ஊரையாடலாகிவிட்டது.

பிறேம் செயலதிபரைச் சந்தித்தபோது இதுவரை அவருக்கு கூறப்பட்ட விபாங்கள் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்த வில்லை என்பதை செயலதிபர் பட்டென்று புரிந்து கொண்டார்.

கலாதரனையும் கூப்பிட்டு ஓரே மேசையில் எல்லா பிரச்சனைகளையும் கதைத்து பேசி முடிவிற்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்று பிறேம் விடாப்பிடியாக நின்றார்.

செயல்திபர் நாகரீகமாக பிழேமை முகம் கொடுத்தார்.

“இந்த நிலை ஏற்பட்டதை நினைக்க எனக்கு உண்மையே வேடே வருத்தமாக இருக்கிறது. கலாதரன் ஏன் இப்படி மோசமாக நடந்து கொண்டாரோ தெரியாது. அவர்மீது மத்தியகுழு அங்கத்தவர்கள் எல்லாம் கோபமாக இருக்கிறார்கள். அவரை கழகத்திலிருந்து விலக்க வேண்டும் என்று ஆத்திரப்படிகிறார்கள். நான் அதை விரும்பவில்லை. அதனால்தான் அவர்கள் கோபம் அடங்கும்வரை, நிலைமை கூறுகமாக வரும்வரை மத்திய குழுவைக் கூடாமல் வைத்தி ருக்கிறேன்.”

பிழேம் செயல்திபரின் கபடத்தனத்தை இனம் கண்ட வேடுனையில் தலை குனிந்தார். மத்தியகுழுக் கூட்டத்தை ஒத்திப்போடும் அவர் கலாதரன் கழகத்தை பிளவுபடுத்த சதி செய்தார் என்ற குற்றச்சாட்டை மாத்திரம் பரவலாக எல்லா இடங்களுக்கும் கொண்டுபோனதும் பிழேமுக்கு தெரியும்.

செயல்திபர் மிக மோசமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கலாதரன் மேல் குற்றச்சாட்டெடான்றையும் மேலதிகமாக பிழேமிடம் கூறினார்.

“நான் இந்த நெருக்கடிக் கட்டத்தில் என் திருமணத்தைப் பற்றியே யோசிக்கவில்லை. ஆனால், கலாதரன் வேண்டுமென்று தமிழீழத்தில் இருந்த என் காதலியை இங்கு வரவழைத்து எனக்கு கட்டி வைத்தார். என் புகழைக் குறைக்க வேண்டும் என்று இப்படித் தட்டமிட்டு செய்திருக்கிறார்.”

பிழேம் வைத்த விழி மாறாமல் அவரையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

செயல்திபர் இவ்வளவு கேவலமாகத் தன்னைப் பாதுகாக்க சாக்கடையில் கூச்சமின்றி முகாமிடும் வேதனையைத் தாங்க-

மாட்டாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டே எழுந்து சென்றார்.

அவர் எழுந்து வெளியேறியபோது அவரையும் கண்காணிக் கும்படி செயல்திபர் உளவுப்படைக்கு உடனடியாக அறிவித்தார்.

சங்கர் முதலில் அதை நம்பவில்லை.

ஆனாலும் நம்ப வேண்டியிருந்தது.

தருமன் கூறியது எதுவுமே இதுவரை பொய்யாகவில்லை. தருமனுக்கு அவனில் சந்தேகம் வராத ஒருவன் உளவுப்படையில் நண்பனாக இருப்பதால் பஸ் செய்திகள் இடைக்கிடைவரும்.

“கலாதரன் கந்தோருக்கு வரும் வழியில் வெடிதுண்டு எறிந்து சொலை செய்யப் போகிறார்களாம். பழியை.....இயக்கத்தில் போடுவதாம்.”

காசியமாக அந்தத் தகவலை கலாதானுக்கு கூறி எச்சரித்த போது வழுமைபோல காலை ஆட்டுக்கொண்டே கூறினார்; “நாம் இந்த விழுதலைப் போராட்டத்திற்கு வந்த நாளில் இருந்தே சாலை எதிர்நோக்குத்தான் வாழ் சிறோம். ஆனால் கழகம் இம்மாதிரி காரியங்களில் இறங்கும் என்று நான் நம்பவில்லை. ஏனொன்றால் இந்த உண்மைகளை ஒரு பொழுதும் மறைக்க முடியாததன்றும், அதன்பின் அரசியல் நடத்துவதே எவ்வளவு சிரமம் என்றும் அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். அவர்கள் இப்படிச் செய்யமாட்டார்கள்” அவர் நம்பிக்கையுடன் கூறினார்.

இரண்டு நாட்களின் பின் கந்தோருக்கு அருஷில் வெடித்த வெடிகுண்டு அந்த நம்பிக்கையை தகரித்தது.

அதிகாலையில் அந்த வெடிகுண்டு வெடித்தபோது ஒரு பகுதி இறந்துவிட்டது.

குப்பைத் தொட்டிக்கருகில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பசு அருகிலுள்ள பற்றைக்குள் வாயை வைத்தபோதுதான் அந்த வெடிகுண்டு வெடித்தது.

பசுவின் வாய் மூக்கு எல்லாம் சிதைவுற்ற நிலையில் அது கோரமாக முத்தில் வழிந்தோடும் இரத்கத்தோடு அந்த அவலத்தை ஊரெங்கும் அலைந்து திரிந்து அறிவித்த பின்பே அது உயிரைவிட்டது.

அஞ்சனக்காரனின் குறிசொல்லும் பாணியில் ராமநாதன் நிலைமையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். இறுதியில் “இது .....இயக்கத்தின் வேலையாகத்தான் இருக்கும். அவர்கள் தான் செயல்திப்பை கொல்வதற்கு அந்த பம்சை ஒழித்து வைத்திருப்பார்கள்”:

பத்மாவுக்கு நடந்ததை ஊகிக்க முடிந்தாலும், கதைவிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அப்படியென்றால் அவர்கள் ஏன் அதை பற்றைக்குள் வைக்கவேண்டும். கையில் கொண்டுவரலாம் தானே. இது வேறு யாரும் ஊர்ச்சன்டியன்களுடைய வேலையாக இராதோ”

அவன் பற்கள் தெரியச் சிரித்துக்கொண்டு காரியமாகக் கேட்டாள்.

“இல்லை! இது ஊர்ச்சன்டியன்களின் வேலை இல்லை. நான் காலையில் போய் குண்டு வெடித்த இடத்தைப் பார்த்தேனே. இது இபக்கங்கள் தயாரித்த கிறனேட்தான் வெடித்தது. கந்தோரில் நாம் காவல் போடுவதால் அவர்கள் ஆதை அங்கேயே ஒழித்து வைத்து, திடீரென்று எடுத்து தாக்க வைத்திருப்பார்கள்” அவர் உறுதியாகக் கூறினார்.

“இது செயல்திபரை கொல்லுவைக்கப்பட்டதில்லை” என்று சொல்ல வாய் எடுத்தவள் பின் அந்தக் கணத்தை அப்படியே விட்டு அதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

சங்கர் எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு தனக்குள்ளேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக அழமதியாக இருந்தான்.

பொலிஸ் வந்து செயல்திபரை வெடிகுண்டு தொடர்பாக விசாரணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனபோதும், இவன் சலனமேதுமின்றி அதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் அவசர அவசரமாக நாதனுக்கும், நிர்மலாவிற்கும் இரண்டு கடிதங்களை எழுதித் தபாலிஸ் சேர்ப்பித்த பின்பு ஓரளவு திருப்திபட்டுக் கொண்டான்.

18

நாதன் தலையை கவிழ்த்து கொண்டு மௌனமாக இருந்தான்.

அப்பா பற்களை நறுமிக்கண்கள் சிவக்க அவன் முகத்திற்கு நேராக விரலை நீட்டிக்கொண்டு ஆவேசத்துடன் நின்றார். யதேச்சையாக அங்கு வந்த நிர்மலா அந்த மோசமான காட்சியை காணச் சுகிக்க மாட்டாதவளாய் மலைத்துப் போய் தவித்து நின்றாள்.

அம்மா வாசலிலேயே நின்றபடி அந்தத் துரிப்பாக்கிய சம்பவத்தை மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் குழம்பிப்போய் தடுமாறி நின்றாள்.

“நீங்களெல்லாம் என்ன நினைத்துக்கொண்டு அரசியல் நடத்துறிங்கள். உங்களுக்கெல்லாம் கையில் ஒரு துப்பாக்கி கிடைச்சிற்றெண்டா அதிகாரம் பண்ணுற மமதை தானா வருகுது.”

அப்பா முகம் கடுகடுக்க ஆக்ரோசமாகக் கத்தினார்.

அவன் அப்படியே சோகமாக இருந்தான்.

அவர் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாமல் படபடவென்று அள்ளிக் கொட்டினார்.

“நீங்கள் ஆயுகங்களா கையில் எடுத்தது மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கா? அஸ்வது மக்களைக் கொல்லுவதற்கா? ஒரு உயிரின் மதிப்பு என்னவென்று உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமா? பொதுமக்களா ஆயுகம் காட்டி விரட்டும் உங்களுக்கும் காடையர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது.”

அவர் கோபத்தின் கணல் அவனை நிலைகுண்ணயச் செய்து கொண்டிருந்தது.

அவன் பரிதாபமான கோலம் நிர்மலாவிற்கு மோசமான வருத்தத்தை கொடுத்தது.

அம்மா எதுவும் போமல் கலவரத்தோடு விழி த்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாதன் எதுவும் பேசவில்லை.

தவக்குள்ளேயே விச்மிப் பொருபிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பா அவனை ஏசும்போது அவன் குணநஸ்களையோ சுபாவத்தையோ கண்டித்து அந்த உணர்ச்சிகளை பங்கப் படுத்தாமலிருந்தாலும் அவன் தலை நிமிர்ந்து யாரையும் முகம் கொடுக்கும் தென்பு இஸ்லாமலேஃபை இருந்தான். அவருடைய நியாயமான அந்த கோபத்திற்கு எந்த வார்த்தைகளால் பதிலளித்தாலும் அது அவரை ஏமாற்றுவதாகவே இருக்கும் என்று தன் மனச்சாட்சிக்கு துரோக மிழைக்கால் அவர் கேள்விக் கணல்களை அப்படியே தாங்கிக் கொண்டான். அவர் கோபம் தன்னிலாவது ஆறி

அடங்கட்டும் என்ற பொறுத்தையில் அந்த சம்பவத்திற் காக அவனும் உள்ளூர் வருந்திக்கொண்டு தனக்குள் அழிதான்.

காலையில் அப்பா இளைய மகனை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார். நான்கு நாட்கள் அடுத்த காய்ச்சலில் உலர்ந்துபோன அந்த பாலகனுக்கு கொடுத்த தாட்டு மருந்துகள் எந்த மாற்றத்தையும் கொண்டு வராத தால் அவனை யாற்பொணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றார். நீண்ட நேரம் பஸ் வண்டிக்காக காத்திருந்த பின் வந்த ஒரு மினி பஸ்லில் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஏற்ற அமர்ந்தார். மினி பஸ் புறப்பட்ட வேகத்தில் உள்ளே பாய்ந்த குளிர்க்கமயான காற்று வழிந்தோடும் வியரிவையை இதமரக அசுவாசப்படுத்திய சுகானுபவத்தில் அவரீ சிறிது நேரம் தன்னை மறந்தார்.

யத்து நிமிட நேரத்திற் குள் வாகனம் திடீரி பிரேக்குடன் நின்ற போது திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

வெளியே துப்பாக்கி இளைஞர்கள் நால்வர் வாகனத்தை மறித்து எல்லோரையும் கீழே இறங்கச் சொன்னார்கள்.

நீண்ட நேரம் காத்திருந்த தம் அலுவல்கள் தடைபடுவின்றதே என்ற எரிச்சலிலும் துப்பாக்கி சகிதம் இளைஞர்களைக் கண்ட பிரமிப்பிலும் வெவ்வேறு மன்றிலைக்குள்ளானவரிகளாக அவர்கள் ஒவ்வொருவராக இறங்கிக்கொண்டிருந்த போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

ஒரு கிழவர் பழுப்பேறிய நாலு முழு வேட்டியை மடித்துக் கட்டியபடி கூண விழுந்த உடம்பை நகர்த்த கஷ்டப்பட்டவராக ஒரு தள்ளாட்ட நடையுடன் இறங்கிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு கையில் அரிசிப்பைபயை இறுாப்பற்றிக் கொண்டு மறுகையால் அக்கப்படும் ஏதாவதொன்றை தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு ஆடி அசைந்து மேதுவரக வைந்தவர் கீழே

இறங்கிய பின்னர் குழி விழுந்த கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பேரக்கை வாய்க்குள் மெதுவாக முனு முனுத் தார்.

“அரசாங்கத்தின் ஆக்கிணை ஒரு புறம், பொடியள்ள ஆக்கிணை மறுபுறம்.”

யாரும் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

இளைஞர்களில் ஒருவன் சீறிப் பாய்ந்தான்.

“அடே கீழவா! மரியாதையா இறங்கச் சொன்னால் நியாயமா கதைக்கிறாய்.”

கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அது நடந்து முடிந்தது.

அந்தக் கீழவரை அவன் தள்ளிய வேகத்தை தாங்க மாட்டாமல் அவர் நிலைகுலைந்துபோய் கீழே விழுந்து புரண்டார். அவர் கையில் இருந்த அரிசிப்பை நிலத்தில் கொட்டி மண்ணில் கலந்தது. மலங்க மலங்க விழித்த அவர் பரிதாபமான பார்வை கூடி நின்றவர்களை மிரள வைத்தது. அந்தக் கூட்சியை யாராலும் சுகிக்க முடியவில்லை.

சங்கரின் அப்பா தன்னை மறந்த ஆத்திரத்தில் கத்தி னார்: “நீங்கள் விடுதலை இராணுவமா அல்லது காட்டயா கூட்டமா?”

அவர் எதற்கும் தயாரானவர் போல் ஆக்ரோசமாகக் கேட்டார். குழுமி நின்றவர்கள் மேலும் அதிர்ச்சிக்குள்ளான வைர்களாக குழுமபி நின்றார்கள்.

அந்த சண்ட மாருத கேள்வியை அந்த இளைஞர்கள் எதிர் பார்க்கவில்லை. துப்பாக்கியுடன் ஒருவன் பாய்ந்து முன்னே வந்தான். ரிவால்வரை அவர் நெஞ்சுக்கு முன்னால் பிடித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“இப்போது நீர் ஏதும் கடைக்கப் போகிறோ?”

அவர் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. திக்பிரமை அடைந்தவர் போல் ஒரு கணம் தடுமாறித் திணாறியவர் மறுகணம் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு அஃத ஆவேசத்துடன் நெஞ்சை முன்னால் தள்ளிக்கொண்டு கத்தினார்.

“இந்த துவக்குக்கெல்லாம் நான் பயப்படுகிறவன் இல்லை.”

அந்த இளைஞரின் அடுத்த நடவடிக்கைக்கு முன்னால் சனக்கூட்டம் அவர்களை மொய்த்தது. அந்த இளைஞரின் தோளைத் தட்டி, ஆறுதல்படுத்தி இழுத்துப்போனார்கள் வேறு சிலர் இவர் கைகளைப் பிடித்து மறுபுறம் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

பாதையோரத்தில் கேட்பாரற்று விழுந்து கிடந்த அந்தக் கிழவரோ தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டு எழுந்து, அந்த சம்பவம்களுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்ற பாவனையில், கொட்டுண்ட அரிசியை கூட்டி அள்ளி பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தன் பாட்டிற்கே நடந்தார்.

அந்தக் களேபரம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. துப்பாக்கி இளைஞர்கள் அந்த மினி பஸ்ஸை கடத்திக்கொண்டு வேக மாகச் சென்றதைத் தொடர்ந்து எல்லாம் அடங்கி ஒரு நிலைக்கு வந்தது. அதன்பின்பு சனக்கூட்டம் பீதியிலிருந்து விடுபட்டு வழுமையான உணர்வுக்கு திரும்பினார்கள்.

“நீங்கள் நிலைமை தெரியாம் பெடியளோட ஏன் வீணாக கொழுவுப்படுகிறியன்.”

“அவங்கட்ட இருக்கிற ஆயுதங்களைப் பார்க்கவே பயமா இருக்கு, அதுக்குள் அவங்களோட என்ன கடை வேண்டிக் கிடக்குது.”

“பொடியுள்ள நல்லவையும் இருக்கு, மோசமானவையும் இருக்கு.”

“அவங்களும் அவசரத்தில் இப்படித்தான் கோபிப்பாங்கள். தாங்கள் தான் அனுசரித்து போக வேணும்.”

அவர்கள் ஆறுதலுபி ஆலோசனையுமாக கூறிக்கொண்டு நின்றதை எரிச்சலோடு சுகித்துக்கொண்டவர் அங்கிருங்கவே பிடிக்காமல் வந்த வேலையையும், விட்டுப்போட்டு தமிழையத் துக்கிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தார்.

பாதிவழியில் அட்டகாசம் செய்த அந்த இளைஞர்கள் கழக இராணுவத்தினர்தான் என்று தெரிய வந்தபோது பதைப்பதைத்து துடித்தார். இது நாள்வரை நம்பிக்கையுடன் பெருமை பாராட்டிய கழகம் இவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொள்ளும் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சுகிக்கமுடியாத சினத்தில் அப்படியே ஆலோசமாக அவன்மீது சீறிப்பாய்ந்தார்.

நாதன் தலையைக் கவிழ்த்தபடி அவர் ஆக்ரோசம் தணிவதற்கு வடிகாலாக அப்படியே குந்தியிருந்தான்.

“என் மகனும் இம்மாதிரி மிலேசுசுத்தனமான இராணுவத்தில் இருக்கிறான் என்பதை நினைக்கவே வேதனையாக இருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் விடுதலைப் போராளிகள் இல்லை. வெறிநாய் கூட்டங்கள். சங்கரை கழகத்தை விட்டு விலகச் சொல்லிப்போட்டு உடனடியா இங்கு வரச் சொல்ல வேண்டும்” அவர் அதே வேகம் குறையாமல் உறுமிக்கொண்டிருந்தார்.

இரு தந்தையின் கண்டிப்புக்கு தலை வணங்கும் பாவனையில் அவன் தனக்குள் குழம்பிக்கொண்டிருந்தான். முகம் வேதனையாலும், வெட்கத்தாலும் கலங்கிப்போய் இருந்தது.

அவன் களையான முகத்தில் என்றுமே படராந் சோகத்தை முதன்முதல் கண்டு கொண்ட துபரத்தை சுகிக்கமாட்டாமல் நிர்மலா தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

அம்மா தனக்குள் புழுங்கிக்கொண்டு அங்கேயே தன்னை மறந்து நின்றாள். அப்பா இப்படியெல்லாம் பேசவது அவருக்குமே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

நீண்ட பிரளைத்தின் பின் அவர் அமைதியாக அடங்கிப் போய் வழுமையாக உட்காரும் அதே நாற்காலியில் அமர்ந்து வழிந்தோடும் வியர்வையை துண்டால் துடைத்துவிட்ட போது அவன் எழுந்தான்.

தலையை மெதுவாக ஆட்டிக்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் புறப்பட்ட அவனிடம் அப்பொழுதும் அதே கம்பீர தொனி யில் அவர் ஆணிந்தரமாகக் கூறினார்.

“நாதன்! நான் உன்னைப்பற்றி எதுவும் கதைக்கவில்லை. உங்கள் அரசியல் போக்கு பற்றித்தான் குறைப்பட்டேன். அது புரிந்து கொண்டால் சரி.”

அவன் அதையும் முகம்கொடுக்கும் தென்பிழந்து பதில் பேசாமல் தலையை மாத்திரம் மீண்டும் ஒரு தடவை அசைத்துவிட்டு அங்கிருந்து சோர்வுடன் வெளியேறினான்.

வெளியில் சாத்தி வைக்கப்பட்ட பைசிக்கிள் குடேறிப்போய் கைகளை சள் எளன்று சுட்டது.

ஆழ்ந்த கவலையோடு அவன் கோபாலனைத் தேடிப்போய் சந்தித்தான்.

கோபாலன் தன் மெல்லிய விரல்களால் உதடுகளை வருடிக் கொண்டே அவன் கதையை அக்கற்றயோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவன் சில சமயங்களில் பேச முடியாமல் நாத் தழுதழுக்க நீண்டையை சரிசெய்யும் போது குழப்ப மான பார்வையை அள்ளி வீசி அவன் துயரத்தில் பங்கு கொண்டார். எல்லாம் கூறி முடிந்ததும் நாதன் கட்டுப் படுத்த முடியாத துயரத்தில் குழுங்கக் குழுங்க அழுதான்.

அந்த கம்பிரமான இளைஞரின் பரிதாபமான கண்ணீர் அவரைத் தினரறித்தது. ஆதரவோடு அவன் தலைமுடி யைத் தடவிக் கொடுத்தார். உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் சிறிதுநேரம் தன்னை மறந்து நின்றவரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவன் கேட்டான்.

“தோழர்! நாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டோமா. இந்தப் போராட்டத்தில் நாம் அந்த அராஜ கவாதிகளிடம் தோல்வி யைத்தான் காணப் போகிறோமோ.”

அவன் பிறிட்டு வந்த அழுகையை அடக்க முடியாமல் விமிக்கொண்டே கேட்டான்.

அந்த கேள்வி அவரையும் வெகுவாக உசுப்பிவிட்டது. அதே துயரம் அவர் மனதிலும் மெதுவாகப் படர்ந்து விரிந்தது.

சிறிது நேரம் மௌனமாக அவன் முகத்தையே பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு சொன்னார்.

“நாதன் அவசரப்படாதே. எனக்கும் நிலைமை விளங்குது நாம் இனியும் விட்டுவைக்க ஏலாது. இரண்டில் ஒரு முடிவு காண வேண்டியிருக்கு. முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் இப்போது எமது இராணுவத்திற்குள்ளே அட்டகாசம் மிகவும் மோசமாயிருப்பதை நானும் உணருகிறேன்,” என்றவர் ஏதோ யோசனையின் பின்பு “தமிழகத்தில் பயிற்றி முடிந்து புதிதாக வந்த இராணுவத்தினரிடம் இந்த அராஜகப்போக்கு அதிகமாகவே இருக்கிறது. தமிழக சூழல் எமது இராணுவத்தின் போராட்ட உணர்வை நன்றாகவே மோசம் செய்து விடுகிறது” என்று தன்பாட்டிற்கே பேசிக்கொண்டார்.

இருவரும் ஆழ்ந்த யோசனையில் சிறிது நேரம் மௌனமாகவே இருந்தார்கள்.

கோபாலன் பின் அவன்யும் அழைத்துக்கொண்டு இராணுவப் பொறுப்பாளர் வரதனைத் தேடிச் சென்றார்.

வரதனிடம் கழக இராணுவத்தின் அடாவடிப் போக்கு குறித்து வந்த முறைப்பாடுகளை பலமுறை சொல்லி, அதைக் கட்டுப்படுத்த கேட்ட பொழுதெல்லாம் அபீ அதைத் தட்டிக் கழித்தே வந்தார். கழக இராணுவத்தினரை இம்மாதிரி விசமக்தனங்களில் ஈடுபெங்காதிஸ்வாஸ என்றும் கழக இராணுவத்திற்கு ஆதாவான சில தோழர்களால்தான் இம்மாதிரி அவப்பெயர் ஏற்கு சிரிவெந்தன்று அபர் சாமளிங்க முனைந்தார்: அந்த விஷாமிகளின் சொடைபுகளை உடனடியாகத் துண்டிக்கும்படி கோபாலன் கேட்டபோது அபர் முகம் சுழித்து நின்றார். அதன்பின் அபர் கோபாலன் முகம் கொடுப்பதையே தவிர்த்து வந்த சினால் நேரிலேபே போய் சந்திக்க வேண்டி புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அந்த இடத்திற்கு போனபோது வெளியே காவலுக்கு நின்ற ஒரு இளைஞர் வந்து இவர்களை அடையாளம் கண்ட பின்பு அறையை திறந்து உள்ளே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு வரதனை அழைத்து வரச் சென்றான்.

அந்தச் சிறிய அறையில் இரண்டு கட்டில்கள் எதிரும் வுதிருமாக போடப்பட்டிருந்தன. முதலையில் இருக்காக கயிறு கட்டப்பட்டு உடுப்புக்கள் தாறுமாறாகத் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. சினிமா சஞ்சிகைகளின் முன்பக்க நடுப்பக்க கவர்ச்சி நடிகைகளின் படங்கள் வெவ்விடவறு கோலத்தில் சுவரெல்லாம் ஆங்காங்கே ஒட்டப்பட்டிருந்தன. இத்தக் கீற்களுடனான புருள்ளீயின் கலன்டரும், மொகமட் அவியின் குத்துச்சண்டைபுதகப்படமும் நடுவில் இருந்தன. வாசலுக்கு எதிர்ப்புற சுவரில் கழகந்தின் இலட்சியனையும், அதன்கீழ் ‘சகல அடக்கு முறைக்காயும் உடைக்கிடறி போம்’ என்ற வாசகமும் பெரிதாக பென்சிலாஸ் எழுதப் பட்டிருந்தது.

திலமெல்லாம் கொட்டிக்கிடந்த சிகரட்கட்டைகள் நீண்ட தாட்களாக அந்த அறைகூட்டிப்பெருக்காமல் விடப்பட்டதை அப்படியே சுட்டிக்காட்டியது. தூசியும் குப்பையும் கலந்து ஒரு துர்நாற்றம் சதா உள்ளே வீசிக்கொண்டிருந்தது. மேற்கூரையில் சுழன்று கொண்டிருந்த விசிரியின் வேகமான காற்றால் கூட அந்த புழுங்கி அங்கும் பிணவாடை நாற்றத்தை விரட்டியடிக்க முடியாமல் இருந்தது.

அரைமணி நேரமாக அவர்கள் எதுவும் பேசாமல் அங்கேயே தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வரதன் உள்ளே வழும்போதே இவர்களைப் பார்த்து அலட்சிய சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு, கைகளை பெரிய மனுச தோரணையில் அதைத்துக் கொண்டான். கதிரையை இழுத்துப்போட்டு கம்பீரமாக அமர்ந்தவன் ஒரு சிகரட்டை உருவி வாயில் செருகிக் கொண்டு பார்வையாலேயே இவர்களை குசலம் விசரித்தான்.

கோபாலன் கால்களை இழுத்துக்கொண்டுகாலையில் நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை நேரிலையே பார்த்தவர் போல விபரிக்க தொடங்கினார். நாதன் எதுவும் பேசாமல் அவர்கள் இருவரையுமே மாறிமாறி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சங்கரின் அப்பாவின் குழற்றையும் ஆவேசத்தையும் விளக்கி பொதுமக்கள் முகம்கொடுக்கும் இடர்பாடுகளையும் தெளிய வைத்து அவர் பேசி முடிக்கும்வரை முகத்தில் எதுவித சுவன் மும் இல்லாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் வரதன். அவர் பேசி முடிந்த பின்பு சிகரட் புகையை நாற்றாக உள்ளுக்குள் இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு கூறினான்.

“தோழர்! உங்களுக்கு இராஜுவ விசயங்கள் விளங்குவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. சும்மா சொல்லி விடுவீர்கள் வாகனங்களைக் கடத்த வேண்டாம் என்று, ஆனால் நாங்கள் எவ்வளவு நெருக்கடியின் மத்தியில் இப்படி கஷ்டப்பட்டு

வேலை செய்கிறோம் தெரியுமா’’ அவன் முகத்தில் தெறித்த எரிச்சலை அப்படியே செருமித் துப்பிவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

‘‘நாங்கள் ஆயுதங்களை முருங்கைக்காய் மாதிரி சம்மா கையில் கொண்டு போக ஏலுமா. ஆயுதங்களை இடம் மாற்றி வைப்பதென்றால் அதற்கு வாகனம் தேவை. அதைக் கொண்டுபோவதிலுள்ள சிரமம் உங்களுக்குத் தெரியுமா. அந்த அவதியில் இப்படி தவறுதலாக யராம் பொது மக்களைத் தாக்கியிருக்கலாம். இதையெல்லாம் சமாளிச் சுப் பேரறைத் திட்டிட்டு இதை ஒரு பிரச்சனையாக்கி வந்து நிக்கிறிங்களே’’ என்று அவன் ஏனாத்தோடு அவரைப் பார்த்து நகைத்தான்.

‘‘லலித் அத்துலத் முதலி பாதுகாப்பு பகடயினரால் அப்பாவி பொதுமக்கள் சூட்டுக்கொல்லப்பட்டதை நியாயப்படுத்தியது போலத்தான் நீங்களும் சொல்லுகிறீர்கள். இரண்டுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. இரண்டுமீண்டும் அராஜுகம்தான், இரண்டுமே பொது மக்களுக்கு எதிரானதுதான். இரண்டுமே மனித உயிர்களையும், உணர்வுகளையும் மதியாத போக்குத் தான்’’ கோபாலனும் பட்டென்று பதில் சொல்லி விட்டு கால்விரல்களை ஒன்றோடோன்று நேய்த்து விட்டுக் கொண்டார்.

வரதன் பதில் பேசுமுடிபாமல் ஒரு கணம் தாமதித்தவன், வார்த்தைகளை நினைவு படுத்துபவன் போல மனதுக்குள் ஏதோ முழு முழுத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு சொன்னான், ‘‘நான் உங்களுல்லடய இந்த குதர்க்க நியாயத்திற்கு பதில் சொல்ல வரவில்லை. வேறு ஏதாவது இருந்தால் கதையுடே’’ அவர் அதை எதர்பார்க்கவில்லை. இம்மாதிரி அவரிடம் யாரும் இதற்கு முன் பேசியதுமில்லை. அவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்து சென்றாலும் பகைத்துச் சென்றாலும் மோசமான பாதிப்புக்களையே கொண்டு வரும் என்று குழம்பியவர் ஒரு முடிவும் எடுக்கமுடியாமல் தடிமாறிக் கொண்டிருந்த போதுதான் அவர்கள் இருவரும் அங்கே வந்தார்கள்;

ஏற்கனவே நாதனுடனும் கீதாவுடனும் முரண்பட்டு மோதிக் கொண்ட அளவெட்டி கொலைகள் புகழ் ஐரம்பவான்கள் தான் அவர்கள்.

நாதனைக் கண்டதும் அவர்கள் கடுகடுத்த முகம் மேஜும் முறுவிக் கறுத்தது. காலையில் நடந்த சபிபவத்திற்கு அவர்களே காரணம் என்பதை அந்தத் திமிர்பேச்சும் பட படப்பான நடத்தையும் தெளிவாகக் காட்டி நின்றன.

அவர்கள் ஆணவத்தோடு உறுமினார்கள்.

“நீங்கள் நாம் கூறும் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க வழி செய்ய மாட்டார்கள். ஊர்ப்பிரச்சனையென்றால் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வந்துடுவீர்கள்”

நான்கள்.....இயக்கத்திற்கு அன்று செய்த உதவிகள் ஏற்படுத்திய கோபம் அடங்காமல் அவர்கள் குழநினார்கள். “எனிய சாதியள்ற பிரச்சனையென்றா பெரிசா பேச வந்திடு வீங்கள். நாங்கள் ஆழிக்கும், அதிரடிப் போலிசுக்கும், மற்ற இயக்கங்களுக்கும் தெரியாமல் வேலை செய்யிறநில் இருக்கிற கஷ்டம் உங்களுக்கு எங்க விளங்கப்போகுது”

“நீங்கள் கஷ்டப்படவேண்டி வந்தது ஆச்சரியமான தில்லை, ஏனென்றால் நாம் அதற்கென்றேதான் வந்திருக்கிறோம். அதற்காக பொதுமக்களை எந்த வகையிலும் கஷ்டப்படுத்த உங்களுக்கு உரிமையில்லை” என்று பட்டென்று கூறிய கோபாலன், அவர்கள் கண்களுக்குள் பார்த்துக்கொண்டு “நீங்கள் காலையில் நெஞ்சில் ரிதௌல் வரைக் காட்டி விரட்டினீர்களே அவர் கூட கழக ஆதார வீளர்தான், அவருடைய மகனும் கழகத்தில்தான் வேலை செய்கிறான்” என்ற போதும் அவர்கள் அதுபற்றி அலட்டிக் கிகாள்ளாமல் திமிராகவே கூறினார்கள்.

“‘எங்களுக்கும் அவனைத் தெரியும். சங்கர்தானே பெயர். அவன் கலாதரனின் ஆள்’”

“‘எங்களுக்கு அதைப்பற்றியும் கவலை இல்லை. பெரியயிரா ஒருவர் தான் எங்களுக்கு தெய்வம்’”

அவர்கள் வீர வசனங்களால் எரிச்சலுற்ற கோபாலன் நாதனைத் திருப்பிப் பார்த்தார். அவன் அங்கு இருக்கவே சகிக்க முடியாதவணாக எழுந்து செல்ல தயாரானவன் போல தலையை நிமிர் த்திப் பார்த்தான்.

கோபாலன் வெளியேறும் முன் தீர்க்கமாகக் கூறினான்.

“‘உங்கள் போக்கு எதுவுமே எமது கொள்கைக்கு ஏற்றதாக இல்லை. உங்கள் நடவடிக்கைகள் உடனடியாக மாற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விரைவிலேயே கழகம் மக்களால் தூக்கி எறியப்படும்’”

அவர்கள் கூக்குரல் எழுப்பி, ஆட்சேபணை தெரிவிக்காத குறையாக வன்மமான அட்டகாசச் சிரிப்பேரு அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

சேர்ந்து தளர்ந்துபோய் பொறுக்க முடியாத அவமானம் நெஞ்சில் கல்லாய் கனக்க அவர்கள் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இனம் தெரியாத பயங்கர பீதி பூதாகரமாக அவர்களை விரட்டிக் கொண்டேயிருந்தது.

இருவரும் கோபாலனின் இருப்பிடத்திற்கு போகும் வரை எதுவும் பேசவில்லை. அங்கு சேரன் இவர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சேரன் இவர்கள் கலவரத்தை அறிய மாட்டாதவனாக இவர்களைக் கண்டதும் வழமைபோல முனுமுனுக்கத் தொடங்கினான்.

“அண்ணை! இன்டைக்கும் வண்டி வாற நோத்தில கரையில் நிக்கிறவனுகள் தூங்கிப்போய் விட்டார்கள். நான் என்ன கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா”

அவன் முறையிடுமாப்போல சினுங்கத் தொடங்கினான். அவர்கள் அந்த உணர்விலிருந்து விடுபட்டவர்களாக சேரனை கூர்ந்து நோக்கினார்கள்.

இப்பொழுது பாதுகாவல்படையின் கெடுபிடிகளை தொடர்ந்து கரையில் படகுகளைக் கட்ட முடியாமல் இருந்ததால், அக்கரையிலிருந்தே வண்டி வந்து அவசர அவசரமாக ஆட்களை ஏற்றிக்கொண்டு டடன் திரும்பிச் செல்லும் ஏற்பாடு புதிதாக இருந்தது. இதனால் சேரன் இப்பொழுது தெல்லாம் தமிழகத்திலேயே பெரும்பாலும் தங்கியிருப்பான். அவன் இக்கரைக்கு வரும் இரவு வேளைகளில் கரையில் காவலாக இருப்பவர்கள் ஒழுங்காக தம் கடமையைச் செய்யாமல் உறங்கிப் போய்விடுவதால் பல தடவைகள் சேரன் தடுமாற வேண்டியிருப்பதாக கோபாலனிடம் முறை யிட்டிருந்தான். கோபாலனும் அவர்களை நேரில் அழைத்து கூறிய போதும் அவர்கள் திருந்தியதாக இல்லை.

சேரன் தனக்கே இயல்பான கீச்சுக்குரலில் ஒரே வேகத்தில் சிடுசிடுத்தான்.

“கழுகம் கழுகம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்திடுவாங்கள். ஆனால் கடமையுணர்ச்சி கொஞ்சமும் இல்லாத சுவங்கள்”

கோபாலன் அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அருசில் அமர்ந்தார். அவனது சிடுசிடுப்பான பேச்சு கூட அவ

நொந்த மனதிற்கு ஆறுதலையே கொடுத்தது. அவன் தன் குழல் அடங்கிய பின்பு அதே உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தில் மீண்டும் கேட்டான்.

“இப்போதெல்லாம் கரையெல்லாம் ஆக்கள்றபாடு சரியான பஞ்சம் அண்ணை! நேவியின்ற அட்டகாசத்தில் தொழிலுக்கே போறதில்லை. ஆக்கள் சாப்பிடுவதற்கே வழியில்லாம கஷ்டப்படுறாங்கள்” என்றவன் அவர்கள் இருவர் முகத்தை யும் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“நான் அக்கரையிலிருந்து வரும்போது உணவுப் பொருட்கள் கொண்டு வந்தால் அதைப் பிரிச்சுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வீர்களா”

அவர்கள் பரவசத்தோடு அந்த முகத்தை பார்த்து பிரமித்து நின்றார்கள்.

ஏழ்மையையே என்றும் சொத்தாக்கி கொண்டு வளர்ந்த சேரன் நீண்ட காலமாக விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கேற்று பல ஆண்டுகள் சிறையில் வாழ்நாளைக் கழித்திருக்கிறான். என்றுமே தன் நாடு நரம்புகளில் குடி கொண்டிருக்கும் இரக்க உணர்வும் கடும் உழைப்பும் வற்றாதபடி அவன் சொல்லும் செயலும் எப்போதும் துடிதுடிப் போடு ஒரு முரட்டுசபாவத்துக் கூடாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். நியாயத்திற்காக எப்பொழுதும் குரல் எழுப்பும் அவனுக்கு அடிக்கடி கழக இராணுவத்தோடு முரண்பாடு ஏற்பட்டுக்கொண்டு வந்தது.

கஷ்டப்படுவார்கள் துயரங்களுக்கு எப்பவும் கண்ணீர் வடிக்கும் அவன் விசால மனதில் லயித்து கோபாலன் அவன் மீது பரிவான பார்வையை வீசினார். அவர் மன சேரனே தொடர்ந்தான் “நான் செயல்திபரிடம் இதுபற்றி கைத்ததேன். அவர் தமிழகத்தில் உணவுப் பொருட்களை

சேகரித்து வைப்பதாகவும், அதன்யின் கொண்டுபோய் கொடுக்கும்படி சொன்னார். பாவும் அந்த மக்கள். நாம் எப்படியும் அவர்களுக்கு உதவவேண்டும்” அவன் மீண்டும் அதே கழிவிரக்கத்தோடு பேசினான்,

கோபாலன் அவன் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு சொன்னார்.

“சேரன்! நீ பொருட்களை கொண்டு வா. அதைக் கொடுப்ப தற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்வோம்” என்றார்.

அவன் திருப்தியுடன் தன் வெண்பற்கள் தெரியச் சிரித்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் கீதா நாதனைத் தேடி வந்தாள்.

முதல்நாள் நடந்த விசயங்களை அவள் கேள்விப்பட்டிருந்த படியால் உண்மை நிலையை அறிய அவனை நேரிலேயே கேட்டாள்.

“கோபாலனுக்கும் வரதனுக்கும் பலத்த வாக்கு வாதமாமே. உண்மையில் என்ன நடந்தது” அவள் தலையைச் சிவிர்த்து விட்டு முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

நாதன் நடந்ததை விபரமாகக் கூறினான். எல்லாவற்றையும் கேட்டபின் அவள் நாடியில் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு அசந்துபோய் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். அவள் உதடுகள் கோபத்தால் துடிப்பது போன்ற பிரமை நாதனுக்கு ஏற்பட்டது. நீண்ட மௌனத்தை கலைத்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“நாதன்! இந்த அராஜகப்போக்கு சாதாரணமான தில்லை. இது எங்குபோய் முடியுமோ தெரியாது. இன்று மக்களுக்கெதிராகத் தூக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகள் நாளை எங்களுக்கெதிராக திருப்பப்படுவதற்கு அதிக நாட்கள் செல்லாது”

அவள் வரப்போகும் புயலை எச்சரிக்கும் பொறுப்பில் அழுத்தமாகக் கூறியவள் முகத்தை லேஞ்சியால் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு சோகமாகக் கூறினாள்.

“இதனால்தான் நான் எப்பொழுதும் இவர்களோடு சண்டை போட்டு வருகிறேன். நான் இந்தப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெறுகிறேனோ இல்லையோ ஆனால் இறுதிவரை போராட்ட னேன், என்ற திருப்தியாவது எனக்கு இருக்கும் இல்லையா”

அவள் இவன் விழிகளுக்குள் பார்த்துக்கொண்டு கூறும் போதும் இவன் எதுவும் பேசவில்லை. அவள் புறப்பட்டுச் சென்றபோது அந்த வார்த்தைகள் குருஷேத்திரப் போராட்டத்தைக் கண்டு தடுமாறிய அரிச்சனன் போல இவனையும் வரப்போகும் மோதலை நினைவுபடுத்தி ஹோசமாகக் குழப்பியது.

இரண்டு நாட்களாக அவன் கோபாலனை சந்திக்கவில்லை. வேலைகளில் அதிக நாட்டமின்றி ஊர்ந்து திரிந்தவனை சங்கரிடமிருந்து வந்த கடிதம் வேகமாக உசப்பு விட்டது.

படபடப்போடும், பரபரப்போடும் எழுதப்பட்ட அந்தக் கடிதம் வழிமைக்கு மாறான நடுக்கத்துடன் எழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து கலந்து விபரீதமாக அவனை அச்சுறுத்தியது.

அன்பின் நாதனுக்கு,

இந்தக் கடிதத்தை யாருடைய கண்ணிலும் படாமல், வழிமையான நடைமுறைக்கு மாறாக உனக்கு அனுப்புகிறேன். ஏனென்றால் அப்பொழுதுதான் என்னால் ஒரளாவிற்காவது இந்தச் சூழ்நிலையை புரிய வைக்கமுடியும்.

இங்கு கழகத்தின் கொள்கை இலட்சியம் நடைமுறை எல்லாமே தலைகீழாக மாறிவிட்டது. கழகத்தில் இப்போது

அராஜகமே தலைவிரித்தாடுகிறது. இங்கு எவரும் இது பற்றி ஏன்ற கேள்வி எழுப்ப முடியாது. அப்படிக் கேட்டால் விசாரணை, சித்திரவதை என்று முகாம்களுக்கு இழுத்துச் செல்லப்படுவார்கள். அதன்பின் அவர்கள் உயிருடன் வருவது அருமைதான். இந்த நிலைமை ஏற்படும் என்று யாருமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. நாம் எல்லோருமே நன்றாகவே ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோம். இது எமக்கு ஏற்பட்ட பெரும் தோல்விதான். இதை நாம் ஜீரணித்தேயாக வேண்டும்.

தோழர்களாதரனை இங்கு கொலை செய்ய எடுத்த முயற்சி அதிர்ஷ்டவசமாகத் தோல்வியில் முடிந்திருக்கிறது. அவர் இப்போது தலைமறைவாக இருக்கிறார். ஆயினும் அவர்கள் இந்த முயற்சியில் வெற்றி பெற்று பல நல்ல சக்திகளை அழிக்கலாம். எது வந்தபோதும் நீங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை சலிப்பின்றி தொடர்ந்தும் முன்னெடுப்பீர்கள் என்ற உறுதியை இந்த இறுதி நேரத்தில் உண்ணிடம் வேண்டி நிற்கிறேன்.

அந்த தொடர்ச்சியான போராட்டம்தான் அராஜகப் போக்கு களின் பல்வேறு சொருபங்களை மக்களுக்கு இனம் காட்டி அவர்களை எச்சரித்து சரியான பாதையில் முன்னெடுக்க வழியமைக்கும்.

கலாதரனின் ஆள் என்று முத்திரை குத்தி இங்கு தமக்கு பிரியப்படாத முற்போக்கு சக்திகளையெல்லாம் தலைவிரித்தாடும் அராஜகம் அழித்துக்கொண்டு வருகிறது. செயல்தி பரின் அனுரசனையோடுதான் இது எல்லாம் நடக்கிறது. அவருக்கு இப்பொழுதுதான் தான் இருக்கும் பதவி தனக்கு பொருத்தம்தானா என்ற சந்தேகம் அடிக்கடி வந்தவர் போல அந்த நாற்காலியில் தொடர்ந்தும் தான் இருப்பேனா என்ற ஐயுறவு ஏற்பட்டாற்போல எல்லோரையும் சந்தேகிக்கிறார். அந்தச் சந்தேகங்களை அவரது உளவுப்படை ஊக்குவிக்

வின்றது. அவரது சந்தேகங்களை ருசப்படுத்தும் வகையில் அவர்களே விசாரணைகளையும் மேற்கொண்டு தம் இஷ்டம் போல கழகத்தை சீரழிக்கிறார்கள்.

நான் கூறுவதையெல்லாம் ஜீரணிப்பதற்கு போதிய பலமும் உறுதியும் நீ பெறவேண்டும். நான் ஒரு வேளை உன்னைக் காணாமலேயே போக நேரிடலாம். ஆனாலும் நீ இந்தப் பாதையில் தொடர்ந்தும் உழைப்பாய் என்ற நம்பிக்கையிலேயே நான் இறுதிவரை வாழ்ந்தேன் என்பதை நீ தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

உன் பொறுப்புகளும், கடமைகளும் இப்பொழுது வெகுவாக கூடியிருக்கிறது. நீ சாதுரியமாகவும், கடுமையாகவும் உழைக்க வேண்டிய காலம் இது. வேறு யாரையும் உன் போல இந்தப் பணிகளை தொடரச் சொல்லி கேட்க முடிய வில்லை. நல்ல தோழர்களை இனம் கண்டு இறுதிவரை போராட்டத்தை முன் என்னுத்துச் செல்வதே நாம் கொண்ட இலட்சியம் நிறைவுபெற ஒரே வழியாகும்.

தோழர் கோபாலனியும் அவர்களுக்கு சந்தேகம் உண்டு. இந்த அராஜகம் அங்கும் தொடருமாக இருந்தால் அவரைத் தலைமறைவாக இருக்கச் சொல்லவும். நீயும் கீதாவும் கூட எப்பொழுதும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவும்.

எனக்கு இனிமேல் எக்காரணமும் கொண்டும் பழைய விலாசத்திற்கு கிடிதம் போட] வேண்டாம். புதிய விலாசம் விண்பு தருகிறேன்.

முற்போக்கு சக்திகள் தோற்றாக வரலாறே கிடையாது என்பதை நாமும் நிருபித்துக் காட்டுவோம்.

புரட்சிகர வணக்கங்களுடன்
விடை பெறுகின்றேன்.

சங்கர்.

கடிதத்தை படித்து முடித்ததும் அவன் விபரீத உணர்ச்சிக் குள்ளாகிய குழப்பத்தில் தவித்தான். இரண்டு நாட்களாகப் படர்ந்த ஏக்கத்தை மீறிய புதிய தவிப்பு அவனை நிலை கொள்ளாமல் மிரட்டியது.

எதுவும் செய்யமுடியாத குழப்பத்தில் இரவு வெகுநேரம் வரை படுக்கையில் நித்திரை இல்லாமல் புரண்டு குழம்பி னான்.

தான் துரிதமாகச் செயல்பட வேண்டிய வேலைப் பளுவைக் காட்டிலும் சங்கர் எதிர் நோக்கும் துர்ப்பாக்கிய நிலையே அவனை மோசமாகக் கலவரமடையச் செய்தது.

எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் அவன் இந்தக் கழகத்தில் வேலை செய்தான்.

ஆயுதப் பயிற்சிக்கு போகும்போதுகூட அவனுக் கிருந்த நம்பிக்கை எல்லாம் சரித்து கொட்டுப்பட ஒரு தனிமை உணர்வு மோசமாக வாட்ட உறக்கமின்றி தவித்தான்.

அவனால் எதையும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

கழகத்தில் மிக அற்பமாகக் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த இந்த அராஜகம் இவ்வளவு வேகமாக எப்படி விரிந்து படர்ந்தது.

கழகத்தின் முற்போக்கு சக்திகள் போராட்டம் எல்லாம் என்னாயிற்று.

ஒரு தனிமை உணர்வு அவனை மோசமாகவே வாட்டி வதைத்தது.

இந்த அராஜகத்தின் பின்னணியில் செயலதிபரே இருக்கின்றார் என்றால் கழகம் உடையாமல் அதை வெல்வது எப்படி என்று தெரியாமல் குழம்பித் தவித்தான்.

காலை முதல் வேலையாக கோபாலனைப் போய்க் காண வேண்டும் என்ற முடிவேரடு நித்திரையாகும் போது நேரம் மூன்று மணியைத் தாண்டி விட்டது.

காலை கோபாலனிடம் போவதற்கு ஆயத்தங்களைச் செய்யும்போதே அவரிடம் இருந்து விசளம் வந்தது.

கோபாலனின் கடிதத்தை இவனிடம் கொடுத்துவிட்டு அந்தத் தோழர் அப்படியே நின்றார்.

பரபரப்போடு கடிதத்தைப் படித்தவன் குழுமபிப்போய் நின்றான்.

அதில்!

கோபாலனை அவசர வேலை காரணமாக செயலதிபர் அழைத்தத்தினால் அவர் தமிழகம் போவதாகவும், செயலதிபருடன் அராஜக செயல்பாடுகளை தெளிவுபடுத்திப் பேசி பிரச்சனைகளை முற்றுக்கு கொண்டு வருவதாகவும் அவர் வரும்வரை முரண்பாடுகளை தவிர்த்துக்கொண்டு வேலைகளை தொடரும்படியும் நம்பிக்கையோடு எழுதியிருந்தார்.

முகத்தில் ஏற்பட்ட கலவரத்தை மறைத்துக்கொண் டே அந்தத் தோழரிடம் சேர்ந்துபோய் கேட்டார்.

“தோழர் கோபாலன் எப்போது போனவர்?“

“நேற்று மதியம்தான் அவசரமாகச் செய்தி வந்தது. இரவுவண்டிக்கே புறப்பட்டு போய்விட்டார்.“

அவன் மனதில் ஏற்பட்ட சோகத்தை தாங்க மாட்டாமல் தனக்குள் குழுறினான்.

கோபாலனை ஏன் தமிழகத்திற்கு அழைத்தார்கள்.

சங்கர் எழுதியதுபோல அவரை அழிக்கப் போகிறார்களா?

நேற்று மாலையே அவரைப்போய் சந்தித்திருந்தால் ஒரு வேளை அவரைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கலாமே, என்ற குற்றவுணர்வு மோசமாக மனதை வாட்டியது.

சங்கரின் அந்த எச்சரிக்கையை இவ்வளவு துரிதமாக செயல் படுத்த தவறியதற்காக தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

நிர்மலா அந்தக் குழப்பதை புரியாமல் நாதனை நெருங்கி வந்து ஆர்வத்துடன் சொன்னாள்.

“நாதன்! நேற்று சங்கரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது” அவள் வழிமையான சிரிப்போடு கூறினாள்.

சங்கர் இவனுக்கும் நிலைமைகளை தெளிவுபடுத்தியிருப்பானோ என்ற சந்தேகத்தில் அவளை விழித்துப் பார்த்தான்.

அவள் ஒருவித கூச்சத்தோடு சொன்னாள்.

“அவர் என்னை கழகத்தில் கூடிய வேலைகள் பொறுப்பெடுத்து செய்யும்படி கேட்டிருக்கிறார். உன்னோடு கலந்தாலோசித்துவிட்டு சகலத்தையும் செய்யும்படி கேட்டார். நான் கழக மகளிர் அமைப்பில் சேரலாம் என்றிருக்கிறேன். நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

அவன் மௌனமாக அவளை ஒரு கணம் வெறித் துப் பார்த்தான்.

தன் வாழ்வுக்கு ஒரு முடிவு தெரிந்தபின்பு சங்கர் அவனுக்கு காண்பித்த அந்தப் பாதையை ஜீரணிக்க முடியாத சோகத்தில் அவன் அப்படியே விக்கித்து நின்றான்.

அவள் மகிழ்ச்சி கலந்த சிரிப்பு அவனுக்குக் கண்ணீரை வரவழைக்குமாப்போல இருந்தது.

எதுவும் தெரியாமல் வெகுளியாக சிரித்துக் கொண்டு நின்ற அவளை அவன் வெறித்த பார்வை அப்படியே விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

19

கும்கு ருட்டு!

வெளியே பேச்சுக் குரல் கேட்கும்.

இடையிடையே சவுக்கு மரங்கள் காற்றில் அசைந்தாடும் போது எழுப்பும் மெல்லிய நாதமும் லேசாக எட்டும்.

இரண்டோல் மீற்றர் நீளமும் ஒன்றேகால் மீற்றர் அகலமும் கொண்ட அந்த இருட்டறையில் சங்கர் மூன்று நாட்களாக அடைப்பட்டு இருக்கிறான்.

“கைகள் பின்புறம் விலங்கிடப்பட்டு, கால்களும் கட்டப்பட்ட நிலையில் அந்த அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தான்.

“கைதி இலக்கம் பதினெந்து, இருபத்தேழு, ஐம்பத்தி மூன்று, அறுபத்தைந்து, எழுபத்தைந்து”

வெளியே சூறிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு கொட்டகையும் குரல் கொடுத்தது.

“ஆஜர் பதினெந்து”

“ஆஜர் இருபத்தியேழு”

“ஆஜர் ஐம்பத்தி மூன்று”

“ஆஜர் அறுபத்தைந்து”

இவன் தன்முறை வந்ததும் உடம்பிலுள்ள வலுவெல்லாம் திரட்டி சப்தமிட்டு கத்தினான்.

“ஆஜர் எழுபத்தைந்து”

அவர்கள் தங்கள் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்ய அடுத்த கொட்டகைக்கு தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன்து மலசல கழிப்பிடம் எல்லாம் அவன் தலையை வைத்துப் படுக்கும் இடத்திலிருந்து அரை மீற்றர் தூரத்திற் குள் இருக்கும். அந்தத் தூர்நாற்ற நெடி முதல் இரண்டு நானும் இருந்ததுபோல இப்பொழுது இல்லை. அவன் அதற்கு தன்னை பழக்கிக் கொண்டான். ஆனால் கைகால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் படுத்துறங்குவதுதான் அவனால் முடியாததாக இருந்தது. அப்படியே நித்திரை வந்தாலும் இரவில் அரை மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு தடவை அவர்கள் கைதி இலக்கங்களைக் கூப்பிடும்போது ஆஜர் ஓவி எழுப்பி தான் அங்கு இருப்பதை அறிவிக்க வேண்டுமாதலால் நித்திரையின்றியே இருந்தான்.

காலையில் அவன் கட்டுங்களை அவிழ்த்துவிட்டு அந்த அறைக்குள்ளேயே மலம் கழிக்க நேரம் ஒதுக்குவார்கள். அதிக நேரம் அந்நேரத்தில் செலவிடுவதால் கைகள் கட்டப் படும். உபாதையிலிருந்து சிறிது நிவாரணம் பெறலாம் என்பதால் அவர்கள் அப்படியே குந்தியிருப்பதை பொறுக்க மாட்டாமல் வெளியே இருந்து அரற்றுவார்கள்.

“சீக்கிரம்! சீக்கிரம். ஓந்து நிமிசத்திற் குமேல் தர ஏலாது.” கைதியாகி அங்கு விசாரணைக்குள்ளாகும் ஒரு பிரபல்ய கேடி அந்த மலவாளியைக் கொண்டு சென்ற பின்பு கழுவ ஒரு கோப்பை தண்ணீர் வழங்கப்படும். அதே தண்ணீரை மீதம் பிடித்து முகம் கழுவிய பின்பு காலைச் சாப்பாடு, முகாமில் இருந்து கைதிகளதும், பாதுகாவலர்களதும் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப வரும்.

விசாரணை ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஆரம்பமாகும். ஆரம்பத்தில் தனி அறையில் முழங்காவில் நிற்க வைத்து விசாரிப்பார்கள், அப்படி விசாரிக்கும்போது ஒருவர் மட்டுமே கேள்விகள் கேட்பார். மற்ற இருவரும் அவர் கண் அசைக்கும் போதெல்லாம் குறுந்தடியால் மாறி முதுகிலும் பிட்டத்திலும் பலம்கொண்ட மட்டும் அடிப்பார்கள்.

கேள்விகள் எல்லாம் ஒரு விசயத்தையே சுற்றி, திரும்ப திரும்ப வரும்.

“கலாதரன் ஏன் உன்னை முகாமில் இருந்து அழைத்து சென்றார்?”

“நீ கலாதரனுடைய ஆளா?”

“உன்து நண்பர்கள் யார்?”

“கழகத்திற்கு தெரியாமல் நீ நாதனுக்கு கடிதம் எழுதி னியா?”

“பெரியய்யா பற்றி யாருக்கு என்ன சொன்னனீ?”

“பெரியய்யாவுக்கு கழகத்தை தலைமை தாங்கத் தெரியா தென்றியா?”

“வேறு யாரும் அப்படிச் சொன்னார்களா?“

அவன் ஒரே பதிலை திரும்பத் திரும்ப கூறினான்.

அந்த வெடிகுண்டுச் சம்பவத்திற்கு பிறகு கலாதரன் கந்தோருக்கு வருவதையே நிறுத்திவிட்டார். வெளியிலும் தனியாகத் திரிவதில்லை. பகலில் மாத்திரம் பொதுவான இடங்களில் பசிரங்கமாக நின்றுவிட்டு இரவில் தலைமறை வாசி விடுவார். இரவில் அவர் தங்கும் இடம் யாருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக இருந்தது.

கழகத்தில் இனியும் இருந்து போராட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு முற்றாக அவருக்கு தகர்ந்தது. தனக்கேற்பட்ட நிலை மற்றவர்களுக்கும் வந்திடாமல் தடுக்கவேண்டி எச்சரிக்கை செய்வதே அவருக்கு முதலில் அவசரமாகப் பட்டது.

அந்தச் சம்பவத்திற்கு பின்பு முதல் தடவையாக சங்கரைக் கூப்பிட்டு முகாமிற்கு பணம் கொடுக்கும்படி செயல்திபர் அனுப்பி வைத்தார். சங்கர் அன்றிரவே முகாமிற்கு சென்று பணத்தை கொடுத்துவிட்டு திரும்பும்போது உளவுப் பகட பொறுப்பாளர் முருகன்,

“உன்னிடம் சில விசயங்கள் தனியாகப் பேச இருக்கிறது” என்று அழைத்துச் சென்றான். மோட்டார் கைக்கிளில். அவன் பின்னால் அமர்ந்ததும் நெடுந்தாரம் போனார்கள். பிரதான பாதையைத் தாண்டியதும் முருகன் வாகனத்தை நிறுத்தி கீழே இறங்கினான். ஒரு கருப்பு துரியை எடுத்து இவன் கண்களைக் கட்டப் போனபோதுதான் இவன் திடுக் கிட்டு விழித்தான்.

அவன் அதை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“சுப்தம் போடாமல் என்னோடு வா! எங்களுடைய டிகா மிற்கு போறம். உன்னை விசாரிச்சிட்டு ரெண்டு நாளில அனுப்பிடுவதும்.”

அவன் அந்த வெப்புசாரத்தை அடக்கிக்கொண்டு அப்படி யே இருந்தான். வழிந்தோடும் நீர்த்துளிகளை அந்தக் கருப்பு துணி ஒற்றிக்கொண்டது. மோட்டார் சைக்கிளை மீண்டும் ஸ்டார்ட் செய்யுமுன் முருகன் சொன்னான்.

“நீ மரியாதையா உண்மையைச் சொன்னால் உடனே வந்திடுவாய். இல்லாட்டி உண்மை சொல்லும் வரை அங்கே தான் இருப்பாய்.”

அவன் அப்படியே மூன்று நாட்களைக் கழித்துவிட்டான்.

உடம்பு பூராக குறுந்தடியின் பஸ்மான அடியினால் வரிக் குதிரை ஷட்டில் குறியாகி தழும்புகள் கருப்பாகி தடித்து கிடந்தன.

நேற்று இரவுதான் அவன் முதன் முதலில் உள்ளநியில் ஏற்றப் பட்டான். உள்ளநியில் ஏற்றி விசாரணை செய்வதெல்லாம் இரவில்தான்.

உயர்மான தனிக் கொட்டகை யொன்றின் நடு முகட்டில் கிணற்றுக் கப்பியைப் பிணைத்து அதில் கிணற்றில் நீர் அள்ளுவதுபோல கயிற்றைப்போட்டு ஒரு முனையில், பின்புறம் கைகள் கட்டப்பட்ட கைத்தியின் இரு கால்களையும் கட்டுவார்கள். மறுமுனையை இழுக்கும்போது தலை கீழாகத் தொங்குவார்.

கயிற்றை வேண்டிய அளவிற்கு நெகிழ்த்தும்போது உள்ளங்காலில் அடிகொடுக்கும் வகையில் கணக்காக வந்து நிற்கும். அப்படி விழும் அடி உடம்பு பூராக வலிக்கும் என்பது சித்திர வகையின் ஒரு பாடமாம்.

கயிற்றை அப்படியே விட்டால், தலை மடார் என்று நிலத்தில் மோதிக் குலுங்கும். சித்திரவதையிலே மிகக் கொடுமையானது உள்ளிரியில் அனுபவிக்கும் வேதனை தான். உள்ளிரி என்ற சுத்தமான தமிழ்ச் சொல்லை செயல்திப்பேரே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து தேடி எடுத்து அதற்கு பெயரிட்டார்.

உள்ளிரியில் அனுபவித்த சித்திரவதையில் சங்கர் தன்னை மறந்து அலறிய கூப்பாடு அந்தப் பிராந்தியத்தின் சவுக்கு மரங்களையும் வேப்ப மரங்களையும் உசுப்பியபோது கூடவே கோபாலனையும் அது துணுக்குறச் செய்தது.

“கலாதரன் இருக்கும் இடம் தெரியாது” என்ற அந்தப் பரிதாபமான கூப்பாடு கோபாலனுக்கு மேலும் சில விசயங்களைத் தெளிவுபடுத்தியது.

தமிழகத்திற்கு வந்த மறு நிமிடமே கைது செய்யப்பட்டு இந்த வதைமுகாமில் அடைந்து கிடக்கும் கோபாலனுக்கு, கலாதரன் தலைமறைவாக இருக்கின்றார் என்றும் இவர்கள் அவரைத் தேடுகிறார்கள் என்ற தகவலையும் ஊகிக்க முடிந்தது.

செயல்திபர் உடனடியாக இவரை தமிழகம் வரும்படி அழைத்தபோது கழக இராணுவத்தின் அராஜகப் போக்கை நேரிலேயே அவருக்கு விளக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் ஏன் அழைக்கிறார் என்பது தெரியாமலே உடன் புறப்பட்டு வந்தார். கழகத்தின் எந்தச் சிறிய கட்டளை யையும் உடனடியாக நிறைவேற்றும் அந்த பக்குவம் அவரை எதுவும் மேல்கொண்டு யோசிக்கத் தூண்டாமல் உடன் புறப்படச் செய்தது, தமிழீழத்தில் என்னதான் பாதுகாப்பு குறை வென்றாலும் அந்த மக்களோடு வாழ்வதிலுள்ள மகிழ்ச்சியை அவருக்கு சுலபத்தில் இழக்கச் சம்மதமில்லை. ஆனாலும் கழகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டு உடனடியாகத் தமிழகம் வந்து சேர்ந்தார். மோசமான அந்த

கடல் பயணத்தால் அலுத்து களைத்துப்போன அவரை ஒரு ஜிப்பில் ஏற்றி இந்த வதை முகாமிற்கு கொண்டுவந்தார்கள்.

முருகன் அவரைக் கைது செய்தபோது கோபாலன் பதறிப் போனார். “தோழர் நான் ஒரு மத்திய குழு உறுப்பினன். நீங்கள் ஏன் என்னைக் கைது செய்ய வேண்டும்” என்றபோது முருகன் அதை அசட்டை செய்யாமல் அதட்டிக்கொண்டு சொன்னான்.

“நானும் ஒரு மத்திய குழு உறுப்பினன்தான் ஆனால் உங்களைக் கைது செய்யும்படி பெரியயாவின் உத்தரவு”

அந்த இருட்டுக் கொட்டகையில் பின்புறம் கைகளும் கால் களும் கட்டப்பட்டு முடங்கிக்கிடந்த கோபாலனைபார்க்க முதல் நாள் இரவு ஒரு மணியளவில் “நீர்தான் கோபாலனோ !” என்று கேட்டுக் கொண்டு தேவண் வந்தான்.

“நீ அங்கு பெரியயாவைப் பற்றி என்ன மோசமாகக் கதைத்தனீ”

“எதுவும் பேசவில்லை” கோபாலன் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டே சொன்னார். அந்த இருளில் அவன் முகம்கூட யார் என்று தெரியவில்லை.

“நீ நல்லா பொய் சொல்லுவாய். உன்னையெல்லாம் நம்பி பெரியயா பொறுப்பு தந்தால் நீ எவ்வளவு மோசமாக அவருக்கு எதிராக நடந்திருக்கிறாய்”

கோபாலனுக்கு அதைத் தாங்கமுடியவில்லை.

“என்னை டாரும் பெரியயா அனுப்பவில்லை. கழகம்தான் அனுப்பியது”

‘மளார்’ என்று வயிற்றில் விழுந்த அந்தக் குத்தை தாங்க மாட்டாமல் சுருண்டு விழுந்தார். தேவன் உறுமிக் கொண்டு சொன்னான்.

“நீ ஒரு மத்திய குழு அங்கத்தவர் என்றபடியால் இத்தோட விடுறன். இல்லாட்டி உன்னையும் உள்ளியில் ஏற்றிக் காட்டுவேன்”

எல்லாம் அந்த இருளில் நடந்து முடிந்தது. அந்த வதை முகாமில் மத்தியகுழு அங்கத்தவருக்கு சில சலுகைகள் உண்டு என்பதை கோபாலன் சுருண்டு நெளிந்து கொண்டு நம்பினார்.

இருட்டறைக்கு வந்த மறுநாளே அந்த உறவு அவருக்கு கிட்டியது. அதிகாலையில் இருளில் ஒரு உருவம் வந்து நின்று கணிவாக அழைத்தது.

“தோழர் கோபாலன்” அந்த சப்தம் வெளியில் கேட்காமல் மிக மெதுவாகவே கூப்பிட்டது.

“யார் அது” இவரும் அதேபோல அடங்கிய குரலில் மெது வாகக் கேட்டார்.

“நான் தவராசன். என்னைத்தெரியுமா. தமிழீழத்தில் எங்க ஞக்கு நீங்கள் பாசறை எடுத்திருக்கிறீர்கள்” என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டு அவன் கூறிய செய்திகள் திகைப்பாக இருந்தன. அதன்பின்பே கழகத்தின் இன்றைய அவலத்தை அவருக்கு தெளிவாக அறிய முடிந்தது.

தவராசன் அந்த கும் இருளில் முகம் தெரியாவிட்டாலும் குரல் தழுத்துக்க கூறினான்.

“நான் கூட சில சமயங்களில் இந்த சித்திரவதைகளிலும் பங்கேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. அது என்னை என்னமாய் வதைக்கிறது தெரியா தோழர்.”

என்னில் இவர்கள் ஒருதடவை சந்தேகப்பட்டார்கள். அதைப் போக்குவதற்காக நான் அவர்களுடனேயே சேர்ந்துவிட்டேன். எனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை.

தோழர் ! எனக்கு விடுதலை உணர்வை நீங்கள்தான் வளர்த்தீர்கள் இங்கு வந்த பின்புதான் விடுதலை என்ற பெயரால் நாம் இங்கு எத்தனை கொடுமைகளைச் செய்கிறோம் என்று திகைத்தேன். நான் நினைத்தால் இப்பொழுது வேண்டுமானாலும் என்னை காப்பாற்றிக்கொள்ள இங்கிருந்து தப்பிப் போக முடியும். ஆனால் அது என்னை மாத்திரம்தான் காப்பாற்றிக் கொண்டதாக இருக்கும். முகாயில் இருக்கும் எமது தோழர்களுக்கு எந்த உதவியும் என்னால் செய்ய முடியாமல் போய்விடும். ஆகையால் தான் நான் பொறுமையாக இங்கிருக்கிறேன். நான் என்தோழர்களுக்கு உதவும்காலம் வரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.’’

கோபாலனுக்கு ஜாலில் பூசிக்கின் தூக்கு மேடைக்குறிப்பில் வரும் சிறைக்காவலன் அடால்ப்கோலின்ஸ்கியை ஒரு தடவை சந்தித்தது போல் இருந்தது. அந்த கும் இருளில் தவராசன் முகத்தை எவ்வளவு முயன்றும் அவரால் காண முடியவில்லை. ஊகிக்கவும் முடியவில்லை.

அன்று தவராசன் குரல் கேட்கும் வரை அவனுக்காக விழித்துக் கொண்டிருந்தார். வந்ததும் அவசரமாகக் கேட்டார்.

‘‘நேற்று இரவு உள்ளநியில் தூக்கி அடித்தார்களே யார் அவன்’’

‘‘யாரைக் கேட்கிறீர்கள். நேற்று முன்றுபேரை உள்ளநியில் தூக்கினார்கள்’’

‘‘புதியகுரல், கோபாலன் எங்கே என்று கேட்டு அடித்தார்கள்’’ “அது சங்கர ! அவன் கலாதரனுடைய ஆள் என்ற சந்தேகம். அதுதான் விசாரணை. அவனுக்கு கலாதரன்

அங்கே இரவில் தங்குகின்றார். என்று தெரியும் என நினைக்கிறார்கள்”

கோபாலன் துணுக்குற்றார். நாதன் உயிரையே வைத்திருக்கும் சங்கரா அது. நிரமலா கூட எவ்வளவு நம்பிக்கையாக அவனை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள்.

துவராசனே மேலும் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு ஒரு விசாரணையும் இல்லை. நீங்கள் விரைவில் விடுதலையாவீர்கள். நீங்கள் செயல்திபரைப் பற்றி அவதாறு யரப்பியதாக செயல்திபர் நம்புகிறார் உங்களுக்கு ஒரு பாடமாக இருக்கட்டும் என்றுதான் இங்கு அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் விடுதலையானதும் தவறுதலாக வேறொரு கோபாலனுக்கு பதிலாக உங்களை அடைத்ததாக பதில் சொல்லிவிடுவார்கள்”

ஆறு நாட்களின் பின் கோபாலன் விடுதலையானார். போகும் முன் இங்கு நடந்தவைகள் எதையும் யாருக்கும் கூறக்கூடாதென்று எச்சரிக்கப்பட்டு, கண்கட்டப்பட்டு திடுதிப்பென்று பிறி தொரு முகாமிற்கு கொண்டு போய் விடப்பட்டார்.

அங்கிருந்து கோபாலன் வந்த பின்பும் அந்த வதை முகாமில் கதறி அழும் விடுதலைக் குரல்களின் அவல ஒலம் நெடுநேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நான்கு பேர்களும் சென்னை மரீனா பீச்சில் உழைப்பாளர் சிலைக்கு முன்னால் சரியான நேரத்தில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். பின் அங்கிருந்து அந்த பரந்த கடற்கரையின் ஒரு ஓரமாகப் போய் அமர்ந்து தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மெல்லிய நெடிய உருவும் அடிக்கடி முகத்தை கைகளால் தடைத்துக் கொண்டு ஹெச்சிட்ட குரலில் தயங்கி தயங்கி பேசி யது.

“நாழர்களே ! கழகத்தின் மத்தியகுழு அங்கத்தினரான நாம் நால்வரும், கழகம் ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்று இனி யும் அங்கீகரிக்க முடியாதென்பதால், கழகத்திலிருந்து விலகுவது என்றும் முடிவு செய்த பின்பு இங்கு கூடுகிறோம்”

நாவினால் உதடுகளை ஏச்சில்படுத்திவிட்டு அவரே தொடர்ந்தார்.

“கழகம் ஒரு ஜனநாயக ரீதியான அமைப்பாக இருந்தால், எமது வெளியேற்றத்தை நேரடியாகத் தெரிவித்து பகிரவ்கமாக வெளியேறுவதே முறை. ஆனால் கழகத்தில் அராஜக வாதம் தாண்டவமாடுவதால் நாம் அப்படிச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது. என்னெப் பொறுத்தவரை நான் இந்தநிமிடம் வரை கழகத்தின் ஓர் அங்கத்தினராகவே கருதியிருந்தேன். கழகத்திற்கு விசுவாசமாக, கழகத்தின் ரகசியங்களைக் காப்பாற்றியே வந்தேன். ஆனால் இந்த நிமிடத்திலிருந்து நான் கழகத்திலே ருந்து விலகிவிட்டேன் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். இதை இங்கு உங்களுக்கு மாத்திரமே தெரிவிக்கின்றேன். நாம் ஒவ்வொருவரும் மனம்விட்டு எமது அபிப்பிராயத்தை இனித் தெரிவிப்போம்” என்று கூறிவிட்டு முகத்தை துடைத்துவிட்டு உதட்டையும் சப்புக்கொட்டினார்.

அவருக்கு அடுத்ததாக இருந்த பருத்த உருண்டைமேனியர், கடற்கரைக் காற்றால் பறக்கும் முன்மயிர்கள் ஆடி அசைந்து அந்த வெண்மண்டையை அசிங்கமாகக் காட்டுவதைத் தடுக்க சுற்றைக்கொருதடவை அந்த முன்மயிரை தடவிக் கொண்டு சொன்னார் பழைய கிராமபோன் இசையாக அவர்குரல் நடுங்கிக்கொண்டே வந்தது.

“நாம் இந்த கழகத்தை உருவாக்கும்போது, இதை ஒரு மார்க்சிய தாபனமாக தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் நோக்கிலேயே உருவாக்கினோம். ஆரம்பத்தீ லேயே கழகத்தில் தேசியவாதிகளும், பிற்போக்கு அராஜக

வாதிகளும் இருந்தது எமக்கு தெரிந்ததே, இவர்களை படிப் படியாக மாற்றி அமைக்கவேண்டும் அல்லது நீக்கவேண்டும், என்று கருதினோம். அப்படி இல்லாவிடின் கழகம் மக்களில் இருந்து அந்தியப்பட்டதாகவே அமைந்துவிடும்.

தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் அவர்களுக்கு மார்க் சிய கட்சிகள் மீது இருந்த வெறுப்பை நீக்குவதற்காக நாம் சிறிது அதிகமாகவே தேசியத்தன்மை பொருந்தியதாக கழகத்தை வழிநடத்த வேண்டியேற்பட்டது. ஆனாலும் நாம் தீயசக்திகளை கழகத்திற்குள்ளே வெல்வதற்காக தத்துவத்தை உயர்த்திப் பிடித்தோம். அதன் மூலமே அவர்களை வெல்ல முடியும் என்று நம்பினோம். கொள்கைப் பற்றுள்ளவர்களைக் கொண்டு அமைப்பை பலப்படுத்த முயற்சித்தோம்

ஆனால் ! போராட்ட தத்துவமே இல்லாத அந்த அராஜை வாதிகள் எப்பை வெல்வதற்கு தனிப்பட்ட பழிவாங்கல் களையே மேற்கொண்டார்கள். இது நாம் எதிர்பாராத ஒன்று. அவர்களின் இந்த தனிப்பட்ட பழிவாங்கல்களால் நாம் முறியடிக்கப்பட்டோம். இப்பொழுது அவர்களே கழகத்தின் முக்கிய சக்திகள். கழகத்தின் போக்கைத் தீர்மானிப்பவர்கள் அவர்களே. இந்த நிலையை எம்மால் இனி ஒருபொழுதும் மாற்ற முடியாது. இனியும் நாம் கழகத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. ஏனென்றால் இங்கு ஒரு தத்துவப் போராட்டத்திற்கோ, உட்கட்சி ஜனநாயகத்திற்கோ இடமில்லை. நாம் தொடர்ந்தும் அதில் இருப்பது கழகத்தின் அராஜை நடவடிக்கைகளை முடிக்காப்பதற்காகவே இருக்கும்”

அவர் பேசி முடிந்ததும் அவசர அவசரமாக முக்கடப்பை எடுப் பவர் போல ஒருமுறை உறிஞ்சிக்கொண்டு மற்ற மூவரையும் வட்டமாகச் சுற்றிப்பார்த்தார்.

அதுவரை அங்கு நடந்த எல்லாவற்றையும் கால்களைச் சப்பாணை போட்டு கைகளை முன்னே கட்டிக்கொண்டு,

தலையைக் குனிந்தபடி ஒரு பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டவர் போல இருந்த முன்றாமவர் பேசுவதற்கு தயாராக தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டார். அவர் கழுத்தை யாரோ நசுக்கும் போது கீச்சிடுவது போல் கரகரத்து கூறினார்.

“கழுகம் இவ்வளவு விரைவாக இந்த அராஜைகப் போக்கினை நிறைவேற்றுவதற்கு அதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது தலையை வழிபாடே. இன்று செயல்திபர் கழுகத்திற்கு மேலான ஒருவராக வளர்ந்து விட்டார். அவர் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வராகி விட்ட நிலையில், இனி கழுத்தை சீர் செய்யமுடியும் என்று நம்பவில்லை. தமிழ் மக்கள் ஒரு கூட்டுத்தலைமைக்கு பழக்கப்படாதவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையான தலைவன் இருந்தாலே பின்செல்வார்கள் என்ற வாய்ப்பான நிலை செயல்திபர் தன்னை இந்தனவிற்கு உயர்த்திக் கொள்ள வசதியான நிலைமையைக் கொடுத்துள்ளது”

அவர் பேசி முடிந்த பின், மற்றவர்கள் கருத்தை அறியுமாப் போல எல்லோரையும் பார்த்து தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தார். எவரும் எதுவும் பேசவில்லை. பின் அவரே தொடர்ந்தார்.

“நாம் இன்று ஒரு சில மார்க்சியவாதிகளே கழுகம் செய்யும் பல்வேறு அராஜ நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். அன்மையில் ..... இயக்கத்தோழர்கள் அறுவர் கொலை செய்யப்பட்டதை முடி மறைத்து துண்டுப் பிரசரம் எழுதியதில் நாமே முக்கியபங்கு வகிக்க வேண்டியிருந்தது. உண்மையில் நாம் எவ்வளவு வேதனையுடன் உண்மைக்கு மாறாக இந்த அராஜை வாதிகளுடன் துணைநிற்க வேண்டியிருக்கிறது. நாம் கழுத்திலிருந்து விலகுவதன் மூலம் தான் இந்த அராஜைப் போக்கை நிர்வாணமாக தோலுகித்துக் காட்ட முடியும்.

அவர் பேசிவிட்டு முன்புபோல கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பிரார்த்தனை செய்யும் பழைய நிலைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

நான்காமலர் காஞ்சி காமகோடி பாணியில் ஒருகாலை மட்டும் மடக்கி குந்தியிருந்தார். அவர்கள் எல்லோருமே தனக்கு உடன்பாடான ஏற்கனவே தெரிந்த உண்மைகளையே கூறி னார்கள் என்பதுபோல எவ்வித சலனமுமில்லாமல் முகத்தை வைத்திருந்தவர், தன் பங்கிற்கு பேசவேண்டும். என்ற நிரப் பந்தத்தை முகம் கொடுப்பவர் போல, ஏதோ ஒரு ராகத்தை மீட்டும் தாளலயத்தோடு பேசினார்.

‘‘கழகம் நீங்கள் எல்லோரும் கூறுவது போல தன்னை ஒரு அராஜகப் போக்கில் பலப்படுத்தியுள்ளது. பலமான ஒரு இராணுவமும் அதற்கு இப்போ இருக்கிறது. மக்கள் மத்தியில் முற்போக்கான தாபனம் என்ற செல்வாக்கையும், மார்க்சிய அமைப்பு என்ற முகமுடியையும் போட்டிருக்கிறது. உண்மையில் இது ஒரு பாசிச ஆட்சிக்கான முழு அடித்தளத்தையும் கொண்டிருக்கிறது’’ என்று பேசிக்கொண்டிருந்தவர், கால்களை மாற்றி இருந்து கொண்டு, குரலையும் வேறு சுருதிக்கு தாவி சொன்னார்.

‘‘ஜேர்மனியில் ஹிட்லர் கூட ஆரம்பத்தில் தன்னை ஒரு சோசலிஸ்ட் ஆகத்தான் காட்டினான். மக்கள் ஆதரவு பெற்று பதவிக்கு வந்த பின்பே அவன் பாசிச தோற்றம் வெளியில் தெரிந்தது. அதே வளர்ச்சிப் போக்கில்தான் கழகமும் சென்று கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் மத்தியில் விடுதலை தாபனம் சோசலிச நடைமுறையை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. என்னிக்கையில் அதிக தொகையுடைய இராணுவத்தை வைத்திருக்கிறது. ஆனால் அதன் உள்ளமைப்பு முதலாளித்துவ அராஜகவாதப் போக்குதான்’’

எல்லோரும் கழகத்திலிருந்து விலகுவதையே ஆதரித்து கூறினார்கள். முதலாமலர் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இடைமறித்து ஒன்றை வலியுறுத்தினார்.

“தோழர்களே! நாம் எமது இந்த முடிவை மிகவும் அவசரப் பட்டு எடுக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வோமாயின் நாம் வரலாற்றில் ஒரு பெரும் பிழை விட்டவர்களாக இருப்போம். இங்கு பேசப்பட்ட கருத்துக்களுடன் நானும் உடன்படுகிறேன். ஆனாலும் நாம் எடுக்கும் முடிவு சரிதானா என்று எப்பொழுதும் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக இன்று தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்களையும் அவர்கள் இயக்கங்கள் ஜக்கியப்பட்டு விமோசனம் காண போராட வேண்டும் என்று துடிக்கும் நிலையையும் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் சிங்கள அரசின் கொடுரோ அடக்குமுறை களுக்குள்ளாகும் தமிழ் மக்கள் இதெல்லாவற்றையும் ஜீரணிப்பார்களா என்பதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும்”

அவருடைய அந்த எச்சரிக்கை வேண்டியதொன்றே எனப் பட்டாலும், அவர் சந்தேகங்களுக்கான பதில்களைத் தேடுவதில் மற்றவர்கள் கவனமாக இருந்தார்கள். மீண்டும் மீண்டும் அணுஅணுவாக அந்தப் பிரச்சனைகளை மாறி மாறி அலசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கழகத்தின் இன்றைய போக்கு தமிழ் மக்கள் பிரச்சனையை ஏகாதிபத்திய சக்திகளிடம் அது கையளிக்கும் நிலைக்கு கொண்டு செல்கிறது. வெறும் பேருக்கு மத்திய குழு அங்கத்தவர்களாக இருக்கும் எம்மால் இதைத் தடுக்க எதுவும் செய்ய முடியாது. கழகம் இந்தப் போக்கில் செலவதே தமிழ் மக்களுக்கு மோசமான துன்பங்களை வழங்கப் போகிறது. கழகத்திலிருந்து விலகுவது ஒரு பொழுதும் வரலாற்று தவறாகாது. உடனடியாக அது தமிழ் மக்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியாமல் போனாலும், எமது இதன் பின்னைய தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகள் அதை நிருபித்து காட்ட வேண்டும்”

‘கழகத்திலிருந்து விலகிய பின்பு நாம் அரசியலை விட்டே ஒதுங்குவதென்றால்தான் அது இதுவரை நாம் இயங்கிய

காலத்தை ஒரு வரலாற்று தவறாக கணிக்க முடியும் ஆனால் நாம் எல்லோரும் கழகத்திலிருந்து ஒதுங்கிறோமேயன்றி விடுதலைப் போராட்டத்தில் அல்ல என்பதைக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு வடிவில் இந்தப் போராட்டத்தை தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கவே போகிறோம்’

‘கழகத்தின் மத்திய குழு உறுப்பினர்களான நாம் கழகத் திலிருந்து பிரிந்து ஒரு புதிய பாதையை ஆரம்பித்து வைத்தால்தான் இன்று கழகத்திற்குள் இருந்து வெளியேறத் துடிக்கும் பல முற்போக்கு சக்திகளுக்கு களம் அமைத்து கொடுக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். அல்லாவிடின் அவர்கள் அப்படியே கழகத்தின் அராஜகப் போக்கிற்குள் வேறு வழியின்றி ஒத்துழைப்பார்கள் அல்லது அரசியலை விட்டே. ஒதுங்கலாம்’

முன்று மணி நேரம் அவர்கள் அங்கிருந்து பேசினார்கள் அடுத்த நடவடிக்கை பற்றியும் ஆராய்ந்தார்கள். இறுதியில் உறுதியான முடிவுடன் அங்கிருந்து அவர்கள் தத்தம் இடத்திற்கு ரகசியமாகவே சென்றார்கள். உழைப்பாளர் சிலை அதே கம்பீரத்துடன் அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தது.

20

இயற்கை என்றும் போல மெதுவாகவே மாறி கொண்டிருந்தது.

அந்த இயற்கையோடு மோதும் மனிதன் எவ்வளவு வேகமாக மாறி வருகிறான்.

இயற்கையை மாற்றும் அதே சமயம் யுகம் யுகமாக வளர்ச்சி யடைந்து வரும் மானுட உயிர்ப்பு ஒரு பொழுதும் அடங்கப்

போவதில்லை. அந்த நிச்சயத்தில்தானே மனிதன் உறுதியான நம்பிக்கையுடன் அந்த ஜீவ மரண போராட்டத்தை தொடர்ந்தும் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான்

இயற்கை அன்னையின் சௌபாக்கியங்கள் எங்கெங்கு தனியுடைமையாக்கப்பட்டு, மானுடம் குழி தோண்டி புதைக்கப்பட்டதோ அங்கெல்லாம் இந்தப் போராட்டத்தை சலிப்பில்லாமல் முன்னெடுக்கும் போராளிகளுக்கெல்லாம் ஆதர்சமாக விளங்குவது எது?

‘மக்களே வரலாற்றை படைக்கின்றார்கள்!’ என்ற மகத்தான உண்மையில் கொண்ட நம்பிக்கைதானே!

அந்தச் சின்னம் சிறு தீவிலும் சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அந்த நம்பிக்கையோடுதான் போராட புறப்பட்டார்கள்.

சிங்கள அரசின் இன விரோத நடவடிக்கைகளால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக நகச்கப்பட்டு கேட்பாரற்று கிடந்த மக்கள் வீறு கொண்டு எழுந்த போதும் தாம் நிராதரவாக இல்லை என்றே சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ஆனாலும்!

அது ஒரு சாத்தியயில்லாத போராட்டம்.

முதலாளித்துவ சக்திகளின் தலைமை.

தமிழ் சிங்கள ஐக்கியத்தை சிதைக்கும் சதி.

வல்லரசுப் போட்டிக்கு ஒரு களம்.

இந்த அவதூரகளை தாங்கிக் கொண்டு தமிழிழ விடுதலைப் போராட்டம் உலகப் புரட்சியின் ஒரு பகுதியாக பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டு தன் பிஞ்சக் கால்களால் அடி எடுத்து நிமிர்ந்த போதும் அடுத்த அடியில் தடுக்கி கீழே விழுந்த

போதும் கைகொட்டி கேவி செய்து ஆரவாரித்தவர்களும் உண்டு.

ஆனாலும் அவர்கள் நம்பிக்கை தளரவில்லை.

தவறுகளை விமர்சித்தார்கள்; திருத்தினார்கள்.

தமிழ் மக்களின் விமோசனத்திற்கு மாத்திரமல்ல, சிங்களப் பாட்டாளிகளின் எழுச்சிக்கும் இதுவே பாதை என்று கொள்கையை விசாலப்படுத்தி விரிவாக்கினார்கள்.

உழைக்கும் மக்களின் உயர்வே எமது இறுதி இலட்சியம் என்று மார்த்தடி பிரகடனம் செய்தார்கள்.

உலகப் புரட்சியின் ஒரு பகுதி இங்கே அரங்கேறப் போகிறதாம் என்ற குறுக்குறுப்போடு மானுட வாதிகள் அதன்பின் அந்த விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்கள். அதன் நெளிவு சுழிவுகளை, பலம் பலவீனங்களை ஈட்டிக் காட்டி வேண்டியபோது தட்டிக் கொடுத்து அதன் பிஞ்சுக்குரலை நெறிப்படுத்தினார்கள்.

அதே வேளை!

தனியுடைமைக்கு எதிரான சாவுமணி போராட்டம் என்றால் அந்தச் சண்டாளர்கள்தான் சும்மா இருந்து விடுவார்களா!

முழு உலகத்தையே ஏகபோகமாக்க துடிக்கும் அவர்கள் இதையெல்லாம் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்க அந்தவர்க்கம்தான் சும்மா விட்டிடுமா!

தங்கள் நச்சக்கரங்களில் ஒழுகும் உலகப் புரட்சிகர சக்திகளின் குருதியோடு இந்தப் போராளிகளின் இளம் ரத்தமும் கலக்க வேண்டும் என்ற தாகம் அவர்களுக்கு.

அந்த ஆவேசத்தில் மூர்க்கமாகப் பாய்ந்தார்கள்.

ஓநாயின் வேட்கையோடு, குள்ளநரியின் தந்திரத்தோடு அந்தப் போராட்டத்தை நசுக்க அவர்கள் செய்த கொடுமைகளோ

அம்மம்மா !

அவசரகால தடைச் சட்டத்தின் கீழ் சந்தேகமானவர்களை சுட்டுக்கொன்று வீதியில் வீசி எறிந்தார்கள்.

இனக்கலவரம் என்ற பெயரில் ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவித் தமிழ்மக்கள் மீது அரச பயங்கரவாதத்தை கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள்.

பாடசாலைகளை இராணுவ முகாம்களாக்கி சிவில்நிர்வாகத்தை சிதைத்தார்கள்.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தை பிறப்பித்து சிறையில் போராளிகளை சித்திரவதைசெய்தார்கள்.

நாகரீக உலகமே நானித் தலை குனியும் வகையில் சிறையில் வைத்து ஜம்பத்தி இரண்டு போராளிகளை வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

கடலடங்குச் சட்டத்தை பிறப்பித்து மீனவர்கள் கடலில் நனையக்கூடாது என்று கட்டளை போட்டார்கள்.

வடபகுதிக்கு ரயிலைப் போகவிடாமல் தடுத்து பொருளாதாரத் தடங்களை ஏற்படுத்திப் பார்த்தார்கள்.

ஆனாலும் முடிந்ததா !

அவர்கள் எழுச்சியைத் தடுக்க முடிந்ததா !

விடுதலை வேண்டிப் புறப்பட்ட கூட்டம் தியாகத்திற்கு
அஞ்சியதுண்டா.

சோர்ந்து சலித்ததுண்டா.

வெட்ட வெட்ட தளைத்தார்கள்.

முன்னிலும் உறுதியர்கப் போராடினார்கள்.

தவறுகளைத் திருத்தினார்கள், தடைகளைத் தாண்டினார்கள்
வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் வேண்டாமா.

அடுத்த தலைமுறையாவது தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டாமா.

இறுதிவரை அந்த ஜீவமரணப் போராட்டத்தை நடத்தி
முடித்துவிட்டே அந்த சந்ததி சாகும்.

அந்த உறுதியிலிருந்து அவர்கள் பின்வாங்கப் போவதில்லை
என்று திடம் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை.

தென்னிலங்கை பாட்டாளி மக்கள் இவர்களைப் புரிந்து
கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

தப்பபிப்பிராயங்கள் தடுக்கி வீழ்ந்தன.

போராட்டம் புதிய பரிணாமத்திற்கு தாவி வந்தது.

இருவரும் நம்பிக்கையோடு கை கோர்த்துக் கொண்டார்கள்.
சர்வதேச பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அந்த ஜக்கியம் இனிச்
சிறைவு பட முடியாது.

புதிய பலத்தோடு தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் சீறிப்
பாய்ந்தது

தமிழீழத்திற்கு குறுக்கே நிற்கும் தடைகள் அத்தனையும் போராடி வெல்ல வேண்டும் என்ற புதிய வேகம் பிறந்தது.

புறநிலைத் தடைகள் மாத்திரமன்றி அகநிலைத் தடைகளும் இடிக்கப்பட்டன.

சாதிக் கொடுமை!

பெண் அடிமை!

இனியும் வேண்டாம்; வேண்டவே வேண்டாம்.

தமிழ் மக்கள் அந்தப் புதிய வாழ்வுக்காக தம்மைப் புடம் போட்டு வைத்தார்கள்.

ஒரு பிரசவத்திற்காக அவர்கள் துடித்து நெளியும்போது புரையோடிப் போயிருந்த புண்ணிலிருந்து குருதியும் சீழும் அசிங்கமாக வடிந்தன.

அம்மாடி! எவ்வளவு பெரிய மாற்றம்.

சமுகத்தில் மாத்திரம் தானா! கழகத்திலும்தான்!

காலையில் கண் விழித்ததிலிருந்து இரவு உறக்கத்திற்கு போகும் வரை அதிடிப் பொலிசுக்கும், ஆமிக்கும் ஏய்ப்பு காட்டிக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் துரிதமாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பசி, களைப்பு, வறுமை எதுவுமே அவர்களை சோர்ந்திடச் செய்யவில்லை. ஒரு பறவையின் உல்லாசத் துடிப்பில் உற்சாகமாக அவர்கள் பறந்து திரிந்தார்கள்.

வாழ்க்கையில் இன்பத்தை தேடி நெற் கிளப்களிலும், மதுக் கடைகளிலும் ஏறி இறங்கிய நாதன், அந்த சுவடே தெரி யாமல் இப்பொழுது அந்த புரட்சிகர வாழ்வில் சங்கமமாகி

நின்றான். அந்த மக்களின் நாடி நரம்புகளோடு இரண்டறக் கலந்தவன் அந்தப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தை இறுதிவரை முன்னெடுக்க வேண்டி, புதிய பொறுப்புகளையும் சுமை களையும் தாங்கிக் கொண்டு இடர்பாடுகளை வெற்றி கொள்ள இரவு பகலாக தன்னை மறந்த வேகத்தில் உழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சீதா பெண்மையின் அதே கனிமோடு, தனக்கென்று வகுத்த பாணியில் தொடர்ந்தும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தாள். இன்னும் அவள்மீது அபாண்டங்கள் குவிந்த வண்ணமே இருந்தன. அவரும் சளைக்காமல் சக இயக்கத் தோழர் களுடன் நட்புறவை தொடர்ந்து கொண்டே வந்தாள். அதுவே கழகத்தின் கொள்கை என்றும் பிரகடனம் செய்தாள். அராஜகப் போக்கிறகெதிராக அவள் போராட்டத்தை யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை.

காதலுக்காக வேண்டி இந்தப் போராட்டத்துடன் நெருங்கிய நிர்மலாகூட இப்பொழுது சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கழகத்தில் மகளிர் அமைப்பில் பணியாற்றிய அவள் புரட்சிகர விடுதலைப் போராட்டங்கள் எல்லாவற்றுடனும் அவள் தன்னை பங்காளியாக்கிக் கொண்டாள். எல்லா இயக்கங்களும் இணைந்து போராட வேண்டும் என்று ஒரு பிரார்த்தனை போல அடிக்கடி வேண்டிக் கொள்வாள்.

அவள் பெற்றோர்களோ இப்பொதுதான் வாழக்கையை அதன் காடு முரடான பகுதிகளைத் தடவிப் பார்த்தார்கள். அந்த அம்மா தகிக்கும் வெய்யிலில் அவள் பாரிய உடம்பையும் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றுவது போல அந்த அன்னையர் முன்னணி ஊர்வலத்தில் போனாளோ, அது அவள் மகனுக்காக மாத்திரம்தானா!

கொழும்பும், கந்தோருமாக இருந்த அவள் அப்பாகூட இப்பொழுது நிரந்தரமாகவே யாழிப்பாணத்தில் தங்கி

விட்டார். விரைவில் பென்சனுக்கு விண்ணப்பிக்கப் போகும் அவர் அந்த பரமோசன் எதுவுமே வேண்டாமென்று விட்டார். நாதனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த அந்த வயோதிய தம்பதிகள்கூட இப்பொழுது கழகத்தின் முக்கியஸ்தர்களாகி விட்டார்கள். கழகத்தின் பெருவாரியான பொருட்களைப் புதைத்து பாதுகாக்கும் அவரே தன் கைபட குழியை வெட்டுவார். அப்பொழுது எல்லாம் சிரித்துக் கொண்டே கேப்பார். “தம்பியவை நான் செத்துப்போனா அனாதையா தெருவில் விடாம் இது மாதிரி குழிவெட்டி புதைப்பியள் தானே”

சங்கரைப் பிரிந்து நிற்கும் பெற்றோர்கள் அவன் எப்பொழுது வருவான் என்று மட்டுமா ஆவலுடன் காத்திருந்தார்கள். அந்த வாழ்வு எப்படியும் வரும் என்ற நம்பிக்கையிலுமே இருந்தார்கள். இருபத்தைந்து வருட காலம் ஓர் ஜக்கியப்பட்ட சோசிசெப் புரட்சிக்காக உறுதியுடன் போராடிக் களைத்த அவர், இப்பொழுது சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் இந்த புனிதப் போராட்டத்திற்கு தன் அறிவையும் அனுபவங்களையும் வழங்கிக் கொண்டிருப்பது ஒரு தலைமுறையின் பணி என்ற உணர்வோடு அந்தப் போராட்டத்தை தெருங்கி வந்தவர் கூடவே அதன் அராஜகப் போக்குகளைக் கண்டு கலங்கிக் குழம்பவும் செய்தார்.

சிறையிலே புதிதாக வந்து சேர்ந்த வசீகரணை குழந்தை வேலும் மற்றும் எல்லாத் தோழர்களும் கட்சி பேதங்களுக்கப்பால் நின்று அரவணனக்கத்தான் செய்தார்கள். தங்களின் அந்த நெருக்கம் போராட்டமெங்கும் சுடர்விட்டு பிரகாசிக்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் வேண்டிக் கொண்டார்கள். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் எதிரியைச் சரிவர இனம் கண்டு நிதானமாக முன்னேறும் அதன் உறுதியான டவுடிக்கைகளால் கலவரப்பட்டது அந்த தனியுடைமை

வர்க்கம். அந்த அரச்சர்கள் இப்பொழுது வேறு வழிகளைக் கையாண்டார்கள். போராட்டத்தின் உள் நுழைந்து சிறைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இயக்கங்களை மோதவிடுவதே போராட்டத்தை பலவீன மாக்கவுள்ள ஒரே ஆயுதம் எனக்கண்டு அதையே சாதுரிய மாகத் தூண்டிவிட்டார்கள்.

கடைக்கோடியில் தள்ளி ஒதுக்கப்பட்ட அராஜகவாதம் மீண்டும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

அதன் கோரப்பற்கள் மீண்டும் ஒரு தடவை தளத்தில் களப்பலி கண்டது.

சுவரோட்டி ஒட்டவந்த ஆறு இளம் பேராளிகள் கோரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

அதுவும் செயல்திபர் தளத்தில் நிற்கும்போதே இந்தச் சூக்கரமான அசிங்கம் நடந்து முடிந்தது.

விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மீண்டும் ஒரு களங்கத்தையும் நெருக்கடியையும் ஏற்படுத்திய அந்த துர்ப்பாக்கியம் இப்படித் தான் நடந்தேறியது.

செயல்திபர் நீண்ட காலத்தின் பின் தளத்திற்கு வந்தபோது அவர் பாதுகாவலுக்கு உளவுப்படையின் ஒரு பகுதியும் கூடவே வந்தது. அவர்கள் காண்பித்த அட்டகாசம் ஏற்கனவே இங்கு அராஜக வாதத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இருந்தவர்களைப் பெரிதும் உற்சாகப்படுத்தியது.

கலாசினிக்கோவ், இஷாப்பூர் றைபிள்களுடன் அடிக்கடி செயல்திபர் இருந்த இடத்தினைச் சுற்றி வாகனத்தில் வேகமாக வலம் வந்து பறந்து திரியும் அவர்கள் பொழுது போகாத வேளைகளில் எல்லாம் பொதுமக்கள் வாகனங்களைக் கடத்து

வதீலும், அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபடுவதிலும் கட்டுப் பாடின்றி திரிந்தார்கள்.

இதேகாலத்தில்தான் செயல்திபர் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு அண்மையில் ..... இயக்கத்தோழர்கள் ஆறுபேர் சுவரொட்டிகளோடும் பசைவாளியோடும் வந்தார்கள். அந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்த மறைந்த ஒரு தோழருக்கு அஞ்சலி சுவரொட்டி ஒட்டும் தம் கடமையை அவர்கள் புனிதமாகக் கருதி ஊர்கள்.

செயல்திபருக்கு காவலாக அந்தப் பிராந்தியம் பூராக வோக்கி டோக்கியுடனும், கலாசினிக்கோவ் இஷாப்பூர் றைபிள்களுட டனும் நின்ற உளவுப்படைக்கும் மெய்ப் பாதுகாப்பாளர்களுக்கும் அந்த ஆறு இளம் போராளிகளின் பணி கேலிக்கிடமாக இருந்தது. தங்கள் பிராந்தியம் என்று ஓர் எல்லை வகுத்துக் கொண்டு அதற்குள் இவர்கள் எப்படி வரமுடியும் என்று ஒரு முட்டாள்தனமான கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு ஆவேசமாக வந்தார்கள்.

அந்த ஆறுபேரையும் உருட்டி மிரட்டி விசாரித்தார்கள் அவர்கள் துணிவோடு தாம் ..... இயக்கத்தவர் என்று தம்மை அறிமுகம் செய்தார்கள். தங்கள் பணியையும் தெளிவுபடுத்தி ஊர்கள்.

இவர்களால் அந்த துடுக்கான பதிலைத் தாங்கமுடியவில்லை. தமிழகத்தில் இவர்களைக் கண்டால் கும்பிடுபோட்டு, காலில் விழும் போராளிகளையே பார்த்து பார்த்து பழகியவர்களுக்கு இது சகிக்க முடியாத அவமானமாக இருந்தது.

நிராயுத பாணிகளான அவர்களைத் தாக்கினார்கள். அந்தச் சிறுவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஒடவில்லை. தம் கடமையைச் செய்யாமல் நகரமாட்டோம் என்று அங்கேயே நின்று கொண்டு குளுரைத்தார்கள்.

மறு விநாடியே !

அவர்கள் எல்லோரையும் அப்படியே வாகனத்தில் ஏற்றிட்டு கொண்டு அந்த அரக்கரீட்டை கூட்டம் பறந்தது. அதைத் தடுக்க அங்கு யாரும் இருக்கவில்லை.

வாகனம் சென்று கொண்டிருக்கும் போதே அந்த ஆறு சிறுவர்களையும் அவர்கள் நையப் புடைக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த சித்திரவதையில் ஒரு பிஞ்சு நெற்றி பிளந்து சிந்திய ரத்தங்கள் வாகனத்தில் கோலமிட்டன.

வழைமயாக தளத்தில் சித்திரவதை செய்யும் யாரும் வந்து போக முடியாத அந்த ஏகாந்தமான வீட்டிற்கு வாகனம் சென்றது. ■■■

அந்த இளம் போராளிகள் எவரும் பெரிதாகக் கூப்பாடு போட்டு ஒப்பாரி வைக்கவில்லை. எதையும் முகம் கொடுக்கும் தனிவோடு வன்மயாக நின்றார்கள்.

இந்த அரக்கர்கள் சிகரட் நெருப்பினால் அவர்கள் உடலைச் சூட்டுப்பொசுக்கி தூஷிணவார்த்தைகளால் அவர்களை இழிவுபடுத்தினார்கள்.

“உங்களுக்கு என்ன தெரியும் என்றுடா இயக்கத்திற்கு போன்னீயன். போய் மாடு மேயுங்களாடா”

அவர்கள் தம்மீது விழுந்த அந்த அவதாருகளையும் சித்திரவதைகளையும் தாங்கமுடியாமல் துடிதுடித்து நெளிந்தார்கள்.

தங்கள் இயக்கத்தைப் பற்றியும், அதன் தலைவர்களைப் பற்றியும் இவர்கள் இழிவுபடுத்திப் பேசியபோது அந்த வேதனைகளின் மத்தியிலும் ஆக்ரோசமாகக் கத்தினார்கள்.

“எங்களைப் பற்றி எது வேண்டுமானாலும் பேசுக்கள் ஆனால் எங்கள் இயக்கத்தைப்பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்”

இந்த மிருகங்களுக்கு அந்த துணிச்சலான வார்த்தை விவர சினத்தை கொடுத்தது. பற்களை நறுமிக்கொண்டு அந்த இளம் கருத்துக்கள் மேல் தானிப் பாய்ந்தார்கள். மதம் கொண்ட யானைளின் வெறியாட்டத்தில் சிக்கித் தவித்த மான் குட்டி களாட்டம் அந்த ஆறுபேரும் வியர்வையும் இரத்தமும் கலக்க நகங்கித் திணறினார்கள்.

“உங்கட இயக்கம் ஒரு ஊத்தவானி இயக்கம் என்று சொல் இங்கடா”

“உங்கட தவைவன் ஒரு முட்டாள் என்று சொல்லுங்கடா”

அந்த பிஞ்சக்குரல்களை நெரித்த போதும் அவர்கள் அதற்கு உடன்படவில்லை. திரும்பத்திரும்ப அதையே கூறினார்கள்.

“நாங்கள் உயிருக்கு பயந்து இந்தப் போராட்டத்திற்கு வர வில்லை. எங்களுக்கு சாவுக்கு பயமில்லை. எங்களுக்கு ஆண்மையிருக்கு”

இவர்களுக்கு அது சகிக்க முடியாத அவமானமாக இருந்தது. அவர்கள் உறுதியை தங்கள் சித்திரவதையால் பணியச் செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஆத்திரம். தங்கள் சித்திரவதைக் கலை முதன் முதல் தோல்வி கண்ட வெட்கம்.

உளவுப்படை தலைவன் முருகன் பயங்கர சிரிப்போடு அந்த கண்டு பிடிப்பை வெளியிட்டான்.

“உங்களுக்கு ஆண்மை இருக்கிறபடியால்தானே இப்படி யெல்லாம் செய்கிறீர்கள். இந்தா பார் செய்து காட்டுறேன் கே வலை” என்று கத்தியை உருவி எடுத்தான்.

அந்தப் பாலகனின் கைகள் இரண்டையும் ஒருவன் அழுக்கியில் பிடிக்க இவன் அவனை நிர்வாணமாக்கி ஒரே வெட்டாக அவன் ஆண்குறியை வெட்டி, கோரமாகச் சிரித்தான்.

நிலம் எங்கும் ரத்தம் குபுகுபுவென்று பாய அந்த இளம் குருத்து துடிதுடித்து நெளிந்தது.

தங்கள் தோழுனுக்கு நேர்ந்த இந்த அவலத்தை கண்டும் மனம் தளராயல் மிகுதி மலர்கள் தம் பிஞ்சு வாயால் ஒரே உறுதியில் கூறினார்கள்.

“நாம் கொண்ட தமிழீழ இலட்சியத்தின் மீது ஆணை இந்தக் கொடுமைக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லியோக வேண்டும். தமிழ் மக்கள் உங்களைச் சும்மா விட மாட்டார்கள்.”

அந்த இறுதி நேரப் பிரகடனத்தை முழங்கிய அந்த மழலை களின் நாதம் அதன்பின் அங்கு அதிக நேரம் ஒலிக்கவில்லை.

அந்த ஆறு மலர்களும் கோரமாகச் சிதைக்கப்பட்டு மடியவிடப் பட்டார்கள்.

முதல் நாள் இரண்டு அரசாங்க சி.ஐ.டிகளைப் புதைத்த இடத்திற்கு கொண்டு போய் இவர்களையும் மன் போட்டு முடி மறைத்தார்கள்.

மன் வெட்டி, கூடைகளை அந்தந்த வீடுகளில் கொடுத்து ரத்தக் கறை படிந்த வாகனத்தையும் கழுவி விட்டு அவர்கள் வந்து செயலதிபரிடம் அந்த விபரத்தை உடனடியாகக் கூறிய போது அவர் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு எல்லாவற்றை யும் கேட்டு விட்டு சொன்னார்.

“விசயம் வெளியில் வராத வகையில் நன்றாகப் புதைத்தது விட்டார்களா”

“ஓம் பெரியயா”

தளத்திலிருந்து உறுப்பினர்கள் வந்து சேர்ந்த பின்பு மத்திய குழுக் கூட்டம் நடத்த நாள் தீர்மானிக்கப்பட்டது. தளத்தில் உளவுப் படையோடு சேர்ந்து இராணுவத்தில் சிலரும் சேர்ந்து.....இயக்கத்தை சேர்ந்த ஆறு பேரைக் கொலை செய்தமைக்கு ஆதார பூர்வமான உண்மைகளாடுவந்த மத்திய குழு உறுப்பினர்கள் விக்கித்து நின்றார்கள். அவர்களுக்கு அந்த பிரச்சனையை மத்திய குழுக் கூட்டத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அடியோடு மறந்து போயிற்று.

தமிழகத்தின் அராஜக நிலைமையையும், கோபால்னுக்கு சிறையில் நடந்த சித்திரவதைகளையும் கேட்டதும் அவர்கள் விழி பிதுங்கி மௌனமாக முடங்கிக் கிடந்தார்கள்.

கோபாலன் தனக்கு நிகழ்ந்த கொடுமைகளை எல்லா மத்திய குழு உறுப்பினர்களுக்கும் விபரித்து கூறினார். அவர்கள் மெய் சிலிர்க்க யாவற்றையும் கேட்டு விட்டு அச்சத்தோடு திரும்ப திரும்ப அதையே வலியுறுத்திக் கூறினார்கள்.

‘இந்த விசயத்தை நீங்கள் மத்திய குழுவில் எடுக்க வேண்டாம். அவர்கள் எதையாவது செய்து விட்டு போகட்டும் இல்லாவிட்டால் நாம் எல்லோரும் கலாதரனின் ஆள் என்று கூறிக் கொண்டு எல்லோரையும் சித்திரவதைக்குளாக்கி கொலை செய்து விடுவார்கள்.’

யாருக்கும் அதைத் தட்டிக் கேட்க துணிவு வரவில்லை.

தளத்திலிருந்து வந்த இளம் மத்திய குழு உறுப்பினர் ஒருவர் ரகசியமாக அழுது கொண்டே எல்லோரிடமும் கூறினார்.

‘முகாமில் நடக்கும் சித்திரவதைகளைப் பாருங்கள். அவர்கள் எங்களைக் கண்டு போவே பயப்படுகிறார்கள். என் மருமகன்

ஒருவரையும் கொலை செய்து விட்டார்கள். அப்பா அம்மா வக்கு ஒரே பிள்ளை. என்னை யாரும் கேட்டால் என்ன பதில் கொல்வது. அதே போலி என் மைத்துனனும் பல்கலைக் கழகப் படிப்பை விட்டு இங்கு வந்தவன். அவனையும் கடுமையான சித்திரவதைக்குள்ளாக்கியிருக்கிறார்கள். நான் மத்தி ய குழுவில் எதுவும் பேச மாட்டேன். ஒருவாறு தமிழிழத்திற்கு போன பின்பு வெளிநாடு போயிடுவன்.

நான் கழகத்தில் சேர்ந்த ஆரம்ப காலத்தில் வேற்று இயக்கத் தோழர் ஒருவர் என்னை கடுமையாக எச்சரித்தார். “அராஜி கம் நிறைந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்ததற்கு பின்பு ஒருநாள் வருந் துவீர். வெளி யேற முடியாமல் தவிப்பீர்” என்ற அவர் எச்சரிக் கையை நான் பொருட்படுத்தாமல் விட்டது எவ்வளவு பெரிய பிழை என்பதை இப்போது உணர்கிறேன் என்று தலையிலடித் துக் கொண்டார்.

மத்திய குழுக்கூட்டம் குறிப்பிட்ட நாளுக்கு ஒரு நாள் பிந்தியே ஆரம்பமானது.

அந்தத் தாமதம் சேரனும் அந்தத் தோழர்களும் கடலில் கொல் லப்பட்டதால் ஏற்பட்டது.

தமிழிழத்தில் அகதிகளாகி வறுமையில் வாடும் மக்களுக்கு விற் யோகிப்பதற்கென்று உணவுப் பொருட்களை ஏற்றிச் சென்ற வேணாயில்தான் நடுக்கடலில் வைத்து சேரனும் மற்றும் நான்கு தோழர்களும் கடற்படையின் துப்பாக்கி சூட்டிற்கு பலியானார்கள்.

இறுதிநேரத்தில் வழுமையாகப் பழுதுபட்டுப்போகும் அந்த நாற்பது குதிரைவலு எஞ்சினி இயங்க மறுத்ததும் அந்தப் படகின் வேகமான ஓட்டம் தடைப்பட்டுக் குறைந்தது.

பின்னால் கலைத்து வந்த கடற்படையின் துப்பாக்கிக் குண்டு யட்டு முதலில் கீழே சரிந்த சேரன் கானாக் கம்பி மீதான

இறுக்கமான பிடியை தளரவிடாமல் அப்படியே பற்றிக்கொண்டான். மறுகையால் நெஞ்சைப் பொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு விருதியாக இருந்தவர்களை கடற்படையை எதிர்த்து போராடும்படி இறுதிநேரம் வரை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருத்தான்.

கடற்படையின் ட்ரேஸர் துப்பாக்கி குண்டு ஒன்று பெற்றோல் தாங்கியைத் துளைத்து அது சுவாலை விட்டு பற்றி எரிந்த போது சேரன் கூச்சவிட்டுக் கத்தினான்.

“இனிப்போதும் எல்லோரும் கடலில் பாயுங்கள்”

இருவர் மட்டும் கடலில் பாய்ந்து நீந்தித் தப்பிக் கொண்டார்கள். சேரன் ஏனைய தோழர்களோடு அந்தப்பரந்த கடற்பரப்பில் கொழுந்துவிட்டிடரியும் அக்கினியில் சங்கமமாகி மடிந்தான்.

“எனக்கெல்லாம் சாவு கடலிலதான்” என்று கடல் அன்னை மடியிலேயே மரணத்தை தழுவிய அவனுக்கும் அந்தத் தோழர் களுக்கும் அஞ்சலிக்கூட்டங்கள் எல்லா முகாம்களிலும் நடத்தப்பட்டன.

செய்தி கேட்டு முகாம்களில் தோழர்கள் விம்மி விம்மி அழுதார்கள். உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் எப்போதும் போராடி வந்த அந்த வீரனின் தியாகத்தில் சில போலிகளும் பஸ்கேற்று நீலிக்கண்ணீர் வடித்ததை பொறுக்கமாட்டாத துயரத்தில் பிறேம் இப்படிப் பேசினார்.

“கழகத்தில் எப்பொழுதும் அநீதிக்கு எதிராகப் போராடி வந்தவன் சேரன். அவனது மரணம் சத்தியத்திற்கு ஒரு வீழ்ச்சி தான்”

அவன் சாவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு பிரேமைச் சந்தித்து கழகத்தில் தலை விரித்தாடி சீரிழிக்கும் அராஜகம்

சுறித்து நிரையவே வருந்தியிருந்தான். அண்மையில் ..... இயக்க தோழர்கள் ஆறுபேரைக் கொலை செய்தவர்கள் கழகத் தின் உளவுப்படையும் இராணுவமுமே என்று ஆதாரத்தோடு கூறியவன், அதுபற்றி செயல்திபருக்கு தெரிவித்த போதும் அவர் ஏனோ அதை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்து அவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறார் என்று வேதனையோடு முறையிட்டான். அவன் மிகுந்த விரக்தியின் மத்தியிலே மரணத்தை தழுவியிருக்கிறான் என்ற வெப்புசாரத்தில் சேரனுக்கு அஞ்சலி செலுத்த இந்த கயவர்களுக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கி நிறு என்று தனக்குள் பொருமிக் கொண்டார் பிறேம்.

அந்தப் பொருமலோடுதான் அவர் மத்திய குழுக் கூட்டத் திலும் கலந்து கொண்டார்.

மத்தியக் குழு கூட்டம் ஆறு நாட்களாக நடைபெற்றது.

கலாதரன் கூட்டத்திற்கு வரவில்லை. அதையே சாக்காகக் கொண்டு விசாரிக்கப்படாத அவர்மீதான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு தீர்ப்பையே வழங்கத் துடித்தார்கள்.

“கலாதரனை தடுப்புக் காவலில் வைக்க வேண்டும்”

“அவனைச் சித்திரவதை செய்து கொல்ல வேண்டும்”

“மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டும்”

மத்தியக் குழுக் கூட்டத்தின் அரசியல் விவாதங்களின் போது தூங்கி விழுந்தவர்கள்தான் அந்தப் பிரச்சனை முன்வைக்கப் பட்டதும் துடித்தெழுந்து ஆவேசமாகக் கத்தினார்கள்.

அராஜகம் பகிரங்கமாக தன் சுயரூபத்தை அம்மணமாக்கி நின்றபோது எல்லோரும் நடுநடுங்கிக் கலங்கினார்கள்.

கல அடிக்குழுறைகளையும் உடைத்தெறிய கிளர்ந்தெழுந்த அந்த முன்னணித் தோழர்கள் கூனிக் குறுகி நின்றபோதுதான்

யாருமே எதிர்பாராமல் அந்தச் சண்டமாருதக் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது.

பிறேம் அந்த அராஜகவாதிகளின் போக்குக்கு இறுதி அஸ்தி ரத்தை பிரயோகித்து நிர்மூலமாக்கும் கொதிப்போடு கூறி னார்.

“கலாதானுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டு ஒரு ஊகமே . அதுகூட இன்னும் விசாரிக்கப்படவுமில்லை. இந்த நிலையில் அதற்கு எப்படி நீங்கள் தீர்ப்பளிக்க முன்வருவீர்கள். உங்கள் அவசரத் தீர்ப்பில் இருந்தே இந்த வழக்கு திட்டமிட்டு சோடிக்கப்பட்ட தென்றே கருதுகிறேன். இந்தச் சோடனை வழக்கில் பலரு டைய நலன்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன என்றே சந்தேகிக்கிறேன்”

அது செயல்திப்பை உச்சப்பி விட்டது.

ஒரு கணம் தடுமாறி விழித்தவர் பின் ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு கழுத்தை வளைத்து இடப்புறம் திரும்பி அவர்களை அக்கறையோடு பார்த்தார். அவர்களும் அதைப் புரிந்து கொண்டவர்களாட்டம் முறை வைத்துக் கொண்டவர்கள் போல் ஒருவர் மாறி ஒருவர் பதிலளிக்கத் தயாராக தங்கள் அராஜக வாதங்களைப் பலமாகத் தீட்டிக் கொண்டார்கள்.

“தாபனத்தை எப்படியும் பாதுகாக்க வேண்டியது எங்கள் கடமை. இம்மாதிரி சதி நடவடிக்கைகளுக்கு தயவு தாட்சனிய மில்லாமல் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அவர்கள் தாபனப் பாதுகாப்பென்ற போர்வையில் அதைச் சாதிக்கத் துடித்தார்கள்.

“முதலில் குற்றம் நிருபிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் அதற்கு முன்பே சித்திரவதைகளையும் மரண தண்டனையை யும் தீர்ப்பாக வழங்குகிறீர்கள். இது சுத்த அராஜகம் தான். கலாதான் தவறிமூழ்த்தவர் எனக் கண்டால் அவரைக் கழக்க

தீவிருந்து நீக்குவது தான் உயர்ந்தபட்ச தண்டனை. அதை விடுத்து நீங்கள் முன் வைக்கும் இந்த தீஸ்ப்புகள் எல்லாம் இது அவருக்கெதிரான திட்டமிட்ட சதி என்பதையே காட்டுகிறது’

பிழேம் அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் விழிகளுக்குள் நிழலாடிய அறியாமையையும், அராஜகத்தையும் கொதிப்போடு சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொண்டு ஆவேசமாகக் கூறினார்.

அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். கலாதரனுக்கு கழக ரகசியங்கள், அநேகம் தெரியும். அவரைச் சும்மா வெளியே விட்டு வைப்ப தால் கழகத்திற்கு தான் ஆபத்து’

அந்த அராஜகவாதி புத்திசாலித்தனமாக பதில் சொல்லும் பாவனையில் கையோடு கொண்டு வந்த நோட் புத்தகத் திலிருந்து விசயங்களை எடுத்து பேசுமாப் போல அதை முகத் திற்கு நேராகப் பிடித்துக் கொண்டு கூறினான்.

‘கலாதரனுக்கு ரகசியங்கள் தெரிந்தமைக்கு அவர் வசித்த பொறுப்பான பதவி தான் காரணமேயன்றி வேறு எந்த வகை யிலும் அவர் ரகசியங்களை தெரிந்து கொள்ளவில்லை, கலாதரனுக்கு கழகத்தை விட்டு வெளியேறும் உரிமை இல்லை என்கிறீர்களா. அப்படியென்றால் கழகத்தை விட்டு வெளி யேறும் ஐன்நாயக உரிமையை எல்லோருக்கும் மறுக்கின்றீர்களா’

பிழேம் சுடச்சுட கேட்ட அந்தக் கேள்வியில் தடுமாறி விழித்த அவன் கையிலிருந்த நோட் புத்தகத்தை பட்டென்று மூடிக் கொண்டு விழித்தான். நாவால் உதடுகளை எச்சில்படுத்திக் கொண்டு அப்படியே ஒரு விநாடி தாமதித்த வேளையில் அந்தக் கேள்விக்கு இன்னொரு கற்றுக் குட்டி முந்திக் கொண்டு பதில் கூறியது.

‘அப்படியில்லை. பொறுப்பான பதவிகளில் இருந்தவர்களை யும், கழக இரகசியங்களை தெரிந்தவர்களையும் கழகத்தில் இருந்து வெளியேற அனுமதிக்க கூடாது.’

பிறேம் அவர்கள் எல்லோரையும் கோபத்தில் சிவந்த விழிகளால் ஒரு சுற்று பார்த்து விட்டு, அங்கிருக்கும் எல்லோரையும் தட்டி எழுப்பும் வகையில் ஆக்ரோசமாகக் கேட்டார்.

‘எங்கள் செயல்திபர் கூடத்தான் முன்பு ஒரு தாபனத்தில் இருந்து வெளியேறியதற்காக அந்த தாபனத்தால் மரணதன்டனை விதிக்கப்பட்டவர். அந்தத் தீர்ப்பு நியாயம் என்று எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்கின்றீர்களா’

யாரும் அந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை.

செயல்திபர் திடுக்கிட்டு தடுமாறினார்.

அவர் சிறிய விழிகள் ஒரு கணம் வேகமாகச் சூழ ஸ்ரு வந்தன கொஞ்சம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அந்த விவாதத்தில் பிறேம் இப்படிச் சூடாகக் கொதிப்பார் என்று இம்மியும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கலாதரன் அரசியல் செயலர் பதவியில் இருந்து சுகவீனத்தைகாரணம் காட்டி விலகிய போது செயல்திபர் அந்தப் பதவிக்கு பிறேமை நியமித்ததோடு பிறேம் அமைதியாகி விடுவார், என்று எதிர்பார்த்தே அவர் குறித்து அதிகம் கரிசனை எடுக்காமல் விட்டிருந்தார். அதே வேளை கலாதரன் விவகாரம் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக இதற்கு முன்பு இருந்தநடை முறைகளையும் விசேஷமாக மாற்றி அமைத்தார். முன்பெல்லாம் தாபன அங்கத்தவர்கள் குறித்த குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைப்பதென்றால் ஆதார பூர்வமாகவே முன்வைக்க வேண்டும் என்றிருந்த விதிமுறையை அவசர அவசரமாக மாற்றி “இது ஒரு திறந்த சந்தை. இங்கு உங்கள் எல்லா சந்தேகங்களையும், கேள்விகளையும் எழுப்பி விவாதிக்கலாம்” என்ற ஏற்பாட்டை முன் கூட்டியே செய்தார். முக்கியமான கமிட்டி அங்கத்தவர்களை கலாதரனின் வழக்கோடு இணைத்து சோடித்து அவர்களை உருட்டி, மிரட்டி

செய்த அட்டகாசத்தில் அவர்கள் நொடித்துப் போயிருந்த வாய்ப்பான நிலைமையைப் பயண்படுத்தி அவர் கலாதானின் பிரச்சனையை முன் வைத்து விட்டு மௌனமாக ஒதுங்கி நின்றார். அவர் அடியாட்கள் தம் இஷ்டப்படி சாதகமான முடிவுகளை கொணர்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தவருக்கு பிறேம் இப்படி தன்னந்தனியாக அவர் திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தவிடு பொடியாக்கியது மட்டுமன்றி, அந்த வம்பில் தன்னையே இழுத்து விட்ட பொல்லாப்பை சகிக்க முடியாமல் ரத்சியமாக பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு உள்ளுக்குள் குழறி னார்.

அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் ஒருவரையொரு வர் பார்த்து குழம்பிக் கொண்டிருந்தவர்கள் திக்குமுக்காடி ஒருவாறு ஒரு பதிலை முன்வைத்தார்கள்.

“பெரியம்யா மீது மரண தண்டனை விதித்தவர்கள் பொய்யான காரணங்களுக்காக அந்தத் தீர்ப்பை விதிசூதார்கள். ஆகையால் நாம் அதை ஏற்கமுடியாது. நாம் கலாதரனுக்கு வழங்கும் தீர்ப்பு உண்மையான காரணங்களுக்காக விதிக்கப்பட்டது” அவர்கள் ஒங்கிய குரவில் அடித்து அந்த வாதத்தை முன்வைத்துவிட்டு இறுமாப்புடன் முறுகிக்கொண்டு நின்றார்கள். பிறேம் அதற்கு பதிலளிக்கும் முன் மூச்சை நன்றாக உள்ளுக்குள் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு பின்பெருஞ்சு மாணவர்களுக்கு பாடம் போதிக்கும் ஆசிரியின் எரிச்சலில் குரவில் போலியான ஒரு அமைதியை வரவழைத்துக்கொண்டு சொன்னார்.

“உண்மை என்றால் என்ன? நீங்கள் இன்று வழங்கும் தீர்ப்புத்தான் எக்காலத்திற்கும் பொருத்தமான எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். ஏக உண்மையா? அப்படி யில்லை. உண்மை சார்பு நிலையானது. ஒவ்வொரு கால கட்டத்திற்கும், குழிநிலைக்கும் ஏற்ப உண்மை புதிது புதிதாக வரும். ஒரு காலத்தில் டூமி தட்டையாக இருந்ததென்ற கருத்து அக்காலத்தில் உண்மை மாத்திரமே.

இன்றைய உண்மை பூமி உருண்டை என்பதே. நீங்கள் இன்று வழங்கும் தீர்ப்பு உங்கள் அளவில் மட்டுமே உண்மை. இந்த அடிப்படையில் பிரச்சனையை ஆராயக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்; நாம் இப்போது பேசிக்கொண்டிருக்கும் விவகாரம் உங்கள் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்குட் பட்டதாக குறுக்கி விடாதீர்கள். இது அரசியல் விவகாரம். முழு மக்களின் விவகாரம். இதில் விரிவான பார்வை அவசியமாகும்’’

அவர்களுக்கு பிழேம் பேசியதில் பெரும்பாலானவை புரியாமல் இருந்தாலும் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்தவர் களுக்கு அது நம்பிக்கையை வளர்த்தது. அவர்கள் மதிழ்ச்சி பொங்கும் பார்வையால் பிழேமை மொழ்த்தார்கள். அதே சமயம் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவராக தாம் பூஜிக்கும் செயல்திபரை இப்படிச் சந்திக்கு கொண்டுவந்து விமர்சிக்கும் போக்கினை சகிக்க மாட்டாதவர்களாக அவர்கள் குழுறிக் கொண்டு கூறினார்கள்!

“பெரியப்பா அந்த அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து வந்தமைக்கு நியாயமான காரணங்கள் அவருக்கு இருந்தன. ஆனால் இன்று கலாதரன் பிரிந்து போவதற்கு அப்படி ஏதும் காரணம் இல்லை. இது முழுத் துரோகம். அப்பட்டமான சமூக விரோதச் செயல். நாம் கலாதரனைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்று கேட்பது ஒரு சமூக விரோதி என்ற அடிப்படையிலே தான். இன்றைய காலகட்டத்தில் தாபனத்தை உடைப்பது ஒரு சமூக விரோதச் செயல்தான்’’

பிழேம் கோபம் கொப்பளிக்க ஒரு அலட்சியச் சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு தங்கள் அறியாமைக்கு பிரம்படி போடும் ஆணித்தரமான குரவில் முழங்கினார்.

“இது உங்கள் அரசியல் அறிவின்மையையும், அராஜகப் போக்கையும்தான் காண்பிக்கிறது. தாபனங்கள் இணைவதும் உடைவதும் வரலாற்றின் நியதி. சில உடைவுகளே

தவிர்க்க முடியாமல் வளர்ச்சிக்கு அவசியமான விதியாகவும் அமைகிறது. அன்று செயல்திபர் பிரிந்து வந்ததும் ஒரு வளர்ச்சிக்கு தேவையான உடைவே. அதேபோல இப்பொழுதும் ஒரு சரியான வளர்ச்சிக்கு உடைவதான் வழி என்றால் கழகம் பிளவுபடுவது தவிர்க்க முடியாததே” என்ற போது எல்லோரும் தம்மை மறந்து நிசப்தத்தில் அவரையே விழித்துப் பார்த்தார்கள். பிறேம் அதே வேகத்தில் மேலும் தொடர்ந்தார். “இன்று இல்லா விட்டாலும் என்றோ ஒரு நாள் இந்தத் தாபனம் உடையப் போகிற தென்பதை யாரும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. ஏனென்றால் பிறபோக்கு அராஜகவாதிகளுடன் முற்போக்கு மார்க்சிய வாதிகள் நீண்ட காலத்திற்கு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒத்துழைக்க மாட்டார்கள். அதுவும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுற்றதும் என்றோ ஒரு நாள் புரட்சிகர சக்திகள் இந்த பிறபோக்கு அராஜக வாதிகளிடமிருந்து பிளவுபடவே செய்வார்கள். அதை யாரும் தடுக்கவே முடியாது. அந்த வேளையிலும் நீங்கள் பிரிந்து செல்பவர் களுக்கு மரணதண்டனை விதிப்பது தான் உங்கள் தீர்ப்பாக இருக்கப் போகிறதா அல்லது பிரிந்து போகும் உங்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்குவது நியாயம் என்று ஒத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்களா! இது வெல்லாம் சுத்த அராஜகம். சுயமாக ஒருவன் அரசியலில் ஈடுபடும் சுதந்திரத்திற்காக நாம் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே போராடி வந்திருக்கிறோம். கழகம் அந்த போராட்டத்திற் கூடாகவே வளர்ந்து வந்த தாபனம். ஆனால் இன்று நீங்கள் அந்த சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்க மறுத்து குரல் எழுப்புவது இந்த மத்திய குழு தன் ஜீவனை இழந்து விட்டதென்பதையே காட்டுகிறது.”

பிறேம் பேசி முடிந்ததும் பட்டென்று தலையை அண்ணாந்து முகட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

சற்று நேரம் எல்லோரும் ஒரு மயான அமைதியில் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டவர்களாட்டம் அந்த வார்த்தைகளில்

புதையன்று கிடக்கும் உண்மையில் மூழ்கி தமிழை மறந்து நின்றார்கள்.

கழகத்திற்குள் இன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்டத்தில் தாம் எந்தப்பக்கம் நிற்கின்றோம் என்ற தார்மீகக் கேள்வி அவர்கள் ஒவ்வொருவர் இறயத்தையும் பூதாகரமாக ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. சிலர் தம் கடமையில் இருந்து வழுகிவிட்ட குற்றவுணர்வில் மூழ்கியவர்களாக தம்மையே நெரந்து கொண்டு சேரகமாக நின்றார்கள். அவர்கள் வரடிச் சுருங்கிய வதனங்களில் படர்ந்த கருமை செயல்திப்பரை மோசமாகவே உலுப்பிவிட்டது. அந்த பயங்கர பரிட்சையில் அவர்களை அதிக நேரம் திக்குமுக்காடி தவிக்க பண்ணாமல் தொண்டடையைச் செருமிக்கொண்டு கூறினார்.

“கலாதரன் கழகத்திலிருந்து விலகினாலும் பரவாயில்லை. அவர் வேறொரு அமைப்பை தோற்றுவிக்காமல்லோ அல்லது வேறொரு அமைப்பில் சேர்ந்து இயங்காமல்லோ அவரை நாம் பகைக்காமல் நடந்து கொள்ளவேண்டும்!” என்று கூறி விட்டு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருப்பவர் போல அடுத்த பிரச்சனைக்கு தாவிச் சென்றார்.

அது அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஒரு நிம்மத்தையக் கொடுத்தது.

செயல்திபர் அராஜக வாதிகள் பக்கம் அப்படியே சரிந்து விடாமல் நின்று கொண்டது அவர்களுக்கு நம்பிக்கை யூட்ட மத்திற்குள் திருப்திப்பட்டு சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் கோபாலன் மாத்திரம் செயல்திபரின் கயமைகளை உள்ளும் புறமும் புரிந்துகொண்ட முதிர்ச்சியில், கலாதரவன் கொலை செய்ய மீண்டும் ஒரு முயற்சி எடுப்பதற்கு முன்பு எச்சரிக்கையாக அந்தக் கொலைக்கும் தனக்கும் சப்பந்த மில்லை என்ற காட்ட இப்படி ஒரு நாடகமாடுவிறாரே.

என்ற மேனதில் புரண்ட சந்தேகத்தையும் ஒரு வெற்றீ
பார்வையில் தனக்குள்ளேயே பத்திரமாக புதைத்துக்
கொண்டார்.

ஆறு நாட்களாக பலவேறு மன உள்ளச்சலுக்குள்ளாக்கி
வதைத்த அந்த மத்திய குழுக் கூட்டம் முடிவுற்றபோது
அவர்கள் சோர்ந்து சலித்துப்போய் வெளியே வந்தார்கள்.
அப்பொழுதும் அதில் ஆறு கோடிக்கண்கள் மட்டும் புது
நம்பிக்கையடன் தமக்குள் சிரித்துக்கொண்டன.

சுங்கரி ஊர்ந்து வந்தான்!

தெரட்டால் சினுங்கி செடிகளின் முட்கள் முகத்திலும்
கைகளிரைண்டிலும் கீறி சிறு கீறல் காயங்களை வரு
வித்துக் கொண்டிருந்தன.

தவராசன் கூறிய அந்த ஒற்றையடிப் பாதை இவன் கண்
களுக்கு தெரியாததால் அவன் கூறிய திசையை நோக்கி
அந்த நாயுருவிப் பற்றைக்குள் நகர்ந்து சென்று கொண்டிரு
ந்தான்.

முன்புறம் கட்டப்பட்ட கைகளை அவிழ்க்க முடியாததால்
அவன் வேகம் யிக்குறைவாகவே இருந்தது. தவராசன்
கூறிய பின்பு அவன் பின்புறம் கட்டப்பட்ட கைகளுக்குள்
உடம்பைத் தினித்து கைகளை முன்னே எடுக்க யாரும் அறி
யாமல் பயிற்சி பெற்று வந்தான். அதனால் அந்தக் கும்மிருட்
ஷிலும் உடனடியாக கைகளை முன்னே எடுக்க முடிந்தது.
இரவு இரண்டு மணிக்கு ஆஜர் அழைப்பிற்கு பதில் சொன்ன
பின்பு உடனடியாக பத்து நிமிடம் வரை மனதிற்குள் கணக்
கிட்டுக் கொண்டான்.

சீயாக அறுநாறு எண்ணி முடிந்ததும், சுப்தம் செய்யாமல்
குதவைத் தள்ளினான். வெளியே அது பூட்டப்படாதால் மெது

வாரத் நிறந்து சொன்டது. இரவாணாலும் அந்த நடக்கத்திருவெளிச்சம் அவன் கணக்களை கூச்சிசெய்தது.

தவராசன் குறிப்பாகச் சொன்ற பட்ட முதிரை மரத்தை அந்த கிருஷில் தேடிக்கண்டு பிடிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. கிழக்கும் பகுதியில் பார்வையைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு அதைத் தேடினான்.

“இப்ப நேரம் என்ன” என்று தவராசன் பலத்த சப்தமாக கேட்கும் அந்த சமிக்ஞை கிண்டத்தது. அதற்கு பதில் சொல்ல இன்னுமொருவன் தாமதிப்பதும் தெரிந்தது.

இதுதான் சமயம்!

க்ரோளிங்கில் அப்படியே ஊர்ந்து சென்றான்.

அந்த ஒற்றையடிப் பாதையைக் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை. அதற்கு தாமதிக்கவும் நேரம் இல்லை.

விழுக்கு திசையாலேயே ஊர்ந்தான்.

விடுதலை!

அதுதான் எவ்வளவு மகத்தான சக்தி.

சுங்கர் தன் முழுப்பலத்தையும் நெஞ்சக்கு திரட்டி உடும்பின் அசைவோடு பாம்பு போல வேகமாக சலசலப்பின்றி ஊர்ந்து கென்றான். போகும்பாதை சரிதானா என்ற குழப்பம் இடையிடையே அவன் வேகத்தை தாமதப்படுத்தும்.

இன்னும் அந்த ஸாய்க்கால் கரையைக் காணவில்லை,

உடப்பு வியர்வையில் தெப்பமாக நனைந்தது.

முகத்தில் வழிந்த குருதியின் ஒரு துளி வாயில் பட்ட பேரு உப்பு கரித்தது.

நிமிர்ந்து பார்த்தால் கூட வெளியே எதுவும் தெரியாதபடி நாய்குவிப் பற்றை முடி மறைத்தது. நம்பிக்கையுடன் முன் னேறினான்.

‘என்’ என்ற சிலவண்டுகளின் சப்தத்தையும் தாண்டி மெல்லிய ஒலி இவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

காதைக் கூர்மையாக்கினான்.

இவன் பேரைச் சொல்லித்தான் அழைக்குமாப்போல் இருந்தது. அடங்கிய குரலில் அது இசை மீட்டியது.

அந்தத் திக்கையே குறிவைத்து நகர்ந்தான். பற்றைகள் முடிவற்ற இடத்தில் கருங்கற்கள் குன்று குன்றாக இருந்த இடத்திற்கு வந்தான். இப்பொழுது தெளிவாக அத்தக்குரலை அடையாளம் காண முடிந்தது.

‘தவராசன்’ என்று பதில் குரல் கொடுத்தான்.

குன்றின்பின் பதுங்கிநின்ற அவன் ஓடிவந்தான். வந்ததும் வராததுமாகக் கூறினான்.

‘அதிகம் தாமதிக்க நேரம் இல்லை’ என்று கூறிக்கொண்டே அவன் கால்கட்டுக்களை அறுத்துவிட்டான். கைகளிரண்டிலும் பூட்டியிருந்த விலங்கை மறக்காமல் கொண்டு வந்த சானியால் திறந்து விட்டான். இவன் கைக்குள் ஜந்து ரூபாயை சில்லறையாகத் திணித்தான்.

‘அவசாத்துக்கு காசுதேவைப்படலாம். இதுதான் பாதை இப்படியே போனால் நான் சொன்ன இடம் வரும், அப்படியே செய், எதையும் மறந்திடாதெ, உன்னை இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் தேட்தொடங்குவார்கள்.’

அவன் முகத்தைக்கூட ஒழுங்காகப் பார்த்து நன்றி சொல்ல இவனுக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. இவனைத் துயிதப்படுத்தி அனுப்பி விட்டு அவன் போகும் போது கூறினான்.

“நான் என் பொசிசனுக்கு இப்போது ஒடிப்போய்ச் சேர் வேண்டும்”

கால்களை நிலத்தில் ஊன்றி நடக்க முடியாமல் அந்தப் பாதையில் தடுமாறிக் கொண்டு நடந்தான் வயலும் வாழூத் தோட்டமும் அடுத்துத்துள்ள அந்தப் பாதையில் அது ஒன்றுதான் ஒரே வீடாம். யாரும் இவனைத் தேடி வருவது கண்டால் வயலுக்குள்ளோ அல்லது வாழூக் குள்ளோ பதுங்கிணிட வேண்டும்.

எல் லாம் தவராசனின் அறிவுறுத்தல்.

சங்கர் அந்த உதவியை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

இவன் உள்ளிரியில் தொங்கியபோது இவனை வெறித்து முறைத்துப் பார்க்கும் அந்த பயங்கர வெறிநாய் கண்களுக்குள் ஒரு பாசமுள்ள பார்வையும் ஒருநாள் இவனைத் தழுவிச் சென்றது.

மயங்கி விழுந்த இவனை அவர்கள் தன்னீர் தெளித்து விழிப்புறச் செய்த போது அவன் திடுக்கிட்டு நியிர்ந்தவன் அந்தப் பார்வையை சரியாகவே இனம் கண்டான்.

இரண்டு நாட்களின் பின் அந்தப் பார்வைக்குரியவன் பரிவோடு சொன்னான்,

“நீ பயப்பிடாதை. உன்னை அவர்கள் ஒரு பொழுதும் கொல்ல மாட்டார்கள். இப்போது கூறியவைகளையே தொடர்ந்தும் கூறு”

அவன் உருதியில் நம்பிக்கை கொண்ட அந்தக் குரல் அதன்பின் இருளில் வந்து மீண்டும் சொன்னது.

“உன்னைக் காப்பாற்றி விடும்படி தோழர் கோபாலன் சொன்னார். உனக்கு தெரியுமா அவரை. தளத்திலிருந்து அந்தவர்”

சங்கருக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

“அவரும் இங்கேதான் இருக்கிறாரா”

“அடுத்த அறையில் இருக்கிறார். நீ வெண்டுமானால் இரவு நான் இங்கு ட்யூட்டியில் நிற்கும் போது பேசலாம்”

கோபாலன் சங்கருக்கு தளத்தில் இருந்தே தெரியும் நாதன் இப்பொழுது பொறுப்பெடுத்து செய்யும் பல வேலைகள் முன்பு சங்கராலேயே செய்யப்பட்டதால், அவருக்கு கூட இவனை நன்றாக நினைவிருந்தது.

கோபாலன் விடுதலையாவதற்கு முதல்நாள் இராத்திரி கூறிவிட்டுத்தான் போனார்.

“நான் போன பின்பு நீ வெளியேற தவராசன் உதவுவா என்ற அதற்குள் அவசரப்பட்டு வெளியேற வேண்டாம். ஒரு வேளை நீ பிடிபட நேர்ந்தால் அவனை காட்டிக் கொடுத்து விடாதே”

தவராசன் நல்ல பின் இருட்டு நாளாகவே அவன் விடுதலைக்கு தேர்ந்தெடுத்தான்.

தவராசன் கூறியது போல அந்த வீட்டிற்கு போனபோது இவனை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தவர்கள் போல மறு நிமிடமே தயாராக இருந்த கட்டை வண்டியில் ஏற்க சொன்னார்கள்.

அந்த முண்டாசுக் கிழவர் மீதையை முறுக்கிக் கொண்டே சொன்னார்.

“நீங்கள் விடுதலைப் போராளிகள் என்று ஆரம்பத்தில் உங்களில் பாசமாக இருந்தோம். இப்போது இங்கு நடக்கும் அகோரத்தை பார்க்கும் போது மனசே வெறுத்தும் போயிடுது”

அந்தக் குளிரிலும் கிழவர் உடம்பில் சட்டை ஏதும் இன்றி வண்டியில் ஏறி மாடுகளை விரட்டினார். வைக்கோல் நிரப்பப் பட்ட அந்த வண்டிலில் ஒரு ஓரமாக இவன் குந்திக் கொண்டான்.

அந்த மாடுகளும் கிழடு தட்டிப் போய் முள்ளெலும்பு வெளியே தள்ளிக் கொள்ள மெதுவாகவே நகர்ந்தன.

வண்டி பிரதான பாதைக்கு ஏறிய பின்பும் அதிகாலை விடிவெள்ளி தோன்றும் வரை பயணம் செய்தது.

ராமநாதன் பக்கென்று உள்ளே வந்தார்.

செயல்திபர் தலையை நிமிர்த்தி வரண்டுபோன கண்களால் அவரைப்பார்த்தார்.

மத்தியகுழு உறுப்பினர்கள் ஆறுபேர் உட்பட பத்து முக்கிய ஆட்கள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப்போன அவமானத் தை அவரால் தாங்கழுடியவில்லை.

அவர்கள் எல்லோரும் முக்கிய பொறுப்புக்களில் இருந்த வர்கள்.

எல்லாம் கலாதரனுடைய வேலையாகத்தான் இருக்கும் என்று மனதில் கறுவிக்கொண்டார்.

கழகத்திலிருந்து விலகியவர்கள் பொறுப்பு வகித்த முக்கிய இடங்களுக்கு அவசர அவசரமாக புதிய ஆட்களை நியமனம் செய்து அந்த இடைவெளியை தெரியவிடாமல் பர்த்துக் கொண்டார். அவர்கள் எல்லோரும் நம்பிக்கையானவர்கள் என்று உளவுப்படை கவனமாக பரிசீலித்து உத்தரவாதம் செய்தது.

மத்தியகுழு அங்கத்தவர்களில் கணிச அளவினர் வெளியேறிய அந்த உண்மையை மறைக்க அவசர அவசரமாக மத்திய

குழுவை விரிவுபடுத்த திட்டமிட்டார். அவர்களும் விசுவாச மானவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருந்தார்!

கழகத்தை நிட்டி சென்ற வர்கள் ஒருபொழுதும் ஓய்ந்து போய் கூம்மா இருக்கப்போவதில்லை என்ற உண்மை அவரை பெரிதாகக் கலவரப்படுத்தியது.

உள்ளரூப லேசான நடுக்கம் இப்பொழுது தலையெடுக்கத் தொடங்கியது.

எல்லாவற்றையும் ஏப்படியும் வெல்லவாம் என்ற சாணக்கியத் தனம் இங்குதான் முதல்முதல் மண்டியிட்ட வேதனையை அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

தொடர்ந்தும் இத்தகைய தோல்விகளைத்தான் முகம்கொடுக்க வேண்டிவருமோ என்ற கலக்கம் வெகுவரக்க குழப்பியது.

ஒடிப்போனவர்கள் பணத்தை திருடினார்கள், ஆயுதங்களை களவெடுத்தார்கள், அவர்கள் மீது சில விசாரணைகள் நடத்த இருந்தோம், அதற்கு முன் ஒடிவிட்டார்கள் என்று கூறிய கதை ஏதுவும் எடுப்பாத நிலையில் சோர்ந்து போய் இருந்தார்.

ராமநாதன் மிக அக்கறையோடு கூறினார்.

“பெரியயா! நாம் உசாராக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் மிக விரைவில் ஐக்கியப்படும்படி கேட்டார்கள். இப்படித் தனியாக இருப்பது ஆபத்து என்று எச்சரித்தார்கள். பிறகு யோசித்து பயனில்லையாம்.”

ராமநாதனே இப்பொழுது செயலத்திபரின் முக்கிய அரசியல் ஆலோசராக மாறிக்கொண்டிருந்தார்.

இருவாரங்களின் பின் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி தலைவர் அமிர்தலிங்கத்தின் இல்லத்தில் அந்த உடன்படிக்கை கூக்சாத்தானது முக்கூட்டணியுடன் ஒப்பந்தம் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்திற்கு மாறாக உடனடி நிவாரணம் வேண்டும்.

கழகம் தமிழர் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணியுடன் இணைந்து கொண்டது.

ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகிய பின் காரில் ஏறும்முன் ராமநாதன் சொன்னார்,

“அவர்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், இந்தியர் விரைவில் தாவது நடவடிக்கை எடுக்கும் போல்லவர் இருக்கிறது”

“இருக்கட்டுமே அப்படி எந்த நடவடிக்கை எடுத்தாலும் கூட எமக்கு ஆபத்து வராமலிருக்கத்தானே இந்த ஒப்பந்தம்” என்று கூறிக்கொண்டு செயல்திபர் காரை ஸ்டார்ட் செய்தார்

“கழகத்தை விட்டு ஒடிப்போனவர்கள் ‘சீனச்சார்பானவர்கள், இந்திய எதிர்பாளர்கள்’ என்ற கருத்தை நாம் வேண்டிய இடங்களில் வழுப்படுத்த வேண்டும்”

ஒரு மாதத்தின் பின்!

பதினான்கு பேருடன் படகொன்று இலங்கைக்கு சென்று கொண்டிருந்தது. சங்கர் முன் அஸியத்தை ஒடியபடி இருக்கிறான்.

கடல் அலையின் வேகமான தாக்குதலால் படகு துள்ளி எழுந்தது.

வரும்பொழுது இருந்த ஆட்டத்தைவிட இது மோசமாகவே இருந்தது. ஆனால் சங்கர் அந்தப் பயணத்திற்கு பழக்கப் படுத்திக்கொண்டவன் போல நெதியமாக இருந்தான். அதே வானம், அதே நிலவு, அதே நட்சத்திரங்கள்.

சங்கர் தன் பிரியமான அந்த அருந்ததி நட்சத்திரத்தை தேடி பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அதைக் காணேஷாம். முகிலுக்குள் எங்கோ மறைந்திருக்கும்.

ஆனால் அது எப்போதும் போல வடக்குத் திசையையே காட்டிக் கொண்டிருக்கும். யுகம் யுகமாக அப்படியே இருக்க அந்த இயற்கையால் முடியும்.

ஆனால் மனிதன்

ஒரு பொழுதும் இயலாது.

அவன்தான் படைப்பாளியாயிற்றே. எப்பொழுதும் மாற்றம், காண்வனாயிற்றே.

புதிய வாழ்வைப் படைக்க, இடைவிடாத அந்தப் போராட்டத்தை தொடர்ந்து நடத்த அவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மாத காலமாக அவர்கள் நடத்திய தலை மறைவு வாழ்வு நல்ல அனுபவங்களையே கொடுத்திருக்கிறது. ஒரு முழுமையான விமர்சனம், சுயவிமர்சனத்தை முன்வைத்து கழகம் இவ்வளவு மோசமாக சீரழிந்ததற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தார்கள்.

அந்த தவறுகள் மீண்டும் ஏற்படாமல், அந்தப் போராட்டத்தை தொடர்ந்தும் முன்னெடுப்பதற்கு அவசியமான நிபந்தனைகளை உருவாக்கினார்கள்.

முன்பே பேசித் தீர்த்து முடிவு செய்த விடயங்களை கடற்கரை மில் நின்று படகேறும் முன் உள்ள அந்த இறுதி நேரத்தில் ஒரு ஒத்திகை போல திரும்பத் திரும்ப ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

“இந்தியாவில் ஒரு புரட்சி ஏற்படுவது தென் கிழக்கு ஆசியநாடுகளின் தலையான பிரச்சனையாக இருக்கிறது”

“இந்திய அரசிற்கு தெரிய தமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டம், இனியும் இங்கு பின்தளத்தை அமைப்பது உசிதமில்லை”

அவர்கள் ஆணித்தாமாக அதை நினைவு படுத்திக் கொண்டார்கள்.

“தமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டம் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட போராட்டம். அந்தத் திணிப்பை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் தென்னிலங்கை சிங்கள இனவாதிகளே. அவர்களே இன்று இலங்கையின் பிரதான உடைமை வர்க்கமாக முழுமக்களையும் சுரண்டும் வர்க்கமாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒரு பொழுதும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இன ஒடுக்குமுறையை கைவிடப் போவதில்லை. ஆகையால் என்னதான்

“மரசும் உடனிபடிக்கை ஏற்பட்டாலும் அது தற்காலீகமான தீர்வுகளே. ஆகையால் நாம் தொடர்த்தும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கான அவசியதேவை இட்டு பொழுதும் இருக்கிறது.”

“நாம் சிங்கள முதலாளித்துவ அரசின் அராஜகங்களுக்கு எதிராக மாத்திரம் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தால் போதாது. தமிழீழ விடுதலை அமைப்பிலும் புதிதாக உள்ள நுழைந்து வரும் அராஜகப் போக்குகளுக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டும். அராஜகமும் ஒடுக்கு முறையும் எந்த ரூபத்தில் வந்தாலும் அதற்கு எதிராகப் போராட வேண்டும். தன்னளவில் இந்தக் கயமைகளை வைத்துள்ள எந்த அமைப்பாலும் தமிழீழ மக்களுக்கு விமோசனத்தை வழங்க முடியாது”

“எமது போராட்டம் விசாலமானது. இது சிங்கள இன வாதத்தின் கொடுரை ஒடுக்குமுறைகளுக்குள்ளாகி உடனடி விமோசனம் வேண்டித் தவிக்கும் தமிழ் மக்களால் புரிந்து கொள்வதில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் ஒடுக்கு முறை தமிழ் மக்களில் சிங்கள இராணுவத்தின் அராஜகத்தி நூடாகத்தான்வரவேண்டும்என்றில்லை.தமிழ் இராணுவத்தின் அராஜகப் போக்கினுடாகவும் எதிர்காலத்தில் முகம் கொடுக்க வேண்டி வரும். இதை இப்போதிருந்தே நாம் கட்டுப் படுத்த நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் தமிழீழம் ஒரு அராஜக ஆட்சியாக அமைந்தாலும் ஆச்சியியப்படுவதற்கில்லை”

“எமது போராட்டம் சிங்கள இனவாதத்தின் கொடுரை அடக்கு முறைகளை குறைத்து மதிப்பிடுவதாகவோ அல்லது அவர்களுக்கு எந்தவகையிலும் சாதகமானதாகவோ இருக்கப் போவதில்லை. அராஜகம் எந்த ரூபத்தில் வந்தாலும் அதை எதிர்க்க திடம் கொண்ட நாமே சிங்கள இனவாதத்தின் அராஜகத்திற்கு சாவுமணி அடிக்கப் போகின்றவர்கள்”

“இனிவரும் காலம் எமக்கு மிகவும் கஷ்டமானது. நாம் இப்பொழுது சிங்கள இராணுவத்தாலும் கழக இராணுவத்தாலும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு தேடப்படும் தலைமறையு போராளிகளாகவிட்டோம். ஆயினும் இந்தச் சவாலை நாம் ஏதிர்கொண்டு முன்னேறவே போகின்றோம். போராட்டப் பாதை எப்பொழுதும் கற்களும் முற்களும் நிறைந்த கடினமானதாகவே இருக்கும். அது ஒருபொழுதும் மலர்ப் படுக்கையாக இராது என்று தெரிந்து கொண்டதால் நாம் இந்தக் கஷ்டங்களுக்கு முகம் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டோம்”

“அடக்கு முறைக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் அப்பாற்பட்ட புதிய தோர் உலகம் படைக்கும்வரை எமது போராட்டம் ஓயாது”

அவர்கள் தீர்க்கமான முடிவுடன் படகில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். அந்தப்பயணம் ஒரு கடலைத்தாண்டுவதாக மட்டும் அவர்கள் கருதவில்லை. ஒரு யுகத்தை தாண்டுவதான் பிரமிப்பில் பூரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

எஞ்சிணோடு ஓட்டி கலாதரன், தருமன், பிறேஷ், கோபாலன் எல்லோரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு நெருக்கி உட்கார்ந்தார்கள். அந்தத் துள்ளல் பாய்ச்சலுக்கு ஈடுகொடுக்க ஒரு வரையொருவர் பற்றிக் கொண்டிருந்த அந்தப்பிடியை அவர்கள் இறுக்கமாக்கிக் கொண்டார்கள்.

ஈங்கர் அந்த வேலையிலும் பூபாலனையும், தவராசனையும் ஒருருறை நினைத்துக் கொண்டான். அவர்கள் இருக்கும் கூடவே அப்பொழுது அங்கு இருந்திருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்ற கற்பனை இதமாக அவன் மனதை வருடிச் சென்றது

என்றோ ஒருநாள் மகிழ்ச்சியான குழலில் அவர்களை கந்திக்கவே போகிறோம் என்ற உறுதியில் அவன் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டான். ஆனாலும் நெஞ்சின் ஒரு

மூலவில் நெருடல் அவனை எப்பொழுதும் வாட்டவே
செய்தது.

சிறிது நேரம் மௌனமாக அந்த நினைவிலேயே தன்னை
மறந்திருந்தவன் பின் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவனாக
பின்புறம் பட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

வின்னால் இருந்தவர்கள் இவ்வளவு ஆர்வமாக அவன்
எதைத் தேடுகிறான் என்று தெரியாமல் குழம்பி நின்றார்கள்.
அவன் தனக்குப் பிரியமான அந்த அருந்ததி நட்சத்
திரத்தையே யாருக்கும் தெரியாமல் தேடிக் கொண்டிருந்
தான்.

ஆனால் அந்தப் படகு தென்திசை நோக்கியே சென்று
கொண்டிருந்தது.

(எப்ரல், 1985)

